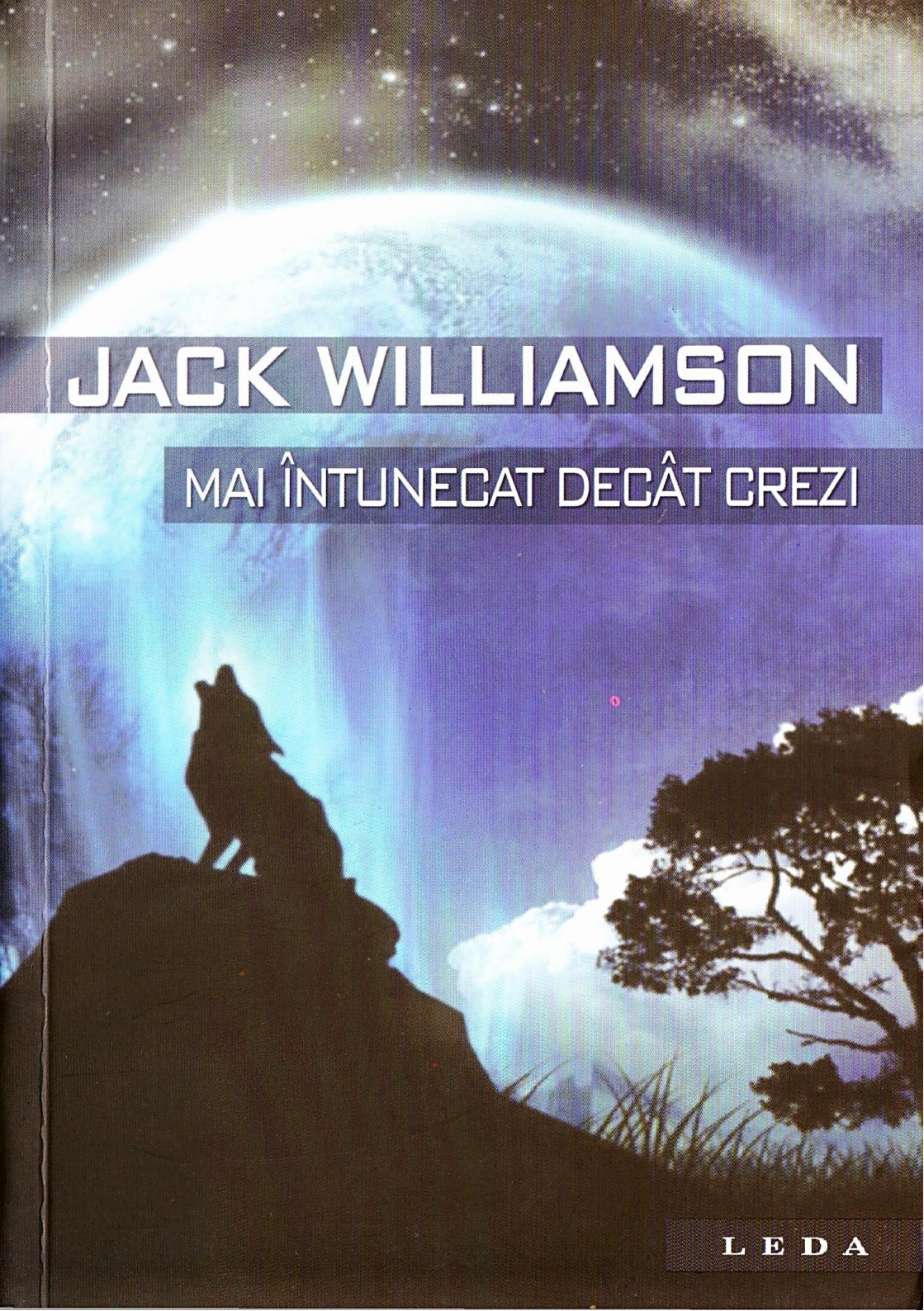
JACK WILLIAMSON
MAI ÎNTUNECAT DECÂT CREZI
LEDA

JACK WILLIAMSON

Mai întunecat decât crezi

Traducere din limba engleză şi note de
MONICA TALIU

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

JACK WILLIAMSON,

DARKER THAN YOU THINK
Copyright © 1948 by Jack Williamson

1

Tânăra în blană albă

Tânăra se apropie de Will Barbee în vreme ce acesta stătea în faţa terminalului din sticlă şi rigips din Trojan Field, noul aeroport municipal al oraşului Clarendon, şi privea plin de speranţă cerul plumburiu ca să întrezărească avioanele ce urmau să sosească. Nu avea niciun motiv să simtă tremurul acela subit care-i făcea dinţii să clănţăne – doar dacă nu era vorba de o adiere mai tăioasă a vântului umed de la răsărit. Femeia era frumoasă, dar la fel de rece ca un frigider de ultimă generaţie care merge din plin. Avea un păr roşu ca para focului, care-ţi lua ochii. Cu pielea albă şi netedă, cu o mină extrem de serioasă, chipul ei îi întărea impresia pe care şi-o făcuse prima oară şi care-l lăsase mut de uimire – anume, aceea că era o făptură minunată şi rară. Privirile li se întâlniră, iar gura ei bine conturată schiţă rapid o mişcare plină de bunăvoinţă.

Barbee se întoarse spre ea, cu respiraţia tăiată. O privi din nou în ochii care-i zâmbeau serioşi – iar aceştia erau de un verde aprins. Încercă să o învinovăţească pe ea pentru fiorul acela ciudat de gheaţă, care era un semnal de alarmă, şi îşi dădu seama că simţea o atracţie la fel de ilogică pentru ea – viaţa îl făcuse pe Barbee să fie puţin cam cinic cu femeile, şi-i plăcea să se considere total imun la farmecele lor.

Taiorul verde din gabardină, gen femeie de afaceri, pe care tânăra îl purta era destul de sobru, evident scump şi anume ales pentru a-i accentua culoarea ochilor. Avea pe

deasupra, şi destul de potrivită pentru o astfel de după-amiază răcoroasă şi înnorată de octombrie, cu vânt biciuitor, o haină scurtă dintr-o blană albă, bogată, despre care el era sigur că e de lup polar – poate vopsită, poate chiar de lup alb.

În schimb, ceea ce era neobişnuit era puiul de pisică.

Tânăra purta o geantă din piele de şarpe, ultima modă, pe care o ţinea pe braţ cu ambele mânere, ce semănau cu două bucle groase din trupul unei cobre. Geanta era deschisă, ca un coş turtit, iar pisica privea afară mulţumită. Era un pui de pisică extrem de drăgălaş, de culoare neagră, ajuns la mai puţin de jumătate din drumul spre vârsta maturităţii. O panglică roşie lată din mătase îi era înnodată frumos la gât, într-o fundă dublă.

Cele două constituiau un tablou şocant, căci pisoiul, clipind împăcat la luminile care se aprindeau în amurgul întunecat, nu se potrivea deloc în peisaj. Tânăra nu părea genul de persoană care să se entuziasmeze peste măsură din pricina unui animal de companie atât de inteligent, în plus părea o fată rafinată, o tânără femeie de afaceri şic care pur şi simplu nu ar lua cu ea pe stradă vreo pisică neagră, oricât de drăgălaşă ar fi ea.

Bărbatul încercă să alunge senzaţia aceea ciudată de frig, semnalul lui de alarmă, întrebându-se în acelaşi timp de unde îl cunoaşte tânăra. Clarendon nu era un oraş mare, şi nici nu dădea pe-afară de jurnalişti: Barbee n-ar fi uitat nicicum părul acela roşu. Se uită din nou, ca să fie sigur că privirea ei tulburătoare era aţintită, într-adevăr, asupra lui. Aşa era.

— Barbee?

Fata avea o voce clară şi puternică. Vitalitatea din glasu-i gutural şi blând era oarecum la fel de senzuală ca părul şi privirea ei. Avea o atitudine la fel de rezervată.

— Will Barbee, recunoscu el. Reporter de teren pentru ziarul *The Clarendon Star.*

Era mai mult decât fusese vreodată interesat să dea amănunte în legătură cu acest fapt neînsemnat. Poate că spera să afle motivul acelei senzaţii subite de frig. Nu voia

ca tânăra să plece.

— Editorul meu vrea să prindă doi iepuri dintr-odată în seara asta, îi spuse el. Primul e colonelul Walraven; sunt douăzeci de ani de când nu mai e în armată, dar tot îi place să i se spună aşa. Tocmai a renunţat la o slujbă confortabilă în birocraticul Washington şi s-a întors acasă ca să candideze pentru Senat. În schimb, nu prea are multe de declarat ziarelor până când nu se întâlneşte cu Preston Troy.

Fata încă îl asculta. Pisica neagră căsca din cauza luminilor care se perindau prin faţa ei, iar micul grup de rude şi prieteni aflaţi în aşteptare se strânse în jurul barierei cu ochiuri din oţel care împiedica publicul să ajungă pe pistă şi-i ţinea departe de însoţitorii de zbor îmbrăcaţi în alb, preocupaţi cu pregătirea curselor. Însă ochii de un verde intens ai fetei încă mai priveau chipul bărbatului, iar vocea ei parcă vrăjită murmură încet:

— Cine e celălalt iepure?

— A, unul barosan, răspunse Barbee. Doctorul Lamarck Mondrick, piesa de rezistenţă a Fundaţiei de Cercetări Umane, de sub îndrumarea universităţii. Trebuie să sosească în seara asta, cu o cursă charter, de pe coasta de vest, împreună cu micul lui grup. Au fost în Deşertul Gobi – dar probabil că tu ştii totul despre ei, nu?

— Nu.

Ceva din glasul ei îi acceleră pulsul.

— Cu ce se ocupă?

— Sunt arheologi, răspunse el. Au mai făcut săpături în Mongolia înainte de război. Când japonezii s-au predat, în ’45, au pus în mişcare tot arsenalul birocratic ca să se întoarcă acolo. Sam Quain, care este mâna dreaptă a lui Mondrick, mai fusese într-o misiune de război în China, aşa că ştia ce sfori să tragă. Habar n-am ce caută, dar trebuie să fie vorba de ceva deosebit.

Tânăra părea interesată, aşa că el continuă:

— Sunt băieţi de-ai noştri de aici, de-acasă, care se întorc în seara asta, după doi ani de aventuri periculoase cu armate, bandiţi, furtuni de nisip şi scorpioni, în Mongolia

cea misterioasă. Se pare că aduc cu ei ceva care va zgudui lumea arheologiei.

— Ce anume?

— Este treaba mea în seara asta să aflu acest lucru.

Barbee încă o studia cu privirea lui cenuşie şi nedumerită.

Pisica neagră îl privea clipind fericită. În timp ce se uita la ea, nu-şi explica de ce îl încercase senzaţia aceea neaşteptată care îl pusese în gardă. Zâmbetul din privirea ei verzuie părea în continuare la fel de rezervat, iar el se temea ca ea să nu plece. Stăpânindu-şi emoţiile, o întrebă pe nerăsuflate:

— Te cunosc de undeva?

— Suntem în tabere adverse.

Brusc, tonul ei păru mai puţin distant; vocea ei avea o uşoară undă de prietenie.

— April Bell, de la *The Clarendon Call.* Îi arătă un carneţel negru, pe care îl avea ascuns în mâna stângă. Mi s-a spus să mă feresc de dumneata, Will Barbee.

— Aha. Bărbatul făcu o grimasă şi-şi înclină capul către grupul micuţ de pasageri dinăuntrul clădirii de sticlă a terminalului, care aşteptau cursa. Mi-era teamă că ai făcut escală aici doar ca să iei apoi avionul spre Hollywood sau spre Broadway. Chiar lucrezi la *The Clarendon Call?* Îi privi părul roşu ca focul şi dădu din cap admirativ. Te-aş fi observat.

— Sunt nouă, recunoscu fata. De fapt, am absolvit facultatea de jurnalism vara trecută. Am început lucrul la ziar luni, iar asta este prima mea misiunea adevărată.

Vocea ei răsuna încrezătoare ca a unui copil.

— Mă tem că acum sunt cam străină în Clarendon – m-am născut aici, dar ne-am mutat în California când încă eram un copil.

Dinţii ei albi străluceau într-un zâmbet plin de o speranţă nevinovată.

— Sunt novice, mărturisi ea încet, şi vreau atât de mult să fac o figură bună la ziar. Ţin neapărat să scriu un articol reuşit despre expediţia lui Mondrick. Totul pare aşa de bizar

şi de incitant, în schimb mi-e teamă că nu mi-am format un limbaj ştiinţific în facultate. Te-ar deranja, domnule Barbee, dacă ţi-aş pune câteva întrebări nevinovate?

Barbee se uita la dinţii fetei. Erau drepţi, puternici şi foarte albi – genul acela de dantură cu care femeile frumoase din reclamele pentru pastele de dinţi muşcă din mere. I se părea că imaginea lui April Bell muşcând dintr-un măr roşu ar fi extrem de fascinantă.

— Te-ar deranja?

Barbee se stăpâni şi-şi puse ordine în gânduri. Îi zâmbi mânzeşte, începând să înţeleagă. Era o novice, un învăţăcel în jocurile jurnalisticii, dar la fel de inteligentă precum Lilith[1]. Fără îndoială că pisica era menită să întregească imaginea aceea emoţionantă a unei femei neajutorate şi să anihileze orice rezistenţă masculină, dacă ochii ei atrăgători şi părul bogat nu reuşiseră deja să o facă.

— Suntem în tabere adverse, domnişoară, îi aminti el, pe un ton extrem de sever.

Aerul ei plin de reproş, care arăta că se simţise jignită, îl impresionă, dar îşi păstră asprimea brutală din glas.

— Şi nici nu cred că te cheamă cu adevărat April Bell.

— Mă chema Susan, zise ea, şi ochii ei verzui se întunecară, rugători şi plini de speranţă. Dar cred că April va da mult mai bine când îmi voi semna primul articol.

Vocea ei era joasă şi uşor răguşită.

— Te rog... în legătură cu expediţia... doctorul Mondrick trebuie să fie o persoană foarte importantă dacă toate ziarele vor să scrie un articol despre el, nu?

— Povestea lui se va vinde foarte bine, recunoscu Barbee. Tot grupul este alcătuit din patru persoane, şi sunt sigur că au trecut prin aventuri de pomină, doar ca să ajungă în acele situri arheologice din deşert şi apoi să se întoarcă, în vremuri tulburi ca acestea, chiar fără a mai pune la socoteală ce-au descoperit. Sam Quain are prieteni chinezi, care trebuie să le fi dat o mână de ajutor.

Cu un stilou fin, tânăra însemna în carneţelul micuţ, negru. Iuţeala graţioasă a mâinilor ei albe şi netede îl

[1] Spirit feminin malefic din mitologia semită.

făceau, în mod ciudat, să se gândească la o creatură sălbatică, descătuşată şi timidă.

— Prieteni chinezi, murmură ea în timp ce nota şi privi în sus stăruitor. Chiar nu ştii deloc ce vor aduce de acolo?

— N-am nici cea mai vagă idee, îi spuse el. Cineva de la Fundaţie a sunat la *The Star* în după-amiaza asta şi ne-a anunţat că vor sosi aici cu o cursă charter, în jur de ora şapte. Omul de la Fundaţie a spus că vor avea o poveste pe cinste – un anunţ ştiinţific extrem de important. Voia să vină fotografi şi jurnalişti care se ocupă de domeniul ştiinţific, dar *The Star* nu se dă în vânt după chestii ştiinţifice. Aşa că eu trebuie să obţin informaţii despre expediţie… şi despre Walraven.

Încerca să-şi aducă aminte de numele unei femei din mitologie. Era o persoană fascinantă şi, fără îndoială, la fel de încântătoare precum April Bell. Dar în legendă avea o metodă neplăcută de a-i transforma pe bărbaţii care erau fascinaţi de ea în creaturi oribile. Cum o chema oare… Circe?

Barbee pronunţase numele în gând, era sigur de asta. Dar felul în care fata îşi mişcă rapid şi hazliu buzele roşii şi o sclipire de bucurie uşor maliţioasă din privirea ei îi dădură pe moment impresia clară că vorbise cu voce tare – deşi nici măcar nu ştia ce anume îl făcuse să se gândească la acea vrăjitoare din mitologie.

Preţ de o clipă, încercă stânjenit să descifreze acea asociere pe care o făcuse. Îi citise puţin pe Menninger[2] şi pe Freud şi răsfoise opera lui Frazer[3] *Creanga de aur.* Ştia că

[2] Karl Augustus Menninger (1893-1990), psihiatru american, membru al celebrei familii de psihiatri Menninger, care a fondat Fundaţia Menninger şi Clinica Menninger din Topeka, Kansas, unde s-a tratat şi autorul, în prima sa carte, *The Human Mind.* Menninger afirma că psihiatria e o ştiinţă, iar cei bolnavi psihic sunt doar puţin diferiţi de indivizii sănătoşi. În *The Crime of Punishment,* Menninger arăta cum crima poate fi prevenită prin tratament psihiatric, iar pedeapsa este o relicvă brutală şi ineficientă din trecut.

[3] Sir James George Frazer (1854-1941), antropolog scoţian, cu un cuvânt de spus în primele etape ale studiilor moderne despre mitologie şi religie comparată. Cartea sa de căpătâi a fost *Creanga de aur,* în care

simbolismul acestor basme populare exprimau temerile şi speranţele omului din cele mai străvechi timpuri, aşa că imaginea aceea care îi răsărise în minte probabil că dezvăluia ceva despre propriul său subconştient. Ce anume, nici el nu dorea să ştie.

Râse sec şi spuse:

— O să-ţi spun tot ce pot, deşi probabil că voi da de necaz când Preston Troy îmi va citi articolul şi în *The Call.* Sau vrei să-l scriu eu în locul tău?

— Mă pricep foarte bine să stenografiez, mulţumesc.

— Ei bine, doctorul Mondrick era un antropolog renumit la Universitatea Clarendon înainte să-şi dea demisia, în urmă cu zece ani, ca să pună bazele Fundaţiei. Nu este unul dintre acei specialişti reduşi la minte pe care-i ştim cu toţii şi nici nu se umflă în pene. Dar oricare dintre asociaţii săi îţi va spune că este singurul din lume care a studiat cel mai mult omenirea sub toate aspectele sale până în ziua de azi. Biolog, psiholog, arheolog, sociolog, etnolog – pare să ştie toate aspectele importante în legătură cu obiectul lui preferat de studiu. Mondrick e marele boss al Fundaţiei. El strânge banii şi îi cheltuieşte fără să dea publicităţii informaţii în legătură cu anumite proiecte la care lucrează. A condus trei expediţii în Deşertul Gobi, înainte să fie întrerupt de război, după care a dat fuga înapoi. Săpăturile s-au făcut în zona Ala-shan, în partea de sud-vest a Deşertului Gobi, în porţiunea cea mai aridă, mai neprielnică şi mai călduroasă din deşert.

— Continuă, îl îndemnă tânăra entuziasmată, cu stiloul pregătit deasupra carneţelului. Nu ai nici cea mai vagă idee ce anume caută?

— Asta o să ne fie miza şi cel mai bun o să câştige! rânji Barbee. Dar, orice ar fi lucrul acela, Mondrick îl caută de douăzeci de ani. A înfiinţat Fundaţia tocmai ca să descopere acel ceva. Este munca lui de o viaţă, iar munca de o viaţă a unui astfel de om trebuie să fie ceva important.

Micul grup de pasageri începu să se agite, plin de speranţă, în faţa gardului de oţel, iar un băieţel arătă

---

explică aceste aspecte.

entuziasmat către cerul plumburiu. Vântul rece se înteţi şi mai mult din cauza zgomotului puternic al motoarelor. Barbee îşi privi ceasul.

— Şase fără douăzeci, îi spuse el fetei. Avionul de linie nu ajunge decât la ora şase, după spusele dispecerului. Aşadar, ăsta trebuie să fie zborul cu care Mondrick soseşte mai devreme.

— Deja? Cu ochii ei verzi strălucitori, fata părea aproape la fel de incitată ca şi băiatul care arătase spre avion. Dar ea îl urmărea pe Barbee, fără să privească cerul. Îi cunoşti pe ceilalţi? îl întrebă. Pe ceilalţi însoţitori ai lui Mondrick?

Un şuvoi de amintiri îi întârzie lui Barbee răspunsul. În minte îi apărură trei figuri cândva mai mult decât cunoscute, iar murmurul mulţimii care aştepta deveni ecoul de demult al vocilor familiare, răsunând prin ani. Încuviinţă din cap, puţin trist.

— Da, îi cunosc.

— Atunci, spune-mi.

Vocea însufleţită a lui April Bell îl întrerupse din scurta visare. Tânăra aştepta, cu stiloul pregătit, gata să noteze în grabă. Barbee ştia că nu trebuie să-şi dezvăluie toate informaţiile unei jurnaliste rivale, care, pe deasupra, lucra la *The Call,* dar părul ei roşu ca flacăra şi căldura misterioasă a ochilor ei, ciudat de migdalaţi, îi îndulciră îndărătnicia.

— Cei trei bărbaţi care s-au întors în Mongolia împreună cu Mondrick în ’45 sunt Sam Quain, Nick Spivak şi Rex Chittum. Sunt cei mai vechi prieteni ai mei. Eram toţi patru boboci la universitate, pe vremea când Mondrick încă mai era profesor acolo. Sam şi cu mine am stat doi ani în casa lui Mondrick şi apoi toţi patru am fost colegi de cameră în Trojan Hall, în campusul universităţii. Am urmat cu toţii cursurile lui Mondrick şi… ei bine… vezi tu…

Barbee se bâlbâi şi se opri stângaci. I se deschisese o veche rană, care îi pulsa în gât.

— Continuă, şopti April Bell, şi zâmbetul ei plin de înţelegere îl făcu să-şi reia povestirea.

— Mondrick începuse deja să-şi adune învăţăceii,

înţelegi? Probabil că de pe atunci îşi făcuse planuri să întemeieze Fundaţia, deşi nu i-a pus bazele decât după ce am absolvit eu. Cred că începuse deja să-şi caute oameni pe care să-i antreneze pentru săpăturile din Deşertul Gobi, pentru cine ştie ce scop.

Ceva îl făcu să-şi înăbuşe cuvintele.

— În orice caz, cu toţii am urmat cursurile lui, studiind ceea ce el numea „ştiinţele umane”. Îl veneram. Ne-a obţinut burse şi ne-a acordat tot sprijinul posibil; ne-a luat cu el vara în expediţiile din America Centrală şi Peru.

Ochii fetei erau extrem de pătrunzători.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Barbee?

— Eu am fost cumva dat deoparte, recunoscu el stângaci. Nu prea am ştiut niciodată de ce – pentru că şi eu mă molipsisem de acelaşi microb. Adoram munca aceea şi aveam note mai mari decât Sam. Mi-aş fi dat şi un braţ ca să fiu împreună cu ei la primele săpături din Deşertul Gobi.

— Ce s-a întâmplat? insistă fata, fără să-l cruţe.

— N-am ştiut niciodată. Înghiţi în sec. Ceva l-a întors pe Mondrick împotriva mea, dar n-am ştiut niciodată ce anume. La sfârşitul ultimului an de facultate, Mondrick ne-a vaccinat şi ne-a făcut tot felul de analize de sânge ca să ne pregătească pentru o altă expediţie. Într-o bună zi, m-a chemat în laborator şi mi-a spus să nu-mi fac planuri de plecare.

— Dar de ce? şopti fata.

— N-a vrut să-mi spună de ce.

Barbee vorbea răguşit, înfiorându-se din pricina acelei răni vechi.

— Sigur că a observat cât de jignit eram, dar n-a vrut să-mi dea explicaţii. Pur şi simplu a devenit ţâfnos, de parcă chestiunea asta îl deranja şi pe el, şi mi-a promis că mă ajută să obţin orice altă slujbă pe care o doresc. Atunci m-am dus să lucrez pentru *The Star.*

— Şi prietenii tăi au plecat în Mongolia?

— Chiar în vara aia, răspunse Barbee. În prima expediţie a Fundaţiei.

Ochii ei verzi îl cercetau.

— Dar totuşi, spuse ea, voi patru mai sunteţi prieteni?

Barbee dădu din cap afirmativ, uşor nedumerit.

— Da, suntem prieteni. Nu prea l-am avut la inimă pe bătrânul Mondrick pentru că n-a vrut să-mi spună de ce nu m-a luat cu el, dar nu m-am certat deloc cu Sam, Nick şi Rex. Ei sunt tipi de treabă. Îi găsesc neschimbaţi de fiecare dată când mă întâlnesc cu ei din întâmplare. Cei patru catârgii, aşa ne numea Sam când mergeam călare pe catâri vara în plimbări scurte prin Mexic, Guatemala şi Peru. Poate că Mondrick le-a spus de ce m-a exclus din proiect, dar ei nu au vorbit niciodată despre asta.

Privirea lui Barbee se îndreptă neliniştită, peste părul strălucitor al fetei, către amurgul rece şi plumburiu care acum vibra din cauza motoarelor avionului nevăzut.

— Nu s-au schimbat, spuse el, dar sigur că drumurile noastre s-au despărţit. Mondrick îi antrena să devină o echipă de specialişti în diverse domenii ale acestor „ştiinţe umane” – antrenându-i cum să caute acel ceva din zona Ala-shan, aşa că nu prea au mai avut timp pentru mine. Barbee înghiţi nodul dureros din gât. Domnişoară Bell, i se adresă el abrupt, ca să pună capăt acelei amintiri chinuitoare a unei vechi înfrângeri, de unde ai ştiut cum mă cheamă?

În ochii ei străluci o ironie sâcâitoare.

— Poate că am bănuit doar.

Pe Barbee îl trecu din nou un fior. Ştia că şi el avea ceea ce se cheamă „instinctul de a mirosi ştirile” – o percepţie intuitivă a impulsurilor omeneşti şi a evenimentelor iminente care sunt consecinţa primelor. Nu era o aptitudine pe care să o poată explica sau analiza, dar ştia că nu era ceva neobişnuit. Majoritatea reporterilor de succes o aveau, credea el – deşi, într-o epocă în care cu toţii suntem sceptici faţă de orice, mai puţin faţă de materialismul mecanicist, negăm cu înţelepciune c-am avea-o.

Această calitate abia perceptibilă îi fusese de folos pe parcursul acelor expediţii din timpul verii, înainte ca Mondrick să renunţe la el, şi îl condusese la mai multe aşezări preistorice importante, pur şi simplu pentru că el

ştia cumva unde ar fi preferat să-şi aşeze tabăra un grup de vânători feroce sau unde să sape mormântul unui tovarăş de-al lor.

Totuşi, de cele mai multe ori, acea însuşire pe care nu o putea controla se dovedise mai mult un blestem decât o binecuvântare. Îl ajutase să înţeleagă mai bine tot ceea ce gândeau şi făceau oamenii din jurul lui, dar, în acelaşi timp, îi genera o stare permanentă de nelinişte şi se simţea nelalocul lui din pricina unei vigilenţe care îl tulbura. Excepţie făceau momentele când era beat. Bea prea mult şi ştia că mai erau mulţi jurnalişti care aveau acelaşi viciu. Barbee credea că acea vagă sensibilitate se făcea pe jumătate vinovată de asta.

Poate că din pricina unei intuiţii nedefinite îl trecuse subit un fior atunci când o zărise prima oară pe April Bell – deşi acum ochii ei prelungi şi calzi şi părul ei de culoarea focului nu mai păreau să-l îngrijoreze deloc. Şi faptul că fata bănuise cum îl cheamă nu era deloc surprinzător – ci doar exagerat.

Chiar foarte exagerat. Barbee rânji către ea şi încercă să scape de senzaţia aceea instinctivă de îngrijorare. Fără îndoială că editorul ei îi dăduse informaţii în legătură cu articolul pe care se aştepta să-l scrie şi îi spusese cum să culeagă informaţiile. Probabil că îi aţâţa pe bărbaţi cu amestecul acela irezistibil de privire inocentă şi viclenie. Până şi cea mai bizară nepotrivire avea întotdeauna o explicaţie normală, asta doar dacă erai în stare s-o descoperi.

— Hai, te rog, Barbee, ei cine sunt?

Capul ei cu păr roşu se înclină plin de zel către un grup micuţ care ieşea din clădirea terminalului spre pistă, dincolo de bariera de oţel. Un bărbat slab şi mărunt gesticula entuziast către cerul întunecat de unde venea zgomotul. O fetiţă ţipă că vrea să vadă şi ea, iar mama ei o ridică în braţe. O femeie înaltă şi oarbă se apropie din spate, condusă de un ciobănesc german uriaş, maro-roşcat, pe care îl ducea în lesă.

— Dacă ai o astfel de intuiţie minunată, replică Barbee,

de ce mă întrebi pe mine?

Fata îi aruncă un zâmbet vinovat.

— Îmi pare rău, Barbee. E-adevărat că abia m-am întors în oraş, dar am prieteni vechi în Clarendon, iar editorul meu mi-a spus că ai lucrat cu Mondrick. Probabil că oamenii ăştia aşteaptă să le ureze bun venit membrilor expediţiei. Sunt sigură că tu-i cunoşti. Putem discuta cu ei?

— Dacă vrei. Barbee nu putu să reziste tentaţiei. Haide!

Fata îşi strecură braţul sub al lui. Până şi blana albă părea cumva străbătută de un curent electric în locul unde-i atingea încheietura mâinii. Fata asta avea o oarece influenţă asupra lui. Crezuse că e insensibil la prezenţa femeilor, dar farmecul ei dulce, împreună cu permanenta senzaţie ciudată de stingherealã, îl tulbura mai profund decât lăsa să se vadă.

O conduse prin clădirea terminalului şi se opri lângă un teleimprimator zgomotos ca să îl întrebe pe dispecerul ocupat:

— Ăla-i avionul cu care soseşte Mondrick?

— După cum spune şi orarul de zbor, Barbee. Dispecerul încuviinţă din cap, încruntându-se către indicatorul eolian. Aterizează la ora stabilită.

Dar tot nu putea să vadă avionul atunci când ieşiră şi se apropiară de marginea pistei, al cărei contur părea mai estompat din cauza întunericului profund.

— Ei bine, Barbee... Fata înclină capul plină de speranţă către oamenii care aşteptau. Cine sunt aceştia?

Barbee se întreba de ce vocea lui tremura.

— Femeia înaltă cu câinele, începu el, care stă acolo retrasă, cea cu ochelari fumurii şi faţă tristă, e soţia doctorului Mondrick. E o persoană minunată şi plină de graţie, o pianistă talentată, deşi e oarbă. Suntem prieteni încă de când locuiam cu Sam Quain la ea în casă, pe vremea când eram studenţi. O să vă fac cunoştinţă.

— Aşadar aceea e Rowena Mondrick? Fata vorbi în şoaptă, dar ciudat de apăsat. Poartă nişte bijuterii ciudate.

Mirat, Barbee aruncă o privire către femeia oarbă care stătea foarte dreaptă, tăcută, singură şi rezervată. Ca

întotdeauna, era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Îi luă ceva timp până când îi observă bijuteriile, din simplul motiv că era prea obişnuit cu ele. Zâmbind, se întoarse către April Bell.

— La cele din argint te referi?

Fata dădu afirmativ din cap, cu privirea fixată asupra pieptenilor din argint, cu montură veche, pe care Rowena Mondrick îi purta în părul des şi alb, asupra broşei de la gulerul rochiei negre, a brăţărilor grele şi inelelor din argint de pe mâinile albe, cu aspect tineresc, cu care ţinea câinele. Chiar şi zgarda de piele a câinelui era masivă şi bătută cu ţinte din argint.

— Poate că e ciudat, recunoscu Barbee. Deşi niciodată n-am avut impresia asta, pentru că Rowenei îi place argintul. Spune că adoră senzaţia rece pe care i-o lasă. Ştii, senzaţiile sunt foarte importante pentru ea. Barbee se uita la chipul împietrit al fetei. Ce-i? Nu-ţi plac?

Capul fetei cu păr lucios se clătină uşor într-o mişcare dezaprobatoare.

— Nu, şopti ea serioasă. Nu-mi place argintul. Fata îi aruncă un zâmbet rapid, ca şi cum s-ar fi scuzat pentru privirea îndelungă. Iartă-mă! Am auzit de Rowena Mondrick. Vrei să-mi povesteşti despre ea?

— Cred că era infirmieră în secţia de psihiatrie de la spitalul Glennhaven atunci când l-a cunoscut pe doctorul Mondrick, spuse Barbee. Asta s-a întâmplat probabil acum treizeci de ani. Era o tânără extrem de inteligentă şi probabil că pe atunci era frumoasă. Mondrick a salvat-o dintr-o relaţie amoroasă nefericită – niciodată n-am aflat detalii în legătură cu povestea asta – şi i-a trezit interesul pentru munca lui.

Urmărind-o din nou pe femeia oarbă, fata asculta în tăcere.

— A venit la cursurile lui Mondrick şi a devenit la rândul ei un etnolog reputat, continuă Barbee. Obişnuia să-l însoţească în toate expediţiile până când şi-a pierdut vederea. De atunci, adică de vreo douăzeci şi ceva de ani, locuieşte retrasă aici în Clarendon. Se bucură de muzica ei

şi are câţiva prieteni apropiaţi. Nu cred că mai ia parte la cercetările soţului ei. Majoritatea oamenilor o consideră puţin ciudată… cred şi eu, având în vedere experienţele îngrozitoare de care a avut parte.

— Povesteşte-mi, îi ceru ferm fata.

— Se aflau în Africa, începu Barbee cu un ton scăzut, gândindu-se cu melancolie la zilele apuse când pleca şi el în expediţii ca să caute fragmentele pierdute ale unui joc de puzzle din trecut. Cred că doctorul Mondrick era în căutarea unor dovezi care să ateste teoria conform căreia omul modern a evoluat mai întâi în Africa – asta se întâmpla cu mult înainte să descopere acele situri din Ala-shan. Rowena profita de ocazie ca să adune unele informaţii etnologice despre societăţile tribale din Nigeria alcătuite din oameni-aligator şi oameni-leopard.

— Oameni-leopard?

Ochii verzi ai fetei părură că se îngustează şi se întunecă.

— Ce sunt ăştia? întrebă ea.

— Membrii unui cult canibal secret, despre care se spune că se pot transforma în leoparzi. Barbee zâmbi din pricina felului încordat în care se concentra ea. Vezi tu, Rowena se pregătea să scrie o lucrare despre licantropie – triburile primitive împărtăşesc toate o credinţă comună, şi anume aceea că anumiţi indivizi se pot transforma în animale carnivore.

— Chiar aşa? şopti fata cu respiraţia tăiată. Mai spune-mi!

— Animalele sunt de obicei cele mai periculoase care trăiesc în zona respectivă, continuă Barbee, vrând cu tot dinadinsul să menţină viu interesul fetei şi bucuros că în cele din urmă informaţiile aride pe care le învăţase la cursurile lui Mondrick aveau o utilitate practică. Urşii în ţările nordice, jaguarii în bazinul Amazonului, lupii în Europa – ţăranii din Franţa medievală trăiau cu frica în sân din pricina animalului căruia ei îi ziceau *loup-garou*[4] –, sau leoparzii şi tigrii în Africa şi Asia. Nu ştiu cum de s-a răspândit atât de mult această credinţă.

[4] Vârcolac (în lb. franceză în orig.).

— Foarte interesant. Fata zâmbi pieziş, ca şi cum s-ar fi bucurat în secret. Dar ce s-a întâmplat cu ochii Rowenei Mondrick?

— N-a vrut niciodată să vorbească despre asta. Barbee coborî vocea, de teamă ca femeia oarbă să nu-l audă. Doctorul Mondrick mi-a povestit tot ce ştiu… pe vremuri mai discutam uneori în biroul lui, înainte să ne certăm.

— Ei bine, ce ţi-a spus?

— Aşezaseră tabăra într-o zonă sălbatică din Nigeria, spuse Barbee. Cred că Rowena căuta informaţii care să facă legătura între leoparzii umanoizi din triburile canibale, spiritele-leopard ale vracilor Lhota Naga din zona Assam şi „sufletul din sălbăticie”[5] al anumitor triburi.

— Da, şopti fata.

— În orice caz, Rowena a tot încercat să le câştige încrederea băştinaşilor şi punea întrebări despre ritualurile lor – mult prea multe întrebări, spunea Mondrick, deoarece cărăuşii au început să se neliniştească şi unul dintre ei a avertizat-o să se ferească de oamenii-leopard. Ea nu s-a oprit, iar cercetările au condus-o către o vale care era considerată tabu. A descoperit acolo artefacte care i-au trezit interesul lui Mondrick – nu mi-a spus despre ce anume era vorba – aşa că s-au mutat cu tabăra în acea vale când s-a întâmplat nenorocirea.

— Ce anume?

— Mergeau pe cărare noaptea, când un leopard negru a sărit asupra Rowenei dintr-un copac – era chiar un leopard, spunea Mondrick, şi nu un băştinaş îmbrăcat în piele de leopard. Dar cred că totuşi coincidenţa a fost puţin cam mare pentru cărăuşii băştinaşi. Au luat-o cu toţii la fugă, iar animalul a doborât-o pe Rowena înainte ca împuşcăturile lui Mondrick să îl sperie. Rănile i s-au infectat, desigur, şi cred că a fost la un pas de moarte până să o poată duce soţul ei

[5] Nativii din vestul Africii cred că o persoană are mai multe suflete, iar unul anumit, „sufletul din sălbăticie”, se află într-un animal sălbatic, care în acelaşi timp are şi propria lui viaţă (cf. Mary Kingsley, 1862-1900, scriitoare şi exploratoare britanică).

la un spital. Asta a fost ultima ei expediţie alături de el, iar doctorul nu s-a mai întors niciodată în Africa. Cred că a renunţat la teoria conform căreia *Homo sapiens* îşi avea originea în Africa. După asta, te mai miri că e o persoană puţin cam ciudată? Atacul leopardului a fost atât de tragic şi totodată comic, nu-i aşa?

Privind la chipul încordat şi alb al lui April Bell, Barbee surprinse o expresie care-l şocă – o expresie de bucurie profundă şi plină de cruzime. Sau oare amurgul întunecat şi lumina orbitoare care venea din clădire jucau pur şi simplu o festă neplăcută trăsăturilor atât de neobişnuite ale fetei? Ea zâmbi când îl văzu contrariat.

— Ironia sorţii, şopti ea încet, ca şi cum n-ar fi fost prea interesată de vechea tragedie prin care trecuse Rowena Mondrick. Viaţa ne joacă feste ciudate uneori.

Vocea îi deveni gravă.

— Trebuie să fi fost o lovitură teribilă, adăugă ea.

— Aşa a fost, ştiu sigur. Se simţi mai uşurat văzându-i solicitudinea. Dar asta n-a înfrânt-o pe Rowena. E cu adevărat o persoană încântătoare, fără să se autocompătimească. Are simţul umorului şi uiţi foarte repede că e oarbă.

O prinse pe tânără de braţ, simţind moliciunea lucioasă a blănii albe. Pisica neagră clipea către el, aţintindu-l cu nişte ochi albaştri, imenşi, din geanta din piele de şarpe.

— Hai, vino, o îndemnă el. O să-ţi placă Rowena.

April Bell se dădu înapoi.

— Nu, Barbee! şopti ea agitată. Te rog, nu…

Dar el deja începuse să strige plin de entuziasm:

— Rowena, sunt Will Barbee. Cei de la ziar m-au trimis să scriu un articol despre expediţia soţului tău, iar acum vreau să-ţi fac cunoştinţă cu noua mea prietenă – o roşcată încântătoare – domnişoara April Bell.

Femeia oarbă se întoarse imediat când îi auzi glasul. Deşi se apropia de şaizeci de ani, soţia lui Mondrick îşi menţinea silueta subţire ca în tinereţe. Părul des şi buclat era alb în întregime încă de când Barbee o cunoscuse prima oară, dar chipul ei, roşu acum de emoţie şi din pricina frigului, părea

ferm şi sănătos ca al unei fetiţe. Barbee abia dacă-i observă ochelarii negri, opaci, căci era obişnuit cu ei.

— Ehei, bună, Will.

Vocea ei muzicală era caldă şi plină de încântare.

— Îmi pare bine să-i cunosc pe prietenii tăi. Trecându-şi lesa scurtă cu care ţinea câinele în mâna stângă, femeia întinse mâna dreaptă. Ce mai faceţi, domnişoară April Bell?

— Mulţumesc, bine!

Vocea fetei, deşi suavă, părea că sună de departe, şi nu făcu niciun gest ca să prindă mâna întinsă a femeii oarbe.

Roşu la faţă din pricina stânjenelii, Barbee o smuci pe fată de mâneca de blană a hainei. Dar ea se îndepărtă brusc, plină de răceală. Barbee se uită la chipul ei şi văzu că obrajii îşi pierduseră culoarea, iar buzele păreau o crestătură mare şi roşie. Îngustaţi şi întunecaţi, ochii ei verzi priveau fix brăţările groase din argint ale Rowenei. Nervos, Barbee încercă să salveze situaţia.

— Ai grijă ce spui, o avertiză el pe Rowena, mimând o oarecare bună dispoziţie. Pentru că domnişoara Bell lucrează pentru *The Call* şi stă pregătită să-ţi stenografieze fiecare cuvinţel.

Spre uşurarea lui Barbee, femeia oarbă zâmbi ca şi cum ar fi înţeles motivul lipsei inexplicabile de politeţe a lui Aprilie Bell. Aplecându-şi capul ca să asculte din nou zumzetele din cer, întrebă nerăbdătoare:

— Avionul n-a aterizat?

— Încă nu, îi spuse Barbee, dar dispecerul spune că se încadrează în orarul de zbor.

— Am să fiu mult mai bucuroasă după ce-or să aterizeze cu bine, îi spuse ea neliniştită. Am fost groaznic de îngrijorată de când a plecat Marck. Nu se simte prea bine şi ţine cu tot dinadinsul să rişte nesăbuit.

Mâinile ei subţiri tremurau, după cum observă Barbee, şi se încleştară pe lesa scurtă a câinelui cu o încordare disperată, iar încheieturile degetelor i se albiră.

— Unele lucruri care au fost îngropate ar trebui să rămână îngropate, şopti ea. Am încercat să-l conving pe Marck să nu se mai întoarcă la siturile alea din Ala-shan. Mi-

era teamă de ce-o să descopere acolo.

April Bell asculta încordată, iar Barbee îi auzi respiraţia întretăiată.

— Dumneavoastră, şopti tânăra, să vă fie teamă?

Stiloul îi tremura deasupra carneţelului.

— Ce vă aşteptaţi să găsească celebrul dumneavoastră soţ?

— Nimic! Femeia oarbă bolborosi cuvântul ca şi cum ar fi intrat brusc în panică. Absolut nimic.

— Spuneţi-mi, insistă fata tăios. Puteţi foarte bine să-mi spuneţi, pentru că eu cred că pot ghici deja…

Vocea ei slabă izbucni într-un ţipăt înăbuşit şi se dădu nesigură înapoi, căci lesa care-l ţinea pe ciobănesc scăpase dintre degetele femeii oarbe. Fără să latre, câinele uriaş sări către fata care se ghemuise de frică. Barbee încercă disperat să-l lovească cu piciorul, dar câinele se repezi pe lângă el, cu colţii dezgoliţi fioros.

Barbee se răsuci, apucând lesa de pe jos. Fata îşi aruncase braţele în sus, din instinct. Geanta din piele de şarpe trasă un arc prin aer şi împiedică fălcile fioroase să-i ajungă la beregată. Cu o ferocitate tăcută, animalul încercă să sară din nou, dar Barbee trase de lesă.

— Turk! strigă Rowena. Turk, la picior!

Ascultător, fără să mârâie sau să latre, câinele uriaş se întoarse la ea. Barbee puse din nou lesa în mâna nesigură a femeii, care trase animalul întărâtat lângă ea.

— Mulţumesc, Will, spuse ea încet. Sper că Turk n-a rănit-o pe domnişoara Bell. Te rog, spune-i că-mi pare tare rău.

Dar femeia nu certă câinele, iar Barbee observă. Animalul maroniu, uriaş, stătea lipit de fusta neagră a femeii, mârâind uşor şi urmărind-o pe April Bell cu nişte ochi răi. Palidă şi zguduită, fata se retrase către clădirea terminalului.

— Ce câine nesuferit!

O femeie micuţă, palidă, cu trăsături ascuţite, din grupul din faţă, se întoarse, dojenind-o pe Rowena Mondrick cu un glas nazal şi tânguit.

— Adu-ţi aminte, doamnă Mondrick, te-am implorat să

nu-l aduci. Devine fioros şi o să rănească pe cineva.

Calmă, femeia oarbă mângâie capul câinelui. Îl prinse de zgarda largă cu mâna mică şi îndemânatică, pipăindu-i uşor ţintele de argint masiv. Barbee îşi aduse din nou aminte că Rowenei îi plăcuse dintotdeauna argintul.

— Nu, doamnă Ulford, murmură ea, Turk a fost dresat ca să mă păzească şi vreau să fie alături de mine mereu. Nu va ataca pe nimeni, decât dacă acea persoană încearcă să-mi facă rău. Asculta din nou zgomotul care venea din cer. Avionul încă n-a aterizat?

Barbee nu observase ca April Bell să fi făcut vreun gest de ameninţare. Şocat şi nedumerit de comportamentul Rowenei, se grăbi să se întoarcă spre fata cu părul roşu. Stând în picioare lângă uşa din sticlă a sălii de aşteptare luminată strălucitor, fata mângâia pisica neagră, murmurând încet:

— Stai liniştită, iubita mea. Câinele ăla mare şi rău nu ne prea place, dar nouă nu trebuie să ne fie frică…

— Îmi pare rău, domnişoară Bell, spuse Barbee stânjenit. N-am ştiut că se va întâmpla aşa ceva.

— E greşeala mea, Barbee. Fata îi zâmbi, plină de remuşcări. N-ar fi trebuit să mă apropii atât de mult cu biata Fifi de bruta aceea de câine.

Ochii ei verzi scăpărau.

— Îţi mulţumesc foarte mult că l-ai îndepărtat de mine, adăugă ea.

— Turk n-a mai făcut asta niciodată, spuse Barbee. Doamna Mondrick vrea să-şi ceară scuze…

— Da?

April Bell aruncă pe furiş o privire femeii oarbe, şi ochii ei migdalaţi erau lipsiţi de orice expresie.

— Hai mai bine să uităm incidentul, spuse ea vioaie. Avionul trebuie să sosească şi vreau să-mi povesteşti şi despre ceilalţi oameni care îl aşteaptă.

Fata făcu un semn cu capul, plină de entuziasm, către grupul restrâns care stătea mai departe de femeia oarbă şi privea cu înfrigurare norii joşi şi zdrenţuiţi, care acum începuseră să sclipească în nuanţe de un roz palid din

pricina luminilor oraşului.

— Bine.

Barbee se bucura că putea trece cu vederea acel incident neplăcut şi care îl nedumerea oarecum.

— Femeia micuţă cu nasul ascuţit care a dojenit-o pe Rowena este infirmiera ei, doamna Ulford. Dar ea e cea suferindă de obicei, iar Rowena se ocupă de îngrijirea ei, de fapt.

— Iar ceilalţi?

— Îl vezi pe domnul acela în vârstă care tocmai încearcă să-şi aprindă pipa, dar care-i prea emoţionat ca să-şi fi aprins mai întâi chibritul? Este bătrânul Ben Chittum, bunicul lui Rex, singura lui rudă. Are un chioşc cu ziare pe Center Street, chiar vizavi de clădirea lui *The Star.* El l-a întreţinut pe Rex în şcoală, până când Mondrick i-a oferit acea bursă.

— Şi ceilalţi?

— Individul mărunt cu haina lungă este tatăl lui Nick Spivak. Femeia brunetă şi arogantă este doamna Spivak. Au un atelier de croitorie în Brooklyn, pe Flatbush Avenue. Nick este singurul lor fiu. A renunţat la viaţa de cartier, dar îşi respectă părinţii, care au fost teribil de supăraţi de când Nick s-a alăturat expediţiei. Cred că mi-au scris vreo zece scrisori, să mă întrebe dacă am ceva veşti. Au venit să-l aştepte pe Nick la cursa de dimineaţă. Bănuiesc că le-a trimis o telegramă de la graniţă. Majoritatea celorlalţi sunt prietenii celor din avion şi persoane de la Fundaţie. Mai este profesorul Fisher, de la catedra de antropologie a universităţii, şi doctorul Bennett, care se ocupă de Fundaţie…

— Cine e blonda, îl întrerupse April Bell, cea care-ţi zâmbeşte?

— Nora, spuse Barbee încet. Soţia lui Sam Quain.

O cunoscuse pe Nora în aceeaşi noapte în care o cunoscuse şi Sam – la petrecerea bobocilor din săptămâna înscrierilor la universitate. Cei paisprezece ani care trecuseră de atunci nu şterseseră sclipirea prietenoasă din privirea ei; soţia zâmbitoare care era acum, îşi spuse el,

aşteptându-şi soţul, arăta la fel de fericită şi de emoţionată ca atunci când era doar o fetişcană slăbuţă, nerăbdătoare să descopere noul univers plin de strălucire de la universitate.

Barbee o porni către ea împreună cu April Bell, ocolind atent câinele de pază al Rowenei Mondrick. Nora privi din nou plină de speranţă norii misterioşi şi veni în întâmpinarea lor, ţinând-o de mână pe micuţa Pat.

Patricia Quain tocmai împlinise cinci ani şi era foarte mândră de această realizare. Avea ochii mari şi albaştri ai mamei ei şi părul mătăsos, dar chipul rozaliu şi cu o expresie de încăpăţânare purta amprenta tatălui ei, pentru că îi moştenise bărbia pătrată. Fata se trăgea înapoi, privind cu nesaţ cerul întunecat.

— Oare tati e în siguranţă acolo sus, în noaptea asta rece?

— Sigur că da, draga mea. Nimic nu li se mai poate întâmpla acum.

Însă vocea caldă a Norei nu suna chiar atât de sigură pe cât voia ea, aşa că întrebă nerăbdătoare:

— Crezi că mai întârzie mult, Will? Nu mai avem stare. Am făcut greşeala să caut ţinutul Ala-shan în biblioteca lui Sam şi după asta abia dacă am mai putut dormi. Doi ani înseamnă mult timp. Mi-e teamă că Pat nu-l va mai recunoaşte pe tatăl ei.

— Ba da, am să-l recunosc, mamă. Copila avea în vocea ei fermă hotărârea lui Sam. Am să-l recunosc pe tăticul.

— Priviţi!

Barbee auzi zgomotul roţilor unui avion atingând pista de aterizare. Tensiunea crescândă a spectatorilor cu respiraţia tăiată îl cuprinsese şi pe el şi îi zâmbi Norei, împărtăşindu-i uşurarea şi voioşia.

— Au aterizat cu bine şi acum avionul rulează pe pistă.

Apucând mâneca de blană a fetei, Barbee aruncă o privire atentă către câinele uriaş al Rowenei Mondrick, care stătea lângă stăpâna lui şi nu le scăpa din ochi pe April şi pe pisica ei cu ochi albaştri.

— Nora, dânsa este domnişoara April Bell. Va fi tovarăşa

de suferinţă a celor de la *The Call.* Orice îi spui poate fi răstălmăcit împotriva ta.

— Ei, hai, zău aşa, Barbee!

April protestă cu un zâmbet scurt, fermecător. Când privirile celor două femei se întâlniră, Barbee simţi totuşi un schimb de focuri – ca izbucnirea bruscă a unor scântei atunci când un obiect de metal atinge un polizor. Zâmbind cu o dulceaţă angelică, cele două femei dădură mâna.

— Draga mea, mă bucur atât de tare să te cunosc!

Barbee intui că cele două se urâseră din prima clipă.

— Mamă! strigă Pat. Pot să ating pisicuţa?

— Nu, draga mea, te rog…

Nora o prinse în grabă pe fetiţă, dar mâna ei micuţă şi rozalie se întinsese deja nerăbdătoare înspre animal. Pisica clipi, scuipă şi o zgârie. Cu un strigăt de durere, pe care se strădui cu încăpăţânare să-l înăbuşe, Pat se trase înapoi către mama ei.

— Vai, doamnă Quain, toarse April Bell. Îmi pare tare rău.

— Nu-mi place de tine, afirmă sfidător Pat.

— Uitaţi!

Bătrânul Ben Chittum trecu pe lângă ei şchiopătând, arătând cu pipa către amurgul întunecat şi ţipând plin de entuziasm:

— Uitaţi avionul! S-a oprit pe pistă!

Familia Spivak alerga după el.

— A venit Nick al nostru, mamă! Nick al nostru – a ajuns cu bine acasă din deşertul nemilos de dincolo de mare.

— Haide, mamă. Pat trăgea nerăbdătoare de mâna Norei. S-a întors tati şi eu o să-l recunosc.

Rowena Mondrick mergea şi ea după grupul acela nerăbdător, maiestuoasă, dreaptă şi tăcută. Părea de-a dreptul singuratică, chiar dacă micuţa doamnă Ulford o ţinea de mână ca s-o îndrume, iar câinele ei uriaş, maroniu, o urma la pas. Barbee îi surprinse chipul ascuns în spatele ochelarilor negri, opaci, iar expresia de agonie, speranţă şi groază îl făcu să-şi întoarcă repede privirea.

Rămase cu April Bell.

— Fifi, ai fost tare neascultătoare! Fata mângâie plină de

reproş pisica. Ai stricat interviul.

Barbee simţi dorinţa să o urmeze pe Nora şi să-i explice că April Bell este o străină. Încă mai avea unele sentimente pentru Nora – uneori se întreba, melancolic, cât de diferită ar fi fost viaţa dacă el şi nu Sam Quain ar fi invitat-o să-i fie parteneră la acea petrecere a bobocilor. Însă ochii prelungi ai lui April zâmbiră din nou, iar vocea ei răsună plină de remuşcare:

— Îmi pare rău, Barbee, chiar îmi pare.

— E-n regulă, îi spuse Barbee. Dar ce caută pisica aici?

Ochii ei căpătară din nou o culoare verde-închis, ciudat de intensă, ca şi cum o teamă necunoscută i-ar fi dilatat pupilele. Preţ de o secundă el sesiză o stare de vigilenţă acută, ca şi cum fata ar fi jucat un joc ciudat de dificil şi periculos. Nu înţelegea de ce. Sigur că un jurnalist începător ar fi putut să se simtă agitat din cauza primei misiuni importante încredinţate, dar April Bell părea să fie prea stăpână pe sine ca să aibă astfel de îndoieli, iar senzaţia pe care i-o lăsase lui Barbee era ceva mai mult decât simplă timiditate, era vorba de o disperare, de ceva fatal.

Barbee se feri puţin de privirea aceea iscoditoare şi îngrozită. Dar o clipă mai târziu, chipul alb şi îngheţat al fetei prinse din nou viaţă. Îndreptă funda roşie a pisicii şi-i zâmbi cald lui Barbee.

— Fifi este a mătuşii mele Agatha, vorbi ea cu un glas dulce. Locuiesc cu ea, iar astăzi a ieşit cu mine. Mătuşica a plecat la cumpărături cu maşina şi mi-a lăsat-o pe Fifi în grijă. Trebuie să ne întâlnim în sala de aşteptare. Scuză-mă, vreau să văd dacă a sosit – şi să scap de fiara asta mică înainte să mai facă vreo boroboaţă.

Fata se îndepărtă în grabă şi intră în clădirea luminată puternic. Barbee privi după ea, prin uşile de sticlă, încurcat şi neliniştit în acelaşi timp. Chiar şi mersul mlădiat şi graţios al fetei îl fascina. April părea o fiinţă neîmblânzită.

Barbee încercă să scape de amestecul acela confuz de atracţie şi teamă nedefinită şi o urmă pe Nora Quain până la grupul restrâns care urmărea cursa charter, cu motoarele

încă huruind, ce se oprise pe pista care, în întuneric, părea uriaşă şi diformă. Era obosit şi probabil că băuse mai mult decât ar fi trebuit. Părea că nervii îi erau întinşi la maximum. Era firesc să se simtă puternic atras de o fată ca April Bell. Ce bărbat nu s-ar simţi atras de ea? Dar se hotărî să-şi stăpânească pornirile.

Nora Quain îşi întoarse privirea de la avion şi-l întrebă:

— Fata asta este importantă pentru tine?

— Tocmai am făcut cunoştinţă cu ea, ezită Barbee, mirat. Este… mai aparte.

— N-o lăsa să te acapareze, spuse repede Nora. Este…

Făcu o pauză, ca şi cum voia să găsească un cuvânt care să o caracterizeze pe April Bell. Zâmbetul cald îi dispăru de pe chip, iar mâna ei se mişcă inconştient ca să o tragă pe micuţa Pat lângă ea. Nu găsi cuvântul.

— Să nu faci asta, Will! şopti ea. Te rog!

Huruitul motoarelor îi înăbuşi glasul.

2

Uciderea puiului de pisică

Însoţitorii de zbor, în uniforme albe, aşteptau alături de scara mobilă debarcarea pasagerilor sosiţi. Avionul uriaş, care se întrezărea întunecat şi monstruos în lumina puternică de pe pistă, se oprise la mai bine de o sută de metri de clădirea terminalului. Motoarele zgomotoase amuţiră într-o tăcere care părea aproape nefirească.

— Marck!

În liniştea aceea bruscă, vocea soţiei oarbe a lui Mondrick părea un strigăt slab şi frenetic.

— Poate cineva să-l vadă pe Marck?

Bătrânul Ben Chittum era în fruntea grupului nerăbdător care se repezea către avion, fluturându-şi sălbatic pipa şi trimiţându-i fiului său salutări rămase fără răspuns. Soţii Spivak alergau în urma lui, strigându-l pe Nick, şi izbucniră în lacrimi când fiul lor nu apăru. Nora Quain o ridică în braţe pe fiica ei şi o ţinu strâns, plină de teamă.

Rowena Mondrick rămase în urmă, cu câinele ei uriaş şi cu infirmiera aceea micuţă care părea năucă. Câinele încetase să se mai agite odată cu plecarea lui April Bell. Îl privi pe Barbee cu nişte ochi aurii prietenoşi, după care nu-l mai băgă în seamă.

— Avionul s-a oprit destul de departe, îi spuse el Rowenei. Nu ştiu de ce. Însă doctorul Mondrick trebuie să iasă din clipă în clipă împreună cu ceilalţi să ne salute.

— Mulţumesc, Will. Îi zâmbi plină de recunoştinţă, iar chipul ei, ascuns în spatele lentilelor întunecate, se îmblânzi şi căpătă din nou un aer tineresc preţ de o clipă, însă neliniştea amară o cuprinse din nou: Mi-e aşa de teamă pentru Marck!

— Te înţeleg, murmură Barbee. Sam Quain mi-a povestit despre Ala-shan – un deşert în comparaţie cu care Valea Morţii[6] pare o oază liniştită, după cum am aflat. Şi mai ştiu că sănătatea doctorului Mondrick e cam şubredă…

— Nu, Will, nu-i deloc aşa, zise ea şi ridică neliniştită din umerii înguşti şi drepţi. E adevărat că inima îi mai joacă feste lui Marck, iar astmul de care suferă pare să se înrăutăţească în fiecare an, dar este încă puternic şi cunoaşte bine deşertul. Chiar nu m-ai înţeles.

Mâinile ei micuţe se încleştară pe lesa câinelui, iar Barbee avu impresia că-i tremurau. Trase din nou lângă ea câinele uriaş, iar degetele ei uşoare îi mângâiară fugar capul cu blană fină, maronie, şi apoi zăboviră asupra monturii lucioase din argint care îi împodobea zgarda, ca şi cum ar fi resimţit o plăcere senzuală să pipăie metalul alb şi rece.

— Ştii că am lucrat cu Marck, şopti ea. Până în momentul în care am văzut prea multe lucruri.

Mâna ei stângă, subţire, se ridică rapid, ca şi cum ar fi mişcat-o cuprinsă de o groază pe care nu o putuse uita, ca să-şi acopere o clipă lentilele fumurii şi cicatricele din spatele lor.

— Ştiu care e teoria lui şi ce a găsit Sam Quain sub tumulul acela vechi din Ala-shan în ultima expediţie de dinainte de război. De-asta am încercat să-l conving să nu se mai întoarcă acolo. Femeia se răsuci brusc, ascultând. Dar oare unde sunt, Will? întrebă, şi vocea ei slabă vibra de teamă. De ce nu vin odată?

— Nu ştiu, îi răspunse Barbee, şi el neliniştit. Nu mai înţeleg. Nu se vede nicio mişcare. Avionul pur şi simplu stă şi aşteaptă. Au aşezat scara mobilă lângă el şi acum deschid uşa, dar nu iese nimeni. Uite-l pe doctorul Bennett, reprezentantul Fundaţiei, care urcă la bord.

— O să afle el.

Ţinând câinele strâns, Rowena se întoarse către clădirea terminalului, ascultând din nou.

---

[61] Bazin deşertic în estul Californiei, Statele Unite. Temperaturile pot atinge 57 grade Celsius, cele mai ridicate din Statele Unite.

— Unde-i fata?

Neliniştea i se strecură în glasul şoptit.

— Cea pe care a alungat-o Turk, adăugă.

— Înăuntru, spuse Barbee. Îmi pare rău că s-a întâmplat ceva neplăcut. April este încântătoare şi speram că o vei plăcea. Zău aşa, Rowena, nu văd niciun motiv pentru care…

— Dar există un motiv.

Femeia oarbă deveni mai încordată, iar chipul ei era palid şi rigid.

— Turk nu a plăcut-o, spuse ea, mângâind capul câinelui uriaş.

Barbee văzu cum privirea aurie şi inteligentă a acestuia se îndreaptă precaută către clădire, ca şi cum ar fi trebuit să fie vigilent dacă April Bell s-ar fi întors.

— Şi Turk ştie.

— Haide, Rowena, protestă Barbee. Oare n-ai cam prea multă încredere în Turk?

Lentilele ei fumurii îl priveau, cumva ameninţător.

— Marck l-a dresat pe Turk să mă păzească, insistă ea cu o voce gravă. A atacat-o pe femeia aceea pentru că ştie că e… rea.

Degetele ei încordate tremurau pe zgarda împodobită cu argint.

— Ţine minte asta, Will! îl rugă ea cu glas răguşit. Sunt sigură că fata aia o fi încântătoare – chiar foarte. Dar Turk poate să-şi dea seama.

Barbee se dădu înapoi neliniştit. Se întreba dacă ghearele panterei negre care o lăsaseră oarbă nu cumva îi lăsaseră şi nişte cicatrice sufleteşti nevindecate încă. Temerile Rowenei păreau cumva iraţionale. Se bucură să vadă din nou silueta înaltă şi slabă a directorului Fundaţiei coborând treptele avionului tăcut.

— Uite-l pe Bennett, spuse Barbee. Cred că or să iasă şi ceilalţi.

Rowena îşi ţinu răsuflarea, şi aşteptară în tăcere. Barbee se uita după capul cu păr arămiu al lui Sam Quain şi ochii săi albaştri. Îl căuta din priviri pe Nick Spivak, negricios şi

mărunt, încruntându-şi sprâncenele gânditor deasupra ochelarilor şi mergând întotdeauna cu un pas grăbit şi nervos, ca şi cum dobândirea de cunoştinţe n-ar fi avut nicio legătură cu demersurile lui asidue; şi-l imagina pe Rex Chittum, care, în ciuda faptului că obţinuse o bursă, dădea impresia că e la fel de neştiutor ca un băiat de la ţară. Cu ochii minţii îl vedea pe bătrânul Mondrick în persoană, solid, roşu la faţă şi chel, cu o bărbie extrem de agresivă şi o privire blândă şi absentă din pricina gândurilor care-l frământau.

Însă nimeni nu ieşea.

— Unde-i Marck? şopti Rowena tăios. Şi ceilalţi?

— Nu-i văd. Barbee încercă să nu arate că e neliniştit. Iar Bennett pare că îi alungă pe toţi de lângă avion. Acum vine încoace.

— Doctore Bennett? strigă Rowena, şi ţipătul ei ascuţit îl făcu pe Barbee să tresară. Ce-l reţine pe Marck?

Îndreptându-se cu paşi mari către clădirea terminalului, savantul sfrijit se opri. Barbee putea să vadă ridurile de îngrijorare adânc întipărite pe chipul lui încruntat, dar glasul era calm.

— Sunt toţi teferi, doamnă Mondrick, îi spuse el. Se pregătesc să coboare din avion, dar mă tem că va fi o mică întârziere.

— Întârziere? gâfâi Rowena. De ce?

— Doctorul Mondrick are de făcut un anunţ în privinţa rezultatelor expediţiei, spuse Bennett răbdător. Cred că descoperirile sale sunt extrem de importante, aşa că doreşte să le facă publice înainte să părăsească pista.

— Vai... nu! Rowena îşi duse îngrozită mâna stângă palidă la gât, iar lumina sclipi rece pe inelele şi brăţările ei din argint şi mai palid. Nu trebuie să facă asta! suspină ea. N-or să-l lase.

Bennett se încruntă, nedumerit pe moment.

— Nu înţeleg de ce se face atâta vâlvă în legătură cu anunţurile în domeniul cercetării, spuse el agitat. Dar vă asigur că nu trebuie să vă neliniştiţi, pentru că nu există niciun pericol, doamnă Mondrick. Se pare că doctorul este

în mod nejustificat îngrijorat în legătură cu un incident – despre ce anume e vorba, n-am înţeles. M-a rugat să trimit după o escortă de poliţie ca să-l păzească pe el şi descoperirile sale până când va reuşi să facă anunţul.

Rowena dădu dezaprobator din cap, ca şi cum n-ar fi avut încredere deplină în protecţia poliţiei.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Mondrick, insistă Bennett. Soţul dumneavoastră mi-a spus ce trebuie să fac, aşa că mă voi ocupa de tot. Voi aranja să se întâlnească cu presa de îndată ce coboară din avion. Toţi jurnaliştii vor fi controlaţi de arme, şi vor exista suficienţi poliţişti cât să oprească orice tentativă de atac.

— Poliţia nu poate face nimic! izbucni tăios femeia cea oarbă. Te rog, întoarce-te şi spune-i lui Marck…

— Îmi pare rău, doamnă Mondrick, o întrerupse Bennett cu o nerăbdare ascunsă, însă doctorul mi-a spus ce doreşte, aşa că trebuie să mă ocup numaidecât de asta. M-a rugat să mă grăbesc, ca şi cum presimte că e periculos să întârziem.

— Aşa e. Femeia dădu din cap cu amărăciune, apucând strâns zgarda câinelui. Duceţi-vă!

Directorul Fundaţiei se îndreptă cu paşi mari, încruntat, către clădirea terminalului, iar Barbee mergea în urma lui, încercând să capete informaţii:

— Clarendon e un orăşel atât de liniştit, domnule Bennett – cu ce fel de necazuri credeţi că s-ar putea confrunta Mondrick?

— Nu mă întrebaţi pe mine, îi strigă Bennett. Şi nu încercaţi să împrăştiaţi zvonul. Doctorul Mondrick nu vrea să se scurgă vreo informaţie înainte de vreme sau să se încerce teorii jurnalistice fanteziste. După spusele lui, e vorba de un lucru serios, aşa că vrea ca oamenii să înţeleagă foarte bine. Fotografii de la revista *Life* şi poliţiştii din aeroport trebuie să sosească acum, iar eu încerc să fac rost de un jurnalist de la radio. Toţi vor afla în acelaşi timp cea mai incitantă ştire a anului.

— Poate, murmură Barbee în tăcere, căci învăţase să fie cinic în legătură cu dezvăluirile senzaţionale făcute presei.

Va aştepta şi va vedea. Mergând prin clădirea terminalului, zări părul roşu aprins al lui April Bell într-o cabină telefonică. Nimeni din jur nu avea semnalmentele mătuşii Agatha, aşa că-şi aduse aminte să nu mai aibă încredere în femei.

Bău două ceşti de cafea fierbinte la bufetul din sala de aşteptare, însă fiorul care-l cuprinsese provenea de la o sursă mai rece decât vântul nemilos dinspre est, senzaţie care încă îl încerca atunci când la un megafon o voce răguşită anunţă sosirea celuilalt zbor, cel de linie. Se grăbi să-l prindă pe Walraven.

Avionul ateriză şi trecu de cel întunecat unde aştepta Mondrick, oprindu-se vizavi de clădirea terminalului. Doi sau trei oameni de afaceri coborâră, precum şi un cuplu de tineri căsătoriţi care păreau parcă hipnotizaţi. Walraven coborî în sfârşit cu paşi greoi, iar glasul lui ca de alamă răsuna impresionant în timp ce îi povestea unei însoţitoare de zbor măruntă şi cam impertinentă despre cunoştinţele sale din Washington.

Walraven îşi luă o mină plină de infatuare pentru fotograful ziarului *The Star,* însă refuză să dea declaraţii atunci când Barbee încercă să-i ia un interviu. La modul neoficial, plănuia să organizeze o conferinţă strategică împreună cu minunatul său prieten, Preston Troy. Îl invită pe Barbee să treacă oricând pe la vechiul său birou de avocatură să bea un pahar împreună, în schimb nu avu nimic de declarat oficial. Încercă să-şi împingă din nou înainte bărbia lipsită de fermitate ca să iasă bine în poză, apoi se urcă într-un taxi.

Preston Troy era cel care trebuia să pună la punct strategia de abordare, după cum bănuia Barbee, şi să angajeze pe cineva care să scrie un articol neutru în mod oficial. Adevărul despre Walraven, la fel ca şi falsul interes al colegilor de breaslă faţă de ambiţiile politice ale lui Troy, ar constitui o ştire de senzaţie, dar nu pentru *The Star.* Barbee îl lăsă să plece şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre avionul care-l adusese pe Mondrick.

— Mamă, mi-e frică!

Vocea ascuţită a micuţei Pat Quain se auzi din grupul neliniştit aflat în aşteptare, şi Barbee o văzu cum se lipeşte de braţele Norei.

— Ce s-a întâmplat cu tăticul?

— Sam e bine. Nora nu părea prea sigură de asta. Aşteaptă, draga mea.

Trei maşini de poliţie opriră în faţa gardului din oţel. Şase poliţişti îi escortau deja către avion pe reporterii şi fotografii nerăbdători, iar doi dintre ei se întoarseră ca să le ţină piept rudelor şi prietenilor nerăbdători.

— Vă rog, domnule poliţist! Vocea Rowenei Mondrick suna aproape frenetic. Trebuie să-mi daţi voie să rămân. Marck este soţul meu şi e în pericol. Trebuie să-i stau alături ca să-l ajut.

— Îmi pare rău, doamnă Mondrick. Sergentul de poliţie îşi făcea meseria cu fermitate. Îl vom proteja pe soţul dumneavoastră, deşi eu nu prea văd niciun motiv pentru care s-a creat toată agitaţia asta. Cei de la Fundaţie ne-au rugat să eliberăm zona. Toată lumea, în afară de membrii presei şi ai radioului, va trebui să se dea înapoi.

— Nu! strigă ea ascuţit. Vă rog, nu înţelegeţi!

Poliţistul o luă de braţ.

— Îmi pare rău, vă rog, plecaţi în linişte.

— Nu ştiţi nimic, şopti ea cu amărăciune. Nu-i puteţi ajuta…

Poliţistul o conduse deoparte cu fermitate.

— Mamă, te rog să rămâi, şoptea cu încăpăţânare micuţa Pat. Vreau să-l văd pe tăticul, o să-l recunosc.

Palidă la fel ca şi copila speriată, Nora Quain o duse înapoi către luminile clădirii terminalului. Doamna Spivak scoase un vaiet surd şi începu să suspine pe umărul micuţului croitor.

Bătrânul Ben Chittum îşi scutură pipa neagră în faţa celuilalt poliţist, spunând cu o voce tremurată şi aprinsă:

— Uite cum stă treaba, domnule poliţist. De doi ani mă tot rog ca băiatul meu să se întoarcă viu din deserturile alea păcătoase, iar familia Spivak, aici prezentă, a cheltuit mai mult decât îşi putea permite pe biletele de avion ca să

vină tocmai din New York. Pe-onoarea mea, domnule poliţist...

Barbee îl prinse de braţul cu care protesta.

— Mai bine aştepţi, Ben.

Bătrânul îi urmă pe ceilalţi şchiopătând, bombănind şi blestemând. Barbee le arătă permisul de presă, acceptă să fie percheziţionat, să nu aibă vreo armă ascunsă, şi se alătură reporterilor care se adunaseră sub aripa uriaşă a avionului. Se trezi cu April Bell lângă el.

Probabil că până la urmă înapoiase pisica neagră mătuşii Agatha, pentru că geanta din piele de şarpe era închisă. Palidă şi cu respiraţia tăiată, fata urmărea uşa înaltă a avionului cu o încordare febrilă. Păru că tresare când îşi dădu seama că Barbee o priveşte. Îşi întoarse brusc capul cu părul roşu ca focul. O clipă, Barbee avu impresia că simte o fiinţă feroce care, încordată şi disperată, stătea ghemuită, gata să sară la atac. Apoi fata zâmbi, iar ochii ei verzi migdalaţi căpătară din nou o expresie caldă şi veselă.

— Salut, colega. Vocea ei blândă avea o undă de amiciţie. Se pare că ne-am ales cu un articol de prima pagină. Uite-i că vin!

Sam Quain era cel care păşea primul pe scara mobilă. Chiar din prima clipă tensionată, Barbee observă că se schimbase. Chipul său pătrăţos era ars de soare, iar părul blond se deschisese la culoare, atât de mult, încât părea alb. Probabil că se bărbierise în avion, însă uniforma kaki era mototolită şi murdară. Arăta obosit şi cumva mai îmbătrânit decât cu doar doi ani.

Şi mai era ceva ciudat în afară de asta.

Acel ceva ciudat era întipărit pe chipurile celor trei bărbaţi care-l urmau pe scara mobilă. Barbee se întreba dacă nu cumva erau cu toţii bolnavi. Chipul palid şi grav al doctorului Mondrick care se ivea de sub casca lui colonială pătată şi uzată era şocant de slab. Poate că vechiul astm îi făcea din nou probleme, sau poate inima îi juca feste.

Până şi nişte bărbaţi foarte bolnavi ar fi putut să zâmbească, gândi Barbee neliniştit, când s-ar fi întors triumfători în ţara lor, la prieteni şi la soţiile lor, după ce au

înfăptuit un lucru de seamă. Dar toţi aceşti bărbaţi epuizaţi şi traşi la faţă păreau într-adevăr preocupaţi de ceva. Niciunul dintre ei nu se obosi să facă un semn cu mâna sau să le zâmbească celor care îi întâmpinau.

Nick Spivak şi Rex Chittum coborâră din avion în spatele bătrânului Mondrick. Purtau şi ei uniforme kaki boţite şi decolorate de soare şi erau slabi, bronzaţi şi cu un aer serios. Probabil că Rex l-a auzit pe bătrânul Ben Chittum care striga cu un glas tremurat din mijlocul grupului păzit lângă clădirea terminalului, dar nu făcu niciun semn.

El şi Nick erau împovăraţi. Duceau amândoi o cutie dreptunghiulară de lemn, vopsită în verde, pe care o cărau de două mânere de piele nituite. Barbee se gândi că acea cutie dovedea măiestria minuţioasă a vreunui meşteşugar simplu dintr-un bazar aflat într-un sat îndepărtat. Era legată cu bare groase din fier, şi un lacăt masiv fereca încuietoarea fabricată manual. Cei doi bărbaţi osteniţi se îndoiau sub greutatea ei.

— Încet! auzi Barbee glasul lui Mondrick, avertizându-i. N-o putem pierde acum.

Nervos, antropologul cu obrajii supţi prinse cutia şi o echilibra. Nu o pierdu din vedere până când oamenii care o cărau nu coborâră cu bine treptele. Chiar şi atunci continuă să-şi ţină mâna pe ea în timp ce le făcea semn cu capul să o aducă spre ziariştii care aşteptau.

Era clar, aceşti oameni se temeau.

Fiecare mişcare precaută pe care o făceau le trăda groaza care li se întipărise de mult în suflet. Nu erau nişte eroi fericiţi care se întorceau să anunţe o nouă cucerire de la graniţa misterioasă a cunoscutului, ci, mai degrabă, după cum avu impresia Barbee, nişte veterani taciturni, disciplinaţi şi calmi, care se îndreptau cu hotărâre către o misiune disperată.

— Stau şi mă întreb… şopti April Bell, iar ochii ei prelungi deveniră mici şi întunecaţi, mă întreb ce-or fi găsit?

— Orice-ar fi, şuieră Barbee, se pare că descoperirea nu i-a încântat deloc. Un fundamentalist ar fi de părere că au dat peste un adevărat iad.

— Nu, răspunse fata, oamenilor nu le este atât de teamă de iad.

Barbee observă că Sam Quain avea privirea aţintită asupra lui. Tensiunea ciudată a acelei clipe îi opri pornirea de a-i striga un salut. Îi făcu doar un semn cu mâna, iar Sam încuviinţă uşor din cap. Acea stare de tensiune disperată şi ostilă nu-i părăsi nici atunci chipul tras şi întunecat.

Mondrick se opri în faţa fotografilor care aşteptau, sub aripa lungă a avionului. Bliţurile sclipeau în întuneric, în timp ce el îi aştepta pe mai tinerii bărbaţi să se apropie de el şi să pună jos cutia grea. Barbee îi studie faţa, luminată de bliţurile nemiloase.

Observă că Mondrick era un om dărâmat. Sam, Nick şi cu Rex erau inflexibili. Povara terorii care îi stăpânea, oricare ar fi fost cauza ei, nu făcuse decât să-i schimonosească, să-i trezească la realitate şi să-i îndârjească. Însă Mondrick era învins. Gesturile sale obosite şi nesigure trădau faptul că starea sa mentală fusese împinsă dincolo de limitele normalului, iar chipul său palid era parcă bântuit.

— Domnilor, vă mulţumesc că aţi aşteptat.

Avea o voce slabă, răguşită şi tulburată. Orbit din pricina bliţurilor, ochii săi adânciţi în orbite trecură plini de teamă peste chipurile celor din faţa sa şi sclipiră temători către grupul de oameni care aştepta dincolo de cei doi poliţişti, în faţa clădirii terminalului. Probabil că o văzuse pe soţia sa oarbă acolo, aflată la o mică distanţă de ceilalţi împreună cu câinele ei roşcat, dar nu-i dădu atenţie. Se uită din nou la cei trei tovarăşi care stăteau în jurul cutiei grele, ca o măsură de prevedere.

— Nu aţi aşteptat degeaba pentru că…

Lui Barbee i se păru că vocea sa răguşită era teribil de alertă, ca şi cum s-ar fi temut cumva să nu fie oprit, pentru că avea ceva de dezvăluit omenirii. Îşi trase cu greu răsuflarea.

— E vorba de un secret îngrozitor care a fost ascuns, îngropat şi interzis în scopuri mârşave. Gesticulă, cu nişte mişcări rigide şi bruşte care trădau o tensiune îngrozitoare.

Lumea trebuie să afle, dacă nu cumva este cam târziu, aşadar ascultaţi bine ceea ce am să vă spun. Vă rog să faceţi publice afirmaţiile mele, dacă se poate. Înregistraţi dovezile pe care le-am adus cu noi, zise el, şi gheata sa uzată atinse cutia din lemn. Transmiteţi totul la radio şi publicaţi în ziare – dacă este posibil.

— Sigur, doctore. Un crainic radio zâmbi sec, ridicând microfonul. Asta e treaba noastră. Am să fac o înregistrare şi am să dau fuga la studio cu ea, asta dacă povestea dumneavoastră nu deranjează politic pe nimeni. Bănuiesc că ne veţi dezvălui cum au stat lucrurile în China, nu?

— Am văzut destul de mult din războiul din China, i se adresă Mondrick cu seriozitate, dar nu am de gând să vorbesc despre asta. Ceea ce am de spus este mai important decât ştirile despre orice război, pentru că vă va face să înţelegeţi de ce pornesc războaiele. Declaraţiile mele vă vor explica faptul că omenirea nu a înţeles niciodată nimic şi că am fost învăţaţi să negăm multe lucruri.

— În regulă, doctore. Crainicul de la radio îşi reglă aparatele. Daţi-i drumul!

— O să vă dezvălui…

Mondrick tuşi şi-şi recăpătă din nou răsuflarea. Barbee îi auzi respiraţia greoaie şi observă o undă de panică pe chipul schimonosit al lui Sam Quain. Quain îi dădu o batistă, iar Mondrick îşi şterse sudoarea de pe frunte, în vreme ce Barbee, strângându-şi haina mai bine, stătea tremurând din cauza vântului umed dinspre est.

— O să vă dezvălui nişte lucruri uimitoare, domnilor. Mondrick continua să se bâlbâie, cu vocea răguşită. O să vă vorbesc despre un duşman necunoscut şi secret, un clan macabru care complotează şi aşteaptă fără să dea de bănuit oamenilor obişnuiţi – un duşman ascuns, mult mai viclean decât oricare coloană a cincea din teoriile dumneavoastră moderne despre conspiraţiile care urmăresc distrugerea naţiilor şi a lumii. O să vă povestesc despre venirea iminentă a unui Mesia întunecat – Fiul Nopţii – a cărui apariţie în rândul oamenilor cumsecade va fi

semnalul unei revolte sălbatice, crude şi de neimaginat.

Omul acela istovit şi doborât îşi trase din nou cu greu răsuflarea.

— Fiţi gata pentru o dezvăluire şocantă, domnilor. Este un lucru îngrozitor, şi poate că şi dumneavoastră veţi avea îndoieli la început, aşa cum am avut şi eu. Este într-adevăr mult prea teribil ca să puteţi crede. Dar va trebui să-l acceptaţi, ca şi mine, când veţi vedea lucrurile neplăcute pe care le-am adus din acele morminte de dinainte de civilizaţia umană din Ala-shan. Descoperirile mele de acolo – sau mai degrabă ale noastre – dezleagă multe mistere.

Ochii săi obosiţi se îndreptară plini de recunoştinţă către cei trei bărbaţi care păzeau cutia legată cu bare de fier şi doctorul Mondrick se înclină puţin către ei.

— Am găsit răspunsul la anumite enigme care au nedumerit toate ştiinţele – şi la multe alte mistere care erau atât de evidente şi făceau parte din viaţa noastră cotidiană, încât mulţi dintre noi nici nu ne-am dat seama vreodată că există. De unde anume vine răul, domnilor?

Chipul său de culoare plumburie era ca o mască a durerii.

— V-aţi dat vreodată seama de intenţiile duşmănoase din spatele nenorocirilor? Aţi fost vreodată nedumeriţi de neînţelegerea care există în lume, de umbra războiului din alte ţări şi de dezbinarea din ţară? Când citiţi zilnic ştiri despre crime, n-aţi fost niciodată şocaţi sau îngroziţi de monstruozitatea faptelor omeneşti? Unii dintre dumneavoastră nu s-au mirat uneori de dualitatea tragică din interiorul dumneavoastră când v-aţi dat seama că subconştientul dumneavoastră poate naşte orori nemărginite? V-aţi întrebat…

Mondrick se înecă şi se încovoie de spate. Încercă din răsputeri să respire din nou, apăsându-şi coastele cu ambele mâini, care-i tremurau. Chipul îi deveni vineţiu, o culoare de rău augur. Tuşi într-o batistă şi-şi şterse chipul din nou. Când îşi recăpătă glasul, vocea îi suna forţat şi artificial, piţigăiată.

— N-am timp să trec în revistă toate enigmele întunecate din viaţa noastră, răsuflă el din greu. Dar… ascultaţi-mă!

Tulburat de starea de încordare ascunsă şi teribilă care creştea văzând cu ochii, Barbee privi neliniştit în jurul său.

Un fotograf strecura în aparat un film nou. Ziaristul de la radio umbla la reportofon, iar ceilalţi ziarişti nedumeriţi îşi luau notiţe în mod mecanic.

Lângă el, April Bell stătea nemişcată. Albă din cauza tensiunii, ţinea strâns cu ambele mâini geanta din piele de şarpe. Ochii ei migdalaţi, dilataţi, de un verde-închis, priveau fix, cu o îndârjire ciudată, chipul bolnav al lui Mondrick.

Barbee îşi puse rapid câteva întrebări în legătură cu April Bell. De ce oare îl înspăimânta? Care era explicaţia atracţiei lui copleşitoare faţă de ea – ce altă cauză mai puternică decât părul ei roşu ispititor îl făcuse să-şi piardă interesul faţă de starea aceea vagă de tensiune? Cât de mult era ea oare dominată de ceea ce Mondrick numea „bine”, cât de mult rău exista în ea, şi încotro se înclina balanţa acestei dualităţi?

Fără să-şi dea seama de prezenţa lui Barbee, fata continua să-l ţintuiască cu privirea pe Mondrick. Buzele ei palide se mişcau în tăcere. Mâinile ei albe răsuceau geanta din piele de şarpe cu un fel de sălbăticie – ca şi cum ar fi fost o fiinţă vie, cel puţin aşa avu impresia Barbee, iar degetele ei erau ca nişte gheare gata de atac.

Bătrânul care gâfâia din greu părea că încearcă din răsputeri să-şi recapete respiraţia normală.

— Nu uitaţi, domnilor, şuieră el chinuitor, acesta nu este un capriciu de moment. Am bănuit prima oară aceste fapte îngrozitoare acum treizeci de ani, când un incident şocant m-a făcut să-mi dau seama că toată opera lui Freud, împreună cu noua sa abordare psihologică a subconştientului, nu e decât o descriere profundă a minţii şi comportamentului oamenilor şi nu o explicaţie a răului pe care-l vedem. Pe atunci eram medic psihiatru practicant, la Glennhaven. Am renunţat la cariera de medic, din cauză că adevărul pe care-l intuiam batjocorea tot ceea ce învăţasem, iar eforturile mele de a-i ajuta pe cei bolnavi mintal erau o făţărnicie crudă. Din păcate, m-am certat

aprig cu bătrânul doctor Glenn, tatăl doctorului Glenn care conduce acum Glennhaven, din pricina acestui incident nefericit. M-am îndreptat spre alte domenii, căutând dovezi care să infirme lucrurile de care mă temeam, iar acele dovezi nu existau. Am studiat în străinătate şi, în cele din urmă, am acceptat un post la Universitatea Clarendon. Am încercat să stăpânesc antropologia, arheologia, etnologia – toate ştiinţele care au de-a face cu natura umană. Pas cu pas, cercetările mele au venit cu dovezi care confirmau cel mai îngrozitor lucru de care omul s-a temut dintotdeauna.

Spatele doctorului se încovoie din nou şi vocea lui era întretăiată.

— Ani la rândul, şopti el cu durere, am încercat să lucrez singur. Veţi înţelege imediat ce însemna acel lucru – şi cât de dificil mi-a fost să-mi găsesc ajutoare. Chiar i-am îngăduit iubitei mele soţii să mă ajute, pentru că ea deja era părtaşă la secretul meu. Şi-a pierdut vederea şi prin sacrificiul ei a dovedit că toate temerile noastre erau fondate. În cele din urmă am găsit nişte bărbaţi în care să mă încred.

Pe chipul palid al lui Mondrick se văzu o încercare de zâmbet. Privi încă o dată, cu ochii lui adânciţi în fundul capului, dar cu o expresie caldă, plină de o afecţiune profundă, chipurile îndârjite şi încordate ale lui Sam Quain, Nick Spivak şi Rex Chittum.

— Şi i-am învăţat să împărtăşească…

Bătrânul suspină, iar vocea i se opri. Se încovoie din nou, cu chipul livid, străduindu-se să respire. Sam Quain îl ţinu ca să nu cadă până când starea aceea cumplită trecu.

— Iertaţi-mă, domnilor, sufăr adesea asemenea atacuri.

Vocea lui părea mai slabă; cu mişcări nesigure îşi şterse încet cu batista chipul lac de sudoare.

— Aveţi răbdare, vă rog, răsuflă el din greu. Voi încerca să mă grăbesc şi să vă dau toate informaţiile pe care trebuie să le aveţi dacă doriţi să înţelegeţi.

Sam Quain şopti ceva, iar Mondrick încuviinţă din cap greoi.

— Am dezvoltat o teorie, vorbi el cu o voce slabă dar

şuierată şi grăbită, ca şi cum ar fi fost într-o cursă contracronometru. Doream dovezi ca să avertizăm omenirea şi să o înarmăm. Dovezile de care aveam nevoie nu existau decât în cenuşa trecutului. În urmă cu zece ani am renunţat la catedra de la Universitate ca să pornesc în căutarea vechilor rămăşiţe ale raselor umane şi preumane – ca să găsesc acele dovezi convingătoare. Poate vă puteţi imagina câteva dintre greutăţile şi pericolele pe care am fost nevoiţi să le întâmpinăm, dar nu am timp să vi le enumer. Mongolii din clanul Torgod ne-au devastat tabăra, aproape că am murit de sete, şi era să pierim din cauza îngheţului. Apoi, din cauza războiului, am fost nevoiţi să ne retragem – tocmai atunci când localizasem primele situri preumane. Mondrick încercă din răsputeri să respire din nou. Se pare că acei vânători misterioşi ştiau deja că noi îi bănuim şi încercau să ne pună piedici înainte să-i dăm în vileag. Departamentul de Stat nu voia să ne ducem înapoi, iar guvernul chinez a încercat să ne împiedice să mai intrăm. Sovieticii ne-au acuzat de spionaj până când i-am convins că noi căutam ceva mult mai important decât informaţiile militare. Şi oamenii şi natura ne-au fost potrivnici. Dar eu am avut alături nişte băieţi destoinici! Bătrânul se aplecă, în pragul unei alte crize. Am găsit ceea ce căutam, şopti el triumfător. Am găsit dovezile din acele situri preumane şi le-am adus în siguranţă acasă. Încă o dată atinse cu gheata cutia verde din lemn pe care o păzeau cei trei tovarăşi ai săi. Le-am adus cu bine şi aici sunt.

Se îndreptă încă o dată de spate, luptându-se din răsputeri să-şi recapete respiraţia, cercetând cu efort chipurile din faţa sa. Preţ de o clipă, Barbee îi întâlni privirea ştearsă şi ostenită, surprinzând în ochii bărbatului o luptă care se dădea între graba sa teribilă de a dezvălui veştile şi o teamă de moarte. Înţelese de ce Mondrick făcuse acel lung preambul. Ştia că îşi dorea cu disperare să vorbească, să spună adevărul gol-goluţ şi ştia că avea reţineri din cauză că se temea îngrozitor că nu va fi crezut.

— Domnilor, nu mă judecaţi încă, zise el cu greutate. Vă

rog să mă iertaţi dacă toate aceste măsuri de prevedere par inutile. Le veţi înţelege atunci când veţi afla adevărul. Şi acum, că sunteţi oarecum pregătiţi, trebuie să vă spun restul pe şleau. Trebuie să vă dau veştile, înainte să fiu oprit.

Chipul său umflat era cuprins de spasme şi tremura.

— Căci pericolul există, domnilor. Fiecare dintre dumneavoastră, oricine află aceste veşti se află într-un pericol de moarte. Cu toate astea, vă rog să mă ascultaţi… căci încă mai sper… că răspândirea adevărului… le-ar fi prea greu să ucidă aşa de mulţi oameni şi să le închidă gura definitiv… să-i înfrângă pe aceşti membri secreţi ai clanului. Mondrick se strădui din nou să-şi recapete răsuflarea, chircindu-se şi tremurând. S-a întâmplat acum o sută de mii de ani…

Mondrick se înecă. Mâinile sale se ridicară cu o mişcare frenetică spre gât, ca şi cum s-ar fi străduit să deschidă o portiţă prin care să respire. Un sunet înăbuşit se auzea din gâtlejul lui. Chipul său schimonosit şi mâinile ca nişte gheare căpătară o culoare vineţie. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi în braţele lui Sam Quain, înecându-se cu cuvintele pe care nu le putu rosti.

— E imposibil! îl auzi Barbee pe Quain şoptind şocat. Nu, nu există pisici aici! îi răspundea acesta doctorului Mondrick.

Clipind, Barbee aruncă o privire nedumerită spre April Bell, care stătea fără să schiţeze un gest, aţintindu-l cu privirea pe exploratorul care abia îşi mai trăgea răsuflarea. Dilataţi în întuneric, ochii ei păreau ciudaţi şi misterioşi. La fel de albă precum haina din blană, faţa ei era împietrită. Ţinea strâns cu ambele mâini geanta din piele de şarpe, răsucind-o cu sălbăticie.

Dar oare unde era pisica?

Geanta era acum închisă, iar Barbee nu văzu nici urmă de pisicuţa aceea neagră, fericită. Oricum, de ce bărbatul doborât la pământ pomenise cu glasul întretăiat despre pisici? Tremurând din pricina vântului rece, Barbee îi aruncă o privire lui Mondrick.

Sam Quain şi Nick Spivak îl aşezaseră pe spate pe bărbatul care se zbătea. Quain îşi smulse cămaşa kaki şi o puse sub capul lui Mondrick în loc de pernă. Dar, după cum observă Barbee, Rex Chittum stătea lângă cutia aceea masivă din lemn, cu privirea ageră rotindu-i-se plină de precauţie în jur – ca şi cum conţinutul cutiei era mai important decât starea de agonie a bătrânului explorator.

Mondrick era clar pe moarte. Mâinile sale agitate se luptară din nou ca să-şi recapete respiraţia şi apoi căzură neputincioase. Chipul lui, care-şi schimba în permanenţă culoarea, se relaxă şi deveni livid. Făcu câteva mişcări convulsive, după care rămase din nou nemişcat. Arăta de parcă o funie de spânzurătoare i-ar fi fost răsucită în jurul gâtului şi se zbătea să dea ortul popii.

— Înapoi! strigă Sam Quain. Nu poate să respire.

Un bliţ izbucni orbitor. Poliţiştii îi împinseră înapoi pe fotografii care se înghesuiau mai aproape ca să surprindă un cadru cât mai bun. Cineva strigă să fie adusă o ambulanţă, însă Mondrick încetase deja să mai mişte.

— Marck!

Barbee auzi acel ţipăt pătrunzător. O văzu pe soţia oarbă a lui Mondrick desprinzându-se de grupul păzit de lângă clădirea terminalului, cu câinele uriaş după ea, alergând ca şi cum şi-ar fi recăpătat vederea. Unul dintre poliţişti încercă s-o oprească, dar se dădu înapoi din cauza mârâitului ameninţător al câinelui. Femeia ajunse la soţul ei căzut şi îngenunche ca să-i mângâie chipul murdar şi mâinile inerte cu degetele ei iscoditoare, disperate. Lumina cădea rece peste inelele şi brăţările ei din argint şi dădea strălucire lacrimilor care şiroiau din ochii goi, ascunşi sub lentilele fumurii.

— Marck, bietul meu soţ iubit şi orb! o auzi Barbee şoptind, îndurerată. De ce nu m-ai lăsat să vin cu Turk să te păzim? Nu i-ai văzut cum se apropie?

3

Lupul din jad alb

Omul care stătea întins fără suflare pe pistă nu-i răspunse când ea rosti acele cuvinte încet, cu amărăciune, aşa că femeia care se ghemuise lângă el nu mai scoase niciun sunet. Cu un gest tremurat, Barbee le făcu semn celorlalţi ziarişti să se dea înapoi. Îl durea gâtul şi îşi simţea spatele îngheţat. Se întoarse în tăcere spre Sam Quain.

Ochii albaştri ai lui Sam Quain îl priveau inexpresiv pe bărbatul întins pe jos. Pielea, cuprinsă de un fior, i se făcuse ca de găină pe sub maioul subţire. Nu părea să-şi dea seama de prezenţa zgomotoasă a ziariştilor şi, la început, nu schiţă niciun gest când Barbee îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

— Mulţumesc, Will, murmură el sec, într-un final. Bănuiesc că e frig.

Îşi trase răsuflarea şi se întoarse spre ziarişti.

— Iată un subiect pentru dumneavoastră, domnilor, spuse el încet, iar glasul lui aspru răsuna ciudat de slab şi de egal. Moartea doctorului Lamarck Mondrick, cunoscut antropolog şi explorator. Aveţi grijă să îi scrieţi numele corect, căci întotdeauna insista să i se scrie numele de botez cu *c* şi *k.*

Barbee îl smuci de braţul încordat.

— De ce a murit, Sam?

— De cauze naturale, îţi va spune medicul legist.

Glasul îi rămase la fel de scăzut şi de monoton, dar Barbee îi simţi crisparea.

— Ştii că suferea de astm de mulţi ani. Pe când ne aflam în regiunea Ala-shan mi-a spus că ştie că are probleme cu valvele inimii – aflase asta chiar înainte să plecăm la drum.

Expediţia pe care am întreprins-o nu a fost floare la ureche, ştii şi tu, cel puţin nu pentru un om bolnav, de vârsta lui. Cu toţii suntem foarte obosiţi. A suferit atacul pentru că bănuiesc că bătrâna lui inimă nu a mai putut suporta stresul.

Barbee aruncă o privire înspre trupul nemişcat întins pe pistă şi la femeia în negru care suspina în tăcere.

— Spune-mi, Sam, ce încerca să spună doctorul Mondrick?

Sam Quain înghiţi în sec. Ochii lui albaştri părăsiră chipul lui Barbee şi se aţintiră în întunericul rece, după care îl privi din nou pe Barbee. Ridică din umerii acoperiţi cu paltonul împrumutat, iar lui Barbee i se păru că încearcă să se lepede de groaza care parcă stătea agăţată de el ca o haină misterioasă.

— Nimic, mormăi el răguşit. Chiar nimic.

— Haide, Quain! se auzi o voce aspră peste umărul lui Barbee. Nu ne mai poţi duce cu vorba acum.

Lui Sam Quain i se puse din nou un nod în gât, părea că ezită şi că e vizibil bolnav.

— Dă-i drumul, Quain! porunci reporterul de la radio. Nu ne poţi spune tuturor că toată introducerea aia n-a însemnat nimic!

Dar Sam Quain încuviinţă din capul acoperit cu părul ars de soare, părând că-şi pune ordine în gânduri.

— Mă tem că nu sunt veşti care să ţină prima pagină a ziarelor.

Părea că mila îi îndulcise groaza care i se întipărise pe chipul pătrăţos.

— Doctorul Mondrick era bolnav de ceva vreme, înţelegeţi dumneavoastră, aşa că mă tem că mintea sa strălucită şi-a pierdut din agilitatea de demult. Nimeni nu poate contesta acurateţea şi originalitatea muncii sale, însă am încercat să-l împiedicăm să recurgă la maniera asta melodramatică de a o face publică.

— Vrei să spui, şuieră indignat crainicul de la radio, că toate aceste discuţii despre descoperirile voastre din Mongolia nu sunt altceva decât nişte aiureli de nebun?

— Din contră, îl linişti Sam Quain. Opera doctorului Mondrick este fără cusur şi foarte importantă. Teoriile sale şi dovezile pe care le-am adunat ca să le susţinem merită atenţia oricărui savant care studiază antropologia.

Sam Quain se ferea să privească cu ochii săi îngroziţi trupul neînsufleţit al bătrânului şi pe femeia tăcută. Glasul său încordat şi aspru era extrem de calm.

— Descoperirile doctorului Mondrick sunt foarte importante, insistă el sec. Noi ceilalţi am încercat să-l convingem, totuşi, să facă anunţul aşa cum se cuvine, într-o lucrare oficială, prezentată în faţa unui comitet de savanţi recunoscuţi. Din moment ce s-a întâmplat această tragedie, fără îndoială că aşa vom proceda, însă mai târziu.

— Totuşi, bătrânul tot vorbea despre nişte pericole, turui scurt un fotograf, despre cineva care nu voia să-l lase să dezvăluie nişte lucruri, după care a dat ortul popii tocmai când să explice exact ce voia să zică. Asta-i al naibii de ciudat. Nu ţi-e câtuşi de puţin teamă, domnule Quain?

Sam Quain înghiţi în sec tensionat.

— Bineînţeles că suntem supăraţi, recunoscu el răguşit. Dar există vreo dovadă palpabilă că doctorul Mondrick avea vreun duşman pe aici?

Ochii săi duşi în fundul capului priveau în întunericul pătrunzător, îngustându-se ca şi cum ar fi fost cuprinşi de o teamă copleşitoare.

— Nu a avut niciun duşman, insistă el. Moartea doctorului Mondrick în acest moment nu poate fi altceva decât o coincidenţă nefericită. Sau chiar mai puţin de-atât. Criza aceasta a fost fără îndoială provocată de propria sa stare de agitaţie.

— Dar cum rămâne cu expresia pe care a folosit-o: „Fiul Nopţii”? interveni crainicul de la radio. Cum rămâne cu „Mesia cel întunecat”?

Sam Quain încercă să afişeze un zâmbet pe chipul lui posac.

— Doctorul Mondrick citea povestiri poliţiste. Cred că acel „Fiu al Nopţii” nu este altceva decât o figură de stil, poate o personificare a ignoranţei umane. Era pasionat de limbajul

figurativ, aşa că voia ca anunţul său să sune cât mai dramatic cu putinţă. Sam Quain făcu un semn cu capul către cutia de lemn. Aici este articolul dumneavoastră, domnilor. Mă tem că doctorul Mondrick a ales un mijloc nu tocmai potrivit de a face acest lucru public. La urma urmelor, teoria evoluţiei omului nu mai constituie o ştire de primă pagină. Fiecare detaliu cunoscut despre originea omenirii este extrem de important pentru un specialist ca doctorul Mondrick, dar asta nu-l interesează pe omul de pe stradă, nu e o ştire de senzaţie.

— La naiba! Crainicul de la radio se îndepărtă. Vulpoiul ăla bătrân sigur m-a tras pe sfoară.

O ambulanţă se apropie de avion, iar Barbee o urmări pe femeia oarbă luându-şi rămas-bun de la soţul ei pentru ultima oară. Se bucură că ea nu putea vedea sclipirea bliţurilor.

— Ce planuri aveţi acum, domnule Quain? întrebă un bărbat în negru, cu chip de vultur, ziarist profilat pe articolele ştiinţifice, după cum ştia Barbee, de la unul din trusturile de presă. Când ne veţi oferi restul amănuntelor?

— Nu foarte curând. Sam Quain îşi întoarse capul răbdător către un fotograf şi clipi din cauza bliţurilor nemiloase. Trebuie să înţelegeţi că noi toţi suntem de părere că doctorul Mondrick a vorbit prematur. Cred că toţi colegii mei de la Fundaţie vor fi de acord cu mine că obiectele pe care le-am adus din Ala-shan trebuie studiate cu atenţie în laboratoarele noastre, împreună cu toate notiţele şi lucrările doctorului Mondrick, înainte să facem declaraţii publice. Când va fi momentul, Fundaţia îi va publica monografia pentru a-i prezenta lucrările. Este posibil să dureze un an, poate doi.

Cineva din grupul de oameni care-şi pierduse răbdarea scoase un sunet nepoliticos.

— Oricum avem o poveste. Ziaristul care se ocupa de articolele ştiinţifice rânji spre el vesel. Dacă aşa vreţi, o să ne folosim de ce avem. Parcă văd deja titlurile din ziarele de scandal: *Un blestem antic l-a răpus pe jefuitorul de morminte.*

— Publicaţi ce vreţi. Sam Quain se uită înjur, în întuneric, iar Barbee îşi dădu seama că încerca să-şi ascundă neliniştea. Dar acum nu mai avem de dat declaraţii, vreau doar să ne cerem scuze în numele Fundaţiei pentru acest deznodământ tragic. Sper din toată inima că veţi fi indulgenţi când veţi scrie despre doctorul Mondrick. A fost cu adevărat un om de seamă, deşi uneori puţin excentric. Când opera sa va fi publicată în întregime, aceasta îl va aşeza cu siguranţă printre puţinele personalităţi ale ştiinţelor umane, alături de Freud şi Darwin.

Chipul său obosit căpătă o expresie de încăpăţânare.

— Doar atât am avut eu şi ceilalţi de declarat.

Bliţurile fotografilor sclipiră pentru ultima oară ca să-i surprindă chipul încrâncenat, după care aceştia începură să-şi strângă echipamentul. Crainicul de la radio îşi răsuci cablul şi-şi scoase microfonul. Ziariştii se împrăştiară nemulţumiţi ca să înceapă să-şi scrie articolele despre un caz misterios şi fără deznodământ.

Barbee o căută pe April Bell şi o observă intrând în clădirea terminalului. Bănui că se strecurase pe furiş ca să-i dicteze la telefon articolul altui ziarist de la *The Call.* Termenul pe care-l avea Barbee expira la miezul nopţii, când se încheia ediţia de dimineaţă a ziarului *The Star.* Încă mai avea timp ca să încerce să rezolve enigma din jurul morţii lui Mondrick.

Dintr-un impuls, îşi croi drum în faţă nervos şi-l apucă de braţ pe Sam Quain. Exploratorul înalt tresări din pricina acelui gest neaşteptat şi scoase un strigăt scurt şi gâtuit, după care afişă un zâmbet crispat. Era firesc să fie agitat după întâmplarea tragică prin care trecuse. Barbee îl trase deoparte, către coada avionului uriaş şi tăcut.

— Ce s-a întâmplat, Sam? întrebă el cu o voce aspră. Tactica prin care ai redus suspansul în final a fost bună, dar nu suficient de bună. Explicaţiile bătrânului Mondrick păreau credibile şi ştiu că sunteţi toţi extrem de speriaţi. De ce anume vă e teamă?

Întunecaţi şi răvăşiţi, ochii albaştri ai lui Sam Quain îi întâlniră pe ai lui Barbee, îl cercetară, iar Barbee avu

impresia că erau extrem de pătrunzători, căutând parcă să descopere şi să dea în vileag un duşman feroce. Sam Quain se înfioră şi îşi strânse umerii laţi în haina îngustă de împrumut; cu toate astea, glasul său obosit şi răbdător părea destul de calm.

— Ne temeam cu toţii de ceea ce s-a întâmplat de fapt, sublinie el. Ştiam cu toţii că doctorul Mondrick este bolnav. A trebuit să survolăm un front de aer rece pe drumul încoace, iar altitudinea probabil că i-a făcut rău inimii lui bolnave. A insistat să dea acea declaraţie pe loc, probabil pentru că ştia că nu mai are mult de trăit.

Barbee clătină din cap.

— Aproape că te-am crezut, spuse el încet. Dar crizele de astm nu sunt de obicei fatale şi nici atacurile de inimă nu sunt previzibile. Nu pot să nu mă gândesc că vă temeaţi cu toţii de ceva, de altceva. Îl strânse pe Sam Quain de braţ. Nu poţi avea încredere în mine, Sam? Nu mai suntem prieteni?

— Nu fi caraghios, Will.

Un tremur încărcat de tensiune începu să-i spulbere lui Quain liniştea aparentă.

— Nu prea cred că doctorul Mondrick avea mare încredere în tine. Erau puţini cei în care avea încredere. Dar sigur că încă mai suntem prieteni.

Quain ridică din umeri neliniştit, iar privirea sa rătăcită se îndreptă către cutia încuiată, pe care Spivak şi Chittum o păzeau în continuare încordaţi şi vigilenţi.

— Acum trebuie să plec, Will. Am prea multe lucruri de făcut, trebuie să ne ocupăm de cadavrul doctorului Mondrick, să vedem ce facem cu cutia, iar restul încărcăturii trebuie să o ducem la Fundaţie. Îşi scoase haina strâmtă, tremurând. Mulţumesc, Will. Tu ai nevoie de ea, iar eu am un palton în avion. Acum scuză-mă.

Barbee luă haina, stăruind totuşi cu un îndemn:

— Fă-ţi timp să te întâlneşti cu Nora – doar ştii că a venit aici ca să te întâmpine cu micuţa Pat, şi făcu semn cu capul către luminile dinspre clădirea terminalului. Bătrânul Ben este şi el acolo ca să-l aştepte pe Rex, iar familia Spivak a

bătut drumul tocmai din Brooklyn ca să-l vadă pe Nick.

În vocea lui se citea nedumerirea.

— Ce s-a întâmplat, Sam? Nu puteţi să vă faceţi timp câteva clipe pentru familiile voastre?

Privirea lui Quain se întunecă, ca şi cum ar fi trecut printr-o stare de agonie.

— Ne vom vedea cu ei atunci când vom putea, Will. Se întrerupse ca să tragă o haină uzată din piele din grămada de bagaje amestecate şi lăzi masive din lemn care erau descărcate din avion. Dumnezeule, Will! şopti el cu un glas răguşit. Nu crezi că suntem şi noi oameni? Au trecut doi ani de când nu mi-am văzut soţia şi copilul, însă trebuie să avem grijă de cutia doctorului Mondrick.

Nerăbdător şi agitat, Quain se întoarse cu spatele.

— Stai aşa, Sam, zise Barbee şi îl prinse din nou de braţ. Încă o întrebare.

Îşi coborî glasul, astfel încât cei adunaţi în jurul ambulanţei sau hamalii care descărcau bagajele din avion să nu-l audă.

— Ce-are a face vreo pisică cu moartea doctorului Mondrick?

— Cum?

Simţi cum Quain îşi smuceşte braţul.

— Ce pisică?

— Asta vreau şi eu să ştiu.

Chipul palid al lui Quain se albi şi mai mult.

— L-am auzit şoptind când era pe moarte, dar n-am văzut nicio pisică.

— Dar de ce, Sam? insistă Barbee. Ce importanţă ar avea pisica?

Quain îl cerceta din privire, iar ochii i se îngustară şi deveniră ciudaţi.

— Astmul doctorului Mondrick era provocat de o alergie, mormăi Quain răguşit. Era alergic la blana de pisică, a făcut analize alergologice care au dovedit asta. Nu putea intra într-o încăpere unde se afla o pisică fără să sufere o criză. Bărbatul înfricoşat încercă să-şi recapete respiraţia. Will, ai văzut vreo pisică pe-aici?

— Da, şi Barbee încuviinţă din cap, un pisoi negru…

Simţi cum Sam Quain se încordează. În acel moment o văzu pe April Bell ieşind din clădirea terminalului. Luminile îi făceau părul roşu să strălucească, iar ea părea puternică, înaintând cu paşi repezi şi graţioşi, aidoma unei feline din junglă în căutare de pradă – şi Barbee se întrebă de ce oare făcuse această comparaţie. Ochii ei calzi şi întunecaţi îi întâlniră pe ai lui şi-i zâmbi voioasă.

— Unde? şopti Sam Quain nerăbdător. Unde era pisoiul?

Barbee se uită în ochii prelungi ai fetei şi ceva îl făcu să nu-i spună lui Sam Quain că fata era stăpâna pisoiului. Fata avea ceva anume care-l intriga şi-l schimba atât de mult, încât nici chiar el nu voia să recunoască. Încheie stângaci, cu un glas coborât şi repezit:

— Era pe undeva prin clădire, chiar înainte ca avioanele să sosească. N-am observat unde a dispărut.

Ochii înguşti ai lui Sam Quain părură să se întunece din pricina neîncrederii. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să mai întrebe ceva şi o închise rapid când observă că April Bell se afla lângă ei. Lui Barbee i se păru că Sam se ghemuieşte puţin, asemenea unui luptător, gata să întâmpine un adversar de temut.

— Aşadar, dumneata eşti Sam Quain! vorbi fata cu un glas suav. Vreau să te întreb un singur lucru, dacă vei binevoi să-mi răspunzi – eu sunt de la *The Clarendon Call.* Ce aveţi în cutia aceea verde?

Ochii ei migdalaţi aruncară o privire nerăbdătoare spre lada legată cu bare de fier şi spre cei doi bărbaţi obosiţi care o păzeau.

— E plină cu diamante? Cu planuri pentru o bombă atomică?

Înfipt bine pe picioare, ca un boxer stăpân pe situaţie, Sam Quain îi răspunse domol:

— Mi-e teamă că nimic din lucrurile astea demne de atenţie, şi vă spun sigur că cititorii ziarului nu vor fi interesaţi, căci e vorba despre ceva ce nu te-ai osteni să-l ridici nici dacă l-ai găsi pe stradă. Doar câteva oase vechi, câteva mărunţişuri neimportante, rupte şi aruncate înainte

de începutul istoriei omenirii.

Fata râse dulce.

— Te rog, domnule Quain, protestă ea. Dacă lada dumitale nu are nicio valoare, atunci de ce…

— Scuzaţi-mă, o întrerupse Sam Quain brusc, dând să plece.

Fata îl prinse de braţ, dar el se eliberă din strânsoare şi se îndepărtă, fără să privească înapoi, şi se alătură celor doi bărbaţi care păzeau cutia din lemn.

Quain îi şopti ceva unuia dintre poliţişti, gesticulând spre oamenii nerăbdători care încă mai aşteptau lângă clădirea terminalului. Barbee rămase deoparte împreună cu April Bell, urmărind din priviri cum bătrânul Ben Chittum, familia Spivak şi Nora Quain se îndreptau spre avion. Bătrânul sprinten dădu mâna cu nepotul său chipeş. Doamna Spivak, cu constituţia ei masivă, suspina în braţele fiului ei Nick, slab, cu ochelari, iar domnul Spivak îi îmbrăţişa pe amândoi.

Sam Quain o aştepta pe Nora lângă cufărul din lemn. O sărută cu nesaţ şi o ridică pe micuţa Pat în braţe. Copila începuse să râdă, îi ceru batista tatălui ei şi-şi şterse furioasă urmele lacrimilor de sub ochi. Nora încercă să-l tragă deoparte pe soţul ei, însă el se aşeză hotărât pe cutia verde şi o luă pe copilă pe genunchi.

Doamna Spivak, cu ambele braţe încolăcite în jurul fiului ei, începu brusc să se vaite pe un ton ascuţit.

— Poate că în cutia aceea nu se află nimic altceva, doar ceea ce a spus el, îi şopti April Bell la ureche lui Barbee, însă toţi ar fi în stare să-şi dea viaţa, aşa cum a făcut-o şi bătrânul Mondrick, doar ca să o protejeze.

Ochii ei migdalaţi priveau stăruitor în întuneric, dincolo de luminile de pe pistă.

— N-ar fi oare amuzant, şopti ea cu o voce slabă, dacă l-ar urma şi ei pe Mondrick?

— Nu prea amuzant, mormăi Barbee.

Ceva anume îl făcu să tremure din nou. Poate că răcise, câtă vreme Quain îi purtase haina. Se trase puţin mai departe de fată, pentru că brusc nu mai voia să atingă

blana aceea albă şi lucioasă. Nu putea să nu-şi pună întrebări în legătură cu puiul de pisică. Exista o mică posibilitate, nu tocmai plăcută, ca fata cu părul roşu să fie o criminală extrem de dibace.

Lui Barbee nu-i plăcu acest cuvânt. Văzuse destule femei ucigaşe în incinta secţiilor de poliţie, dar niciuna nu arătase vreodată la fel de strălucitoare şi de nevinovată ca April Bell. Dar acum un om murise, ucis de particulele infime din blana unei pisici, particule care plutiseră prin aer şi o făcuseră la fel de eficient ca şi cum omul ar fi fost strangulat cu o funie, iar această femeie înaltă, cu părul roşu, aţâţător, era vinovată de prezenţa pisicii.

Barbee tresări când căută mecanic cu privirea geanta din piele de şarpe în care fata purtase pisica şi văzu că aceasta dispăruse. Fata păru să-i urmărească privirea, ochii i se întunecară din nou şi chipul ei arăta la fel de alb ca blana pe care o purta.

— Geanta mea! exclamă fata şi-şi întinse mâinile goale şi graţioase. Trebuie că am rătăcit-o din cauza emoţiei cu care m-am grăbit să-mi pun cap la cap articolul. Mi-a dat-o mătuşa Agatha, aşa că trebuie neapărat s-o găsesc. Am o amintire de familie în geantă, o broşă din jad alb. Vrei să m-ajuţi s-o găsesc, Barbee?

Barbee plecă împreună cu ea ca să caute, mai întâi la locul în care stătuse ambulanţa care tocmai plecase, şi apoi la cabinele telefonice din sala de aşteptare. Totuşi nu a fost foarte surprins când nu au găsit nicăieri geanta. April Bell era pur şi simplu o persoană prea prevăzătoare şi extrem de atentă ca să rătăcească ceva. Într-un final, ea aruncă o privire spre ceasul încrustat cu diamante.

— Haide să renunţăm, Barbee, spuse domol, fără vreun regret evident. Îţi mulţumesc foarte mult, dar poate că broşa nici nu mai era înăuntru – poate că mătuşa Agatha a luat-o fără să se gândească atunci când i-am dat-o înapoi pe micuţa Fifi.

Barbee încercă să nu se mire, dar tot mai bănuia că această mătuşă Agatha era un personaj imaginar. Îşi aduse aminte că văzuse geanta pe care fata o răsucea cu

sălbăticie, cu degetele ei lungi, în vreme ce bătrânul Mondrick zăcea zbătându-se pe jos, dar nu-i spuse nimic. Nu o înţelegea pe April Bell.

— Mulţumesc, Barbee, i se adresă ea. Acum trebuie să dau din nou telefon la birou. Iartă-mă dacă te părăsesc.

— *Ca să aflaţi întreaga poveste, citiţi* The Star, îşi aduse aminte Barbee de sloganul ziarului său, rânjind. Mai am timp până la miezul nopţii ca să aflu ce au adus în cutia aia verde şi de ce anume a murit bătrânul Mondrick.

Rânjetul de pe chip îi pieri şi parcă i se puse un nod în gât.

— Se poate să ne mai vedem? o întrebă.

Aşteptă neliniştit ca ea să-i răspundă, privindu-i fix haina lucioasă din blană albă. Îşi dorea cu disperare să o mai vadă; oare asta se datora faptului că îi era puţin teamă că ea îl ucisese pe Mondrick, se întreba el, sau pentru că spera din toată inima să nu-l fi ucis ea? Preţ de o clipă o încruntare abia schiţată de nedumerire apăru pe fruntea ei netedă. Barbee îşi recăpătă din nou răsuflarea atunci când fata îi zâmbi.

— Dacă aşa vrei, Barbee.

Glasul ei era catifelat şi dulce.

— Când?

— Diseară, la cină? Barbee încercă să nu pară prea nerăbdător. Îţi convine ora nouă? Acum vreau să aflu ce au de gând să facă Sam Quain şi ceilalţi cu lada misterioasă, după care trebuie să-mi scriu articolul.

— Ora nouă îmi convine, zise ea cu glas dulce. Îmi place noaptea. Şi trebuie să fiu şi eu cu ochii pe cutia aceea.

Întunecându-se din nou, ochii ei verzui îi aţinteau pe cei trei bărbaţi obosiţi, care încărcau prevăzători cufărul greu în maşina doctorului Bennett. Grupul restrâns de rude stătea retras ca să privească, miraţi şi neliniştiţi cu toţii. Barbee atinse blana albă şi tremură din cauza vântului tăios.

— La nouă? întrebă el răguşit. Unde ne întâlnim?

April Bell zâmbi brusc, ridicându-şi ironic sprâncenele bine conturate.

— Diseară, Barbee? rosti ea cuvintele parcă torcând. Nora o să creadă că ţi-ai pierdut minţile.

— Poate că aşa este. Atinse din nou blana albă ca zăpada şi încercă să nu mai tremure. Toate astea au venit ca o lovitură de trăsnet pentru mine – Rowena Mondrick mi-e încă prietenă bună, chiar dacă m-am certat cu soţul ei. Sunt foarte trist, însă Sam Quain se va ocupa de tot. Sper că te vei hotărî să iei cina cu mine, April.

Şi sper că-mi vei spune, adăugă el în sinea lui, de ce ai adus pisica aia neagră aici, de ce ai considerat că e cazul să o inventezi pe mătuşa Agatha şi dacă ai avut vreun motiv să-i doreşti moartea doctorului Mondrick.

I se puse din nou un nod în gât şi aşteptă plin de speranţă.

— Dacă pot, vin, zâmbi ea, arătându-şi dinţii albi. Acum trebuie să plec, să sun la ziar şi apoi am să vorbesc cu mătuşa Agatha.

Fata plecă într-adevăr, iar Barbee avu impresia că mişcările ei erau la fel de graţioase ca ale unei creaturi neîmblânzite. O urmări până la cabina telefonică, fiind conştient şi uşor surprins că vreo femeie îl putea incita în aşa măsură. Gingăşia vocii ei calde îi rămase în minte. Trase aer în plămâni, îşi coborî bărbia şi-şi flexă degetele. Brusc îşi dori să fi băut mai puţin whisky ca să se păstreze în formă. Văzu sclipirea hainei de blană albă în cabina luminată şi din nou se simţi cuprins de un fior; poate că era pe cale să răcească. Se întoarse hotărât şi plecă. Oare cum se va simţi dacă va descoperi că April Bell era într-adevăr o criminală?

Quain şi tovarăşii săi urcaseră lada de lemn în maşina doctorului Bennett. Nora şi ceilalţi, lăsaţi în urmă, traversau trişti clădirea terminalului. Doamna Spivak încă mai suspina încet, iar domnul Spivak încerca stângaci să o consoleze.

— E-n regulă, mamă, zicea micuţul croitor, mângâind-o pe umerii ei imenşi care tremurau. Nickie n-ar trebui să se întoarcă în Brooklyn împreună cu noi dacă are de îndeplinit lucruri atât de măreţe pentru Fundaţie, nu crezi? Cu siguranţă că ştie cât te-ai ostenit să faci curat lună şi să-i

găteşti, aşa că toată casa străluceşte şi e plină de arome. Ştie că biletul de drum e plătit deja, dar ceea ce contează este iubirea. Nu plânge, mamă.

— Crezi că mie îmi pasă de mâncare? suspină ea. Că am făcut curat? Sau de biletul până în Brooklyn? Nu, tată. E vorba de lucrul ăla îngrozitor care a zăcut îngropat în deşert. Chestia aia veche şi rea pe care au adus-o în cutia verde, chestia aia căreia Nickie al meu nici nu îndrăzneşte să-i şoptească numele! Cu braţele care-i tremurau se agăţă de soţul ei mărunt. Da' tot mi-e frică, tată! se văită ea. Chestia aia pe care o duc în cutie în casa lui Sam l-a ucis pe bietul doctor Mondrick. Mi-e teamă că o să le vină de hac şi lui Sam şi Norei, şi mi-e teamă că ni-l va lua şi pe micul nostru Nickie!

— Te rog, mamă! încercă să facă haz domnul Spivak. Nickie spune că nu eşti decât o bătrânică prostuţă.

Însă râsul nu se dovedi de mare ajutor.

Nora Quain o ducea în braţe pe micuţa Pat, ţinând-o strâns la piept, atât de tare, de parcă ar fi fost îngrozită. Chipul Norei părea lipsit de orice expresie din cauza supărării şi nu-l observă pe Barbee. Clipind, Pat încerca să mângâie părul blond al mamei sale. Barbee o auzi pe copilă implorând-o încet:

— Haide, mamă, *nu* plânge!

Durerea întipărită pe chipul secătuit al bătrânului Ben Chittum îl impresionă pe Barbee, care strigă instinctiv:

— Hai cu mine, Ben, te duc eu cu maşina în oraş.

— Mulţumesc, Will, dar mă descurc singur. Bătrânul reuşi să schiţeze un zâmbet rigid. Nu-ţi face griji pentru mine. Ştiu că Rex o să vină să mă vadă după ce duc lada aia în siguranţă acasă la Sam. Sigur că sunt dezamăgit, dar n-am să mor. La naiba, sunt la fel de sprinţar ca un mieluşel.

Barbee aruncă o privire înapoi ca să se asigure că April Bell încă se mai află în cabina telefonică, şi-şi urmă instinctul. Se îndreptă rapid spre tomberonul uriaş din spatele clădirii terminalului şi începu să scotocească printre ziare aruncate la gunoi, ambalaje de dulciuri şi o pălărie de paie ruptă.

Îşi urmase acelaşi instinct care-l condusese până atunci către numeroase ştiri de senzaţie – genul acela de intuiţie care apare de nicăieri şi cu toate acestea e ciudat de puternică, pe care Preston Troy o denumea însuşirea numărul unu a unui reporter capabil: să miroşi ştirile. Odată îi pomenise de asta doctorului Glenn, iar acel psihiatru amabil îi spusese că însuşirea asta nu era altceva decât o gândire logică, situată mai jos de conştient. Explicaţia credibilă a lui Glenn nu-l prea încântase pe Barbee, însă el ajunsese să se bazeze pe instinctele sale.

Sub pălăria ruptă, găsi geanta din piele de şarpe.

De sub închizătoare ieşeau două capete de panglică roşie, rupte şi zdrenţuite ca şi cum ar fi fost frământate şi răsucite între nişte degete nervoase. Barbee deschise geanta şi înăuntru văzu trupul micuţ şi fără vlagă al pisoiului negru al mătuşii Agatha.

Funda roşie, legată într-un nod alunecător, fusese strânsă atât de tare încât aproape că retezase capul umflat acum. Gura rozalie era deschisă, limba micuţă ieşise afară, iar ochii albaştri erau sticloşi şi ieşiţi din orbite. Pisica fusese sugrumată cu o adevărată pricepere. O singură picătură de sânge de pe căptuşeala albă din mătase a genţii îl conduse pe Barbee către un alt indiciu.

Mişcând cadavrul micuţ cu degetul arătător, descoperi ceva tare şi alb îngropat sub blana neagră, încurcată. Îl scoase cu grijă şi fluieră încet în timp ce-l întoarse spre lumina care venea din clădire. Era amintirea de familie pe care April Bell o pierduse, acea broşă din jad alb. Ornamentul reprezenta un lup micuţ, care alerga, cu un ochi lucios din malahit verde. Lucrătura era foarte fină şi fidelă realităţii – lupul micuţ arăta la fel de subţire şi de graţios, gândi el, ca şi April Bell.

Încuietoarea din spate era deschisă, iar acul din oţel dur fusese înfipt în trupul pisicii. O picătură de sânge negru curse când Barbee îl trase afară. Probabil că vârful îi străpunsese inima, se gândi el.

4

Fetiţa-vrăjitoare

Barbee îşi aducea aminte vag de anumite lucruri pe care le învăţase cu mult timp în urmă la cursurile doctorului Mondrick despre teoria şi practicile vrăjitoreşti în rândul triburilor primitive, dar nu studiase ceea ce se cheamă ştiinţe oculte. Nici nu era nevoie. Pisica neagră şi savantul în vârstă muriseră amândoi în acelaşi timp şi exact în acelaşi fel. Probabil că April Bell ucisese pisica. Prin urmare – lăsând la o parte ipoteza că moartea doctorului Mondrick ar fi fost cauzată de acea vrăjitorie modernă, biochimică, numită alergie – ar fi putut fata să plănuiască o crimă?

Barbee era de părere că da.

Dar ce trebuia să facă el în legătură cu asta? Primul său imbold a fost acela de a duce geanta din piele de şarpe şi conţinutul ei neplăcut la locuinţa lui Sam Quain; poate că ar fi un bun motiv de vizită neanunţată, creându-şi astfel posibilitatea de a arunca o privire în acea ladă din lemn, straşnic păzită. Renunţă însă repede la idee. Vrăjitoria ar putea constitui un subiect interesant pentru monografiile ştiinţifice ale unor savanţi, printre care şi Mondrick, însă Sam Quain n-ar face altceva decât să râdă dacă el i-ar sugera că o vrăjitoare modernă, îmbrăcată şic, cu sprâncene creionate şi unghii vopsite, îşi punea în practică magia neagră într-un oraş american plin de viaţă. În plus, amabilitatea distantă a lui Sam îl deranjase, şi simţea o ciudată ezitare de a o implica deschis pe April Bell.

Poate că de fapt nu ea o ucisese pe micuţa Fifi – unul dintre ştrengarii ăia mici puşi pe şotii, băieţii pe care îi văzuse urmărind avionul aterizând, ar fi fost mai probabil criminalul. Poate că mătuşa Agatha chiar exista. În orice

caz, dacă April avea să fie de acord să ia cina cu el, o să afle mai multe despre ea. Barbee ştia că trebuia să pună capăt cumva nesiguranţei teribile care-l chinuia.

Se hotărâse. Şterse pe căptuşeala genţii sângele de pe acul de oţel şi-şi puse lupul micuţ din jad în buzunarul hainei. Închise din nou geanta şi o vârî mai adânc sub pălăria de paie ruptă. Se întrebă rapid ce ar crede gunoierii dacă din întâmplare ar găsi geanta, dar bănuia că erau obişnuiţi cu astfel de mistere lipsite de importanţă.

În timp ce mergea cu paşi repezi pe lângă clădirea puternic luminată, vântul nemilos îl făcu să se înfioare din nou, iar noaptea înnorată păru brusc mai întunecată. Îşi şterse mecanic mâinile asudate şi, auzind o pârâitură, privi în jos şi realiză că-şi sfâşiase batista.

Grăbi pasul, dornic s-o întâlnească pe April Bell în sala de aşteptare când avea să iasă din cabina telefonică. Ajunse la timp, şi-i admiră chipul îmbujorat, poate doar din pricina emoţiei de a-şi fi dus la îndeplinire prima ei sarcină importantă pentru *The Call.* Cu siguranţă nu era chipul unei criminale. Totuşi Barbee trebuia să descopere de ce adusese pisica neagră aici şi dacă într-adevăr o înjunghiase şi o strangulase ca o tactică vrăjitorească pentru a opri inima şi răsuflarea doctorului Mondrick.

— Gata? întrebă el.

Ochii ei verzui străluceau, iar ea îl întâmpină cu un zâmbet care sugera o caldă prietenie. Barbee făcu un semn cu capul către parcarea unde-şi lăsase coupé-ul hârbuit.

— Pot să te conduc în oraş?

— Îmi pare rău, dar am maşina mea.

Fata părea că respiră greu.

— Mătuşa Agatha a organizat o partidă de bridge şi s-a dus în oraş cu autobuzul.

— Ah!

Încercă să nu-şi arate dezamăgirea sau faptul că se îndoia de existenţa mătuşii Agatha.

— Atunci cum rămâne cu întâlnirea noastră pentru cină?

— Am sunat-o pe mătuşica şi mi-a spus că pot să merg.

Zâmbetul ei vesel îl încălzi.

— Minunat! şopti el. Unde locuieşti?

— În Trojan Arms, apartamentul 2C.

— Aha!

Barbee nu se putu abţine să nu clipească. Acel hotel şic de apartamente era o altă afacere pusă pe picioare de Preston Troy, iar Barbee scrisese numeroase articole laudative despre asta pentru *The Star.* Ştia că până şi cel mai ieftin apartament se închiria cu două sute de dolari pe lună. April Bell câştiga foarte bine pentru un ziarist începător – asta, desigur, dacă mătuşa Agatha nu era o persoană reală şi bogată.

— Dar mai bine ne întâlnim chiar la restaurant. Femeia înaltă cu părul roşcat nu părea să-şi dea seama de uimirea lui mohorâtă şi ceva în glasul ei moale şi uşor răguşit îl făcu pe Barbee să treacă asta cu vederea. Unde vrei să mergem?

— La Knob Hill? îi sugeră el, sperând că fata va accepta, deşi acel local de noapte de la periferia oraşului era într-adevăr mult prea costisitor pentru buzunarul celor de la *The Star.*

— Mi-ar plăcea, spuse ea cu un glas felin.

Afară era noapte şi vânt, iar Barbee o conduse în parcare până la maşina ei – o decapotabilă interminabilă, de culoare cafenie, care făcea în jur de patru mii de dolari pe piaţa neagră, după primele lui estimări. Nu mulţi ziarişti începători conduceau astfel de maşini opulente. Poate, spera el, era maşina mătuşii Agatha.

Barbee îi deschise portiera, iar fata sări înăuntru rapid, la fel de graţioasă în blana ei albă precum obiectul acela micuţ de jad încrustat din buzunarul lui. Preţ de o clipă, fata îi apucă mâna, iar atingerea degetelor ei puternice şi reci era la fel de incitantă ca şi glasul ei. Îşi înăbuşi pornirea de a o săruta, temându-se că gestul ar strica totul. Respiraţia i se acceleră. Criminală sau nu, April Bell era o fiinţă fascinantă, pe care trebuia să o cunoască mai bine.

— Pa, Barbee, şopti ea. Ne vedem la nouă.

Barbee merse în oraş cu coupé-ul său de dinainte de război şi se opri la biroul lui din redacţie ca să încropească

articolele pentru ziar. În timp ce scria, se bucură de obiectivitatea concisă şi stereotipă a limbajului jurnalistic modern.

Doctorul Lamarck Mondrick, recunoscut antropolog şi fondator al Fundaţiei de Cercetări Umane, întors recent după doi ani de săpături în situri preistorice din îndepărtatul deşert Ala-shan, a murit noaptea trecută la aeroportul municipal, întrerupându-se în mod tragic în timp ce încerca să le povestească ziariştilor ce descoperise în expediţia sa.

Acesta era firul pe care trebuia să-l urmeze. Continuă menţionând cauzele oficiale care au provocat tragedia, completând cu informaţii proprii şi presărând câteva date biografice. Se bucură de faptul că necrologul nu avea spaţiu suficient ca să mai pomenească ceva despre April Bell sau despre pisica ucisă din tomberonul de gunoi.

Nerăbdarea îl făcu să se îndrepte din nou cu paşi grăbiţi către vechiul său coupé. Strecurându-se în spatele volanului, îşi dădu seama că pleca cu mâinile goale – uitase să cumpere ceva de băut. Erau multe luni de când nu mai trecuse pe lângă Mint Bar, se gândi el, fără să zăbovească la un păhărel şi chiar să cumpere o sticlă pentru acasă. Poate că întâlnirea cu April Bell îi făcuse bine.

Apartamentul lui era compus din două camere modeste, cu o chicinetă şi o baie, într-o clădire dărăpănată, cu două etaje, de pe Bread Street. Era greu să locuieşti în acel cartier rău famat, dar chiria nu era prea mare pentru buzunarul său, iar proprietăresei nu părea să-i pese cât de mult bea el.

Făcu baie, se bărbieri şi se trezi fluierând fericit în timp ce-şi căuta o cămaşă curată şi un costum care să nu arate prea ponosit pentru Knob Hill. Poate că April Bell era ceea ce avea el nevoie. Trăsese deja uşa după el la nouă fără douăzeci când auzi telefonul sunând în cameră. Se grăbi să se întoarcă şi să răspundă, temându-se brusc că April se hotărâse să contramandeze întâlnirea.

— Will? se auzi vocea unei femei, calmă şi totuşi încordată. Vreau să discut cu tine.

Nu era vocea lui April Bell, iar teama aceea îngrozitoare îşi slăbi strânsoarea. Într-o clipă recunoscu vocea clară şi graţioasă a soţiei oarbe a lui Mondrick, care suna extrem de senină şi suavă şi în care nu transpărea nimic din şocul pe care ştia că trebuie să-l resimtă femeia.

— Poţi să vii până la mine, Will? întrebă ea. Chiar acum?

Barbee se uită la ceas şi se încruntă. Clubul Knob Hill era la o distanţă de patruzeci de cvartale de Center Street, dincolo de fluviu, la periferia oraşului. Casa bătrânului Mondrick, la mică distanţă de campusul universităţii, era la patruzeci de cvartale în direcţia opusă.

— Nu pot chiar acum, Rowena, se bâlbâi el cu stângăcie. Desigur că vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-ţi uşurez situaţia. Pot veni mâine-dimineaţă, sau poate chiar diseară mai târziu, dacă ai nevoie de mine. Dar chiar acum trebuie să ajung la o întâlnire la care nu pot renunţa…

— A!

Exclamaţia părea aproape un strigăt de durere. La capătul celălalt al receptorului nu se mai auzi niciun sunet o vreme, după care vocea calmă şi suavă a doamnei Mondrick întrebă foarte încet:

— Te întâlneşti cu femeia aia, Bell?

— Cu April Bell, spuse Barbee.

— Will, cine e?

Barbee icni scurt. Rowena trebuia să primească o explicaţie. Cu siguranţă că era la curent cu ceea ce se petrecea în lume, în ciuda tuturor dramelor prin care trecuse.

— E doar o ziaristă începătoare, răspunse el, la ziarul de seară. N-am mai întâlnit-o până astăzi. Se pare că Turk n-a simpatizat-o, dar mie mi s-a părut că e destul de isteaţă.

— Ba nu! protestă femeia oarbă, după care îl imploră: Nu te duce la întâlnire, Will, sau amân-o până îţi faci timp să vii şi să discuţi cu mine, vrei? Te rog!

— Îmi pare rău, mormăi el jenat. Dar chiar nu pot, Rowena, spuse, şi în tonul său se citea o uşoară undă de

resentiment, ceea ce nu-l caracteriza. Ştiu că nu ţi-e simpatică nici ţie şi nici câinelui. Dar mie mi se pare foarte interesantă…

— Sunt convinsă, răspunse încet Rowena Mondrick. Este adevărat că nu-mi place, dintr-un motiv foarte întemeiat pe care vreau să ţi-l împărtăşesc atunci când vei avea timp să asculţi. Deci, te rog, vino când poţi.

Barbee nu-i putea destăinui toate motivele care stăteau în spatele interesului său pentru April Bell, şi nici el nu era chiar sigur că le înţelege pe deplin. Totuşi, un sentiment copleşitor de milă pentru femeia oarbă în doliu îl făcu să-i pară rău pentru nerăbdarea de care dăduse dovadă, aşa că-i răspunse tulburat:

— Îmi pare rău, Rowena, o să vin să te vizitez cât de curând o să pot.

— Fii atent, Will! exclamă Rowena cu acelaşi glas suav, dar poruncitor totodată. Ai grijă cu ea în seara asta, pentru că femeia aia plănuieşte să-ţi facă foarte mult rău!

— Să-mi facă rău? şopti el neîncrezător. Cum?

— Vino la mine mâine, răspunse Rowena, şi-o să-ţi spun.

— Te rog, explică-mi acum… mai apucă Barbee să rostească gâtuit, înainte să o audă închizând telefonul.

Puse receptorul la loc în furcă şi stătu o clipă întrebându-se ce voia Rowena să spună. Nu întrezărea niciun motiv plauzibil care să o facă să spună asta, doar dacă nu transformase incidentul cu atacul sălbatic al câinelui ei asupra pisicii lui April într-o duşmănie personală.

Barbee îşi aduse aminte că Rowena Mondrick fusese o persoană cu schimbări bruşte de comportament de când o cunoştea. Era de obicei foarte senină şi se comporta normal ca oricare altă persoană, foarte ataşată de prietenii ei şi de muzică, adeseori chiar veselă – dar uneori îşi părăsea pianul şi-şi ignora prietenii, părând că tânjeşte numai după compania câinelui ei uriaş şi după atingerea bijuteriilor ciudate din argint pe care le purta.

Ciudăţenia ei era probabil o consecinţă firească a evenimentelor tragice din Africa, îşi dădu Barbee cu presupusul, iar moartea subită a lui Mondrick îi trezise la

viaţă vechile ei temeri. Se va întâlni cu ea dis-de-dimineaţă şi va face tot ce va putea ca să-i alunge temerile nefondate. Va încerca să-şi amintească să-i ducă ceva discuri noi pentru picupul pe care Sam şi Nora Quain i-l făcuseră cadou.

Dar acum urma să se întâlnească cu April Bell.

Barul din Knob Hill era o încăpere semicirculară, cu pereţi din sticlă, luminată indirect cu veioze mici, care aruncau o lumină slabă, roşie. Scaunele erau îmbrăcate în piele verde, cu cadre din crom, cu muchii mult prea ascuţite ca să te simţi confortabil pe ele. Efectul general era lucios, strident şi deranjant; poate că asta fusese intenţia, credea Barbee, ca să-i îmbie pe clienţii încrezători să cumpere suficientă băutură încât să nu mai observe detaliile.

April Bell îi aruncă un zâmbet cu buzele ei stacojii de la o masă micuţă, neagră, aflată sub o arcadă din sticlă luminată în roşu. Blana albă era aruncată neglijent pe speteaza unui scaun, iar ea arăta cumva extrem de relaxată pe scaunul cu muchii ascuţite, ca şi cum această atmosferă intenţionat enervantă nu o deranja. Într-adevăr, pe chipul ei prelung şi oval se citea o satisfacţie care părea aproape felină.

Rochia ei de seară, destul de îndrăzneaţă, avea o culoare verde-închis care îi accentua ochii uşor oblici, de un verde intens. Lui Barbee nici prin cap nu-i trecuse să-şi pună smoching sau frac şi preţ de o clipă se simţi stânjenit, conştient că purta un costum gri vechi, puţin cam larg pentru trupul lui deşirat. Dar lui April nu părea să-i pese, iar el uită, preocupat să admire toate detaliile ascunse până acum de haina de blană din lup alb. Pielea ei albă, îngrijită, părea extrem de atrăgătoare, cu toate astea ceva îl făcu să-şi amintească de avertismentul femeii oarbe.

— Pot să capăt un daiquiri[7]? întrebă ea.

Barbee comandă două daiquiri.

Stătea privind-o peste masa micuţă, atât de aproape, încât îi simţi mirosul proaspăt. Fiind deja ameţit, înainte de

[7] Cocktail din rom, lămâie, suc de lămâie verde şi zahăr, la care se adaugă deseori fructe şi gheaţă, amestecate într-un blender.

sosirea băuturilor, de strălucirea părului ei roşu, de intensitatea întunecată a ochilor ei prelungi, de farmecul cald al zâmbetului ei binevoitor şi de vitalitatea debordantă a trupului ei suplu, îi veni greu să-şi mai amintească planul de bătaie.

Sunetul catifelat al vocii ei uşor răguşite îl făcu să-şi dorească să uite că o bănuieşte de crimă; cu toate astea, ştia că nu va putea uita niciodată până când nu va afla adevărul. Nu putea să-şi stăpânească neliniştea frenetică ce îl cuprinsese, iar în interiorul său se dădea o luptă aprigă între speranţa vie şi o groază aproape înspăimântătoare.

Pe când conducea peste podul lung care traversa fluviul, încercase să-şi pună la punct strategia. I se părea că motivaţia era punctul esenţial. Dacă era adevărat că ea nu ştia nimic despre Mondrick şi nu avea niciun motiv să-i dorească răul, atunci întreaga chestiune devenea un nonsens imens. Chiar dacă prezenţa întâmplătoare a pisicii provocase de fapt criza fatală, acea întâmplare nefericită n-ar trebui să-l tulbure nici pe el şi nici pe oamenii legii.

Barbee nu era deloc încântat să ia în considerare a doua variantă. Femeia aceasta înaltă, cu părul roşcat, care-i zâmbea insinuant şi tulburător, arătându-i o prietenie deosebită în atmosfera aceea încărcată de fum gros, părea că-i oferă mai mult decât ar fi putut îndrăzni să viseze un ziarist singuratic şi uşor înăcrit, aşa că nu voia să-şi bată joc de acest cadou oferit pe tavă. Îşi dorea ca fata să-l placă.

Nu mai voia să găsească un motiv; nu mai încerca să descopere de ce ar fi putut fata să-i dorească moartea lui Mondrick. Cu toate astea, nenumărate întrebări lăsate fără răspuns îi bântuiau mintea, fiecare dintre ele aruncându-şi umbra sinistră peste surâsul vesel al fetei. Cine fusese „duşmanul din umbră” al lui Mondrick, care aştepta venirea unui „Fiu al Nopţii”?

Şi dacă April Bell era membra unei conspiraţii disperate? Nu era greu să-ţi imaginezi aşa ceva în lumea asta postbelică, cuprinsă de nebunie, când naţiunile, etniile şi filosofiile ostile încă se mai luptau ca să supravieţuiască, când savanţii dădeau naştere în fiecare zi altor instituţii şi

mai nemiloase, aducătoare de moarte.

Să presupunem că, la întoarcerea acasă, străbătând câmpurile de luptă din Asia, Mondrick şi echipa sa au luat cu ei dovezi despre identitatea şi scopurile acelor conspiratori şi le-au adus în cutia de lemn. Luându-şi măsuri de prevedere serioase – căci erau pe deplin conştienţi de pericolele pe care nu le puteau evita – ei au încercat să-şi facă publice descoperirile şi să transmită un avertisment. Dar Mondrick, înainte să poată spună lucrurilor pe nume şi să dezvăluie acea ameninţare, murise.

April Bell îl ucisese, iar aceasta era concluzia crudă, pe care n-o putea ignora. Fie că fusese vorba de un accident neobişnuit sau de crimă cu premeditare, pisica neagră pe care April o adusese la avion în geanta ei din piele de şarpe trebuie să fi fost instrumentul fatal. Lui Barbee nu-i plăcea cum sună, dar asta era situaţia.

Sosiră şi băuturile, iar fata îşi dezgoli dinţii albi şi zâmbi peste pahar. Era caldă, aproape o putea atinge, şi Barbee încercă cu disperare să scape de sentimentul de suspiciune care nu-i dădea pace. La urma urmelor, îşi spuse el, era pur şi simplu nemaipomenit. Într-o lume care permitea folosirea unor instrumente eficiente de a comite o crimă, cum ar fi cuţitele, cianura şi mitralierele, nici unui criminal profesionist nu i-ar trece prin minte să se folosească de blana unei pisici negre şi să o arunce în calea victimei. Niciun criminal din zilele noastre care se vrea eficient, îşi zise el, nu s-ar baza, în ruptul capului, pe vreo fundă cu care să stranguleze o pisică şi un ac cu care să-i străpungă inima.

Asta doar dacă nu…

Barbee clătină din cap dezaprobator şi-şi ridică paharul, cu un zâmbet scurt şi stângaci, şi ciocni cu April Bell. Cu cât medita mai mult pe marginea acelor teorii puţin probabile referitoare la moartea doctorului Mondrick, cu atât deveneau mai puţin plăcute. Se hotărî să se concentreze numai asupra serii minunate pe care-o petrecea alături de cea mai fascinantă femeie pe care o întâlnise vreodată.

Dar dacă era o vrăjitoare?

Adică, se corectă el, dacă îşi dorise să provoace moartea lui Mondrick şi dusese acest lucru la îndeplinire sugrumând-o pe micuţa Fifi? La urma urmei, Barbee era sătul până peste cap de viaţa pe care o dusese până atunci. Optzeci de ore pe săptămână la fiţuica aia scârboasă a lui Preston Troy, pentru un salariu din care abia îşi putea plăti chiria, mâncarea şi whisky-ul. Bea aproape o cincime dintr-o sticlă ieftină de burbon pe zi. Chiar dacă se credea vrăjitoare, April Bell s-ar putea dovedi o aventură mult mai interesantă.

Fata îl privi în timp ce ciocneau paharele, iar ochii ei prelungi şi întunecaţi îl provocau cu privirea lor rece şi zâmbitoare.

— Ei bine… Barbee?

El se aplecă peste masa micuţă, octogonală.

— În cinstea acestei seri!

Apropierea de trupul ei plin de viaţă îi tăia răsuflarea.

— Te rog, April, vreau să te cunosc, vreau să ştiu totul despre tine, unde-ai fost şi tot ce-ai făcut, vreau să ştiu despre familia şi prietenii tăi, la ce visezi şi ce-ţi place la micul dejun.

Buzele ei roşii se arcuiră încet într-un zâmbet ca de felină.

— Ar trebui să ştii mai bine, Barbee, că farmecul unei femei îl constituie misterul ei.

Barbee remarcă din nou dinţii ei albi, perfecţi, puternici şi uniformi. Îi aminteau de o poveste ciudată a lui Poe, ceva despre un bărbat bântuit de un impuls groaznic de a-i smulge dinţii iubitei lui. Încercă să alunge această amintire nelalocul ei şi îşi ridică paharul. Un fior îi făcu mâna să-i tremure, iar băutura pală i se vărsă pe degete.

— Prea mult mister e neliniştitor, zise el şi puse cu grijă paharul jos. Chiar mi-e teamă de tine.

— Şi? Ea îl urmări cum îşi şterge băutura lipicioasă şi rece de pe degete, iar zâmbetul de pe chipu-i alb şi mobil părea uşor maliţios, ca şi cum ar fi râs în sinea ei de el. Zău aşa, Barbee, tu eşti cel periculos.

Barbee privi în jos stânjenit şi-şi sorbi băutura. Până în

acea seară crezuse că le cunoaşte pe femei, că ştie chiar prea multe despre ele, dar April Bell îl nedumerea.

— Vezi tu, Barbee, eu am încercat să construiesc o iluzie, spuse ea, şi vocea ei detaşată îl ironiza prin acel râs tainic. M-ai făcut foarte fericită pentru că ai acceptat misterul. Doar nu vrei să-l strici acum?

— Ba da, spuse el serios. Te rog, April.

Fata încuviinţă din cap, iar lumina roşie îi strălucea în părul mătăsos.

— Prea bine, Barbee, şopti ea moale ca o felină. Pentru tine am să-mi dau jos vălul.

Îşi puse paharul pe masă şi se aplecă spre el, cu braţele ei rotunde încrucişate pe masa micuţă şi neagră. Îşi apropie de el umerii albi, supli, şi sânii. Barbee avu o clipă impresia că îi simte mirosul natural al trupului, un parfum uşor, uscat şi curat, şi se bucură că scăpase de cruciada reclamelor făcute de producătorii de săpun. Ea îşi coborî glasul uşor răguşit ca să fie pe potriva atitudinii sobre pe care o afişa el.

— De fapt, nu sunt decât fiica unui simplu fermier, îi spuse. M-am născut aici, în ţinutul Clarendon, iar părinţii mei aveau o lăptărie mai sus, pe râu, dincolo de podul pe care trece calea ferată. Mergeam în fiecare dimineaţă o jumătate de milă ca să prind autobuzul şcolii.

Buzele ei schiţară un zâmbet scurt.

— Ei bine, Barbee, eşti destul de mulţumit acum că am spulberat preţiosul mister din jurul meu?

Barbee clătină din cap.

— Acesta nu-i decât începutul. Te rog să continui.

Chipul ei alb şi expresiv păru tulburat.

— Te rog, Will, îl imploră ea încet. Aş prefera să nu-ţi mai povestesc nimic altceva despre mine – în orice caz, nu în seara asta. Misterul este cochilia mea. Aş fi neajutorată fără el, şi nici prea frumoasă. Nu mă face să o sfărâm. S-ar putea să nu mă mai placi după aia.

— Nu e niciun pericol, zise el şi glasul lui deveni aproape trist. Dar vreau să continui. Vezi tu, mie încă mi-e teamă.

Fata sorbi din băutură, iar ochii ei reci şi verzi studiau

chipul lui Barbee. Privirea ei nu mai era zâmbitoare. Se încruntă puţin, după care zâmbi din nou cu un aer de aprobare prietenească.

— Te anunţ că povestea devine puţin cam sordidă.

— Pot să suport, îi promise el. Vreau să te cunosc, astfel încât să-mi placi şi mai mult.

— Sper că aşa va fi, spuse ea zâmbind. Deci, să continuăm.

Chipul ei expresiv făcu o grimasă scurtă de dezgust.

— Părinţii mei nu se înţelegeau prea bine – de fapt, aici e-ntreaga problemă.

Vocea ei slabă suna forţat şi inconstant.

— Tatăl meu… dar n-are rost să mai dezvălui amănuntele neplăcute. În anul în care am împlinit nouă ani, mama m-a luat în California, iar tata a rămas cu ceilalţi fraţi ai mei. Amintirile acelea urâte şi sordide m-au făcut să-mi construiesc un zid de apărare după care să mă ascund. Fata goli paharul agitată. N-am primit nicio pensie alimentară.

Vocea ei plată deveni tristă.

— Mama şi-a reluat numele de fată şi muncea ca să ne întreţinem. A lucrat într-o fabrică de carne, a fost comis-voiajor, stenografă, chelneriţă pe rotile sau figurantă în filme. În cele din urmă a obţinut câteva roluri minore, dar i-a venit destul de greu să se descurce. A trăit pentru mine şi a încercat să mă înveţe să fiu mai descurcăreaţă. Mama avea o părere proastă despre bărbaţi, şi din păcate avea şi motive. A încercat să mă înveţe să am grijă de mine. A făcut din mine… ei bine, poţi să spui o lupoaică.

Dinţii ei albi sclipiră într-un zâmbet scurt şi neliniştit.

— Şi iată-mă, Barbee. Mama a reuşit să mă întreţină în şcoală. Cumva, în toţi acei ani, a reuşit să-şi plătească asigurarea, aşa că la moartea ei am rămas cu câteva mii de dolari. Când se vor termina şi dacă procedez aşa cum m-a învăţat ea… Îşi schimonosi chipul şi încercă să zâmbească. Asta-i povestea, Will. Sunt o fiară nemiloasă de pradă. Îşi împinse brusc paharul gol deoparte, iar gestul părea nervos, cumva sfidător. Îţi mai place de mine acum?

Schimbându-şi poziţia, stânjenit de străpungerea ochilor ei iscoditori, uşor migdalaţi, ca ai asiaticilor, Barbee se simţi recunoscător pentru apariţia chelnerului. Comandă încă două băuturi.

Cu un glas mai scăzut în care părea că se distinge o ironie uşor tristă – poate chiar la adresa ei – April Bell întrebă:

— Adevărul neplăcut din spatele bietului meu mister destrămat te face să-ţi fie mai puţin teamă de mine?

Barbee izbuti să rânjească.

— Ca animal de pradă, spuse el pe cât de vesel putu, ai un aspect desăvârşit. Nu-mi doresc decât ca ziariştii de la *The Star să* fie şi ei plătiţi la fel.

O sinceritate dură se resimţi în glasul său neliniştit.

— Dar de altceva mi-e mie teamă, adăugă el.

O aţinti cu privirea, căci avu impresia că trupul ei perfect, cu pielea albă, se încordase uşor. Observă că ochii ei prelungi şi verzi se îngustaseră plini de îngrijorare. Chiar şi în parfumul ei slab şi plăcut parcă se simţea acum o alarmă subtilă, ca şi cum fata chiar ar fi fost un adevărat animal de pradă, aşa ghemuită în spatele mesei micuţe şi negre, aşteptând precaută şi ameninţătoare. Zâmbetul ei brusc nu îi şterse acea imagine care-l făcuse să tresară.

— Ei bine, întrebă ea, şi vocea îi părea răguşită din pricina încordării, de *ce* anume ţi-e teamă?

Barbee dădu pe gât restul băuturii. Începu să bată nervos cu degetele în masă, şi observă cât de mari, de butucănoase şi de păroase îi erau mâinile în comparaţie cu ale ei. Mintea lui refuzase lupta insuportabilă dintre speranţa intensă şi îndoiala disperată, iar o pornire nesăbuită îi dădea ghes să spună tot adevărul.

— April…

Se stăpâni şi-şi trase răsuflarea pentru că faţa ei ovală şi albă devenise distantă şi rece. Ochii ei prelungi şi verzi se îngustaseră prevăzători, de parcă ea ar fi auzit deja ceea ce avea el de gând să-i spună. Barbee îşi făcu curaj să continue.

— April, e vorba de ce s-a întâmplat la aeroport, spuse el

şi se aplecă peste masa micuţă.

Se înfioră deodată. Glasul i se înăspri, plin de reproş.

— Tu ai ucis pisica aia neagră… i-am găsit trupul. Ai făcut-o ca să provoci moartea doctorului Mondrick.

Barbee se aşteptase ca fata să infirme totul vehement şi se pregătise să înfrunte mânia ei tăioasă. Sperase ca ea să se arate complet nedumerită – asta dacă micuţa Fifi fusese într-adevăr furată şi ucisă de nişte copii. Rămase total descumpănit când April îşi acoperi faţa cu mâinile, se propti cu coatele pe măsuţă şi începu să plângă în tăcere.

Barbee privea fix părul ei minunat, roşu, muşcându-şi buza. Disperarea şi durerea ei erau cu adevărat sincere şi un val de remuşcări îl cuprinse pe Barbee, străpungându-i pieptul ca lama ascuţită a unui cuţit. Nu putea să suporte lacrimile. Toate bănuielile sale nemiloase deveniră pur şi simplu fabulaţii. Fusese un prost, chiar şi să pomenească doar de numele pisicii mătuşii Agatha.

— April… zău aşa, se bâlbâi el. N-am vrut să…

Se afundă în scaun în vreme ce chelnerul cu chipul împietrit aşeză pe masă două băuturi proaspete şi plecă cu cele două bancnote de doi dolari şi cu paharele goale. Barbee îşi dorea cu disperare să atingă umărul alb, tremurând, al fetei, ca să-i aline oarecum durerea. Brusc, începu să nu-i mai pese cine era ea sau ce făcuse; din contră, îl cuprinse o curiozitate uriaşă şi de nestăpânit să afle cum şi de ce o făcuse.

— Te rog, April, o imploră el cu glas slab, îmi pare foarte rău.

Fata îşi înălţă capul şi-l privi în tăcere cu ochii ei umezi şi uşor oblici – sau oare păreau aşa din cauză că sprâncenele ei subţiri fuseseră pensate cu măiestrie? Ochii ei erau imenşi, întunecaţi şi gravi, iar lacrimile îi întinseseră pe obraji machiajul impecabil. Capul ei cu păr roşu se înclină uşor, cu o mişcare slabă şi deznădăjduită, arătând că este învinsă şi obosită.

— Deci ştii.

Era o confirmare, o concluzie amară.

Barbee se întinse instinctiv ca să-i apuce mâinile suple,

dar fata şi le trase şi le lăsă să cadă obosite în poală. Stătea privindu-l, aşteptând, supusă dar sfidătoare, cu o înfăţişare aproape sălbatică din pricina machiajului distrus, pentru prima oară nemaiîncercând să se învăluie în mister… sau oare acesta era doar un alt mister?

— Nu ştiu nimic, spuse el, şi vocea lui repezită era nerăbdătoare şi nedumerită. E doar un coşmar, sunt mult prea multe lucruri pe care nu le pot crede sau înţelege. Eu… Clipi şi înghiţi în sec. N-am vrut să te rănesc aşa de tare. Te rog, April… crede-mă. Te plac… foarte mult. Dar… ei bine, ştii şi tu cum a murit Mondrick.

Ochii ei umezi coborâră obosiţi. Găsi o batistă în geanta verde din piele care se asorta cu rochia şi-i împrumuta din culoare şi ochilor ei. Îşi şterse lacrimile şi, discret, îşi întinse din nou pudra pe obraji. Sorbi precaută din cocktail, iar Barbee observă că paharul îi tremura între degetele lungi şi subţiri. În cele din urmă fata îl privi ferm.

— Da, Will, iar glasul ei era slab şi serios. M-ai descoperit, cred că nu mai are rost să te mai păcălesc. E greu să spui adevărul şi ştiu că te va supăra. Dar eu sunt vrăjitoare.

Barbee se ridică pe jumătate, după care se aşeză din nou şi dădu pe gât băutura. Se uită pe furiş la chipul ei rănit, dar sincer, şi clătină din cap violent. Inspiră adânc, deschise gura şi apoi o închise din nou. În cele din urmă o întrebă, cu respiraţia tăiată:

— Ce naiba vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus, îi răspunse ea serioasă. Nu ţi-am zis pentru ce se certau părinţii mei. Dar ăsta a fost motivul. Din copilărie am fost vrăjitoare, iar tata a descoperit. Mama a ştiut dintotdeauna şi a fost alături de mine – tata m-ar fi ucis dacă ea nu m-ar fi ajutat, aşa că ne-a alungat pe amândouă.

5

Creatura din spatele vălului

April Bell se aplecă peste măsuţa octogonală, iar chipul ei alb şi încordat se apropia din ce în ce mai mult de al lui prin aerul încins şi înceţoşat din cauza fumului albăstrui şi a aburilor de alcool, pentru care clienţii clubului Knob Hill plăteau atât de mult ca să-l respire. Vocea ei răguşită se auzea slab, iar ochii ei prelungi urmăreau chipul surprins al lui Barbee cu o încordare dureroasă, ca şi cum ar fi vrut să surprindă impactul vorbelor ei.

Barbee avea o senzaţie ciudată de amorţeală în străfundul stomacului; semăna uimitor de mult cu efectul unei cantităţi impresionante de whisky – se simţea amorţit şi totuşi ştia dinainte că avea să fie cuprins de o stare de căldură. Înghiţi nodul din gât şi respiră din nou, după care dădu din cap nerăbdător. Nu prea îndrăznea să vorbească pentru că nu voia să intervină în mărturisirea fetei, dar nici nu o putea crede încă.

Chipul ei alb şi tulburat zâmbea uşor, destinzându-se într-o uşoară relaxare.

— Vezi tu, îi spuse ea încet, mama a fost a doua soţie a tatălui meu, destul de tânără cât să-i fie fiică. Ştiu că nu l-a iubit şi n-am înţeles niciodată de ce s-a căsătorit cu el. Era o brută dezgustătoare şi niciodată nu avea bani. Cu siguranţă mama nu urma regulile pe care mi le-a impus mie.

Barbee luă o ţigară; nu voia să o întrerupă pe fată şi crezu că ea se va opri dacă ar şti cu ce concentrare teribilă o urmărea. Avea nevoie de ceva cu care să-şi ţină ocupate mâinile nervoase. Fata scuturâ din cap atunci când el îi oferi tabachera uzată şi continuă cu vocea ei şoptită şi

domoală:

— Însă mama era îndrăgostită de alt bărbat, niciodată nu mi-a spus cum îl cheamă. Poate că aşa se explică mariajul ei cu tata şi părerea ei despre bărbaţi. Tata nu şi-a dat niciodată interesul să o facă să-l iubească. Poate că ştia ceva despre celălalt bărbat. Ştiu că bănuia că eu nu eram fiica lui.

Atent să nu-şi lase degetele să tremure, Barbee îşi aprinse ţigara.

— Tata a fost un om sever, continuă fata. Un adevărat puritan – aparţinea tagmei celor din vechiul Salem. Nu a fost niciodată hirotonisit – nici nu prea era de acord cu numirea în funcţie – dar îşi predica propriile idei rigide pe la colţ de stradă, aici în oraş, la piaţă, sâmbăta, ori de câte ori prindea câţiva pierde-vară care să-l asculte. Se considera un om drept, care încerca să ferească lumea de păcate. De fapt, era îngrozitor de crud. A fost foarte nemilos şi cu mine.

Vechile dureri aruncară o umbră pe chipul palid al fetei.

— Vezi tu, am fost un copil precoce. Tata avea copii mai mari, din prima căsătorie, care nu erau ca mine. La trei ani ştiam deja să citesc puţin. Îi înţelegeam pe oameni. Cumva îmi dădeam seama ce urmau să facă oamenii şi ce avea să se întâmple. Tata nu era încântat să vadă că eu eram mai inteligentă decât fraţii şi surorile mele mai mari – cei despre care ştia că erau copiii lui. Fata zâmbi uşor. Cred că eram şi foarte frumuşică – mama mi-a spus asta mereu. Fără îndoială că eram răsfăţată şi îngâmfată, şi uneori răutăcioasă cu ceilalţi. În orice caz, întotdeauna mă luam la harţă cu copiii mai mari, iar mama îmi lua partea şi se certa cu ei şi cu tata. Sigur că ei aveau mai multă putere, dar chiar şi atunci cred că eram destul de isteaţă ca să găsesc mijloace prin care să-i fac să sufere.

Chipul ei oval se albi foarte tare.

— Îl făceam să sufere şi pe tata, şopti ea. Îmi fluturam părul roşu înspre el – pe vremea aceea era mai aprins, iar mama mi-l lăsa în bucle lungi. Întâmplarea face că mama şi tata erau amândoi bruneţi şi acum sunt sigură că celălalt

bărbat, cel pe care el îl bănuia, trebuie să fi fost roşcat. Atunci ştiam doar că părul meu îl scotea din minţi. Aveam doar cinci ani când mi-a spus pentru prima oară că sunt vrăjitoare şi m-a smuls din braţele mamei ca să mă biciuiască.

Ochii ei verzui erau întunecaţi şi uscaţi. Lui Barbee îi părură duri ca nişte smaralde, cu o expresie nemiloasă din pricina unei uri vechi pe care nu o putuse uita. Chipul ei, cu excepţia buzelor stacojii, părea alb ca şi blana aruncată pe scaunul de lângă ea. Glasul ei şoptit şi repezit era trist şi sec – la fel de nemilos, îşi zise Barbee, cum trebuie să fie vântul pârjolitor din deşertul Ala-shan.

— Tata m-a urât dintotdeauna, îi spuse ea, şi copiii lui la fel; nu, n-am crezut niciodată că eu eram fiica lui cu adevărat. Mă urau pentru că eram altfel, pentru că eram mai frumoasă decât oricare altă soră de-a mea şi mai isteaţă decât ceilalţi fraţi, pentru că puteam să fac anumite lucruri pe care niciunul dintre ei nu le putea face. Da, pentru că eram deja vrăjitoare! Dădu scurt din cap, cu violenţă. Erau cu toţii împotriva mea, în afară de mama. Am fost nevoită să mă apăr şi să ripostez de câte ori puteam. Ştiam despre vrăjitoare din Biblie, pentru că tata obişnuia să citească câte un capitol la fiecare masă şi apoi rostea câte o rugăciune interminabilă înainte să ne dea voie să mâncăm. Am întrebat ce puteri aveau vrăjitoarele. Mama mi-a spus anumite lucruri şi am învăţat destule de la bătrâna moaşă care a venit la noi atunci când sora mea măritată a născut – era o femeie tare ciudată! Când am împlinit şapte ani, am început să pun în practică lucrurile învăţate.

Barbee stătea ascultând, pe jumătate neîncrezător şi totuşi fascinat. Chipul îndârjit al fetei se apropia de el prin aerul acela înceţoşat de fumul gros şi albăstrui şi reflecta vorbele pe care le spusese, ca şi cum ar fi fost o enigmă nedesluşită, cuprins de o durere veche, ură şi bucurie rareori, cu buzele crispate şi totuşi ciudat de încântător.

— Am început cu lucruri minore, şopti ea. Aşa cum ar face orice copil. Primul incident serios a intervenit mai

târziu, când aveam aproape nouă ani. Fratele meu vitreg Harry avea un câine pe nume Tige. Nu ştiu de ce, dar Tige nu mă plăcea deloc. Mârâia când încercam să-l ating, aşa cum a mârâit azi câinele ăla urât al soţiei lui Mondrick – un alt semn, după spusele tatei, că eram o vrăjitoare trimisă să pogor mânia lui Dumnezeu asupra familiei lui. Într-o bună zi Tige m-a muşcat. Harry a râs de mine şi mi-a spus că sunt o vrăjitoare răutăcioasă. Avea de gând să-i dea drumul lui Tige să mă fugărească, asta a şi spus. Poate că nu făcea decât să mă necăjească, nu ştiu, dar i-am spus că o să-i dovedesc că sunt cu adevărat vrăjitoare. I-am zis c-o să-l vrăjesc pe Tige şi-o să-l ucid, aşa că am făcut tot ce mi-a stat în putere.

Ochii ei prelungi se îngustară, iar nările parcă i se strânseseră.

— Mi-am adus aminte tot ceea ce-mi spusese bătrâna moaşă. Am compus o mică incantaţie despre moartea lui Tige şi am rostit-o în şoaptă în timpul rugăciunilor de la masă. Am adunai fire de păr din pătura pe care dormea, am scuipat pe ele şi le-am ars în soba din bucătărie. Şi am aşteptat ca Tige să moară.

Barbee încercă să-i uşureze încordarea dureroasă.

— Nu erai decât o copilă, murmură el, nu făceai decât să te joci.

— Tige a turbat chiar în săptămâna următoare, spuse ea încet. Tata a trebuit să-l împuşte.

Calmul ei părea mai surprinzător decât dacă ar fi ţipat. Barbee se foi neliniştit şi răsuflă din greu.

— O coincidenţă, mormăi el.

— Poate.

O scurtă stare de veselie lumină chipul fetei, ca şi cum i-ar fi observat tresărirea plină de teamă a lui Barbee.

— Dar nu cred.

Acea umbră de amărăciune adâncă o cuprinse din nou.

— Credeam în puterile mele. Şi Harry a crezut. La fel şi tata, atunci când Harry i-a povestit. Am alergat la mama care cosea ceva. Tata m-a târât afară şi m-a biciuit din nou. Cu degetele ei lungi şi tremurânde, April ridică paharul, dar

îl puse din nou jos pe masă fără să se atingă de băutură, concentrându-se asupra povestirii. Tata m-a lovit fără milă şi simţeam că e groaznic de nedrept. În timp ce mă biciuia, am ţipat că mă voi răzbuna. De îndată ce mi-a dat drumul, am şi încercat. M-am furişat în lăptărie şi am smuls fire de păr de la trei din cele mai bune vaci ale noastre şi de la taurul pe care tata tocmai îl cumpărase pentru cireadă. Am scuipat pe firele de păr, am aprins un chibrit, le-am dat foc şi le-am îngropat apoi în spatele hambarului, după care am mai rostit o incantaţie.

Ochii ei prelungi şi întunecaţi priveau posomorâţi prin fum.

— Cam la o săptămână după aceea taurul a murit.

— A fost iarăşi o coincidenţă, şopti Barbee uşor. Trebuie să fi fost o coincidenţă.

Buzele ei roşii se schimonosiră şi schiţară un zâmbet scurt, diform.

— Veterinarul a spus că a murit de septicemie hemoragică, răspunse ea domol. Au murit şi cele trei vaci, la fel şi cea mai frumoasă juncă de un an şi doi tăuraşi. Tata şi-a adus aminte de ameninţările pe care i le-am aruncat, iar Harry mă văzuse săpând în spatele hambarului. Harry m-a pârât, iar tata m-a biciuit până când am mărturisit că eu am încercat să-i omor vitele.

Dintr-odată, cu o mişcare rapidă şi graţioasă ca a unei feline, dădu pe gât băutura. Ochii ei verzui îl priveau ţintă pe Barbee, sticloşi şi duri ca şi cum nu mai vedea nimic în jurul ei. Degetele ei nervoase şi încordate începură să răsucească paharul. Piciorul subţire al paharului plesni, iar cupa se făcu ţăndări pe podea. Fără să pară că a observat, fata continuă cu un glas aspru:

— Atunci am avut parte de o noapte îngrozitoare, Barbee. Tata i-a trimis pe ceilalţi fraţi să stea la sora mea care era măritată, ca să nu fie atinşi de întinarea vrăjitoriei, pretindea el, şi să scape de mânia teribilă a Domnului. Am rămas doar el, mama şi cu mine, ca să ne purificăm prin rugăciune, cum spunea tata, şi să mă lase să-mi primesc pedeapsa îndreptăţită pentru păcatele mele.

Degetele ei cu unghii roşii roteau nervoase piciorul paharului spart.

— N-am să uit niciodată noaptea aia. Mama plângea şi încerca să găsească scuze în favoarea mea, implorând mila tatei; mi-aduc aminte că a căzut în genunchi în faţa tatei pe duşumeaua şubredă din lemn de pin, de parcă el ar fi fost o altă zeitate mâniată. Însă el nu îi luă în seamă rugăminţile. Măsură cu paşi furioşi camera micuţă şi întunecată şi începu să pună întrebări ţipând şi să arunce acuzaţii nemiloase mamei şi mie, citind apoi din Biblie la lumina unui opaiţ cu ulei de huilă care mirosea urât. Citea încontinuu cuvintele alea îngrozitoare: *Pe vrăjitori să nu-i lăsaţi să trăiască!*

Temându-se să nu-şi taie mâna care-i tremura de marginea ascuţită a paharului spart, Barbee i-l luă dintre degete, dar ea nu păru să observe.

— Aşa a continuat toată noaptea, şopti ea. Tata ne obliga să îngenunchem şi să ne rugăm. Mergea prin cameră, suspina şi o blestema pe mama şi pe mine. O zgâlţâia atunci când îngenunchea la picioarele lui şi o pălmuia, avertizând-o să nu ţină la sânul ei o vrăjitoare. În cele din urmă mă smulgea din braţele ei şi mă biciuia din nou, aproape să mă omoare. După care citea din nou din Biblie: *Pe vrăjitori să nu-i lăsaţi să trăiască!*

Fata făcu o pauză, şi ochii ei migdalaţi erau aţintiţi asupra mâinilor lui Barbee. Barbee privi în jos şi văzu o picătură roşie, strălucitoare pe degetul său. Puse cu grijă piciorul paharului spart în scrumieră. Îşi şterse sângele cu batista şi-şi aprinse altă ţigară.

— M-ar fi omorât, continuă fata cu glasul ei răguşit şi trist. Mama se luptă cu el, pentru ultima oară, ca să-mi dea drumul. I-a rupt un scaun în cap, dar asta se pare că nu l-a durut prea tare. Mi-a dat drumul şi s-a îndreptat spre puşca sprijinită de uşă. Ştiu că voia să ne omoare pe amândouă, iar eu am strigat o incantaţie ca să-l opresc.

Vocea ei răguşită se poticni şi fata înghiţi în sec.

— Incantaţia a funcţionat. Tata a căzut pe jos tocmai când apucase puşca. Doctorii au spus mai târziu că a avut o

hemoragie cerebrală şi l-au sfătuit să înveţe să-şi tempereze firea. Nu cred că a făcut-o vreodată, pentru că a murit în ziua în care a ieşit din spital şi a aflat că mama m-a luat şi a fugit cu mine în California.

Barbee constată uimit că ospătarul strânsese deja cioburile şi pusese alte două daiquiri pe masa micuţă. April Bell îşi ridică paharul însetată. Barbee găsi încă doi dolari în portmoneul cam gol şi se întrebă rapid la cât se va ridica nota de plată. Sorbi din băutură şi se abţinu să o întrerupă pe April.

— N-am ştiut niciodată ce părere are mama. În acest fel îi răspunse la întrebarea pe care el nu îndrăznise să i-o pună. Mă iubea. Cred că ar fi putut să-mi ierte orice. M-a pus doar să promit, atunci când am plecat în siguranţă din casa tatei, că n-o să mai încerc niciodată să mai fac vreo vrajă. Şi mi-am ţinut promisiunea – câtă vreme ea a trăit.

Aşeză pe masă paharul gol, iar degetele ei albe nu mai tremurau acum.

— Mama era o femeie cumsecade, ţi-ar fi plăcut, Barbee. Nu puteai s-o învinuieşti pentru că nu avea încredere în bărbaţi, iar pentru mine a făcut tot ce i-a stat în putinţă. Cu trecerea anilor, cred că a uitat tot ce se întâmplase aici în Clarendon. Ştiu că asta îşi dorea. N-a mai vorbit niciodată despre întoarcere, nici măcar ca să-şi viziteze vechii prieteni de aici. Ştiu că ar fi fost teribil de şocată să afle ce eram – ceea ce sunt cu adevărat.

Duritatea aceea se ştersese din ochii verzi ai fetei, care acum păreau umezi, uriaşi, întunecaţi şi ciudat de cercetători.

— Mi-am ţinut promisiunea să nu mai fac nicio vrajă, îi spuse ea domol. Dar nimic nu mă putea opri să-mi cunosc puterile care se trezeau şi creşteau în mine. Nimic nu mă putea împiedica să simt gândurile altora şi să prevăd lucruri care aveau să se întâmple.

— Ştiu, încuviinţă Barbee din cap. Noi numim asta „fler jurnalistic”.

Fata clătină din cap cu un aer grav.

— E mai mult de-atât, insistă ea încet. S-au întâmplat

alte lucruri. N-am mai făcut nicio vrajă, nu intenţionat. Dar s-au întâmplat lucruri pe care eu nu le puteam controla.

Barbee asculta şi încercă să nu o lase să vadă că tremura.

— La şcoală era o fată, spuse ea, nu prea mi-era simpatică, pentru că era când drăguţă, când răutăcioasă, cita mereu din Biblie şi se băga în viaţa altora ca surorile mele vitrege pe care le uram. Odată a câştigat o bursă pentru jurnalism la care râvneam şi eu. Ştiam că nu o câştigase în mod corect şi nu m-am putut abţine să nu-mi doresc să i se întâmple ceva rău.

— Şi i s-a întâmplat? răsuflă din greu Barbee.

— Da, îi răspunse April cu blândeţe. În ziua în care fata trebuia să accepte bursa, i s-a făcut rău. A încercat cumva să ajungă în sală, dar a leşinat pe drum. A fost vorba de o apendicită acută, au spus doctorii. Era cât pe-aci să moară, şi dacă s-ar fi întâmplat asta…

Aproape întunecaţi ca noaptea, ochii ei prelungi îl priveau fix pe Barbee, iar el citi în ei toate amintirile ei neplăcute de durere şi groază. Îi observă trupul cu pielea albă înfiorându-se în rochia îndrăzneaţă.

— Poţi să spui că a fost vorba de o altă coincidenţă. Asta am vrut şi eu să cred, Barbee, pentru că nu o uram cu adevărat pe fata aceea. Am crezut că o să-mi pierd minţile până când doctorii mi-au spus că va supravieţui. Dar ăsta nu a fost singurul incident, s-au mai întâmplat şi altele, aproape la fel de grave, şi ajunsesem să-mi fie teamă de propria-mi persoană.

Glasul ei scăzu în intensitate.

— Nu înţelegi, Barbee?

Ochii ei întunecaţi îl implorau să înţeleagă.

— N-am făcut nicio vrajă în mod voit, dar totuşi acea putere exista în mine. Când astfel de accidente aparente sunt întotdeauna consecinţa acţiunilor şi dorinţelor cuiva, ele trec dincolo de tărâmul coincidenţelor, nu înţelegi?

Barbee dădu din cap aprobator. După o vreme îşi aduse aminte să-şi recapete din nou respiraţia. În cele din urmă mormăi răguşit:

— Da, aşa cred.

— Te rog să încerci să vezi lucrurile din punctul meu de vedere, îl imploră fata domol. Nu eu am cerut să fiu vrăjitoare – aşa m-am născut.

Barbee bătea nervos în masă cu încheieturile degetelor. Îl văzu pe chelner întorcându-se şi-i făcu semn nerăbdător să plece. Înghiţi în sec şi spuse neliniştit:

— Ascultă, April, te deranjează dacă-ţi mai pun câteva întrebări?

Fata ridică din umerii ei albi cu o amărăciune mută şi obosită.

— Te rog, îi spuse el. Poate reuşesc să te ajut, şi chiar vreau.

— Acum că ţi-am spus, şopti ea cu glas slab, ce mai contează?

— Sunt lucruri care încă ar putea să aibă o foarte mare importanţă – pentru tine şi pentru mine.

Chipul ei alb părea plictisit şi trist, dar de data aceasta fata îl lăsă să-i prindă mâna peste masa micuţă. Barbee o întrebă direct:

— Ai discutat vreodată despre asta cu cineva care ar putea înţelege – un psihiatru, vreau să spun, sau un om de ştiinţă cum era bătrânul Mondrick?

Capul ei cu păr strălucitor încuviinţă apatic.

— Am un prieten care ştie lucrurile astea despre mine, a cunoscut-o pe mama şi cred că ne şi ajuta pe vremuri, când o duceam greu. În urmă cu doi ani m-a convins să merg la doctorul Glenn. Tânărul doctor Archer Glenn, cred că îl ştii, de-aici din Clarendon.

Cuprins de gelozie, Barbee încercă să-şi înăbuşe o dorinţă bruscă de a afla mai multe despre acel prieten. Degetele lui se încleştară pe mâna rece şi suplă a fetei, dar reuşi să încuviinţeze calm din cap.

— Îl cunosc pe Glenn, spuse el. I-am luat un interviu odată, pe vremea când tatăl său încă mai lucra cu el; trebuia să fac reclamă spitalului Glennhaven pentru o ediţie specială medicală în ziarul *The Star.* Se zice că Glennhaven este cam cel mai bun spital particular de boli psihice din

ţară. Ce… – vocea sa deveni tulburată şi fu nevoit să înghită – ce ţi-a spus Glenn?

Pe chipul ei palid se vedea că era uşor amuzată şi ironică.

— Doctorul Glenn nu crede în vrăjitoare, rosti ea uşor, cu glas alintat. A încercat să mă psihanalizeze. Am petrecut cu el o oră pe zi timp de aproximativ un an, stând întinsă pe o canapea în biroul lui din Glennhaven şi povestindu-i totul despre mine. Am încercat să cooperez – n-ai încotro, la patruzeci de dolari pe oră. I-am povestit totul, şi cu toate astea nu crede în vrăjitoare. Fata chicoti uşor. Glenn crede că totul în acest univers poate fi explicat pornind de la ideea că doi plus doi fac patru. Dacă încerci să faci vreo vrajă oricărui obiect, spunea el cu încăpăţânare, şi apoi aştepţi suficient de mult timp, în mod sigur acel obiect va suferi un accident. Folosea cuvinte mari ca să-mi spună că mă amăgeam singură în mod inconştient. Credea că sunt puţin cam nebună, paranoică. Nu voia să accepte nici măcar ideea c-aş putea fi vrăjitoare.

O răutate uşoară îi strâmbă buzele roşii.

— Nici măcar atunci când i-am demonstrat!

— I-ai demonstrat? întrebă Barbee ca un ecou. Cum?

— Câinii nu mă plac, spuse ea. Ştii că Glennhaven e într-o zonă rurală, iar câinii de pe la fermele din jur veneau şi mă lătrau atunci când coboram din autobuz, şi mă urmăreau până în clădire. Într-o bună zi m-am săturat de asta şi am vrut să-i fac o demonstraţie lui Glenn, aşa că am adus un pic de lut de modelat pe care l-am amestecat cu ţărâna din jurul unei bănci din colţ, unde se opreau câinii de obicei. Când am ajuns în biroul lui Glenn, am modelat-o rapid în figurine mici reprezentând cinci dintre câini. Am şoptit o mică incantaţie, am scuipat pe ele şi apoi le-am zdrobit de podea. Apoi i-am spus lui Glenn să privească afară pe fereastră.

În ochii prelungi ai fetei se citea bucuria.

— Am aşteptat zece minute şi i-am arătat câinii care mă urmăriseră până la clădire. Au mai rămas puţin, lătrând la fereastră. Apoi au pornit cu toţii în goană după o căţeluşă

terrier care probabil era în călduri. Au alergat până în şosea, cu toţii, tocmai când o maşină care mergea cu viteză se apropia de curbă. Şoferul a încercat să-i ocolească, dar n-a avut timp. Maşina i-a lovit şi s-a răsucit, derapând de pe şosea. Toţi câinii au fost ucişi – însă mă bucur că şoferul n-a murit.

Barbee se scutură neliniştit şi respiră din greu.

— Ce-a spus Glenn?

— A părut să fie încântat, April Bell zâmbi enigmatic. S-a dovedit că acea căţeluşă aparţinea unui chiropractician care locuia în zonă, şi Glenn a spus că acei câini făceau gropi tot timpul. Lui Glenn nu-i plac nici câinii şi nici chiropracticienii, dar tot nu voia să creadă în vrăjitoare. Fata clătină din capul ei cu păr roşu. Câinii au murit pentru că acea căţeluşă a chiropracticianului scăpase din lesă, spunea Glenn, şi nu din cauza vreunei vrăji pe care aş fi făcut-o eu. Insista să susţină ideea că eu nu voiam cu adevărat să renunţ la psihoza pe care o aveam şi că nu puteam face vreun progres dacă nu-mi schimbam atitudinea. Spunea că darul meu nu era decât o deziluzie paranoică. M-a taxat cu alţi patruzeci de dolari pentru acea oră şi am mers mai departe cu psihoanaliza.

Barbee suflă fumul albăstrui în atmosfera încărcată şi se foi neliniştit pe scaunul cu margini drepte. Îl văzu pe chelnerul care îi privea cu subînţeles, dar nu mai voia să comande încă un pahar. O privi cu nesiguranţă pe April Bell. Starea aceea scurtă de veselie îi dispăruse, iar chipul ei părea obosit şi trist. Îşi retrase încet mâinile reci din strânsoarea degetelor lui.

— Iar tu crezi că avea dreptate, Barbee.

Barbee strânse cu putere marginile mesei micuţe.

— Dumnezeule! şopti el cu putere. Nici nu m-aş mai mira dacă ai avea oarece înclinaţii spre nebunie, după tot ce ai pătimit!

Îl cuprinse un val cald de compasiune, care apoi se transformă într-o furie feroce împotriva tuturor necazurilor prin care trecuse April, a ignoranţei şi fanatismului crud al tatălui ei sever care o obligase să accepte astfel de

minciuni demne de compasiune. Simţea o pornire puternică să o protejeze şi să o ajute să se vindece pe deplin. Atmosfera încinsă şi urât mirositoare din barul aglomerat începu să-l sufoce. Tuşi ca să-şi ascundă sentimentele. Dacă şi-ar arăta prea mult compasiunea n-ar face decât să o jignească.

Fata i se adresă încet:

— Ştiu că nu sunt nebună.

Barbee ştia că asta spuneau toţi nebunii. Nu ştiu ce să adauge. Voia să aibă timp să se gândească, să-i disece mărturisirea ciudată şi să compare toate aceste incertitudini cu dovezile neplăcute ale morţii lui Mondrick. Îşi privi ceasul şi făcu un semn cu capul spre salonul unde se servea masa.

— Mâncăm ceva?

Fata încuviinţă imediat din cap.

— Mi-e o foame de lup.

Cuvântul îi aduse aminte lui Barbee de broşa ciudată de jad a mătuşii Agatha. Cu o mişcare rapidă şi desăvârşită, ca de felină în acţiune, fata se întindea deja să-şi ia haina de blană albă de lângă ea, dar Barbee se lăsă din nou greoi pe scaunul cu muchii ascuţite.

— Hai să mai bem ceva. Îi făcu semn chelnerului şi mai comandă două pahare cu daiquiri înainte să se întoarcă şi să observe chipul uşor încruntat şi nedumerit al fetei. E târziu, spuse Barbee, dar trebuie să te mai întreb ceva. Ezită şi observă cum chipul ei încordat şi alb capătă din nou expresia aceea periculos de vigilentă, apoi o întrebă fără nicio tragere de inimă: Tu ai ucis pisica?

— Da.

Mâinile lui Barbee se încleştară pe masă până când încheieturile degetelor îi pocniră.

— Şi ai făcut-o ca să provoci moartea doctorului Mondrick?

Fata încuviinţă uşor cu capul ei strălucitor prin fumul gros.

— Iar el a murit.

Tonul ei calm şi sec îl făcu pe Barbee să se înfioare. Ochii

ei de un verde întunecat, cu privirea vigilentă, păreau extrem de opaci. Chipul ei oval parcă era o mască de ceară, lipsită de viaţă. Barbee nu putea să-şi dea seama ce gândea sau ce simţea fata. Puntea aceea de încredere care se crease între ei fusese distrusă, iar între ei rămăsese o prăpastie periculoasă.

— Te rog, April…

Glasul îi tremura, plin de o milă bruscă. Voia să se întindă grabnic şi să alunge nefericirea aceea amară pe care ştia că o poartă fata în suflet, dar efortul său de moment eşuă şi nu reuşi să treacă de zidul ostil pe care fata îl ridicase. Glasul lui Barbee căpătă aceeaşi notă rece şi extrem de neutră ca şi al ei şi o întrebă:

— De ce ai vrut să-l ucizi?

Dincolo de masa aceea micuţă, vocea ei joasă şi inexpresivă era la fel de distantă ca şi cum ar fi vorbit din interiorul unui turn îndepărtat al unei fortăreţe.

— Pentru că mi-era teamă.

Barbee ridică din sprâncene.

— De ce anume? o întrebă el imperativ. Ai spus că nici măcar nu-l cunoşteai. Şi cum oare ar fi putut el să-ţi facă rău? Sigur, eu îi purtam pică mai de mult pentru că m-a exclus din cercul său restrâns de discipoli, atunci când a pus bazele Fundaţiei. Dar era un om inofensiv, doar un savant care se ocupa cu arheologia ca să afle informaţii.

— Ştiu cu ce se ocupa.

Vocea fetei era dură, rece şi suna la fel de îndepărtată.

— Vezi tu, Barbee, eu am vrut întotdeauna să mă cunosc pe mine şi puterea cu care m-am născut. N-am studiat psihologia în colegiu, pentru că toţi profesorii mi-au părut că abordează nişte idei stupide şi greşite. Dar am citit aproape tot ceea ce s-a publicat despre asemenea cazuri neobişnuite ca al meu.

Ochii ei erau la fel de duri ca nişte diamante şlefuite.

— Ştiai că Mondrick era o adevărată autoritate în domeniul vrăjitoriei? Ei bine, aşa era. Cunoştea toată istoria referitoare la persecuţiile vrăjitoarelor, şi multe altele în plus. A studiat credinţele fiecărei rase primitive, iar acele

credinţe reprezentau pentru el mai mult decât nişte basme ciudate. Ştii miturile greceşti, de exemplu, care abundă în poveşti de dragoste interzise dintre zei şi fete pământene. Se presupune că aproape toţi eroii greci – Hercule, Perseu şi ceilalţi – aveau sânge nemuritor, dar de natură nelegitimă. Aveau cu toţii puteri şi daruri remarcabile. Ei bine, în urmă cu mai mulţi ani, Mondrick a scris o monografie în care prezenta acele legende drept reminiscenţe ale unor rase umane despre conflicte şi încrucişări ocazionale între două rase preistorice – oamenii de Cro-Magnon, poate, aşa cum a sugerat în prima lucrare, şi neanderthalienii brutali. Dar tu ai lucrat sub îndrumarea lui, Barbee, aşa că trebuie să ştii de ce anume era interesat Mondrick. A scos la iveală morminte, măsura cranii, potrivea cioburile unor vase şi descifra inscripţii vechi. Căuta diferenţe la oamenii din ziua de azi, le analiza sângele, le testa reacţiile şi le analiza visele. Era deschis către lucruri pe care majoritatea savanţilor le neagă pentru că nu sunt pe măsura prejudecăţilor lor. Avea cunoştinţe bogate despre percepţiile extrasenzoriale şi psihochinestezie pe care le dobândise înainte ca oricine altcineva să cunoască măcar acele cuvinte. A încercat orice metodă ca să descopere ceea ce voia.

— E-adevărat, răspunse Barbee, şi ce-i cu asta?

— Mondrick era întotdeauna atent la ceea ce scria, continuă fata cu vocea ei distantă şi rece. Ascundea sensul real al cuvintelor şi folosea expresii ştiinţifice neutre, ca să nu incite prea multe persoane şi, bănuiesc, ca să-şi pună la punct dovezile. În cele din urmă, cam în urmă cu doisprezece ani, a renunţat să mai publice vreo lucrare – chiar a luat şi a ars copiile primelor monografii ale sale. Dar deja scrisese suficient, iar eu ştiam ce făcea.

April Bell se opri, sorbind mecanic din pahar, în timp ce chelnerul îi aduse lui Barbee, cu mişcări lente, restul de la singura bancnotă de douăzeci de dolari care îi mai rămăsese. „Ăsta e al treilea pahar, ba nu, trebuie să fie al patrulea. Rezistă destul de bine la băutură”, îşi zise Barbee. După ce chelnerul plecă, fata îşi reluă povestea cu aceeaşi

voce monotonă:

— Mondrick credea în vrăjitori.

— Prostii! izbucni Barbee. Era un om de ştiinţă.

— Şi, cu toate astea, tot credea în vrăjitori, insistă fata. Asta m-a înspăimântat astăzi. Majoritatea aşa-zişilor oameni de ştiinţă resping dovezile existenţei vrăjitorilor fără să clipească, dar Mondrick şi-a petrecut întreaga viaţă încercând să aşeze vrăjitoria pe baze ştiinţifice. S-a dus în deşertul Ala-shan ca să găsească alte dovezi. Şi acum ştiu – după cum au decurs lucrurile, după teama întipărită pe chipurile acelor oameni şi după primele remarci prudente pe care le-a făcut Mondrick – că a găsit ceea ce dorea.

— Da, dar nu ceea ce spui tu!

— Nu crezi, Barbee.

Vocea ei seacă dobândi din nou o nuanţă de ironie ascunsă.

— Cei mai mulţi oameni nu cred. Acest fapt este principala noastră măsură de protecţie, căci noi suntem duşmanii oamenilor.

Buzele ei roşii se schimonosiră din pricina uimirii lui suspicioase.

— Poţi să înţelegi de ce oamenii ne urăsc probabil – tocmai pentru că suntem diferiţi. Pentru că avem puteri înnăscute mai mari decât ale oamenilor obişnuiţi şi cu toate astea nu suficient de mari!

O sclipire sălbatică plină de ostilitate neomenească se aprinse în ochii ei verzi, în timp ce fata rostea în şoaptă aceste afirmaţii. Într-o clipă, ochii ei deveniră din nou întunecaţi, lipsiţi de expresie şi duri, dar Barbee observase o ferocitate pură şi aprigă pe care nu o putu uita. Privi în jos neliniştit şi-şi goli pe îndelete paharul cu cocktail.

— Mondrick încerca să ne dea în vileag, astfel încât oamenii să ne distrugă, spuse ea cu vocea ei aspră. Asta m-a înspăimântat în seara asta. Poate că inventase un test ştiinţific ca să identifice vrăjitoarele. Mi-aduc aminte că în urmă cu mai mulţi ani a scris o lucrare ştiinţifică despre corelaţia între grupele de sânge şi introversiune – iar acesta din urmă este unul dintre termenii ştiinţifici neutri pe care îi

folosea Mondrick atunci când scria cu adevărat despre vrăjitori. Nu înţelegi, Barbee?

Vocea ei slabă şi aspră începuse brusc să-l implore, iar acea inexpresivitate dură îi dispăruse din privire. Poate că şi alcoolul îşi spunea cuvântul, la urma urmei, şi eliminase barierele reţinerii fireşti. Acum ochii ei păreau calzi, la fel de atrăgători ca şi glasul ei.

— Nu înţelegi, Will, că în seara asta m-am luptat pentru viaţa mea? Poţi să mă învinuieşti că mi-am folosit toate armele mele neînsemnate împotriva unui duşman atât de impunător şi viclean ca bătrânul Mondrick? Căci el era duşmanul meu, la fel ca şi lăptarul acela netrebnic, aşa cum probabil că sunt toţi oamenii de bună-credinţă. Oamenii nu trebuie învinovăţiţi. Ştiu asta, Barbee, dar oare *eu* sunt de învinovăţit?

Lacrimile îi umplură ochii limpezi.

— N-am ce face, Barbee. Problemele au început când prima vrăjitoare a fost fugărită şi omorâtă cu pietre de către primul om sălbatic, şi asta va continua până când ultimul vrăjitor va fi mort. Oamenii se conduc întotdeauna şi pretutindeni după legea aceea biblică veche: *Pe vrăjitori să nu-i lăsaţi să trăiască!*

Umerii ei dezgoliţi se ridicară într-un gest de neputinţă.

— Asta sunt eu, Will, şopti ea cu amărăciune. Tu ai vrut să rupi vălul acela frumos şi misterios. N-ai fost mulţumit de felul în care m-am comportat ca o femeie obişnuită – deşi nu cred că te-am dezamăgit atât de tare. Ai vrut să vezi ce se află în spatele vălului. Fata se întinse să-şi ia din nou haina de blană cu mişcări obosite. Deci, asta sunt eu, îi spuse ea încet. Un duşman vânat al întregii omeniri. Bătrânul Mondrick era vânătorul nemilos, profitând cu viclenie de orice dovadă ştiinţifică ca să mă urmărească şi să mă şteargă de pe faţa pământului, pe mine şi pe toţi cei de-o seamă cu mine. Poţi să mă învinovăţeşti dacă am făcut o mică vrajă ca să mă salvez? Poţi să mă învinovăţeşti dacă a funcţionat?

Barbee dădu să se ridice, după care se aşeză la loc greoi. Se scutură, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de fascinaţia

pe care o exercitau privirea ei înlăcrimată, părul strălucitor şi vocea ei domoală şi rugătoare.

— Pe cei de o seamă cu tine? rosti el ca un ecou, tăios. Asta înseamnă că nu eşti singură?

Ochii ei prelungi nu mai erau calzi, ci se îngustară din nou, devenind inexpresivi, cruzi şi obosiţi, ca şi cum ar fi fost privirea unui animal hăituit şi disperat. Chipul ei se făcu şi mai alb, iar glasul rece şi şters.

— Sunt singură.

Barbee se aplecă în faţă, concentrându-se cu înverşunare.

— Mondrick a pomenit de un „duşman secret”. Crezi că se referea la vrăjitori?

— Da.

— Mai cunoşti şi alţii?

Barbee avu impresia că răspunsul ei întârzie o fracţiune de secundă. Ochii ei îi ascundeau gândurile, erau opaci şi duri. Chipul ei alb şi încordat nu trăda niciun sentiment.

— Nu.

Brusc, întregul ei trup începu să tremure, şi el îşi dădu seama că fata se lupta să-şi reţină lacrimile. Cu aceeaşi voce inexpresivă şi lipsită de viaţă, îl întrebă:

— Chiar şi *tu* trebuie să mă persecuţi?

— Îmi pare rău, şopti Barbee. Dar acum, dacă tot mi-ai povestit atât de multe, trebuie să-ţi continui istorisirea şi să-mi spui tot. Cum altfel pot să înţeleg?

Mâinile lui se încleştară pe marginile mesei.

— Ştii ce a vrut să spună Mondrick când a vorbit despre un copil care va să vină – Fiul Nopţii?

Preţ de o clipă, Barbee văzu un zâmbet ciudat – care apăru şi dispăru mult prea repede ca să fie sigur că fata chiar zâmbise. Înălţă din umerii frumoşi care ieşeau din rochia fără bretele.

— De unde să ştiu eu? întrebă ea. Asta-i tot?

— Încă o întrebare – pe urmă mâncăm.

Privirea cenuşie a lui Barbee se străduia să străpungă ochii ei duri, paravane din malahit rece.

— Ştii cumva la ce fel de substanţe era alergic doctorul

Mondrick?

Atitudinea ei ostilă şi prevăzătoare se transformă într-o adevărată nedumerire.

— Alergic? repetă ea, şi în glasul ei se auzea mirarea. Asta are legătură cu febra fânului şi indigestia, nu? Păi, nu, sigur că nu ştiu. Zău, Will, nu-l cunoşteam personal pe Mondrick, ci doar lucrările sale. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut până în seara asta.

— Slavă Domnului! şuieră Will Barbee. Se ridică şi-şi umplu plămânii din plin cu fumul greoi din bar, zâmbindu-i fetei.

— A fost un interogatoriu destul de nemilos, îi răspunse el. Iartă-mă, April, dar chiar trebuia să ştiu lucrurile astea.

Fata rămase aşezată pe scaun, iar chipul ei obosit nu-i răspunse la zâmbetul lui binevoitor.

— Eşti iertat, spuse ea sleită de puteri, şi vom sări peste cină. Poţi să pleci când doreşti.

— Să plec? protestă el rapid. Doamnă, dar mi-aţi promis o seară întreagă. Mi-ai spus că ţi-e o foame de lup, şi că bucătarul de la Knob Hill e celebru pentru fripturile pe care le pregăteşte *cu-adevărat.* Putem să dansăm după cină, sau poate să facem o plimbare cu maşina sub clar de lună. Doar nu vrei să plec, nu?

Expresia aceea de duritate dispăru din privirea fetei, iar Barbee observă o încântare plină de gingăşie.

— Vrei să spui, Barbee, şopti ea domol, chiar şi după ce-ai văzut biata fiinţă ciudată din spatele vălului…

Barbee făcu o grimasă şi apoi râse brusc. Starea de încordare care-l dominase dispăruse cumva cu totul.

— Dacă eşti vrăjitoare, sunt în totalitate sub puterea vrăjii tale.

Fata se ridică oferindu-i un zâmbet care deveni treptat radios.

— Îţi mulţumesc, Will.

April îl lăsă să-i ia haina de blană şi se îndreptară spre restaurant.

— Dar, te rog, şopti ea cu glas răguşit, nu vrei, doar în seara asta, să încerci să mă ajuţi să uit că sunt… ceea ce

sunt?

Barbee încuviinţă din cap fericit.

— Am să încerc, îngeraş.

6

Paşii lupului

Rămaseră la clubul Knob Hill până la ora închiderii. Fripturile erau delicioase. Barbee avea impresia că orchestra cânta numai pentru ei doi, iar April Bell se mişca în braţele lui cu gesturi uşoare şi o graţie neîntrecută, care-l făcu să se gândească la o creatură sălbatică. Nu discutară despre nimic serios, doar despre muzică şi vin, iar April părea să accepte că nu este deloc o fiinţă periculoasă, ci doar o roşcată superbă. La fel simţea şi Barbee… uneori.

Dinţii ei albi, perfecţi şi strălucitori, îi aminteau totuşi, din când în când, de broşa din jad alb pe care o avea în buzunar – ştia că probabil este a fetei, dar încă nu îndrăznea să i-o înapoieze. Ochii ei prelungi, verzi şi misterioşi îl tulburau pentru că îşi dădea seama că enigma morţii doctorului Mondrick, care-l obseda încă, nu era dezlegată, iar istorisirea ei ciudată nu făcuse decât să adâncească şi mai mult misterul.

Barbee voia să o conducă acasă, dar maşina ei maronie decapotabilă era parcată în spatele clubului de noapte. O conduse până acolo, îi deschise portiera şi apoi o prinse instinctiv de braţ, în vreme ce ea se pregătea deja să treacă la volan.

— Ştii, April… Barbee ezită, fără să fie prea sigur ce voia să spună, dar expresia strălucitoare de pe chipul ei îl încurajă să continue. Simt ceva pentru tine, un sentiment pe care nu-l pot înţelege, un sentiment ciudat… pe care nu-l pot explica…

Se opri din nou, stângaci. Chipul ei alb era ridicat spre el; voia să o sărute, dar simţea nevoia să dea glas acelor sentimente înăbuşite.

— Am senzaţia ciudată că te-am mai întâlnit undeva, înainte de seara asta, spuse, şi în vocea lui se citea nedumerirea şi şovăiala. Am simţit că faci parte din ceva anume… de demult şi oarecum foarte important care ne aparţine amândurora, am sentimentul că trezeşti ceva care doarme în mine. Barbee ridică neajutorat din umeri. Vreau să-ţi spun despre ce e vorba, şopti el, dar nu pot să-l definesc.

Fata zâmbi în întuneric, iar glasul ei catifelat fredonă un fragment dintr-un cântec pe care dansaseră nu demult: *Poate că-i iubirea.*

Poate că aşa era. Trecuseră ani de zile de când Barbee nu se mai îndrăgostise cu adevărat, dar, amintindu-şi de acea experienţă din trecut, îşi dădu seama că nu era deloc la fel de tulburătoare ca aceasta. Încă se mai temea – nu de fata cu buze întunecate care părea că-i aşteaptă sărutul, nici măcar de vrăjitoarea modernă care se pretindea a fi, ci mai degrabă de acel sentiment neclar şi uşor terifiant pe care fata i-l stârnise, de simţurile care se trezeau la realitate, de puteri necunoscute şi de fragmente de amintiri vechi care se deşteptau la viaţă în el. Nu putea de fapt să se exprime în cuvinte, dar nici nu se putu abţine să nu tremure din nou.

— Vântul e încă rece! spuse. Nu încercă să o sărute. Cu gesturi ferme, aproape dure, o împinse în maşină şi închise portiera. Îţi mulţumesc pentru o seară minunată, zise el, încercând să ascundă bătălia fără rezultat dintre sentimentele sale, iar vocea îi deveni aspră şi rece. Am să te sun mâine la Trojan Arms.

Fata îl privi din spatele volanului. Zâmbetul uşor schiţat şi ispititor de pe buzele ei întunecate sugera că era amuzată şi-şi dădea seama, încântată, de toate acele sentimente tulburi pe care i le trezise.

— Noapte bună, Barbee, rosti ea încet, ca o felină, şi se aplecă să bage cheia în contact, pornind motorul.

Barbee rămase privind-o în timp ce se îndepărta, şi pipăi cu degetele lupul din jad alb din buzunar. Se întreba de ce oare nu îndrăznise să i-l înapoieze. Vântul tăios se abătu

asupra lui, iar el se întoarse neliniştit spre maşina sa modestă.

Barbee scrise articolul despre moartea lui Mondrick pentru *The Star.* Ceremonia religioasă simplă avu loc la ora două, a doua zi. Deşi vântul îşi schimbase direcţia către sud, ziua era posomorâtă şi rece; doar văduva cea oarbă şi câţiva prieteni apropiaţi de la universitate şi de la Fundaţie avură curajul să o înfrunte ca să participe la slujba din cimitir.

Nick Spivak şi Rex Chittum erau printre cei care purtau sicriul, cu o expresie încordată şi posomorâtă. În mod surprinzător, Sam Quain nu era prezent. Barbee se apropie de Nora, care stătea singură lângă locul unde Rowena Mondrick aştepta împreună cu infirmiera ei şi cu câinele maroniu, uriaş, întrebând-o îngrijorat:

— Sam e bolnav, Nora? O văzu tresărind, ca şi cum ar fi fost preocupată de ceva serios. Credeam că o să fie aici.

— Bună, Will, i se adresă ea, zâmbindu-i uşor şi şters. Nora păruse întotdeauna prietenoasă, chiar atunci când Sam şi Mondrick se schimbaseră. Nu, Sam se simte bine, adăugă ea. A rămas acasă ca să păzească cutia verde pe care au adus-o din Asia. Poţi să-ţi dai cu presupusul asupra conţinutului?

Barbee clătină din cap; nu-şi putea da seama ce era înăuntru.

Probabil că Rowena Mondrick le auzise glasurile, căci se întoarse rapid către ei, iar atitudinea ei, se gândi Barbee, era ciudat de alarmată. Chipul ei încordat era lipsit de culoare, ascuns în spatele ochelarilor fumurii, opaci; gestul cu care ţinea strâns cu degetele ei subţiri lesa câinelui uriaş şi zgarda bătută în argint părea aproape disperat.

— Will Barbee? întrebă ea tăios. Tu eşti?

— Da, Rowena, răspunse el, şi se opri ca să-şi aleagă cuvintele de consolare pe care să i le adreseze, ca să nu sune ca o ironie la adresa durerii ei, însă femeia nu aşteptă.

— Tot mai vreau să ne vedem, Will, spuse ea grabnic. Sper că nu e prea târziu ca să te ajut. Poţi veni pe la mine

în după-amiaza asta, să zicem pe la patru?

Barbee răsufla din greu, privind neîncrezător gravitatea care aproape că-i ştersese Rowenei durerea de pe chipul alb şi slab, transformându-i expresia aceea de bunătate tristă şi răbdătoare în ceva aproape îngrozitor. Îşi aduse aminte de telefonul ei prin care-l avertiza în legătură cu April Bell şi se întrebă din nou ce efect avusese moartea lui Mondrick asupra stării ei mintale.

— La patru, promise el. Voi veni, Rowena.

La ora patru fără cinci Barbee îşi parcă maşina în faţa casei vechi, din cărămidă roşie, cu multe coridoare, de pe University Avenue. Părea neîngrijită şi sărăcăcioasă, căci Fundaţia înghiţise cea mai mare parte a averii lui Mondrick, pe lângă sumele pe care le strânsese de la alte persoane. Obloanele trebuiau reparate, iar pe peluza negreblată se vedeau petice fără iarbă. Sună la uşă şi chiar Rowena îi deschise.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Will.

Vocea ei joasă şi graţioasă părea extrem de calmă. Lacrimile îi brăzdaseră chipul, dar durerea nu o copleşise. Înaintând cu mişcări sigure de parcă ar fi putut vedea, închise uşa şi arătă spre un scaun.

Barbee rămase în picioare un moment şi-şi roti privirea prin camera întunecoasă şi demodată de la stradă, pe care o cunoştea de când el şi Sam Quain locuiseră aici în gazdă, ca studenţi. În cameră se simţea un parfum slab din pricina vasului uriaş cu trandafiri care era aşezat pe pianul impunător, şi el văzu numele de pe cărţile de vizită de lângă trandafiri, Sam şi Nora Quain. Lumina unui arzător de gaze strălucea în şemineul întunecat şi vechi. Câinele uriaş, Turk, stătea lângă foc, privindu-l pe Barbee cu ochii lui galbeni şi vigilenţi.

— Ia loc, îl rugă domol Rowena Mondrick. Am trimis-o pe domnişoara Ulford să facă nişte cumpărături, pentru că trebuie să discutăm între patru ochi, Will.

Mirat şi destul de stânjenit, Barbee luă scaunul pe care i-l arătase ea.

— Vreau să ştii că-mi pare extrem de rău, Rowena, spuse

el cu stângăcie. Mi se pare o cruntă ironie a sorţii că doctorul Mondrick a murit tocmai în momentul care ar fi trebuit să constituie cel mai răsunător succes al său…

— N-a murit, spuse ea încet. A fost ucis… mi-am închipuit că ştii asta, Will.

Barbee înghiţi cu greu. Nu voia să-şi dezvăluie propriile bănuieli şi nedumeriri altcuiva – până când nu va reuşi să ajungă singur la o concluzie în privinţa lui April Bell.

— Mi-am pus şi eu întrebări, recunoscu el. Dar n-am ştiut.

— Dar te-ai întâlnit cu April Bell seara trecută?

— Am luat cina împreună, răspunse Barbee.

O urmări pe femeia oarbă în timp ce se apropia cu mişcări aproape uimitor de precise, şi o văzu rămânând în faţa lui, înaltă şi dreaptă, în costumul ei negru cu croială austeră, odihnindu-şi o mână subţire pe pian. Un sentiment uşor de pică îl făcu să spună vehement:

— Ştiu că Turk nu părea să o simpatizeze pe April, dar eu cred că e o persoană deosebită.

— Mă temeam că aşa ai să crezi, spuse Rowena, şi vocea ei părea că sună cu o tristeţe profundă. Însă am discutat cu Nora Quain şi nici ei nu-i place femeia aceea, nici lui Turk nu-i e pe plac, şi nici mie. Există un motiv, Will, pe care ar trebui să-l cunoşti.

Barbee stătea drept şi stânjenit pe scaun. Văduva lui Mondrick şi soţia lui Sam Quain nu erau în măsură să-i aleagă prietenele, dar se abţinu să-i spună asta. Turk se mişcă lângă foc, aţintindu-l pe Barbee cu ochii lui galbeni şi trişti.

— Femeia aia e rea, şopti Rowena, şi îţi face rău şi ţie! Se aplecă puţin spre el, iar pe colierul ei vechi din argint şi pe broşa masivă sclipeau nişte luminiţe reci. Vreau să-mi promiţi, Will, că n-ai să te mai vezi cu ea.

— Ei, Rowena! Barbee încercă să râdă şi să nu se gândească la mărturisirea ciudată a lui April Bell. Nu crezi că sunt băiat mare acum?

Încercarea lui de glumă nu provocă niciun zâmbet.

— Sunt oarbă, Will. Rowena Mondrick îşi clătină uşor capul cu păr alb, de parcă ochii ei l-ar fi putut vedea din

spatele ochelarilor fumurii. Dar asta nu înseamnă că nu văd nimic. Am fost părtaşă la munca soţului meu de când eram tineri. Mi-am adus şi eu o oarecare contribuţie la bătălia ciudată şi teribilă pe care a dus-o singur. Acum e mort şi eu cred că a fost ucis. Femeia oarbă deveni rigidă. Iar noua ta prietenă încântătoare, April Bell, trebuie să fie duşmanul misterios care l-a ucis!

Lui Barbee i se tăie răsuflarea şi încercă să protesteze, dar ştia că nu avea nimic de spus. Speriat, simţi un impuls care-l îndemna să o apere pe April Bell, dar îşi aduse aminte de moartea fulgerătoare a lui Mondrick şi de pisica sugrumată care murise cu acul înfipt în inimă. Îşi aduse aminte de mărturisirea fetei; înghiţi în sec şi murmură neliniştit:

— Nu-mi vine să cred că a făcut aşa ceva.

Rowena Mondrick stătea încordată şi dreaptă.

— Femeia aia mi-a ucis soţul.

Vocea ei deveni tăioasă, iar câinele uriaş se ridică neliniştit în spatele ei.

— Însă Marck e mort şi nu mai avem ce face. Tu eşti cel care se află acum în pericol.

Rowena se îndreptă încet către Barbee, cu ambele ei mâini subţiri întinse spre el. Barbee se ridică în picioare şi i le luă în tăcere. Le simţi încordate şi reci, agăţându-se de degetele lui cu o mişcare apăsată, bruscă şi disperată.

— Te rog, Will! îi şopti ea. Ascultă-mi avertismentul!

— Haide, Rowena! încercă Barbee să râdă. April este o fată încântătoare, iar eu nu sunt alergic la nimic.

Degetele ei reci tremurau.

— April Bell nu va încerca să te ucidă, Will, i se adresă femeia încet. Tu eşti în pericol, dar nu să mori. E vorba de o ameninţare mai cumplită, pentru că femeia asta o să încerce să te schimbe şi să trezească în tine ceva care nu trebuie să prindă viaţă niciodată.

Câinele uriaş se apropie mârâind şi rămase aproape de fusta ei neagră.

— E o femeie rea, Will, spuse Rowena, şi lentilele fumurii erau îndreptate spre el cu nelinişte. Pot vedea răul care

sălăşluieşte în ea şi ştiu că are de gând să te revendice pentru tagma ei blestemată. Mai bine ai muri ca bietul Marck, decât să urmezi calea îngrozitoare pe care o să încerce ea să te poarte. Crede-mă, Will!

Barbee dădu drumul mâinilor ei reci, încercând să nu se înfioare.

— Ba nu, Rowena, protestă el neliniştit. Mi-e teamă că nu pot să te cred. Sunt convins că moartea soţului tău a fost probabil doar consecinţa nefericită a unei stări de agitaţie şi oboseală prea mari pentru un om de şaptezeci de ani, şi bolnav pe deasupra. Mă tem că dai prea mare amploare acestui fapt. Barbee se îndreptă cu paşi siguri spre pian. Ai chef să cânţi ceva? Asta ţi-ar fi de folos.

— N-am timp pentru muzică acum. Rowena mângâie câinele uriaş pe cap cu mişcări nervoase. N-am timp pentru că am de gând să mă alătur lui Sam, Nick şi Rex în lupta pe care bietul Marck a lăsat-o neterminată. Spune-mi, nu vrei să te gândeşti la avertismentul meu şi să nu te mai apropii de April Bell?

— Nu pot face asta. Fără să vrea, în vocea lui se simţea indignarea. April e o fată fermecătoare şi nu cred că pune la cale ceva necurat. Barbee încercă să-şi îndulcească glasul. Dar îmi pare tare rău pentru tine, Rowena, pentru că am impresia că ai petrecut mult prea mult timp meditând. Nu prea cred că pot face prea multe, din moment ce ai părerea asta, dar chiar ai nevoie de ajutor. De ce nu apelezi la doctorul Glenn?

Femeia se îndepărtă de el, indignată.

— Nu, Will, şopti ea, sunt perfect sănătoasă.

Degetele ei subţiri se încleştară cu putere pe zgarda câinelui, iar animalul uriaş se apropie şi mai mult de ea, privindu-l pe Barbee cu ochii lui galbeni neprietenoşi.

— N-am nevoie de niciun psihiatru, îi spuse ea încet. Dar mi-e teamă că tu vei avea nevoie – înainte să o termini cu April Bell.

— Îmi pare rău, Rowena, îi răspunse el tăios. Plec.

— Nu, Will! îl strigă ea brusc. Să n-ai încredere…

Asta a fost tot ce mai auzi Barbee.

Se întoarse în oraş, dar îi era greu să se concentreze asupra articolelor pe care trebuia să le scrie. Nu avea deloc încredere în avertismentul nebunesc al Rowenei Mondrick. Chiar intenţiona să treacă pe la apartamentul unde locuia April Bell, dar cumva continua să amâne vizita. Voia să o vadă, şi totuşi lumina zilei nu reuşise să-i risipească incertitudinile chinuitoare în legătură cu persoana ei. În cele din urmă, în timp ce părăsea redacţia, decise, cu o uşurare totuşi neliniştită, că acum era mult prea târziu ca să o viziteze.

Se opri să bea un pahar la barul de vizavi şi bău mai mult de unul, după care luă sticla cu el când se înapoie în apartamentul său pustiu din casa veche şi dărăpănată de pe Bread Street. Un duş fierbinte, se gândi el, l-ar putea ajuta să se relaxeze. Pe când se dezbrăca, găsi broşa din jad alb în buzunar. Rămase mult timp răsucind distrat obiectul micuţ în palma sa transpirată, privindu-l fix... şi întrebându-se...

Ochiul micuţ din malahit avea aceeaşi culoare ca şi ochii lui April Bell atunci când se afla într-o stare extrem de tensionată şi de agitată. Detaliile fine ale membrelor lupului care alerga şi ale capului care-şi arăta colţii fuseseră gravate cu o măiestrie atentă... Privind jadul alb şi tocit, îşi dădu seama că era foarte vechi. O bijuterie extrem de ciudată, tăiată extrem de subţire, ca foaia de hârtie, cum nu mai văzuse niciodată.

Aducându-şi aminte de blana de lup alb, se întrebă brusc ce reprezenta lupul, ca simbol, pentru April Bell. Se gândi că doctorul Glenn probabil că o considerase un subiect de analiză extrem de interesant şi-şi dori pentru o clipă să poată să arunce o privire la documentele confidenţiale ale cazului ei înregistrate de doctorul Glenn.

Tresări şi clipi, încercând să scape de impresia tulburătoare că ochiul din malahit clipise cu răutate spre el. Aproape că adormise, stând pe jumătate dezbrăcat în dormitorul său îngust, lângă şifonierul şubred. Broşa aceea blestemată aproape că-l hipnotizase. Îşi înfrână pornirea bruscă şi sălbatică să o arunce în veceu.

Ar fi un gest nebunesc. Desigur, recunoscu în sinea lui, îi era teamă de April Bell; dar întotdeauna se temuse puţin de femei – poate că doctorul Glenn i-ar putea spune de ce. Chiar şi cea mai abordabilă femeie îl făcea să se simtă puţin nelalocul lui. Cu cât erau mai importante pentru el, cu atât se temea mai mult.

Bănuiala pe care o avea în legătură cu broşa poate că nu însemna nimic, încercă el să se liniştească. Chestia aia blestemată îl enerva doar pentru că o reprezenta pe April Bell. Va trebui să renunţe la băutură, pentru că ăsta era necazul lui, aşa cum i-ar spune cu siguranţă Glenn. Dacă ar asculta acea pornire plină de panică şi ar scăpa de broşă, n-ar face decât să recunoască faptul că April Bell este ceea ce de fapt îi mărturisise şi ea că e, iar Barbee nu putea concepe asta.

Puse cu grijă broşa într-o cutie de trabucuri de pe şifonier, unde se mai aflau un degetar şi vechiul său ceas de buzunar, un stilou uzat şi câteva lame de ras folosite. Se gândea cu nelinişte la April Bell, iar acest lucru nu era chiar atât de uşor de înlăturat. Nu putea să nu ia în calcul posibilitatea redusă, dar extrem de neplăcută, ca fata să fie într-adevăr – nu-i făcea deloc plăcere nici măcar să se gândească la cuvântul acela – o vrăjitoare.

Prefera să spună că e o fiinţă născută puţin diferit de ceilalţi. Îşi aduse aminte că citise undeva despre experimentele Rhine de la Universitatea Duke. Acei savanţi remarcabili dovediseră că unele persoane percepeau lumea într-un fel care depăşea percepţia fizică obişnuită. Savanţii demonstraseră că unii oameni aveau un control direct asupra evenimentelor, fără să facă apel la vreun intermediar fizic. Unii aveau, alţii nu. Dar dacă April Bell s-a născut cu aceleaşi abilităţi, manifestate într-o manieră mai profundă?

Probabilitatea – îşi aduse aminte Barbee despre o dezbatere din timpul studenţiei condusă de Mondrick pe tema acestui cuvânt, din lucrarea de Antropologie 413 – probabilitatea, spunea bătrânul savant cu privire sclipitoare, era cuvântul-cheie al fizicii moderne. Legile

naturii, insista el, nu erau absolute, ci doar stabileau medii statistice. Prespapierul de pe biroul său – un opaiţ mic şi ciudat din teracotă pe care probabil îl dezgropase din vreo ruină romană, cu un relief cu smalţ negru în partea superioară care înfăţişa o lupoaică alăptându-i pe întemeietorii Romei – era susţinut, spunea Mondrick, doar de coliziunea întâmplătoare a atomilor oscilanţi. În orice moment exista o probabilitate redusă, dar clară, ca opaiţul să cadă prin biroul aparent solid.

Barbee ştia că toţi fizicienii moderni analizau întregul univers în funcţie de probabilitate. Stabilitatea atomilor era o chestiune de probabilitate – iar instabilitatea ţinea de bomba atomică. Controlul mintal direct al probabilităţii cu siguranţă ar da frâu liber unor forţe oculte, iar experimentele Rhine se pare că au stabilit acel control. Dar dacă April Bell, se întreba el neliniştit, se născuse cu o putere mintală unică şi periculoasă care putea să controleze probabilitatea? Greu de crezut, îşi zise în sinea lui. Dar, după cum menţionase chiar bătrânul Mondrick, nimic nu era complet imposibil în acest univers al statisticilor. Cea mai puţin plauzibilă imposibilitate devenea pur şi simplu prea puţin probabilă. Barbee ridică din umeri nerăbdător şi dădu drumul apei la duş – iar fizica cea nouă, cu legea ei a nesiguranţei şi negarea tuturor vechilor concepte clasice despre materie, spaţiu şi timp, şi cu bombele ei atomice, deveni brusc la fel de neliniştitoare ca şi enigma întunecată a morţii doctorului Mondrick.

În timp ce făcea duş, începu să se întrebe ce semnificaţie avusese opaiţul acela de teracotă pentru Mondrick. Ce amintire veche ar putea fi reprezentată în legenda despre acei eroi alăptaţi de o lupoaică? Barbee nu prea putea să-şi dea seama.

Se şterse plictisit cu prosopul şi se băgă în pat cu o revistă. Dar gândurile lui refuzau să se îndepărteze de acel subiect îngrijorător. De ce oare Mondrick şi tovarăşii săi vizibil înspăimântaţi luaseră nişte măsuri de prevedere atât de riguroase la aeroport şi, cu toate astea, măsurile se dovediseră inutile? Se gândi că asta indica probabil un

pericol chiar mai mare decât crezuseră acei patru bărbaţi îngroziţi.

Era ceva mult mai alarmant decât o femeie aparte, cu părul roşcat.

Dacă April Bell era într-adevăr vrăjitoare, continuă el cu speculaţiile sale, atunci foarte probabil mai existau şi alte femei mai puternice şi mai puţin fermecătoare cu care n-ai vrea să-ţi petreci o seară la dans. Poate că mai existau şi alţi experimentatori parapsihologici, ca să se exprime astfel, care erau preocupaţi să-şi descopere talentele înnăscute şi să dezvolte tehnici ştiinţifice pentru controlul mintal al probabilităţii. Dacă lucrurile stăteau aşa, ei s-ar putea organiza, pregătindu-se pentru momentul când şi-ar putea testa puterile, în aşteptarea unui conducător sperat – Fiul Nopţii – care să se afle în fruntea răscoalei lor desfrânate.

Barbee îşi închise ochii obosiţi şi-şi imagină venirea acelui mesia întunecat. O siluetă înaltă, slabă, impunătoare, care stătea în mijlocul unor stânci prăvălite, o figură teribilă, îmbrăcată în negru, cu o mantie lungă cu glugă. Se întreba ce fel de fiinţă ar putea fi – şi de ce zâmbise April Bell. Cu răsuflarea tăiată, Barbee se uită sub gluga neagră ca să vadă dacă putea recunoaşte acel chip – dar un craniu alb îi rânji.

Se trezi speriat, şi cu toate astea nu-l trezi imaginea şocantă a acelui vis îngrozitor, ci mai degrabă intensitatea terifiantă a unei dorinţe vagi pe care nu şi-o putea explica. O durere scurtă şi surdă îi pulsa în ceafă, şi bău ceva ca să şi-o mai aline. Dădu drumul la radio şi auzi începutul îmbietor al unei reclame comerciale, apoi îl închise din nou. Brusc, simţi că îi e îngrozitor de somn…

Dar îi era teamă să adoarmă.

Nu putea să înţeleagă de ce era atât de îngrozit de pat. Era o teamă neclară, care i se strecurase în suflet, ca şi cum ar fi ştiut că neliniştea vagă care-l bântuia acum va pune în întregime stăpânire pe el când va adormi. Dar nu era vorba doar de frică. Teama se amestecase cu dorinţa aceea puternică, dar neclară, care-l trezise din somn, iar el

aştepta cu răsuflarea tăiată să reuşească să scape cumva de tot ceea ce ura.

Nu putea să înţeleagă nici sentimentele pe care le avea pentru April Bell, iar acestea se amestecau cumva cu celelalte sentimente pe care le trăia acum. Se gândi că ar trebui să fie îngrozit de ea. La urma urmei, fie că era vrăjitoarea care pretindea că este, sau, mai degrabă, o nebună, dar ea fusese cea care-i provocase moartea lui Mondrick. Totuşi, ceea ce-l obseda pe el era groaza inexplicabilă faţă de acea forţă înfricoşătoare, înlănţuită şi totuşi periculoasă, pe care fata o trezise în el.

Încercă cu disperare să şi-o scoată din minte pe April Bell. Cu siguranţă era prea târziu ca să-i telefoneze acum şi nici nu era sigur că voia să o vadă, deşi dorinţa aceea neclară şi teribilă îi şoptea să o facă. Îşi întoarse ceasul deşteptător şi se culcă la loc. Somnul îl copleşea cu o putere atât de mare încât nu putu să-i reziste.

Iar April Bell îl striga.

Îi auzi glasul clar, acoperind toate zgomotele înăbuşite ale traficului de afară. Semăna cu sunetul unui clopoţel de aur, mai pătrunzător decât claxonul unui şofer sau vuietul îndepărtat al unui tramvai. Strălucea în întuneric, în valuri de lumină pură, la fel de verde ca ochii ei din malahit. Apoi i se păru că o vede, într-un anume fel, departe, în cealaltă parte a oraşului adormit.

Doar că nu era femeie.

Şi totuşi, vocea ei insistentă şi catifelată era a unei fiinţe umane. Ochii ei prelungi şi întunecaţi erau schimbaţi şi deveniseră uşor oblici şi exotici. Haina albă din blană de lup făcea clar parte din fiinţa ei acum, căci ea însăşi se transformase într-o lupoaică albă, cu blana lucioasă, vigilentă şi puternică. Cu vocea ei limpede, de femeie, îl chema, desluşit, în întuneric.

— Haide, Barbee. Am nevoie de tine.

Barbee deveni conştient de tencuiala crăpată, care dădea un aspect murdar dormitorului său îngust, de ticăitul constant al ceasului deşteptător, de duritatea totuşi confortabilă a saltelei de sub el şi de mirosul sulfuros care

provenea de la fabrici şi care-i intra pe fereastra deschisă. Cu siguranţă încă nu era adormit, şi totuşi acea voce care-l chema era atât de reală încât încercă să-i răspundă.

— Bună, April, murmură el somnoros. Am să te sun mâine. Poate mergem din nou la dans.

Era ciudat, dar lupoaica părea să audă.

— Am nevoie acum de tine, Barbee, răspunse ea cu glasul ei clar. Pentru că avem ceva de făcut împreună, ceva care nu mai poate aştepta. Trebuie să vii imediat la mine. Îţi voi arăta cum să te transformi.

— Cum să mă transform? mormăi el greoi. Nu vreau să mă transform.

— Ba da, răspunse ea. Cred că suvenirul pe care l-am pierdut e la tine – broşa aia din jad alb, nu?

— Da, şopti el. Am găsit-o odată cu pisica ucisă.

— Atunci ia-o în mână.

Amorţit, bâjbâind, mergând ca un somnambul, Barbee avu impresia că se ridică şi se îndreaptă către şifonier şi scotoceşte în cutia cu mărunţişuri ca să găsească broşa aceea micuţă din jad. Se întrebă într-o doară de unde ştia ea că broşa era la el. Se întoarse cu ea înapoi şi se trânti din nou pe pat.

— Acum, Will!

Vocea ei vibrantă răsuna dincolo de golul întunecat dintre ei.

— Ascultă şi o să-ţi spun ce să faci. Trebuie să te transformi, aşa cum şi eu m-am transformat. Ar trebui să fie uşor pentru tine, Will. Poţi să alergi la fel ca un lup, poţi să adulmeci la fel ca un lup, sau să ucizi la fel ca un lup!

Părea că fata se apropie tot mai mult în întunericul ceţos.

— Lasă-te în voia mea, îl îndemnă ea. O să te ajut, Will. Tu *eşti* un lup, iar ghidul tău este broşa din jad pe care o ţii în mână. Relaxează-te şi lasă-ţi trupul să plutească…

Barbee se întrebă într-o doară cum se putea ca, deţinând controlul mintal al probabilităţii, un om să se transforme într-un lup cu patru picioare, aşa cum zicea ea, însă mintea lui părea prea amorţită şi înceată ca să mai gândească. Strânse broşa în mână şi făcu un efort nesigur ca să se

supună. Simţi o mişcare ciudată şi dureroasă în trup – ca şi cum s-ar fi răsucit în nişte poziţii pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile şi şi-ar fi pus în mişcare nişte muşchi pe care nu-i folosise niciodată. O durere bruscă îl topi în întuneric.

— Mai încearcă, Will.

Glasul ei insistent străpungea acea întunecime sufocantă.

— Dacă renunţi acum, pe jumătate transformat, e posibil să mori. Dar poţi s-o faci. Lasă-mă să te ajut, până când te eliberezi. Relaxează-te, urmează-ţi ghidul şi lasă-ţi trupul să se transforme. Aşa… pluteşti…

Şi brusc se eliberă.

Acele legături dureroase pe care le purtase cu el o viaţă întreagă plesniră brusc. Sări uşor de pe pat şi rămase o clipă adulmecând mirosurile care îmbâcseau aerul din micul apartament – aburii pătrunzători de whisky din paharul gol de pe dulap, umezeala şi mirosul de săpun din baie şi cel înţepător al rufelor murdare şi transpirate care zăceau de mult în coşul de rufe. Locul acela era mult prea strâmt; avea nevoie de aer proaspăt.

Se îndreptă cu paşi agili spre fereastra deschisă şi zgârie nerăbdător încuietoarea plasei de protecţie. Aceasta cedă după o clipă, iar el sări pe pământul umed şi tare din stratul de flori gol al doamnei Sadowski. Se scuturâ, adulmecând satisfăcut mirosul curat al peticului aceluia de pământ, apoi traversă trotuarul mergând prin aburii groşi de ulei ars şi cauciuc încins care se ridicau din asfalt. Ascultă din nou chemarea lupoaicei albe, apoi alergă sprinten pe stradă.

Liber…

Nu mai era înlănţuit, aşa cum fusese întotdeauna, în trupul acela lent, stângaci, insensibil, cu două picioare. Vechea sa formă omenească îi părea total străină acum şi cumva oribilă.

Desigur, patru picioare sprintene erau mai de folos decât două, şi un văl greu i se ridică de pe simţuri.

Liber, rapid şi puternic!

— Aici sunt, Barbee! Lupoaica cea albă îl chema dincolo

de oraşul adormit. Aici, lângă campus – te rog să te grăbeşti!

Barbee o auzi şi pornise deja către campus, când un impuls brusc îl făcu să se întoarcă spre sud, pe Commercial Street, către depourile din gară şi terenul deschis de dincolo. Trebuia să scape de fumul chimic al fabricilor care se aşternuse ca un giulgiu încins peste oraş, sufocant şi insuportabil. Iar el îşi dorea să exploreze această nouă formă de viaţă, să-şi găsească puterile şi limitele lor, înainte să înfrunte acea lupoaică agilă.

Merse cu pas alert pe trotuar, în cartierul tăcut, plin cu depozite, se opri ca să adulmece mirosul îmbietor al cafelei şi mirodeniilor care venea de la un angro de legume-fructe, apoi brusc se opri când dădu nas în nas la colţul străzii cu un poliţist somnoros. Prins din plin în lumina felinarelor, se întoarse să fugă spre cea mai apropiată alee, căci poliţistul plictisit s-ar bucura fără îndoială de puţină acţiune şi ar profita de ocazie să-şi încerce arma, iar un lup fără botniţă ar constitui cu siguranţă o captură pe cinste.

Dar poliţistul nu făcu decât să caşte, privindu-l ţintă, apoi aruncă un chiştoc urât mirositor în faţa lui pe stradă, târşâindu-şi mai departe picioarele, oprindu-se ca să încerce uşa depozitului. Barbee se furişă rapid în faţa lui, doar ca să se asigure, şi totuşi poliţistul nu-l văzu. Ieşi de pe strada rău mirositoare, prea entuziasmat ca să se întrebe de ce.

Traversă depourile gării prin faţa unei locomotive pufăitoare şi puturoase şi o zbughi spre vest de-a lungul şoselei din faţa lui, ca să scape de aburii groşi, de cenuşă şi de mirosul de metal încins. Sări în şanţul de lângă asfaltul neplăcut la miros, iar pământul îi dădu o senzaţie de răcorire şi umezeală sub labele agile.

— Barbee, de ce nu mai vii?

Auzi chemarea lupoaicei în spatele său, dar încă nu era pregătit să se îndrepte către ea. Noaptea îl învigora cu aerul răcoros al toamnei. O pală de vânt îndepărtă toate mirosurile penetrante ale circulaţiei de pe drum şi-i aduse în nări un amestec delicios de mirosuri de fermă şi de

pădure.

Savură aroma plantelor umede şi mireasma frunzelor care cădeau. Îi plăcea până şi roua rece care îi umezea blana cenuşie şi deasă. Departe de zăngănitul prea puternic şi de şuieratul locomotivei, se opri ca să asculte foşnetul abia simţit al şoarecilor-de-câmp şi prinse un greier cu o mişcare sprintenă a labei sale subţiri din faţă.

April îl chema, dar el tot se făcea că n-o aude.

Parcă plutea de fericire: o bucurie desluşită, vibrantă, pe care nu o cunoscuse niciodată. Îşi ridică botul către luna care se înălţase şi scoase un urlet nesigur, îndelung, de deplină încântare. Undeva, dincolo de liziera întunecată, un câine începu să latre înspăimântat şi neliniştit. Adulmecă aerul rece, iar mirosul dezgustător al acelui duşman străvechi îi intră în nări, uşor şi totuşi extrem de neplăcut. Părul i se înfoie. Câinii vor trebui să înveţe să nu mai latre la el.

Dar chemarea lupoaicei albe se auzi din nou, brusc mai insistent:

— Nu mai pierde vremea cu câinii vagabonzi, Barbee, avem de înfruntat duşmani mai periculoşi în seara asta. Te aştept în campus, şi am nevoie de tine, acum.

Fără niciun chef, Barbee se întoarse din nou către nord. Întunericul se aşternea peste întreaga suflare, iar lătratul furios al acelui câine înverşunat se pierdu în urma lui. Într-o clipă, trecu pe lângă Trojan Mills, aşa cum îşi denumise Preston Troy locuinţa sa impunătoare din afara oraşului, la sud-vest de Clarendon, în ţinutul deluros, dincolo de râul unde se aflau oraşul şi fabricile lui Troy. Luminile erau stinse în conacul aflat dincolo de lizieră, însă sclipirea unei lanterne se vedea mişcându-se în grajduri, unde poate îngrijitorii se ocupau de un cal bolnav. Auzi un nechezat uşor şi neliniştit şi se opri o clipă ca să adulmece mirosul pătrunzător şi plăcut al cailor.

— Grăbeşte-te, Barbee! îl imploră April Bell.

Barbee mări pasul, în ciuda voinţei sale, şi se îndreptă către murmurul neliniştit şi mirosurile tari şi dezagreabile ale oraşului. Curând, însă, simţi mirosul lupoaicei, proaspăt

şi parfumat ca al unei păduri de pini. Lipsa de chef îi dispăru şi începu să alerge voios pe străzile pustii către campus, căutând-o.

Undeva, dincolo de casele întunecoase şi înghesuite, un câine scheună slab o singură dată, ca o avertizare, dar el nu-l luă în seamă. Îl conducea mirosul ei, iar lupoaica apăru cu paşi sprinteni dintre tufişurile parfumate din campus, întâmpinându-l pe iarba udă. Ochii ei prelungi şi verzi străluceau de încântare. Barbee îi adulmecă parfumul proaspăt şi dulceag, iar ea îi atinse botul cu un sărut rece care-l înfioră.

— Ai întârziat, Barbee! Lupoaica se îndepărtă de lângă el. Ai irosit deja prea mult timp din noapte, căci avem nişte duşmani cu care trebuie să ne întâlnim. Haide!

— Duşmani? întrebă el, privindu-i nedumerit blana albă, lucioasă şi trupul suplu.

Undeva înspre sud, pe drumul pe care venise el, un câine lătra nervos. Mârâi în direcţia aceea.

— La ei te referi? şopti el. La câini?

Ochii ei verzi străluciră cu răutate.

— Cui i-e teamă de potăile alea? îşi dezveli ea dispreţuitoare colţii albi. Duşmanii noştri sunt oamenii!

7

Capcana din birou

Lupoaica cea albă o luă înainte alergând, iar Barbee o urmă. Nu-şi dăduse seama cât era de târziu, dar cea mai mare parte a nopţii se scursese. Străzile erau pustii, cu excepţia câtorva motociclişti întârziaţi, care păreau că merg cu viteză excesivă. Majoritatea semafoarelor se stinseseră, doar cel de la colţul campusului, unde Center Street se intersecta cu autostrada, clipea cu o lumină galbenă intermitentă. Mergând cu paşi sprinteni în urma lupoaicei albe şi agile, Barbee strigă neliniştit:

— Stai aşa… opreşte-te aici, vreau să ştiu unde mergem.

Lupoaica se feri graţioasă din calea unei maşini care se apropia cu viteză, şi al cărei şofer părea că nu-i văzuse. Continuă să alerge cu uşurinţa şi agilitatea unei fiare sălbatice şi privi înapoi spre Barbee. Limba ei roşie şi lungă îi atârna afară din gură, iar colţii ei albi străluceau.

— O să facem o vizită unor vechi prieteni de-ai tăi, spuse ea, şi lui Barbee i se păru că rânjea maliţios. Sam şi Nora Quain.

— Nu putem să le facem rău, protestă el tăios. De ce ar fi ei… duşmanii?

— Ne sunt duşmani pentru că sunt oameni, îi spuse lupoaica albă. Duşmani de moarte, din cauza a ceea ce se află în cutia verde din lemn pe care Quain şi bătrânul Mondrick au adus-o din Asia.

— Dar sunt prietenii mei, insistă Barbee şi şopti neliniştit: Ce se află în cutia aia?

Ochii ei prelungi se îngustară precauţi în timp ce alerga.

— Ceva periculos pentru tagma noastră, asta-i tot ce am putut să descopăr, spuse ea. Dar cutia încă se mai află

acasă la Sam Quain, deşi este pregătit să o mute mâine la sediul Fundaţiei; a debarasat camerele de la etaj ca să-i facă loc şi a angajat paznici, ca să-şi ia măsuri de precauţie împotriva noastră. De aceea trebuie să atacăm chiar acum. Trebuie să aruncăm o privire înăuntru în noaptea asta şi să distrugem armele pe care le-au adus din acele morminte străvechi şi pe care vor să le îndrepte împotriva noastră.

Barbee se înfioră scurt în timp ce alerga.

— Ce fel de arme? îi şopti el neliniştit. Ce ne poate face rău?

— Argintul, îi răspunse lupoaica albă. Săbiile şi gloanţele din argint – am să-ţi explic de ce atunci când vom avea ceva mai mult timp. Însă conţinutul acelei cutii probabil că este şi mai periculos decât argintul, iar noaptea trece repede!

Depăşiră semaforul cu lumină galbenă intermitentă şi adulmecară mai multe mirosuri puternice – cel înţepător, sulfuros, al fumului permanent din cartierul industrial, cel pătrunzător şi urât mirositor al gunoiului mocnind în vreun crematoriu, aroma proaspătă din brutării, mirosul slab, dar înţepător şi greu, care venea de la fabrica de ambalaje de dincolo de râu, şi duhoarea stătută care se simţea din casele tăcute ale oamenilor.

Lupoaica traversă autostrada şi, tăind colţul campusului, se îndreptă spre terenurile întinse ale Fundaţiei de Cercetări, dincolo de care se afla casa lui Sam Quain. Iarba presărată cu frunze, foşnind încet, era ca o pătură rece şi plăcută la atingere pentru labele lui Barbee, iar cu nările sale fremătând descoperi o nouă gamă de mirosuri care erau atât de îmbietoare, încât aproape că uită de misiunea şi de pericolele care-i aşteptau.

Iarba şi aleile erau încă îmbibate de mirosul studenţilor care păşiseră pe acolo în timpul zilei, căci trupul omenesc are un iz greu şi rânced, foarte diferit de aroma proaspătă şi îmbietoare a lupoaicei sprintene care alerga lângă el. Un miros puternic şi neplăcut de sulfură de hidrogen se simţi brusc din laboratorul de chimie, iar un iz plăcut şi pătrunzător de bălegar îi intră în nări dinspre lăptăria

improvizată de la departamentul de agricultură de dincolo de şosea.

Clădirea Fundaţiei era alcătuită dintr-un turn suplu din beton alb, înalt de nouă etaje, care se ridica semeţ deasupra peluzelor şi gardurilor vii. Barbee se întrebă o clipă care era scopul ascuns al bătrânului Mondrick pe care acesta se încăpăţânase cu înverşunare să-l urmeze, şi de ce continuase neobosit, în ciuda vârstei şi a bolii, să construiască această citadelă impunătoare, după care să scotocească locurile străvechi ale omenirii în căutarea comorilor arheologice pe care apoi le adăpostise şi le studiase aici.

Turla albă şi graţioasă era învăluită într-un miros de terebentină şi ulei de in de la vopseaua proaspătă, amestecată cu un parfum uşor şi neplăcut pe care Barbee nu-l putu recunoaşte. Ferestrele de la etaj erau luminate, iar el tresări din cauza unei sclipiri bruşte, albastre, dureros de intense, care probabil provenea de la un aparat de sudură. Huruitul unui ferăstrău electric ajunse până la el, şi-apoi sunetul înăbuşit al ciocanului unui dulgher.

Alergând lângă el, lupoaica albă îşi ciuli urechile.

— În noaptea asta lucrează, spuse ea. E foarte neplăcut că am fost nevoiţi să-l lovim atât de brusc pe bătrânul Mondrick, dar nu ne-a lăsat timp pentru delicateţurile pe care le preferăm noi. Acum mi-e teamă că toţi ştiu care sunt intenţiile noastre – probabil Quain ştie la ce ne aşteptăm noi, pentru că transformă camerele de la etaj într-o fortăreaţă împotriva noastră. În noaptea asta trebuie să ajungem la cutia aia!

Vântul aduse cu el urletul câinelui collie al profesorului Schnitzler.

— De ce se întâmplă aşa? întrebă Barbee temător. Se pare că oamenii nu ne observă, dar câinii sunt mereu speriaţi.

April Bell mârâi în direcţia urletului.

— Majoritatea oamenilor nu ne pot vedea, îi răspunse ea. Cred că niciun om adevărat nu e în stare, dar câinii au un simţ deosebit cu care ne adulmecă – şi o ură atavică. Omul

sălbatic care a domesticit primul câine trebuie să fi fost un duşman al tagmei noastre, la fel de viclean şi de temut ca bătrânul Mondrick sau ca Sam Quain.

Se apropiară de casa micuţă şi albă de pe Pine Street pe care Sam Quain o construise pentru Nora în anul în care se căsătoriseră. Barbee îşi aduse aminte că băuse prea mult la petrecerea de inaugurare a casei, poate ca să-şi potolească propria dezamăgire mută. Lupoaica îl conduse precaută, ocolind casa tăcută şi garajul, ascultând şi adulmecând neliniştită. Barbee auzi o respiraţie uşoară de la o fereastră deschisă, apoi simţi în nări mirosul micuţei Pat venind dinspre groapa de nisip din curtea din spate, acolo unde se jucase.

Barbee sări în faţa lupoaicei cu un mârâit adânc din gâtlej.

— Nu trebuie să le facem rău! protestă el tăios. Nu înţeleg nimic din toate astea, şi mi se pare distractiv. Dar oamenii ăştia sunt prietenii mei – Sam, Nora şi Pat. E-adevărat că Sam s-a comportat cam ciudat, dar tot sunt cei mai buni prieteni pe care-i am.

Lupoaica rânji, cu limba roşie atârnând afară.

— Şi Sam, şi Nora? întrebă ea, şi ochii verzui sclipeau ironic. Dar tocmai ei sunt cei periculoşi. Se ghemui puţin, cu urechile fine ciulite, adulmecând vântul. Problema e că acea cutie dezlănţuie probabil o putere mult mai necruţătoare decât toate vrăjile noastre minore, altminteri n-ar fi îndrăznit niciodată să ne sfideze aşa cum au făcut-o.

Barbee îi aţinea calea în continuare.

— Dar nu cred că vom fi nevoiţi să le facem vreun rău acum, continuă ea. Sunt amândoi oameni pe deplin – nici nu-şi vor da seama că suntem aici, doar dacă noi dorim să ne facem simţită prezenţa. Trebuie să ajungem la conţinutul cutiei şi să-l distrugem.

— Bine, cedă Barbee fără să vrea. Atâta timp cât nu le facem niciun rău…

Nările sale percepură un miros de hot dog. Din casă se auzi un scâncet brusc, slab şi ascuţit. Lupoaica sări înapoi temătoare. Barbee se cutremură, alarmat profund, fără să

se poată stăpâni, şi simţi cum i se zbârleşte blana cenuşie.

— E câinele lui Pat, spuse el. Îl cheamă Greieraşul Jiminy.

Lupoaica mârâi.

— Mâine n-o să-l mai cheme în niciun fel.

— Nu pe Jiminy! strigă Barbee. Pat o să fie distrusă.

Se auzi uşa de plasă de la intrare trântindu-se. Un ghem de blană albă dădu năvală în curtea din spate, lătrând furios. Lupoaica se feri temătoare, iar câinele sări spre Barbee, care încercă să-l lovească cu laba, însă acesta îl muşcă furios de laba din faţă cu dinţii lui mici. Durerea trezi în Barbee sălbăticia care zăcea în el şi-i înăbuşi compasiunea pe care o simţea pentru micuţa Pat. Se ghemui şi sări. Cu fălcile sale puternice apucă ghemul acela de blană şi-l scutură până când schelălăitul subţire încetă. Îl aruncă pe grămada de nisip şi-şi îndepărtă cu limba de pe colţi părul de câine cu gust înveninat.

Lupoaica albă tremura.

— N-am ştiut despre câine, şopti ea neliniştită. Nora şi copila nu erau acasă când am venit în seara asta ca să văd ce pune la cale Sam, şi probabil că aveau căţelul cu ele, zise ea, şi trupul ei suplu se înfioră. Nu-mi plac câinii. I-au ajutat pe oameni să ne înfrunte în vremuri de demult.

Se furişară spre uşa din spate.

— Trebuie să ne grăbim acum, noaptea e aproape pe sfârşite.

Barbee încercă să uite că micuţa Pat va suferi.

— Lumina zilei? întrebă el temător. E periculoasă?

Lupoaica albă se răsuci repede spre el.

— Am uitat să te avertizez, şopti ea serioasă. Nu trebuie niciodată să încerci să te transformi în timpul zilei, sau să laşi zorii să te prindă cu această formă. Pentru că orice lumină puternică e dureroasă şi în mod sigur ne face rău atunci când avem cealaltă formă, iar razele soarelui sunt mortale.

— De ce? întrebă el neliniştit. Cum poate lumina să ne facă rău?

— Şi eu m-am întrebat, îi răspunse ea. Am vorbit despre asta, odată, cu unul din tagma noastră care are un renume

în domeniul fizicii. Mi-a spus teoria sa, care pare plauzibilă – dar cel mai bine ar fi să căutăm cutia aia.

Deschise uşa de plasă cu laba din faţă, fină şi agilă, iar Barbee o luă înainte pe uşa din spate şi dădu de aerul închis şi sufocant din casa micuţă. În aer plutea mirosul greu de mâncare, aroma pătrunzătoare a unui antiseptic pe care probabil că-l folosise Nora ca să cureţe baia, şi mirosul trupurilor calde ale lui Sam, Norei şi copilei, întrepătrunse cu mirosul rânced, urât mirositor şi dezgustător, al câinelui micuţ pe care îl ucisese.

Se opriră în holul îngust, dincolo de bucătăria micuţă, ascultând. Un ceas de perete ticăia încet. Motorul frigiderului porni brusc în spatele lor, atât de tare încât tresăriră. Dincolo de zumzăitul lui constant, se auzeau respiraţia puternică şi neîntreruptă a lui Sam din camera lor şi respiraţia Norei, mai înceată şi mai liniştită. Pat se foi agitată în patul din camera ei şi scânci în somn:

— Întoarce-te la mine, Jiminy!

Lupoaica ţâşni către camera fetei, mârâind încet, dar copila nu se trezi. Barbee porni şi el după ea, îngrijorat pentru fetiţă. Lupoaica se întoarse înapoi către el, cu colţii ei albi, râzând.

— Deci Quain doarme!

În glasul ei se simţea o bucurie încordată.

— Bănuiesc că e extrem de epuizat. Am avut noroc că potaia aia mică şi nesuferită a ieşit afară – Quain se baza probabil pe faptul că-l va trezi la sosirea noastră. Acum să trecem la cutia verde, care cred că e-n biroul lui.

Barbee se îndreptă sprinten spre uşa biroului şi se propti de ea ca să încerce clanţa cu labele sale suple, dar uşa nu cedă. Se lăsă din nou pe podea şi se întoarse nesigur spre lupoaica albă. Ea stătea ascultând, mârâind spre camera fetei, şi el o auzi pe micuţa Pat suspinând în somn. Grija pentru soarta copilei îi strânse inima lui Barbee; vechea prietenie care-l lega de Sam şi de Nora îl îmboldea să renunţe la acţiunea asta ciudată şi să o scoată pe lupoaică din casă înainte ca ea să le facă rău. Totuşi, acea scurtă pornire omenească se stinse din cauza trăirilor mai

puternice pe care le simţea în noua şi incitanta sa existenţă.

— Am să caut cheile lui Sam, se oferi el. Probabil că le ţine în pantaloni…

— Aşteaptă, prostule!

Dar Barbee pornise deja spre dormitor; colţii lupoaicei i se înfipseră în ceafă ca să-l oprească.

— Ai să-l trezeşti sau ai să te împiedici de vreo capcană. Cheile sunt probabil protejate de un inel de argint care ne-ar otrăvi dacă l-am atinge. Am văzut că lacătul cutiei e îmbrăcat în argint, şi nu ştiu ce alte arme mai are Quain la îndemână, probabil nişte relicve mortale din acel război străvechi pe care neamul nostru l-a pierdut, pe care ei le-au dezgropat. Dar noi n-avem nevoie de chei.

Barbee clipi spre uşa închisă a biroului, nedumerit.

— Stai nemişcat, şopti ea. Văd că trebuie să-ţi mai împărtăşesc câte ceva din teoria acestei schimbări fizice şi să-ţi spun ce se va întâmpla dacă Sam Quain va dormi în continuare. Puterea noastră e preţioasă şi folositoare, dar are limitele ei şi presupune anumite pedepse. Dacă nu le iei în seamă, poţi foarte uşor să te distrugi singur…

Scârţâitul brusc al arcurilor patului din dormitor o puse în gardă. Se întoarse precaută, cu ochii ei verzui sclipind, iar urechile catifelate erau ciulite. Barbee auzi vocea somnoroasă a Norei şi se cutremură cu o groază rece la gândul că s-ar vedea obligat să-i facă rău.

— Sam? zise ea. Unde eşti, Sam? Probabil că îl găsise alături de ea, pentru că patul scârţâi din nou, iar ea murmură uşor: Noapte bună, Sam.

Când sunetele respiraţiei deveniră din nou regulate, Barbee şopti neliniştit:

— De ce nu avem nevoie de chei?

— Am să-ţi arăt, îi răspunse lupoaica. Dar mai întâi am să-ţi explic câte ceva din regulile condiţiei noastre libere, ca să te împiedic să te sinucizi. Trebuie să înţelegi care sunt pericolele…

— Argintul? întrebă el. Şi lumina zilei?

— Regula le îmbină pe toate, îi răspunse lupoaica. Nu ştiu

suficientă fizică ca să-ţi explic toate implicaţiile tehnice, dar prietenul meu mi-a lămurit totul în aşa fel încât regula-cheie a părut extrem de simplă. Legătura dintre minte şi materie, spune el, este probabilitatea.

Barbee tresări puţin, amintindu-şi de prelegerea bătrânului Mondrick.

— Fiinţele vii sunt mai mult decât simplă materie, continuă ea. Mintea este un tot independent – un complex energetic, cum l-a numit el – creat de către atomii şi electronii care vibrează în organism, şi cu toate astea mintea controlează vibraţiile lor prin intermediul conexiunii cu probabilitatea atomilor; prietenul meu folosea un limbaj mai tehnic, dar cam asta este ideea. Acel păienjeniş de energie vie este hrănit de către organism; de obicei face parte din el. Prietenul meu este un savant destul de conservator şi nu a vrut să-mi spună dacă el crede că e vorba cu adevărat despre suflet, în stare să supravieţuiască mult timp după ce trupul a murit. El spune că asta nu se poate dovedi absolut deloc.

Ochii ei verzui zâmbiră tainic, ca şi cum ar fi ştiut mai multe decât spunea.

— Dar modelul acela vital e mai puternic în noi decât la oamenii obişnuiţi – experimentele sale chiar au dovedit acest lucru. Suntem mai fluizi şi mai puţin dependenţi de trupul material. În această stare liberă, spune el, noi nu facem decât să separăm acel păienjeniş viu de trup şi ne folosim de legătura probabilităţii ca să o ataşăm la alţi atomi, oriunde dorim noi – după spusele sale, atomii din aer sunt cei mai uşor de controlat, pentru că oxigenul, azotul şi carbonul sunt aceiaşi atomi care stabilesc legături chimice în organismul nostru. Şi aşa se explică pericolele la care ne expunem.

— Argintul? întrebă Barbee. Şi lumina? Nu prea înţeleg…

— Vibraţiile luminii pot dăuna sau distruge acele conexiuni mintale, îi răspunse ea, pentru că interferează cu propria lor vibraţie. Sigur că organismul le protejează, atunci când ne aflăm în starea noastră naturală. Dar transparenţa aerului, când ne aflăm în stare liberă, nu ne

protejează deloc. Să nu laşi niciodată lumina zilei să te găsească în stare liberă!

— Nu, o să am grijă, se înfioră Barbee. Dar cum ne face rău argintul?

— Din nou e vorba de vibraţii, şopti lupoaica albă. În această stare liberă, nicio materie obişnuită nu reprezintă pentru noi o barieră în adevăratul sens al cuvântului. De aceea n-avem nevoie de cheile lui Quain. Uşile şi zidurile par totuşi destul de reale, ştiu asta, dar lemnul este alcătuit în principiu din oxigen şi carbon, iar conexiunile noastre mentale pot detecta atomii care vibrează şi se pot strecura pe lângă ei, aproape la fel de uşor ca prin aer. Putem atinge multe alte substanţe şi le putem accepta în organismul nostru, cu puţin mai mult efort şi oarecare dificultate. Argintul este excepţia mortală – aşa cum ştiu şi duşmanii noştri.

— Zău? gâfâi Barbee. Cum aşa?

Totuşi nu reuşea să fie foarte atent, căci ceva anume îl făcu să se gândească la Rowena Mondrick, cu brăţările şi inelele ei masive din argint, cu broşele ei vechi şi deosebite din argint şi colierele tot din argint – până şi zgarda pe care o avea câinele ei maroniu uriaş era bătută în argint. Ceva necunoscut îi făcu blana deasă şi cenuşie de pe spate să se zbârlească, şi se înfioră.

— Diferite elemente au numere atomice diferite şi perioade de vibraţie electronică diferite, îi spuse lupoaica albă. Prietenul meu mi-a explicat totul, dar nu-mi aduc aminte termenii folosiţi. În orice caz, argintul are o vibraţie necorespunzătoare şi nu există nicio conexiune probabilistică. Nu putem să revendicăm argintul, ca să facem din el un scop sau o unealtă cu care să ne eliberăm mintea. Din contră, vibraţiile electronice ale argintului se ciocnesc cu ale noastre şi pot distruge tiparul liber. Aşadar, argintul este otravă, Will. Armele din argint ne pot ucide – nu uita asta!

— N-am să uit, şopti Barbee neliniştit şi apoi îşi scuturâ blana cenuşie, încercând în zadar să scape de acel tremur neîncetat.

Lupoaica cea albă stătea ascultând din nou respiraţia celor din casă, vigilentă, cu laba din faţă ridicată graţios. Barbee se îndreptă repede către ea.

— N-am să uit, repetă el, dar vreau să ştiu cum îl cheamă pe prietenul tău fizician.

Lupoaica râse brusc, cu limba roşie atârnându-i afară.

— Eşti gelos, Barbee? îl tachină ea uşor.

— Vreau să ştiu, insistă el posac, şi mai vreau să ştiu şi numele acestui aşteptat Fiu al Nopţii.

— Zău, Barbee?

Buzele ei roşii se lăţiră într-un zâmbet şi mai larg, apoi ea redeveni serioasă.

— Ai să afli, îi promise, atunci când vei trece de test. Dar acum cred că ai înţeles destul de bine cum stau lucrurile cu statutul nostru de fiinţe libere şi pericolele la care el ne expune. Hai să trecem la treabă până nu se trezeşte Quain. Lupoaica se îndreptă cu paşi ageri înapoi către uşa biroului. Acum înţelegi, şopti ea, şi te pot ajuta să treci prin ea. Prietenul meu m-a învăţat cum să controlez vibraţiile aleatorii care provin de la elementele mai grele din lemn şi din vopsea care altminteri ar constitui cumva o barieră.

Ochii ei verzui erau aţintiţi asupra părţii de jos a uşii, iar Barbee îşi aminti de prelegerea bătrânului Mondrick despre probabilitate. Toată materia era în cea mai mare parte spaţiu liber, spunea el; doar ciocnirile aleatorii ale atomilor care interacţionau împiedicau opaiţul acela mic, negru, să cadă prin biroul aparent solid. Nimic nu era absolut în univers, doar probabilităţile erau reale. Iar conexiunile mintale, după teoria prietenului necunoscut al lui April, guvernau probabilitatea.

— Aşteaptă, şopti lupoaica. Urmează-mă. În faţa privirii ei verzi concentrate, jumătatea de jos a uşii biroului se topise într-o negură ireală. Preţ de o clipă, Barbee putu vedea şuruburile negre care ţineau balamalele şi întreg mecanismul încuietorii, ca şi cum ar fi avut în faţa ochilor o radiografie. Apoi metalul dispăru, iar el şi lupoaica zveltă se strecurară înăuntru tăcuţi.

Neliniştit, Barbee o urmă. Avu impresia că simte o uşoară

rezistenţă acolo unde se aflau plăcile din lemn. Simţi ca şi cum ceva îi atingea uşor blana cenuşie, în timp ce intra prevăzător în cameră. Se opri înăuntru, înăbuşindu-şi un mârâit. Lupoaica cea albă se dădu înapoi lângă umărul lui – căci ceva din acea încăpere mirosea a moarte pentru ei.

Barbee rămase pe loc, adulmecând pericolul. Aerul închis era încărcat de mirosul de hârtie, cerneală uscată şi lipici uzat de la cărţile din bibliotecă, înţepător din cauza naftalinei urât mirositoare din debara, şi pe alocuri se simţea un parfum care venea de la trabucurile aromate lăsate în umidificatorul de pe biroul lui Sam. Se simţea un miros pătrunzător de mosc din pricina unui şoarece care îşi făcuse cândva culcuş în spatele cărţilor. Dar mirosul neplăcut puternic şi ciudat care-l înspăimânta pe Barbee venea dinspre cutia uzată, din lemn, legată cu bare din fier şi aflată pe podea, lângă birou.

Era un miros pătrunzător, de mucegai, ca şi cum ceva putred ar fi zăcut multă vreme sub pământ. Era îngrijorător într-un fel pe care el nu-l putea înţelege, şi totuşi acel miros îi aducea aminte de izul acela nedefinit şi neplăcut din turnul Fundaţiei. Lupoaica cea albă stătea încordată lângă el, împietrită într-un mârâit şi cu o privire plină de ură şi teamă înlemnită.

— Acolo, e în cutia aia, şopti ea pierită, chestia pe care bătrânul Mondrick a dezgropat-o din mormintele neamului nostru din Ala-shan – arma care ne-a distrus neamul cândva şi pe care Quain are de gând să o folosească din nou. Trebuie să scăpăm de ea, cumva, în noaptea asta.

Însă Barbee se scuturã, dându-se înapoi temător.

— Nu mă simt bine, mormăi el neliniştit. Nu pot să respir, chestia aia mirositoare trebuie să fie otrăvitoare. Hai să ieşim afară.

— Doar nu eşti laş, Barbee. Lupoaica făcu o grimasă, ca şi cum ar fi vrut să-l motiveze ironizându-l puţin. Chestia care se află în cutia aia e cu siguranţă mai periculoasă decât sunt câinii, lumina sau chiar argintul – căci neamul nostru le-ar fi făcut faţă tuturor. Trebuie să scăpăm de ea, altminteri cei ca noi vor pieri din nou.

Ghemuindu-se, cu blana albă zbârlită, lupoaica se îndreptă către lada uriaşă. În ciuda voinţei lui, scârbit din cauza duhorii aceleia necunoscute, Barbee o urmă. Mirosul urât şi aducător de moarte îi pârjolea nările. Se clătină, scuturat de un fior necunoscut.

— E încuiată cu lacătul! şuieră el. Probabil că Sam se aştepta...

Apoi văzu ochii îngustaţi ai lupoaicei aţintiţi asupra părţii laterale, sculptate în relief, a cutiei vopsite în verde şi-şi aduse aminte de controlul asupra mişcării atomilor pe care-l deţinea ea. Plăcile din lemn se topiră ca într-o ceaţă, scoţând la iveală toate şuruburile din fier care le legaseră. Şuruburile se topiră, la fel şi chingile late din fier şi încuietoarea masivă. Lupoaica albă mârâi, tremurând cuprinsă de o groază ca de gheaţă.

— Argint! şuieră ea, ghemuindu-se lângă el.

Într-adevăr, în interiorul lemnului care dispăruse se afla o căptuşeală din metal alb, lucrată cu ciocanul, care refuza să se dizolve. Atomii de argint nu aveau nicio legătură cu puterea minţii. Conţinutul urât mirositor al cufărului rămânea în continuare ascuns.

— Vechii tăi prieteni sunt inteligenţi, Barbee! Lupoaica mârâi, arătându-şi colţii albi strălucitori. Ştiam că e greu cufărul, dar nu am bănuit că are o căptuşeală din argint. Acum cred că trebuie să căutăm cheile şi să încercăm lacătul. Dacă nici aşa nu reuşim, trebuie să încercăm să dăm foc casei.

— Nu! se cutremură Barbee. Nu în timp ce dorm cu toţii!

— Biata ta Nora! îl luă peste picior lupoaica cea albă. De ce l-ai lăsat pe Sam să se însoare cu ea?

Rânjetul de pe buzele ei roşii deveni serios.

— Focul e ultima soluţie, îi spuse ea, pentru că vibraţiile ne pot pricinui moartea. Mai întâi trebuie să căutăm cheile.

Se furişară către uşă şi spre dormitorul de dincolo de ea, de unde ajungeau până la ei zgomotele înăbuşite ale respiraţiei celor care dormeau, când Barbee tresări la auzul unui zgomot vibrant, asurzitor. Din cauza simţurilor sale ascuţite, i se păru că întreaga casă se cutremura. Scâncind

din cauza zgomotului brusc, lupoaica albă fugi de lângă el şi se îndreptă spre biroul dezordonat al lui Sam Quain. Zgomotul puternic de dinainte se opri, iar el îşi dădu seama că sunase telefonul.

— Ce neghiob o fi sunând acum? mârâi lupoaica albă, cu un glas răguşit din cauza groazei şi a presiunii de moment.

Barbee auzi patul scârţâind din nou şi vocea somnoroasă a lui Sam Quain. Brusc, camera tăcută părea o capcană din care nu mai exista scăpare, iar el era disperat să fugă de acolo. Ştia că următorul ţârâit al telefonului îl va trezi de-a binelea pe Quain. Se îndreptă către deschizătura întunecoasă pe care o făcuseră în uşa încuiată, chemându-şi tovarăşa înapoi:

— Hai să plecăm…

Dar lupoaica se ghemuise deja mârâind. Cu un salt sprinten ajunse sus, pe birou. Înainte ca telefonul să sune din nou, luă receptorul încet cu labele ei iuţi şi-l ridică precaută.

— Şşt! îi ordonă ea în şoaptă. Ascultă!

O tăcere mormântală cuprinse casa cea micuţă. Un ceas ticăia pe birou, nedesluşit, ciudat de tare. Barbee auzi vocea somnoroasă a lui Sam Quain întrebând ceva neclar şi apoi din nou respiraţia sa regulată. Motorul frigiderului din bucătărie îşi opri zumzăitul înăbuşit. Auzi vocea subţire din receptor, care striga frenetic:

— Sam?

Vocea era a Rowenei Mondrick.

— Sam Quain, mă auzi?

Din dormitor se desluşi un oftat neliniştit şi scurt, şi apoi respiraţia greoaie a lui Sam Quain, care dormea obosit, dar agitat.

— Nora, tu eşti?

Barbee auzi vocea subţire din receptorul de pe birou, ascuţită din cauza fricii.

— Unde-i Sam? Zi-i să mă sune, Nora, te rog! Trebuie să-l avertizez, spune-i că e în legătură cu Barbee.

Lupoaica cea albă se ghemui sub receptor, cu colţii ei lungi dezgoliţi ca şi cum ar fi vrut să-l sfâşie. Urechile ei

catifelate erau ciulite, iar ochii ei oblici se îngustaseră şi păreau nişte fante verzui din care se scurgea ura.

— Cine e…?

Groaza părea să înăbuşe acel glas firav.

— Sam? şuieră ea uşor. Nora? De ce nu vorbeşti?

Un ţipăt scurt şi subţire se auzi în receptor, atât de pătrunzător încât Barbee se temu să nu fie auzit din dormitor. Apoi se auzi un clic în timp ce femeia înspăimântată de la celălalt capăt al firului închise. Punând receptorul alături, lupoaica sări înapoi lângă Barbee.

— Văduva aia nesuferită a lui Mondrick! şuieră ea încet. Femeia aia ştie prea multe despre noi – a văzut prea multe înainte să-şi piardă vederea. Mă tem că ceea ce ştie ar putea transforma chestia care se află în cutia verde în ceva mai periculos pentru noi decât este deja.

Urechile ei lungi se lăsară pe spate şi mârâi din nou.

— Mai avem ceva de făcut, Barbee, spuse ea încet. Cred că mai bine am scăpa de Rowena Mondrick înainte să apuce să discute cu Sam Quain.

— Dar nu-i putem face rău unei femei bătrâne şi oarbe! protestă Barbee tăios. Şi pe urmă, Rowena mi-e prietenă.

— Prietenă? şopti ironic lupoaica albă. Mai ai multe de învăţat, Barbee.

Vocea ei şoptită se îngroşă deodată, devenind răguşită şi înceată.

— Doar tu eşti cel pe care ea încearcă să-l trădeze…

Lupoaica se clătină şi se prăbuşi pe covorul uzat.

— April? Barbee îi atinse îngrijorat botul rece. Ce s-a întâmplat, April?

Lupoaica suplă se înfioră, fără să se mişte de acolo. Barbee trebui să se ghemuiască pentru a-i auzi vorbele abia şoptite.

— … încolţiţi! Acum îmi dau seama de ce vechiul tău prieten Quain s-a dus la culcare şi a lăsat uşa din spate deschisă cu atâta nesocotinţă. Cutia aia verde este momeala —probabil că a ştiut că n-o putem deschide. Iar chestia aia străveche şi malefică dinăuntru e capcana.

Barbee aproape că uitase de izul acela pătrunzător care

venea din cutie şi care la început păruse atât de nociv. Îşi ridică botul ca să adulmece din nou. Acum mirosul părea mai slab şi aproape că devenise plăcut. Adulmecă din nou moleşit.

— Să nu respiri! şopti lupoaica cu disperare. E otravă; Quain l-a lăsat ca să ne ucidă. Lupoaica tremura jos pe podea şi Barbee abia îi putea auzi vocea şoptită. Trebuie să renunţăm la cufăr şi să-i facem o vizită dragei tale prietene Rowena! Dacă mai scăpăm de aici…

Lupoaica rămase moale şi nemişcată.

— April! scânci Barbee. April!

Lupoaica nu se clinti.

8

Vânătoarea din noapte

Barbee se clătina lângă trupul suplu, dar neputincios al lupoaicei şi-şi întinse stângaci picioarele ca să nu cadă. Adulmecă mirosul din cufărul de lemn. Acolo se afla ceva tainic, mai vechi decât istoria cunoscută, şi care zăcuse mult timp îngropat sub deşertul Ala-shan împreună cu osemintele neamului pe care îl ucisese; acel lucru avea să-l ucidă şi pe el. Cu toate astea, mirosul emanat din cufăr avea acum un parfum dulceag; cuprins de moleşeală, Barbee se întrebă de ce i se păruse oare atât de neplăcut.

Inhală din nou mirosul şi simţi că-l lua somnul alături de lupoaica deja adormită. Se simţea foarte obosit, iar parfumul acela vechi şi ciudat părea să-i îndepărteze toate grijile, încordarea şi oboseala dureroasă. Trase mirosul acela adânc în nări şi se pregăti să se întindă. Dar lupoaica cea albă începu să tremure pe podea şi el îi auzi glasul abia şoptit:

— Lasă-mă, Barbee! Ieşi de-aici înainte să mori!

Cuvintele acestea îl făcură oarecum conştient de faptul că ea se afla în pericol. Îi plăcea acel parfum străvechi şi ciudat din cufărul din spatele lor, dar acesta o ucidea pe April Bell. Trebuia să o scoată afară la aer. Apoi el se va întoarce aici, îl va respira şi va dormi. O prinse de blana moale de la ceafă şi o trase cu greu spre deschizătura pe care ea o făcuse în uşa încuiată.

Îl cuprinse o vagă consternare, iar trupul ei fără vlagă scăpă din fălcile lui deschise, căci deschizătura se închidea. Şuruburile negre şi metalul încuietorii apărură din nou şi apoi conturul fantomatic al plăcilor din lemn deveni deodată real. Acest birou liniştit era într-adevăr o capcană

unde ei fuseseră atraşi – mintea sa moleşită reuşea să înţeleagă măcar atâta lucru. Iar capcana îi prinsese pe amândoi.

Slăbit, Barbee se împinse în uşă, dar căzu înapoi, căci uşa, solidă, îl respinse. Încercă să-şi aducă aminte de prelegerea bătrânului Mondrick şi de teoria prietenului lui April. Toată materia era mai mult goliciune. Nimic nu e absolut, doar probabilităţile sunt reale. Mintea lui era o întreţesere de energii care putea să cuprindă atomii şi electronii uşii prin intermediul probabilităţii. Putea controla vibraţiile aleatorii care făceau ca uşa să fie un obstacol.

Se concentră asupra acestui fapt, cu greutate, dar uşa continua să rămână un obstacol. Lupoaica suplă zăcea nemişcată la picioarele lui, iar el se străduia din greu să nu cadă lângă ea. Parfumul străvechi şi dulceag al lucrului aflat în cufăr părea să facă aerul mai dens. Barbee respira cu greu, cu limba atârnându-i. Acel parfum vechi avea să pună capăt tuturor necazurilor şi durerii sale…

Lupoaica scânci cu un glas abia auzit, întinsă la picioarele lui:

— Uită-te la uşă. Deschide lemnul… am să-ncerc să te ajut…

Clătinându-se, Barbee se uită fix la plăcile aparent solide. Bâjbâind, încercă să le facă să dispară din nou. Îşi aduse aminte că doar probabilităţile erau reale – dar astea nu erau decât nişte cuvinte aruncate la voia întâmplării. Uşa rămase neschimbată. Simţi că trupul lupoaicei tremura uşor din cauza efortului, iar el încercă să o ajute. Încet şi într-un fel bâjbâitor, îl cuprinseră senzaţii noi şi ciudate de extindere şi control.

În lemn apăru o gaură ceţoasă. Cu mişcări nesigure, Barbee o lărgi. Lupoaica tremura la picioarele lui şi părea să devină ţeapănă – şi totuşi deschizătura era prea mică. Încercă din nou, clătinându-se din pricina parfumului aceluia dulceag care-i gâdila nările. Gaura se lărgi mai mult, iar el o prinse pe lupoaică de blană, se îndreptă clătinându-se către uşă şi ieşiră împreună prin ea.

Lăsară în urma lor miasma din cufăr. Preţ de o clipă,

Barbee vru cu disperare să se întoarcă, dar apoi se simţi cuprins de o repulsie îngrozitoare. Se întinse pe jos în holul îngust, scuturat din pricina unei senzaţii de greaţă. În camera încuiată din spatele lui auzi uşor tonul impacientat al unei centraliste în receptorul căzut, aflat pe biroul lui Sam Quain. Apoi vocea somnoroasă a Norei se auzi suspinând brusc, înăbuşită, şi plină de groază:

— Sam… Sam!

Patul scârţâi în timp ce Sam Quain se foia neliniştit, dar niciunul din cei doi nu se trezi de-a binelea. Barbee se clătina, respirând plin de recunoştinţă aerul proaspăt. Adulmecând trupul nemişcat al lupoaicei albe, simţi din nou în nări mirosul acela dezgustător care se strecura pe sub uşă şi o stare de greaţă teribilă îl făcu să se clatine încă o dată.

O ridică din nou pe lupoaică şi-i aruncă trupul inert pe umerii săi osoşi, cenuşii. Tremurând şi împleticindu-se din cauza greutăţii ei, deşi nu prea mari, trecu clătinându-se prin bucătăria Norei, care mirosea a curat, şi ieşi prin uşa de plasă neîncuiată.

Scăpaseră cu bine din capcana ciudată a lui Sam, îşi zise Barbee, scuturându-şi neliniştit blana deasă în timp ce alerga cu lupoaica în spinare. Nu putea să-şi scoată din minte amintirea dezgustătoare a acelei miasme mortale, dar vântul nocturn, curat şi răcoros, i-o îndepărtă din nări şi-şi recăpătă puterea.

Ieşi împreună cu lupoaica albă pe stradă şi se îndreptă spre campus, unde o întinse pe iarba albă de promoroacă. Lumina zodiacală îşi arunca deja razele ei calde, de un argintiu palid, spre miazăzi. La fermele de dincolo de oraş se auzeau cocoşii cântând. Un câine urla pe undeva. Lumina dăunătoare a zorilor era aproape, iar el nu ştia cum s-o ajute pe April Bell.

Neputincios, începu să-i lingă blana albă. Trupul ei suplu se înfioră, spre imensa lui uşurare, şi începu să tresalte, în timp ce ea respira din nou. Slăbită, se ridică în picioare clătinându-se. Respira cu greu, iar limba roşie îi atârna moale. Ochii ei erau întunecaţi şi îngroziţi.

— Îţi mulţumesc, Barbee! se scutură ea. A fost îngrozitor. Aş fi murit acolo, în mica şi vicleana capcană a vechiului tău prieten, dacă nu m-ai fi scos afară.

Ochii ei de fiară se îngustară.

— Chestia aia din cutie e mai periculoasă decât mi-am închipuit. Nu prea cred că o vom putea distruge vreodată. Nu putem decât să-i lovim pe cei care speră să o folosească – până când va fi din nou îngropată şi dată uitării, aşa cum a fost până acum, în mormintele acelea din Ala-shan.

Barbee clătină dezaprobator din capul său prelung.

— Să-i lovim pe Sam? şopti el. Pe Nick şi pe Rex?

Lupoaica albă, care-şi trăgea cu greu răsuflarea, rânji spre el maliţios:

— Acum eşti în tagma celor ponegriţi, Barbee, îi răspunse ea. Nu mai ai prieteni printre oameni, căci toţi oamenii ne-ar ucide dacă ar şti adevărul. Trebuie să-i distrugem pe duşmanii Fiului Nopţii înainte să murim. Însă Quain nu e primul pe listă – de când a sunat telefonul acela. Acum trebuie să scăpăm de văduva bătrânului Mondrick, înainte să discute cu el.

Barbee se îndepărtă de ea.

— Nu… pe Rowena! şuieră el greoi. Mi-a fost întotdeauna o prietenă de nădejde, chiar şi atunci când Mondrick s-a schimbat; a fost aşa de generoasă şi întotdeauna bună cu mine. Uiţi că e oarbă, pentru că e o fiinţă deosebită…

— Dar tu nu eşti, Barbee!

Lupoaica albă îi rânji şi brusc deveni serioasă.

— Şi cred că nici văduva nu e, adăugă ea sobră. Cred că are suficient de mult din sângele nostru ca să devină periculoasă pentru noi. De-asta trebuie s-o oprim înainte să spună…

— Ba nu! şopti Barbee violent. N-am să fac rău unei biete femei bătrâne.

— N-o să fie uşor de înfrânt, şuieră lupoaica. A învăţat destule de la bătrânul Mondrick şi a văzut prea multe în Africa. Ştii că poartă argint ca să se protejeze de noi. Probabil că are şi alte arme, în afară de câinele ăla mare şi urât, dresat de Mondrick. Va fi dură, dar trebuie să

încercăm…

— Ba nu!

— Ba da, îi spuse ea. Vei face ceea ce trebuie, Barbee, pentru că eşti ceea ce eşti. În seara asta eşti liber şi toate inhibiţiile tale omeneşti au rămas în urmă, împreună cu trupul tău din pat. În noaptea asta alergi împreună cu mine, aşa cum alergau strămoşii noştri, şi trebuie să vânăm nişte oameni.

Buzele ei roşii râdeau, ironizându-i reţinerea.

— Haide, Barbee, până nu apar zorii.

Lupoaica cea albă începu să alerge, iar cătuşele slabe ale sentimentelor umane care-l ţineau în frâu pe Barbee căzură. Alergă după ea prin iarbă, simţind prospeţimea plăcută a promoroacei care-i scârţâia sub labe, vigilent la orice murmur şi miros care veneau din oraşul adormit – chiar şi mirosul încins de fum al motorului unui camion cu lapte care trecea pe acolo părea aproape plăcut acum, de când adulmecase lucrul acela otrăvitor dezgropat din morminte străvechi.

Merseră spre vest de campus, pe University Avenue, şi ajunseră la vechea casă din cărămidă aflată pe peluza neîngrijită. Barbee se dădu înapoi când văzu pânza neagră prinsă pe uşa de la intrare, însă lupoaica sprintenă păşi înaintea lui, iar mirosul ei proaspăt îi îndepărtă mustrările de conştiinţă de care nu mai scăpa, căci trupul său zăcea undeva departe, iar legăturile sale umane erau rupte. Lupoaica albă cu blana lucioasă se afla lângă el, plină de viaţă şi incitantă. El alerga acum alături de tagma ei şi-l urmau pe Fiul Nopţii. Se opri lângă ea pe verandă, aşteptând ca plăcile din lemn ale uşii principale să dispară.

— Rowena n-ar trebui să sufere, şopti el neliniştit. Mi-a fost întotdeauna o prietenă de nădejde. Veneam şi o lăsam să cânte la pian pentru mine – de obicei piese pe care le compusese ea, ciudate, triste, dar minunate. Cu siguranţă că merită o moarte uşoară şi rapidă…

Lupoaica albă tresări lângă el. Nările lui Barbee prinseră un miros pătrunzător, înţepător şi dezgustător – mirosul de câine. Părul de la ceafă i se ridică. Lângă el, lupoaica suplă

se zbârli şi mârâi. Ochii ei verzui erau aţintiţi asupra uşii şi nu răspunse rugăminţii lui întrerupte.

Ghemuit lângă ea, Barbee văzu partea de jos a uşii dispărând într-o irealitate neguroasă. Văzu fugitiv camera cunoscută de dincolo de uşă, şemineul întunecat şi conturul negru al pianului masiv al Rowenei. Auzi târşâitul paşilor grăbiţi şi văzu nişte umbre nedesluşite mişcându-se. Zăvorul clincăni, iar umbra fantomatică a uşii se deschise brusc.

Lupoaica se ghemui lângă el, mârâind pe tăcute.

Un potop de mirosuri năvăliră prin uşa deschisă, mai clare şi reale decât orice percepuse el auditiv sau vizual. Adulmecă mirosul neplăcut, vag şi amărui de gaz care ardea în şemineul vechi şi parfumul greu al trandafirilor pe care Nora şi Sam Quain îi trimiseseră şi care se aflau în vaza de pe pian. Mai simţea şi parfumul de lavandă şi cel pătrunzător de naftalină din hainele Rowenei şi izul încins, acru, de teamă al trupului ei. Se mai simţea şi mirosul pătrunzător al câinelui.

Duhoarea câinelui era mai puţin nocivă decât mirosul emanat de acel ceva aflat în cufărul lui Sam Quain, şi totuşi lui Barbee i se făcu din nou rău. Îi dădea fiori, îl umplea de o groază mai veche decât omenirea şi-l înverşuna de o ură rasială. Părul i se zbârli, iar buzele îi dezgoliră colţii. Îşi strânse picioarele, răsuflând din greu, pregătindu-se să întâmpine un duşman străvechi.

Rowena Mondrick ieşi prin uşa aceea fantomatică, având alături câinele uriaş, mergând în lesă cu paşi rigizi şi mârâind înăbuşit. Înfăşurată într-un halat lung şi negru din mătase, stătea impunătoare, dreaptă şi serioasă. Un felinar din depărtare îşi reflectă lucirea palidă în broşa de la baza gâtului ei şi în inelele şi brăţările masive din argint. Lumina sclipea nemiloasă pe vârful unui pumnal subţire din argint din mâna ei.

— Ajută-mă! şopti lupoaica ghemuită. Ajută-mă să o dobor!

Femeia oarbă şi slabă, care strângea cu putere pumnalul şi lesa cu care-şi ţinea câinele uriaş, îi fusese cândva

prietenă. Dar era o fiinţă omenească, iar Barbee se ghemui lângă lupoaica ce mârâia. Cu burţile lipite de podea, se furişară să-şi înhaţe prada.

— Am să încerc să o prind de braţ, şuieră lupoaica albă, iar tu să-i sfâşii beregata înainte să poată folosi cuţitul de argint.

Rowena Mondrick aştepta în pragul uşii întunecate, iar plăcile din lemn fantomatice ale uşii deschise căpătau treptat din nou contur lângă ea. Câinele care mârâia înaintă agitat în lesă, dar femeia îl trase cu putere înapoi şi-l prinse de zgarda bătută în argint. Chipul ei slab şi alb părea obosit şi trist. Îşi lăsă capul pe o parte, iar Barbee se simţi scuturat de un fior, gândindu-se tulburat că ea îl putea zări prin lentilele opace şi fumurii.

— Will Barbee.

Femeia îi rosti numele încet, privind în jos de parcă l-ar fi văzut. La fel de graţioasă şi liniştită, vocea ei avea o undă de reproş.

— Ştiam în ce pericol eşti şi am încercat să te avertizez şi să te îndepărtez de vrăjitoarea aia vicleană, dar nu m-am aşteptat deloc să-ţi uiţi atât de repede latura umană!

Barbee se simţi cuprins de un val de căldură din cauza ruşinii. Se trase înapoi, întorcându-se ca să scâncească uşor în semn de protest către lupoaica ghemuită. Mârâitul ei dispreţuitor şi feroce îl reduse la tăcere.

— Îmi pare sincer rău că eşti în situaţia asta, Will, continuă cu blândeţe femeia, cu un glas îndurerat. Dar ştiu că ai cedat în faţa sângelui întunecat pe care-l ai în tine – mereu am sperat că ai să-l poţi controla. Nu toţi cei care au sânge negru sunt vrăjitori, Will, eu ştiu asta. Însă văd că în privinţa ta m-am înşelat. Se opri un moment, dreaptă şi ţeapănă în veşmintele ei negre şi sobre. Ştiu că eşti aici, Will Barbee!

El avu impresia că o vede tremurând, strângând pumnalul subţire din argint, care fusese transformat şi pilit dintr-un cuţit de masă valoros.

— Şi ştiu ce vrei.

Câinele cu blană maronie se zbătea în zgarda bătută cu

argint, pândind cu ochii lui galbeni şi sălbatici fiecare mişcare a lupoaicei care se furişa înainte. Rowena îl înhăţă de zgardă cu mâna ei fermă şi albă, urmărind totul cu ochelarii ei fumurii.

— Ştiu, şopti ea cu amărăciune, dar n-am să fiu aşa de uşor de ucis!

Lupoaica ghemuită rânji spre Barbee şi se furişă mai aproape.

— Să fii gata, Barbee, şuieră ea, când am s-o apuc de cot!

Barbee îşi strânse labele sub el şi îmbrăţişă podeaua rece, aproximând distanţa până la gâtul Rowenei. Îşi îndepărtă starea aceea de permanentă şovăială, ştiind că trebuie să se supună – pentru că situaţia era reală, lupoaica mlădioasă era tovarăşa sa, iar latura sa umană pierdută doar un vis îndepărtat.

— Acum! strigă lupoaica. Pentru Fiul Nopţii!

Lupoaica sări pe tăcute, trupul ei suplu cu blana albă lucioasă se arcui, iar colţii dezgoliţi sfâşiară braţul femeii oarbe. Aşteptând-o să-i ia pumnalul din mână, Barbee simţi cum îl copleşeşte un impuls brusc, sălbatic, şi o sete de nepotolit să guste dulceaţa sângelui.

— Will! Rowena suspina. Nu poţi să…

Barbee îşi trase răsuflarea ca să sară.

Însă câinele Turk începuse să urle, ca un avertisment înfricoşător. Rowena Mondrick scăpă zgarda, clătinându-se şi agitându-şi pumnalul de argint.

Răsucindu-se în aer, lupoaica agilă se feri de lama pumnalului. Totuşi, brăţările masive din argint de pe braţul femeii oarbe îi loviră capul micuţ, cu blana lucioasă. Lupoaica se prăvăli, tremurând din cauza loviturii, iar câinele uriaş o prinse de beregată. Se răsuci neajutorată, prinsă între fălcile câinelui, schelălăi o dată şi apoi rămase fără vlagă.

Strigătul ei scâncit îl eliberă pe Barbee de ultima fărâmă de compasiune pe care o simţea faţă de Rowena. Colţii săi îi sfâşiară beregata câinelui maroniu şi se înfipseră în zgarda bătută cu argint. O durere surdă îl străbătu din

pricina metalului rece. Se dădu înapoi, clătinându-se slăbit din cauza atingerii argintului.

— Ţine-o, Turk! şuieră Rowena.

Însă câinele uriaş îi dăduse deja drumul lupoaicei albe în timp ce se rotea ca să se pregătească de atacul lui Barbee. Lupoaica se ridică în picioare împleticindu-se şi coborî poticnindu-se de pe verandă.

— Hai să mergem, Barbee! strigă ea temătoare. Femeia asta are prea mult din propriul nostru sânge negru – e mai puternică decât am crezut. N-o putem învinge, nici argintul şi nici pe câinele ei!

Lupoaica o luă la fugă peste peluză, iar Barbee alergă după ea. Femeia oarbă îi urmă, cu mişcări rapide şi sigure care acum păreau înspăimântătoare. Felinarul îndepărtat îşi aruncă lumina rece asupra broşei, mărgelelor şi brăţărilor care constituiau armura ei de nepătruns şi sclipi palid pe lama periculoasă.

— Pe ei, Turk! strigă ea aprig câinelui. Omoară-i!

Lupul cenuşiu şi lupoaica albă alergau împreună pe strada pustie, îndreptându-se spre campusul tăcut. Barbee se simţea amorţit din cauză că atinsese argintul cu falca şi ştia că animalul maroniu îl va ajunge din urmă. Îi simţea răsuflarea sălbatică în ceafă, şi se opri la colţul campusului ca să facă o încercare disperată de a-l înfrânge.

Însă lupoaica albă trecu în fugă, ca fulgerul, pe lângă el. Alerga în faţa câinelui cât o ţineau picioarele, luându-i în râs mârâitul furios şi schelălăind maliţioasă. Rânjind şi spumegând, lupoaica îl atrase departe de Barbee, către şoseaua pustie, dincolo de campusul întunecat.

— Pe ei, Turk! ţipa femeia oarbă în spatele câinelui. Ţine-i departe de mine!

Barbee se scutură şi se îndepărtă neliniştit din calea ei. Lupoaica şi câinele aflat pe urmele ei dispăruseră deja din vedere, dar mirosul ei curat şi duhoarea câinelui pluteau în aerul rece şi nemişcat din spatele lor. Putea auzi lătratul răguşit al câinelui aflat mult în faţă şi o uşoară senzaţie de frustrare îi tăie deja elanul.

Femeia oarbă îl urma pe Barbee, alergând imprudentă.

Privind temător înapoi în timp ce ajunse la şosea, o zări la o distanţă de mai bine de un cvartal. O văzu ajungând la o alee care cotea peste peluza îngheţată. Probabil că nu percepuse denivelarea şi curba, căci se împiedică şi căzu cât era de lată pe trotuar.

Barbee avu un scurt sentiment de milă. Ştia că acea cădere neaşteptată o vătămase şi-i făcuse nişte vânătăi dureroase. Totuşi, ea se sculă imediat, şchiopătând, ţinându-se după el cu disperare. Barbee observă lama pumnalului care sclipea în lumina stelelor şi alergă din nou, cotind la dreapta pe şoseaua îmbibată de mirosul amestecat şi încins al lupoaicei şi al câinelui.

Când se opri încă o dată ca să privească înapoi la semaforul intermitent, unde Center Street se intersecta cu şoseaua, femeia oarbă rămăsese mult în urmă. O maşină singuratică se auzea huruind pe drum spre ei. Barbee alergă disperat din calea farurilor strălucitoare până când lumina lor deveni dureroasă, şi apoi se ghemui pe o alee în vreme ce maşina trecea în viteză pe lângă el. Când se ridică să privească din nou înapoi, nu o mai văzu pe Rowena.

Lătratul jalnic al câinelui se auzea undeva la mare distanţă în faţa lui şi în curând se pierdu în zgomotul asurzitor al fabricilor, al şuieratului locomotivelor şi al zăngănitului de oţel al trenurilor din depou. Totuşi Barbee mai putea adulmeca mirosul rămas în urma celor doi, care-l conduse spre est, printr-un labirint de străzi sărăcăcioase care se intersectau, până când ajunse la depou.

Mirosurile câinelui şi lupoaicei se pierdură acolo din pricina duhorii de unsoare arsă de la locomotivă, a izului înţepător de cenuşă uscată, a celui neplăcut al traverselor de creozot amestecat cu mirosul pătrunzător al acidului sulfuric care provenea de la fumul de cărbune. Totuşi, merse pe urma lor până când o locomotivă de schimb apăru pufăind pe şine în întâmpinarea lui, cu frânarul stând pe treaptă.

Barbee sări în lături, dar o rafală neaşteptată de abur răbufni în jurul lui, ştergând orice fel de miros cu excepţia

celui încins, umed şi urât mirositor de unsoare şi metal impregnat în trupul locomotivei. Fără să-l vadă, frânarul scuipă la nimereală lângă el, dar până şi mirosul acela acru de tutun dispăru în abur. Barbee pierduse urma celor doi.

Se învârti într-un cerc strâns, peste şinele paralele, adulmecând plin de speranţă. Nările sale nu simţeau nimic în afară de mirosul aburului, oţelului, creozotului şi amăreala combustibilului diesel pe jumătate ars, toate acestea amestecate cu duhoarea constantă a substanţelor chimice care proveneau din cartierul industrial.

Îşi ciuli urechile flocoase, ascultând disperat. Zgomotul metalic al locomotivei de schimb scădea încet, încet în timp ce dispărea pe şine. Aburul se ridica şi motoarele duruiau în depou. Huruitul fabricilor deveni surd. Departe, înspre răsărit, dincolo de râu, auzi şuieratul unui tren care se apropia, dar nu putea distinge lătratul câinelui.

O durere ascuţită îi cuprinse ochii, în timp ce privea spre răsărit; junghiuri ameninţătoare îi săgetau capul. Coşurile înalte ale fabricilor erau ca nişte degete lungi, negre, care se conturau în primele sclipiri verzui ale zorilor. Lupoaica cea albă se pierduse de el, iar ziua ameninţătoare se apropia; brusc, îşi dădu seama că nu ştia cum să-şi recapete vechea înfăţişare umană.

Mergea la întâmplare peste şinele reci şi sclipitoare când auzi din nou lătratul câinelui dinspre fabrici, acum încet şi neajutorat. Alergă înspre depou, către locul de unde se auzea sunetul, printre două şiruri de vagoane de marfă staţionate care stăteau parţial în calea luminii dureroase, ce creştea văzând cu ochii.

În sfârşit o văzu şi pe lupoaica cea albă, alergând înapoi către el sprintenă, graţioasă şi aparent destinsă. Ea condusese cursa în cerc, cu inteligenţă, dar acum probabil că era epuizată, sau slăbită din cauza zorilor periculoşi, deoarece câinele câştiga teren cu repeziciune. Lătratul deveni mai ascuţit, mai rapid ca intensitate. Deveni un lătrat scurt şi feroce, plin de o bucurie triumfătoare.

Barbee ieşi dintre vagoanele staţionate, în întâmpinarea lupoaicei.

— Tu odihneşte-te, gâfâi el. Am să-i distrag eu atenţia.

Nu era sigur că-l putea îndepărta prea mult, pentru că lumina zorilor îl săgeta cu strălucirea ei crudă şi sporea cu fiece clipă, iar trupul său obosit încă se resimţea în urma contactului şocant cu argintul. Însă lupoaica cu blana mătăsoasă era din tagma lui, aşa că se dădu înapoi ca să atragă câinele departe de ea.

— Nu, Barbee! îi strigă ea rapid. E târziu – acum trebuie să stăm împreună.

Începu să alerge alături de ea, prea obosit ca să întrebe ce avea ea de gând să facă. Lumina strălucitoare a răsăritului creştea tot mai mult, şi Barbee coti în josul râului şi ieşiră din depou, gândindu-se că vor găsi un mic adăpost din calea luminii în tufişurile dese de acolo.

— Pe aici, Barbee! zise lupoaica, stând pe malul înalt. Rămâi cu mine.

Barbee se căţără cu disperare pe panta înţesată de buruieni şi alergă să o ajungă din urmă. Câinele maroniu era la mică distanţă în spatele lor, lătrând cu răsuflarea tăiată la fiecare salt, iar lumina cenuşie sclipea pe zgarda sa aducătoare de moarte. Barbee mări pasul ca să se ferească de ea, străduindu-se să ţină ritmul cu lupoaica albă, care înainta rapid şi oarecum liniştită.

Râul întunecat se afla la mică distanţă în faţă. Duhoarea stătută a malurilor sale noroioase îi pătrunse în nări, la fel ca şi mirosul acru al frunzelor care putrezeau. Vântul îi aduse în nări un iz rânced de la fabrica de deşeuri din oraş şi Barbee adulmecă mirosul neplăcut şi usturător al reziduurilor chimice deversate de fabrici în râul nemişcat şi negru.

Dincolo de râu, flacără albă a zorilor se profilă ameninţătoare pe cer. Ochii lui Barbee se înceţoşau tot mai mult şi-i ardeau, iar trupul i se chirci din pricina luminii care se înălţa. Obosit, alergă să o ajungă din urmă pe lupoaica albă şi mlădioasă. Undeva, departe în faţa lor, sirena trenului şuieră din nou, jalnic.

Ajunseră la podul îngust, şi lupoaica albă păşi peste traverse cu mişcări delicate dar sigure. Barbee se dădu

înapoi, pătruns de o groază veche şi nedesluşită din pricina apei de dedesubt. Dar câinele uriaş care lătra îl prinse aproape din urmă. Tremurând şi atent să nu privească în jos la suprafaţa întinsă şi întunecată a apei îndepărtate, Barbee păşi mai departe şi începu să străbată podul. Câinele îl urmă, nesăbuit.

Barbee se afla la jumătatea podului când traversele începură să scârţâie. Şuieratul trenului se auzi din nou, iar lumina nemiloasă a farului izbucni de după o curbă, la nicio milă în faţă. Îl cuprinse o senzaţie de panică, dar câinele era aproape în spatele lui, gata să-l înhaţe. Alergă cu disperare ca să iasă de pe pod înainte ca trenul să ajungă la el.

Toată oboseala aparentă a lupoaicei albe dispăruse acum. Înaintă şi ea cu paşi repezi, ca o umbră albă, fugară. Barbee alergă cu disperare după ea, aruncându-se parcă spre locomotiva şuierătoare din oţel, care tremura din toate încheieturile. Aerul vibra, iar podul se cutremura. O văzu aşteptându-l, stând pe vine lângă şina care vuia, râzând de câine.

Se aruncă lângă ea prin rafala plină de praf lăsată de trenul care huruia. Abia auzi ultimul urlet de frică al câinelui. Lupoaica zâmbi cu buzele ei roşii când trupul maroniu al câinelui zbură prin aer şi ateriză în apa întunecată cu un pleoscăit surd, apoi ea îşi scuturã cenuşa de pe blana albă.

— Asta o să fie de-ajuns pentru domnul Turk, murmură fericită, şi cred că ne putem ocupa de stăpâna lui răutăcioasă la fel de abil când va sosi momentul – în ciuda tuturor armelor ei din argint şi al sângelui ei corcit!

Barbee se cutremură, ghemuindu-se lângă malul îndiguit, ca să se ascundă de răsăritul care-l ardea. Valul de praf se împrăştia, iar zumzetul şinelor începu să se estompeze. Se gândi la Rowena Mondrick care căzuse pe alee şi care se ridicase şi pornise mai departe şchiopătând, şi o senzaţie de milă îl copleşi pentru o clipă, la fel de intensă ca şi teama de pumnalul ei de argint.

— Nu putem! se înfioră el. Biata Rowena, deja am rănit-o

destul.

— Ăsta e războiul, Will, şopti lupoaica albă. Un război al raselor, la fel de vechi de când lumea şi de când există tagma noastră. L-am pierdut odată, dar nu-l vom mai pierde din nou. Nimic nu e prea crud pentru astfel de trădători corciţi ai neamului nostru ca văduva aia întunecată. Nu mai avem timp acum, dar bănuiesc că deja i-am dejucat planul de a-l avertiza pe Sam Quain. Se ridică graţioasă. Acum a sosit timpul să mergem acasă. Se îndepărtă de el, mergând de-a lungul şinelor. Noapte bună, Barbee!

Barbee rămase singur. Flacăra răsăritului creştea, aruncându-şi lumina asupra lui, iar el se simţi copleşit de o groază rece, căci nu ştia cum să se transforme la loc. Nesigur, bâjbâi să-şi găsească trupul.

Nu ştia care era calea şi totuşi era oarecum conştient de trupul său, zăcând ţeapăn şi puţin îngheţat pe pat, în apartamentul său micuţ de pe Bread Street. Încercă neajutorat să-l stăpânească şi să se mişte încet ca şi cum ar fi căutat să se trezească dintr-un vis.

Acel prim efort se dovedi slab şi stângaci ca primul pas al unui copil. Era oarecum insuportabil de dureros, ca şi cum şi-ar fi suprasolicitat vreo aptitudine pe care nu o mai folosise niciodată. Dar durerea cumplită îl îmboldi. Încercă din nou, disperat să scape de durerea şi mai mare provocată de lumina zilei. Încă o dată simţi acea transformare ciudată şi un curent care-l străbate, după care se ridică greoi în capul oaselor pe marginea patului său.

Dormitorul micuţ şi îngust devenise rece, iar el se simţea îngheţat şi ţeapăn. O amorţeală ciudată şi greoaie îl cuprinsese şi toate simţurile sale erau slăbite în mod bizar.

Adulmecă nerăbdător toate acele mirosuri care i se dezvăluiseră într-o paletă atât de bogată lupului cenuşiu, dar nările sale de om, înfundate din cauza frigului, nu simţiră absolut nimic. Până şi mirosul de whisky dispăruse din paharul gol de pe dulap.

Oboseala îl săgeta în tot trupul; se clătină fără vlagă până la fereastră şi ridică oblonul. Lumina cenuşie a zilei

făcuse felinarele să pălească, iar el se feri de cerul strălucitor, ca şi cum ar fi fost chipul îngrozitor al morţii.

Ce mai vis!

Îşi şterse cu mişcări nesigure broboanele reci de sudoare care-i năpădiseră fruntea din cauza groazei. O durere sâcâitoare îi pulsa în caninul drept – acela fusese colţul de lup, după cum îşi aduse aminte stânjenit, care se lovise de ţintele de argint din zgarda lui Turk. Dacă o mahmureală după o beţie cu rom îi dădea o astfel de stare, mai bine rămânea la whisky – sau poate chiar la ceva mai puţin tare.

Gâtlejul îi era uscat şi aspru. Merse fără vlagă până în baie ca să bea un pahar de apă şi se trezi întinzându-se greoi după pahar cu mâna stângă. Deschise cu o tresărire nervoasă pumnul drept, încleştat, şi descoperi că încă mai ţinea broşa din jad alb a mătuşii Agatha.

Mut de uimire, rămase privind neîncrezător mâna amorţită şi bijuteria aceea ciudată. Pe dosul mâinii sale osoase era o zgârietură lungă şi roşie – exact acolo unde dinţii micuţi şi ascuţiţi ai lui Jiminy sfâşiaseră în vis laba din faţă a lupului cenuşiu. Încercă să scape de o furnicătură neplăcută.

„Nu e nimic ciudat în asta”, încercă să-şi spună el. Îşi aduse aminte de discuţiile de la seminariile bătrânului Mondrick despre psihologia viselor şi cum Mondrick spunea că astfel de manifestări ale inconştientului erau întotdeauna mai puţin extraordinare şi fulgerătoare decât păreau ele celui care le-a visat.

Găsi o explicaţie logică şi anume aceea că propriile sale îndoieli neliniştite în legătură cu April Bell şi mărturia ei ciudată îl făcuseră să se ridice în somn, să scotocească în cutia cu trabucuri de pe dulap şi să caute broşa aceea ciudată. Probabil că se zgâriase într-una din lamele folosite de acolo, sau poate chiar în ac. Iar toate celelalte evenimente nu puteau fi altceva decât efortul său inconştient de a explica acel accident neînsemnat prin prisma propriilor sale dorinţe şi temeri ascunse.

Asta trebuie să fie explicaţia! Cu o grimasă scurtă, abia schiţată, de uşurare, îşi clăti gura uscată, apoi se întinse

nerăbdător să ia sticla de whisky – dar îşi aduse aminte de gustul dezagreabil al părului de câine din vis, aşa că puse sticla la loc cu un gest ferm.

9

După coşmar

Barbee voia să uite acel vis. Se întoarse tremurând în pat şi încercă să adoarmă din nou, dar nu putu. Îl obseda şi-l bântuia fiecare detaliu al acelui coşmar interminabil, îngrozitor de viu şi real. Nu putea să-şi scoată din minte rânjetul lupoaicei cu buze roşii, vertebrele fragile ale Greieraşului Jiminy pocnind între maxilarele lui puternice, sau imaginea văduvei lui Mondrick împiedicându-se în timp ce-i urmărea cu disperare, stârnind compasiune şi confuzie din pricina faptului că era oarbă şi totuşi ameninţătoare cu pumnalul ei de argint.

Barbee se ridică din nou şi se îndreptă clătinându-se spre fereastră ca să tragă oblonul să nu pătrundă înăuntru lumina crudă a zilei. Îşi turnă un antiseptic pe zgârietura aceea enigmatică, apoi se bărbieri cu atenţie şi luă o aspirină ca să-şi aline durerea din maxilar.

„Visele sunt rezultatul logic al unor cauze fireşti”, continua să-şi spună el cu insistenţă, aşa că nu avea nevoie ca doctorul Glenn să-l ajute să-l descifreze pe acesta. Antipatia clară pe care o simţeau Nora Quain şi doamna Mondrick faţă de April Bell ar fi putut, în mod plauzibil, să-i fi creat în propriul subconştient ideea că fermecătoarea roşcată era o lupoaică, iar propria lui indignare faţă de această idee părea un motiv destul de întemeiat ca să-şi imagineze că era lupul cenuşiu. Cu toate detaliile bizare ale tragediei lui Mondrick şi pe fondul oboselii sale psihice, coşmarul căpătase trăsături foarte reale.

Şi totuşi nu era suficient de mulţumit de eforturile sale de psihanaliză raţională. Se hotărî să o sune pe Rowena Mondrick. Voia să se asigure că era într-adevăr în siguranţă

în vechea locuinţă de pe University Avenue şi că Turk, câinele acela uriaş, se afla alături de ea.

Formă numărul cu degetul arătător amorţit. Mult timp nu-i răspunse nimeni – probabil, spera el, toată lumea dormea liniştită. În cele din urmă auzi glasul ascuţit al doamnei Rye, menajera, întrebându-l tăios ce doreşte.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Mondrick, dacă s-a trezit.

— Nu-i aici.

— Aha! înghiţi în sec, încercând să-şi ascundă panica de moment. Atunci dă-mi-o pe doamna Ulford, te rog.

— Nici ea nu-i.

— Cum…? murmură el. Unde…?

— Doamna Ulford a plecat cu salvarea, ca să aibă grijă de biata doamnă Mondrick.

Barbee aproape scăpă receptorul din mână.

— Cum aşa?

— Doamna Mondrick, biata şi draga de ea, probabil că şi-a pierdut minţile de-a binelea azi-noapte. Ştiţi dumneavoastră, din cauza şocului morţii atât de rapide a soţului ei. Fără să mai zic că obişnuieşte să vorbească-n dodii, de când arătarea aia i-a scos ochii pe când traversa râul.

Barbee înghiţi în sec.

— Ce s-a întâmplat? şuieră el nerăbdător.

— S-a trezit în toiul nopţii, s-a strecurat afară din casă cu câinele ăla urât pe care se încăpăţânează să-l păstreze. Cred că avea impresia că urmăreşte pe cineva – aceeaşi arătare, poate, care i-a scos ochii. În fine, avea la ea unul dintre cuţitele alea de argint pe care le-a ascuţit ca pe-un pumnal. A avut noroc că a început să latre câinele, care a trezit-o pe domnişoara Ulford şi ea s-a dat jos din pat şi i-a urmărit.

Barbee asculta, mut şi tremurând.

— Probabil câinele a plecat şi a lăsat-o singură. Doamna Mondrick a alergat împleticindu-se după el pe străzi – biata de ea, oarbă cum e – cât de repede putea. Infirmiera a spus că a trebuit să o urmărească aproape douăzeci de cvartale

– nici nu înţeleg cum a ajuns atât de departe.

Doamna Rye părea să găsească o satisfacţie morbidă în propria povestire.

— Domnişoara Ulford era şi ea epuizată, dar în cele din urmă a adus-o pe doamna Mondrick acasă cu un taxi. Biata de ea, cum e şi oarbă, era toată julită şi sângera fiindcă alunecase pe străzi, şi o cam luase şi razna. Nu voia să lase din mână pumnalul ăla ascuţit până când nu i l-am smuls noi, şi tot striga întruna ceva despre nişte chestii pe care le urmărea Turk. Doamna Ulford a chemat salvarea de la Glennhaven şi m-a trezit să împachetez câteva lucruri pentru doamna Mondrick. Au luat-o în urmă cu mai puţin de o oră, şi s-a luptat cu infirmierii, biata de ea, până când m-am temut că o să şi moară.

— Cred… cred că Glenn a mai tratat-o. Barbee încerca cu disperare să-şi păstreze vocea calmă. Dar de ce nu voia să plece?

— Ne tot implora să o ducem acasă la domnul Sam Quain. Era atât de disperată încât în cele din urmă am încercat să-i telefonez domnului Quain în locul ei, dar centralista mi-a zis că lăsase receptorul scos din furcă. Infirmierii de pe salvare îi tot spuneau că se vor îngriji ei de tot, apoi au dus-o la Glennhaven. Aşa că nu e aici, concluzionă doamna Rye. Pot să vă ajut cu ceva?

Barbee rămăsese înlemnit, mult prea uimit ca să răspundă.

— Alo? se auzi vocea doamnei Rye. Alo?

Barbee nu-şi putu regăsi vocea şi ea închise telefonul nerăbdătoare. Se împletici până la baie şi-şi turnă jumătate de pahar de whisky – apoi îl vărsă cu o mişcare îngrozită, fără să-l guste, în chiuvetă. Dacă băutura avea vreo legătură cu astfel de evenimente tulburătoare, era timpul să renunţe la ea.

Micuţa doamnă Ulford era o infirmieră suficient de inteligentă, îşi spunea el cu încăpăţânare, ca să-şi ducă pacienta la doctorul Glenn. Tragedia aceea bizară de la aeroport fusese în mod evident prea mult pentru doamna Mondrick, iar propriile lui temeri pentru sănătatea ei

probabil că au jucat un rol important în conturarea acelui vis grotesc. Abătut, se decise să nu se mai gândească la nenumăratele coincidenţe dintre realitate şi vis – drumul către nebunie pe care probabil o apucase şi doamna Mondrick.

Dintr-un impuls pe care nu şi-l putu stăpâni, sună la Trojan Arms.

Nu prea îndrăznea să o întrebe pe April Bell dacă reuşise să scape de pe podul de cale ferată şi ajunsese cu bine acasă. Ştia foarte bine că nimeni nu păţeşte nimic în vise, dar voia să-i audă vocea şi să ştie unde se află. Putea să se scuze că nu sunase ieri şi să-i ceară să mai iasă o dată în oraş împreună. Vocea lui căpătă un ton de nerăbdare în timp ce o cerea pe domnişoara Bell.

— Îmi pare rău, domnule, îi răspunse funcţionarul. N-o putem deranja pe domnişoara Bell.

— Sunt un prieten, insistă Barbee. Nu cred că s-ar supăra.

Funcţionarul era ferm pe poziţii, iar Barbee ceru să vorbească cu directorul. Publicitatea este importantă pentru un hotel, iar Gilkins era de obicei cooperant cu membrii presei. Totuşi se părea că April Bell era un caz neobişnuit.

— Ne pare rău, domnule Barbee, murmură el politicos, dar chiar n-o putem deranja. Îmi pare rău, amice, dar domnişoara Bell doarme întotdeauna până la prânz şi a lăsat indicaţii precise să nu fie deranjată decât în caz de incendiu sau vreo crimă sângeroasă.

Barbee încercă să nu se cutremure la aceste ultime cuvinte. I se părea ciudat că roşcata aceea înaltă îşi permitea luxul de a se trezi la ore târzii deşi era un reporter începător care lucra la un ziar de seară. Barbee îi lăsă mesaj că a sunat-o şi se hotărî să nu se mai gândească deloc la coşmarul pe care-l avusese.

Se îmbrăcă în grabă, se opri în colţul străzii să bea o ceaşcă de cafea la Dainty Diner şi merse cu maşina în oraş. Voia să fie înconjurat de oameni, de fiinţe umane. Îşi dorea voci cunoscute, ţăcănitul maşinilor de scris, păcănitul

constant al teleimprimatoarelor, clinchetul matriţelor din maşinile de cules şi huruitul intens al preselor. Se opri vizavi de redacţia lui *The Star,* la chioşcul de ziare al bătrânului Ben Chittum, şi întrebă de Rex.

— E distrus. Bătrânul slăbănog părea teribil de deprimat. Probabil că a avut un şoc destul de mare din cauza morţii doctorului Mondrick. S-a oprit să mă vadă ieri după înmormântare, dar n-a avut prea multe de spus. A fost nevoit să se întoarcă la Fundaţie. Se opri ca să aranjeze o stivă de ziare şi apoi îi aruncă o privire tăioasă lui Barbee. De ce n-au scris ziarele mai mult despre asta? întrebă el. Ştiu că ai fost acolo şi tu, şi fata aia de la *The Call.* Mie mi se pare important când un om ca doctorul Mondrick moare în felul ăsta, dar ziarele n-au scris aproape nimic.

— Nu? Barbee era uşor nedumerit. Credeam că a apărut un articol pe prima pagină – eu am predat unul de şase sute de cuvinte. Cred că am fost şi eu prea supărat ca să mai văd ce-au publicat.

— Uite.

Bătrânul îi arătă un exemplar din *The Star* de ieri. Niciun cuvânt din articolul pe care-l scrisese el nu fusese tipărit. Pe o pagină interioară, găsi un ferpar simplu care anunţa înmormântarea lui Mondrick la ora două după-amiaza.

— Nu mai înţeleg, spuse el şi dădu din umeri, uşor perplex.

Avea de descifrat enigme mai serioase decât asta. Traversă strada, bucuros că se întorcea la dezordinea ordonată din redacţia de ştiri.

Pe biroul său se afla o notiţă tipărită pe o foaie albastră, arhicunoscută, prin care i se cerea să se prezinte la Preston Troy. *The Star* nu se număra printre cele mai importante afaceri ale lui Troy, care includeau fabricile, trustul Trojan, postul de radio şi clubul de baseball. Dar ziarul era odrasla sa favorită, şi îşi conducea majoritatea afacerilor din biroul său spaţios aflat pe colţ, la etajul de deasupra redacţiei.

Barbee îl găsi pe director dictându-i unei secretare zvelte cu păr roşu tiţian, căci Troy era vestit pentru înfăţişarea sofisticată a secretarelor sale. Troy era un bărbat îndesat şi

rumen la faţă, cu o fâşie subţire de păr roşcat în jurul cheliei rozalii. Privi în sus spre Barbee cu nişte ochi albaştri vicleni şi-şi răsuci trabucul între buzele groase şi agresive.

— Găseşte-mi dosarul Walraven, i se adresă el fetei, apoi privirea sa rece reveni asupra lui Barbee. Grady spune că eşti un reporter bun de teren, Barbee. Vreau să-ţi dau o şansă să scrii un articol de senzaţie – sub semnătură proprie – ca să-i facem lobby colonelului Walraven la Senat.

— Mulţam, şefu', îi răspunse Barbee fără tragere de inimă când auzi de colonelul Walraven. Văd că Grady nu mi-a publicat ieri articolul despre moartea lui Mondrick.

— Eu i-am spus să-l scoată.

— Vreţi să-mi spuneţi şi mie de ce? Barbee privea chipul lui Troy cu maxilare rozalii. Credeam c-o să fie un articol de prima pagină, pentru că le-a stârnit interesul oamenilor, iar povestea este incitantă şi misterioasă. Ştiţi, bătrânul Mondrick a murit chiar în timp ce povestea ce-au adus cu ei din Asia în cutia aia verde. Şi povestea rămâne interesantă, şefu'. Barbee îşi înfrână entuziasmul, încercând să pară extrem de calm. Verdictul coronerului a fost moarte din cauze naturale, dar asociaţii bătrânului se comportă ca şi cum n-ar crede o iotă. Ţin ascuns conţinutul cutiei verzi şi încă le e teamă să vorbească. Barbee înghiţi nodul din gât şi încercă să-şi încetinească ritmul. Vreau să mai investighez povestea asta, şefu'. Daţi-mi un fotograf şi am să scot nişte poze de senzaţie care o să facă din Clarendon un oraş ştiut de toată suflarea. Vreau să descopăr de ce s-a dus Mondrick în deşertul Ala-shan, de ce se tem bărbaţii ăia şi ce anume ascund în cutia lor.

Privirea lui Troy era dură şi lipsită de expresie.

— Prea senzaţional pentru ziarul nostru.

Vocea lui răguşită suna extrem de dictatorială.

— Las-o baltă, Barbee. Treci la treabă şi scrie articolul despre colonel.

— Prea senzaţional, şefu'? repetă Barbee ca un ecou. Întotdeauna aţi spus că punctul forte la *The Star* sunt crimele.

— Eu stabilesc politica editorială, izbucni Troy. Nu tipărim

nimic despre cazul lui Mondrick. Şi, aşa cum ai să descoperi, niciun alt ziar mare nu va publica nimic.

Barbee încercă să-şi ascundă neliniştea şi uimirea.

— Dar nu pot s-o las baltă, şefu', protestă el. Trebuie să aflu ce ascunde Sam Quain în cutia aia. Mă obsedează. Visez despre asta.

— Va trebui să lucrezi la chestia asta în timpul tău liber – şi pe propria răspundere.

Vocea lui Troy suna plictisită şi rece.

— Şi oricum nu vom publica nimic, zise el şi-l analiză pe Barbee cu o privire pătrunzătoare, rotindu-şi trabucul gros dintr-un colţ în altul al gurii. Mai e ceva – ţine minte că nu eşti peşte; mai bine renunţi la băutură. Deschise umidificatorul de pe birou, iar chipul său dur se îmblânzi. Ia un trabuc, Barbee.

Vocea lui deveni extrem de amabilă.

— Uite, ai aici dosarul Walraven. Vreau o serie biografică: greutăţile din tinereţe, eroismul din timpul armatei, activităţile de caritate secrete, viaţa fericită de familie, activitatea în slujba oamenilor de la Washington. Şi lasă deoparte orice amănunt care ar putea să nu fie pe placul electoratului.

„Or să fie destule", gândi Barbee în sinea lui.

— În regulă, şefu'.

Se întoarse la biroul său din redacţia zgomotoasă şi începu să răsfoiască grămada de decupaje din ziare. Dar el ştia prea multe amănunte care nu erau cuprinse în acele articole, despre sistemul de canalizare şi obligaţiunile pe care le avea în această afacere, despre scandalul de la departamentul de drumuri publice şi despre motivele care o îndemnaseră pe prima soţie a colonelului să-l părăsească. Era dificil să se concentreze asupra misiunii neplăcute de a reabilita un astfel de om în faţa Senatului, aşa că se trezi privind ţintă pe deasupra maşinii de scris la poza dintr-un calendar care reprezenta un lup slab care urla la lună, şi se gândi cu nostalgie la minunata libertate şi putere de care se bucurase în acel vis.

La naiba cu Walraven!

Barbee îşi dădu brusc seama că trebuia să dezlege misterul care se afla în spatele morţii misterioase a lui Mondrick, a nebuniei Rowenei şi a mărturiei ciudate a lui April Bell. Dacă nu făcea decât să înalţe castele bântuite din băutură şi coincidenţe, atunci voia să fie sigur că aşa stăteau lucrurile. Dacă nu... ei bine, până şi nebunia va putea să spargă rutina monotonă a unui reporter de teren care lucra la *The Star.*

Înghesui documentele referitoare la Walraven în birou, îşi scoase maşina din parcare şi ieşi de pe Center Street, îndreptându-se spre universitate. Tot nu înţelegea de ce cazul lui Mondrick nu se potrivea cu politica editorială a ziarului *The Star,* căci, până acum, nimic nu fusese prea senzaţional pentru Preston Troy. În orice caz, fie că articolul era sau nu publicat, trebuia să afle ce se afla în acea cutie.

Probabil că Sam Quain o mutase deja, bănuia el, din birou în camera pe care o amenaja la etajul de sus al clădirii Fundaţiei. Se întrebă ce făceau acolo tâmplarii şi sudorii ăia şi-şi dădu seama că încă o dată acceptase visul ca fiind real.

Vină dreapta la semafor, apoi o luă la stânga pe Pine Street şi parcă în faţa casei micuţe şi albe a lui Sam Quain. Arăta exact la fel ca în vis, până şi aceeaşi găleată din tablă ruginită şi lopăţica de jucărie se aflau acolo în groapa cu nisip a lui Pat, în grădina din spate. Ciocăni la uşă, încercând să ignore senzaţia neplăcută care-l furnica, iar Nora veni de la bucătărie să-i deschidă uşa.

— Ei, Will, intră!

Ochii albaştri ai Norei se măriră uşor de uimire, şi lui Barbee i se părură şterşi, iar pleoapele erau puţin umflate, ca şi cum n-ar fi dormit bine.

— Sam e acasă?

O senzaţie bruscă de groază, ca de moarte, îl opri pe Barbee în faţa uşii, de parcă această locuinţă liniştită şi aparent primitoare ascundea vreo capcană mortală. Nu se putu abţine să nu adulmece, în timp ce panica îi tăie respiraţia, acel miros neplăcut şi mortal care venea din cutia lui Sam Quain. Dar nările sale nu mai percepură nimic

otrăvitor, doar aroma plăcută a unei fripturi din cuptor, şi observă expresia uşor mirată a Norei.

— Îl caut pe Sam ca să-i iau încă un interviu, îi spuse el. Vreau să-l mai întreb ceva despre expediţiile Fundaţiei şi ce anume au descoperit în acele situri din deşertul Ala-shan.

Chipul ei obosit se încruntă.

— Mai bine o laşi baltă, Will, spuse, şi vocea ei repezită părea seacă şi neliniştită. Sam nu vrea să vorbească despre asta, nici măcar cu mine. Nu ştiu ce-au adus cu ei în cutia aia misterioasă, dar n-ai nicio şansă ca Sam să te lase să te uiţi în ea. A ţinut-o aici în biroul lui în ultimele două nopţi şi s-a trezit în dimineaţa asta visând-o.

— Zău? exclamă Barbee, cu un nod în gât. A visat ceva?

— A crezut că cineva a încercat să i-o ia. Nora se înfioră, iar ochii ei albaştri păreau umbriţi de griji. Cred că toată povestea asta a ajuns să mă macine nervos, la fel şi pe Sam, pentru că amândoi am avut o noapte agitată. Parcă aproape îmi aduc aminte... Nora se opri, privindu-l tăios pe Barbee. E o chestie ciudată, adăugă ea, fără să spună ce anume îşi aducea aminte. Telefonul din biroul lui Sam era scos din furcă azi-dimineaţă. Sunt foarte sigură că noaptea trecută era pus în furcă, iar Sam a încuiat uşa. Nu pot să-mi imaginez cum s-a întâmplat asta.

Barbee nu-i oferi niciun răspuns la această enigmă. Îşi întoarse privirea de la chipul ei tulburat, încercând să-şi înghită nodul care i se pusese în gât, şi o întrebă brusc:

— Unde-i Sam acum?

— La Fundaţie, răspunse ea. A angajat o echipă de muncitori care lucrează zi şi noapte acolo de când s-a întors – construiesc nişte dependinţe în noul laborator, aşa mi-a spus. Le-a telefonat când s-a trezit azi-dimineaţă, iar Nick şi cu Rex au venit cu o dubiţă să-l ia pe el şi cufărul ăla. Nici măcar n-a avut timp să mănânce ceva.

Ochii ei obosiţi îl priveau rugători pe Barbee.

— Sam mi-a zis să nu-mi fac griji, îi spuse ea, dar pur şi simplu nu mă pot abţine. A sunat acum câteva minute să-mi spună că nu vine în seara asta acasă. Presupun că e vorba despre o descoperire foarte importantă care-i va face

pe toţi celebri atunci când o vor anunţa, dar nu prea înţeleg felul în care se comportă. Toţi par atât de… înfricoşaţi!

Nora se înfioră uşor şi apoi adăugă plină de speranţă:

— Poate că Rex o să-ţi spună…

Aici se opri.

— Ce să-mi spună? o întrebă Barbee.

Mâinile ei înroşite de săpun învârteau nesigure colţul şorţului de bucătărie.

— Sam m-a avertizat să nu spun nimic despre asta. Pistruii ieşeau în evidenţă pe chipul ei rotund, palid şi îngrijorat. Ştiu că pot avea încredere în tine, Will, dar n-am avut intenţia să aduc vorba despre asta. Te rog să nu-i laşi pe cei de la ziar să afle ceva.

Ochii ei erau cuprinşi de teamă.

— Vai, Will… sunt aşa de supărată… nu ştiu ce să fac.

Barbee o bătu prietenește pe umărul ei dolofan.

— N-am să scriu nimic din ce-mi spui, îi promise el.

— De fapt, nici nu-i mare lucru.

Vocea ei somnoroasă şi nesigură părea recunoscătoare.

— Ştiu doar că Sam l-a trimis pe Rex înapoi, după ce au plecat azi-dimineaţă, să vină să ia maşina noastră. Aveam de gând să o duc la service să-i regleze frânele în dimineaţa asta, dar ei se grăbeau foarte tare. Sam mi-a spus la telefon că Rex o să ia maşina ca să meargă până la State College în seara asta să facă un anunţ la radio.

— Despre ce?

— Nu ştiu… Sam mi-a spus doar că Fundaţia plăteşte ca să i se aloce spaţiu pentru un program special mâine. M-a rugat să ascult şi eu, dar să nu discut despre asta. Sper că or să explice o parte din acest mister îngrozitor.

Vocea ei deveni agitată.

— N-ai să spui nimic, Will, nu?

— Nu, promise el. Bună dimineaţa, Pat, ce mai faci?

Micuţa Patricia Quain ieşi încet din camera ei şi se agăţă de mâna plină de săpun a Norei. Ochii ei albaştri erau mai roşii decât ai Norei şi încercănaţi. Chipul ei trandafiriu, cu maxilare pătrăţoase, părea că se încăpăţânează să nu mai verse vreo lacrimă.

— Eu sunt bine, mulţumesc, domnule Will.

Vocea ei slabă se străduia să nu izbucnească.

— Dar s-a întâmplat o tragedie cu bietul Greieraş Jiminy. A fost ucis azi-noapte.

Barbee simţi o adiere glacială care venea din străfundurile întunecate ale minţii sale. Se întoarse şi tuşi, străduindu-se să-şi ascundă tresărirea de groază.

— Asta-i o nenorocire.

Vocea lui răsună răguşită.

— Cum s-a întâmplat?

Ochii umezi ai lui Pat clipiră.

— Doi câini mari au venit azi-noapte, îi spuse ea serioasă. Unul era alb şi celălalt cenuşiu. Au vrut să ia cutia lui tăticu' din birou. Micul Jiminy a ieşit ca să-i oprească, iar câinele cel mare şi cenuşiu l-a muşcat de spate şi l-a ucis.

Mut şi tremurând, Barbee se întoarse spre Nora.

— Asta e ceea ce spune Pat.

Vocea ei obosită părea uimită.

— În orice caz, căţeluşul ei a murit. L-am găsit zăcând în groapa de nisip în dimineaţa asta, chiar acolo unde mi-a spus ea să mă uit, când s-a trezit plângând.

Umerii ei plinuţi se ridicară într-un gest de neputinţă în faţa situaţiei inexplicabile.

— Eu cred totuşi că l-a lovit o maşină, insistă ea hotărâtă. Unii din băieţii ăia de la colegiu conduc atât de neglijent noaptea. Probabil că s-a târât înapoi până la groapa cu nisip înainte să moară, iar Pat l-a auzit scâncind.

Pat îşi încleştă maxilarul rozaliu, neîndurătoare.

— Te rog, mamă, nu! protestă ea cu încăpăţânare. Câinele ăla mare şi cenuşiu a făcut asta cu colţii lui lungi şi urâţi. Şi eu l-am văzut şi pe câinele ăla drăguţ şi alb care era cu el, aşa cum visez eu uneori, nu-i aşa, mamă? Tăticu' nu m-a crezut?

— Poate că te-a crezut, draga mea. Nora îşi întoarse chipul rotund şi tulburat către Barbee. E adevărat că Sam s-a albit ca varul când Pat i-a povestit despre visul ei. Nici n-a vrut să meargă cu noi să-l caute pe Jiminy, doar a dat fuga să vadă dacă lada aia mai era în birou.

Ochii ei obosiţi deveniră brusc îngrijoraţi.

— Eşti palid, Will… Te simţi bine?

— Am avut şi eu un vis ciudat, zise el şi încercă să râdă. Poate că mi-a căzut greu ceva ce-am mâncat. Acum am de gând să dau o fugă până la Fundaţie şi să discut cu Sam. Cuprinse spatele micuţ al fetei cu mâna. Îmi pare tare rău de Jiminy.

Copila se trase deoparte şi-şi ascunse chipul înlăcrimat în şorţul Norei.

— Nu cred că Sam îţi va spune ceva, zise Nora. Dacă o va face, Will, te rog să-mi spui şi mie. Îl conduse până afară şi coborî vocea ca să n-o audă Pat. Te rog, Will, mi-e atât de teamă, şi nu ştiu ce să fac.

10

Un prieten de-al lui April Bell

Soarele tomnatic încă îşi mai trimitea razele sale fierbinţi asupra copacilor din campus şi a terenurilor din cadrul Fundaţiei de Cercetări Umane, şi toate pajiştile aveau tonuri de roşu şi auriu din cauza frunzelor căzute. Barbee îşi aduse aminte de mirosurile care fuseseră atât de vii în visul său şi adulmecă aerul rece. Nu simţi decât izul uşor înţepător al frunzelor care ardeau într-o curte.

Îi ieşiră în cale şase studenţi din primul an care mărşăluiau pe University Avenue, însoţiţi de şase studenţi din anul doi cu lopeţi şi încovoiaţi sub greutatea unei cuşti în care se afla mascota oraşului Clarendon, tigrul – îşi aduse aminte că aceasta era săptămâna reuniunii absolvenţilor, iar marşul zilnic al tigrului făcea parte din ceremoniile tradiţionale preliminare de dinaintea meciului de fotbal cu State College.

Mascota reprezenta modelul în mărime naturală al unui tigru, cu dungi maronii şi arătându-şi colţii fioroşi, care nu fusese decât un exponat al muzeului universităţii până când a fost pentru prima oară furat în urmă cu ani de zile de nişte vandali de la State College. Imaginea lui îi trezi amintiri plăcute lui Barbee.

Căci catârgiii fuseseră cei patru eroi care traversaseră munţii la vest de oraşul Clarendon în Cadillacul vechi şi hârbuit al lui Rex în ajunul altui meci cu ocazia reuniunii absolvenţilor, perfect deghizaţi cu vopseaua roşie de război a indienilor de la State College, şi recuperaseră tigrul furat chiar din mijlocul unui dans războinic ceremonial al celor de la State.

Dar asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, înainte ca

bătrânul Mondrick să se întoarcă împotriva lui. Preţ de o clipă, Barbee se întrebă cu nostalgie de ce – dar problemele pe care le avea în prezent erau destul de mari ca să mai mediteze şi la cele neînsemnate din trecut. Parcă maşina după colţ şi o porni cu paşi fermi pe alee până ajunse la clădirea înaltă şi nouă a Fundaţiei.

Acel miros neplăcut care-i rămăsese în nări, şi pe care nu-l putea defini, din noaptea trecută, dispăruse, iar zgomotele tâmplarilor care lucraseră în timpul nopţii încetaseră. Liniştea austeră a coridoarelor înguste părea aproape ameninţătoare. În locul fetei pe care se aştepta să o vadă la biroul de informaţii, găsi un bărbat îndesat care părea mult prea în vârstă pentru tricoul cu emblema universităţii pe care-l purta.

— Îmi pare rău, domnule, i se adresă bărbatul, aruncându-i o privire încruntată. Biblioteca şi muzeul nu sunt deschise astăzi.

— E-n regulă, îi răspunse Barbee amabil. Nu vreau decât să-l văd pe domnul Quain.

— Domnul Quain este ocupat.

— Atunci aş dori să discut cu domnul Spivak sau domnul Chittum.

— Sunt ocupaţi, iar bărbatul se încruntă şi mai tare. Azi nu primim vizitatori.

Barbee tocmai îşi recapitula tactica sa de pătrundere prin forţă când îi văzu pe cei doi bărbaţi lenevind în liftul automat. Şi ei păreau prea bătrâni ca să poarte tricourile cu dungi galbene şi negre cu tigrul din Clarendon, şi se uitau mult prea atent la el. Barbee observă umflăturile de la şoldurile lor şi-şi aduse aminte că Sam Quain angajase paznici pentru Fundaţie.

Barbee mâzgăli pe o carte de vizită cuvintele: *Sam, ne vei scuti pe amândoi de necazuri dacă vorbeşti acum cu mine,* apoi împinse cartonaşul şi o bancnotă de un dolar pe biroul de informaţii, zâmbindu-i pazniculuiu cu privire rece.

— Vă rog să-i trimiteţi asta domnului Quain.

Omul cu chip întunecat împinse înapoi în tăcere dolarul şi merse cu cartonaşul spre lift. Păşea fără vlagă, ca un

poliţist obosit, iar Barbee observă o umflătură şi la şoldul lui. Era clar că Sam Quain avea de gând să protejeze cutia aia.

Barbee aştepta deja de zece minute, ca pe ghimpi, sub privirea rece a paznicului, când Sam Quain ieşi brusc din lift. Barbee văzu cu uimire expresia concentrată şi intensă, de disperare stăpânită, de pe chipul lui; nu era de mirare că Nora era supărată: era în cămaşă, cu mânecile suflecate, iar mâinile sale mari miroseau uşor a substanţe chimice, ca şi cum ar fi fost întrerupt dintr-un experiment de laborator. Faţa sa nebărbierită era cenuşie şi crispată din cauza încordării.

— Pe aici, Will.

Ochii săi duşi în fundul capului îl recunoscură pe Barbee fără să-i arate prea multă prietenie. Sam Quain îl conduse fără amabilitate de-a lungul coridorului până ajunseră într-o cameră lungă care-l uimi puţin pe Barbee. Pe pereţi atârnau hărţi uriaşe ale tuturor continentelor şi altele care-l nedumeriră, până când le recunoscu ca fiind reconstituiri ale mai multor litoraluri şi întinderi de pământ dispărute, din trecutul geologic. Un şir de maşini de perforat şi de sortat cartonaşe ocupau capătul camerei, iar dincolo de ele se aflau şiruri lungi de fişiere din oţel argintiu.

Pentru o clipă, Barbee se întrebă ce fel de informaţii strânseseră bătrânul Mondrick şi asociaţii lui şi ce anume analizau acolo. Râurile şi munţii de pe aceste continente dispărute, mai vechi decât legendarele Atlantidă şi Lemurie[8], erau desenate cu detalii convingătoare, iar graniţele colorate care le traversau îl uimi din nou. Lucrările din încăpere fuseseră fie încheiate, fie întrerupte, pentru că maşinile lucioase tăceau astăzi, iar culoarele slab luminate erau pustii.

Sam Quain închise uşa în spatele lor şi rămase în picioare lângă un birou, cu faţa spre Barbee. În cameră erau scaune,

[8] Lemuria — nume dat în secolul al nouăsprezecelea de geologul Philip Sclater unei întinderi de pământ imaginară din Oceanul Indian. Numele derivă de la lemurieni, animale tipice pentru Madagascar. Mai târziu alţii au numit Lemuria un continent dispărut din Pacific.

dar nu-l invită pe Barbee să ia loc. Îşi strânse pumnul osos într-un gest inconştient de înfrângere a agitaţiei.

— Mai bine o laşi baltă, Will!

Vocea lui liniştită vibra cu o vehemenţă controlată.

— Ţi-o spun pentru binele tău.

— Spune-mi de ce, îl provocă Barbee.

Chipul rigid al lui Quain se crispă ca şi cum ar fi fost chinuit de suferinţă. Ochii lui întunecaţi, plini de durere, priviră în sus o clipă la acele hărţi din trecutul îndepărtat. Tuşi, părând că se îneacă.

— Te rog, Will, nu mă întreba asta!

Barbee se aşeză pe colţul biroului.

— Suntem prieteni, Sam, sau eram. De aceea am venit aici. Poţi să-mi spui unele lucruri pe care trebuie să le aflu – din motive imperioase.

Chipul lui Quain deveni imobil.

— Nu pot să-ţi spun nimic.

— Ascultă, Sam!

Vocea lui Barbee deveni imperativă, tremurând de încordare.

— Ce încerca să spună bătrânul Mondrick când a murit? Ce-aţi descoperit în Ala-shan şi ce aveţi în cutia aia de lemn? întrebă el, cercetând chipul sumbru şi cenuşiu al lui Quain. Şi cine este Fiul Nopţii? Se opri, dar Quain rămase fără să scoată o vorbă, înlemnit. Ai putea foarte bine să-mi răspunzi, Sam, tună el. Sunt ziarist, nu uita. Ştiu cum să mă descurc cu cei care nu vor să vorbească. Am să descopăr ce ascundeţi – fie că vă place sau nu.

Ochii albaştri ai lui Quain se îngustară, iar mărul lui Adam zvâcni când el înghiţi în sec, neliniştit.

— Nu ştii în ce te bagi.

Vocea lui tăioasă şi înceată era dură din cauza durerii.

— Nu vrei să ne laşi în pace cu chestia asta, câtă vreme mai există ceva din vechea noastră prietenie? Nu poţi să uiţi că eşti un ziarist hămesit după ştiri?

— Asta nu e pentru *The Star*, protestă Barbee răguşit. Ziarul nu este interesat de aşa ceva. Dar se întâmplă nişte lucruri pe care nu le pot înţelege. Trebuie să dezleg nişte

enigme, Sam, înainte să înnebunesc!

Vocea lui tremura.

— Ştiu că te temi de ceva, Sam. Altfel, de ce ţi-ai fi luat toate acele măsuri de precauţie inutile ca să-l păzeşti pe bătrânul Mondrick la aeroport? Şi de ce-ai transformat clădirea asta într-o fortăreaţă? zise Barbee şi înghiţi în sec. Care e pericolul, Sam?

Sam Quain clătină din cap, cu încăpăţânare.

— Mai bine o laşi baltă, Will, spuse el. Răspunsurile nu te vor face mai fericit.

Barbee se ridică tremurând de pe marginea biroului.

— Deja ştiu ceva, spuse el răguşit, suficient cât să mă scoată din minţi. Simt că pregăteşti o luptă aprigă cu… ceva anume. Sunt şi eu implicat – nu ştiu cum. Dar vreau să fiu de partea ta, Sam.

Sam Quain se aşează greoi pe scaunul din spatele biroului. Se juca nervos cu un prespapier – Barbee observă că era opaiţul acela roman micuţ al lui Mondrick, cel al cărui desen în smalţ negru îi reprezenta pe Romulus şi pe Remus, fiii gemeni ai întunecatului Marte şi ai unei vestale, sugând la o lupoaică.

— Orice ştii îţi poate aduce necazuri, Will. Amândurora, spuse Sam şi împinse lampa de teracotă departe, cu mişcări bruşte, şi rămase mult timp nemişcat în spatele biroului, privindu-l pe Barbee cu ochii duşi în fundul capului, umbriţi de durere. Cred că îţi imaginezi tot felul de lucruri, rosti domol, într-un final. Nora mi-a spus că munceşti prea mult şi bei peste măsură. Era îngrijorată pentru tine, Will, şi mi-e teamă că are dreptate. Cred că ai nevoie de odihnă. Puse mâna pe telefonul de pe birou. Cred că ar trebui să pleci din oraş câteva zile, Will… înainte să faci o depresie nervoasă serioasă. Am să fac eu aranjamente pentru tine… aşa că n-are să te coste nimic… dacă-mi promiţi că te sui în avionul care decolează după-amiaza asta spre Albuquerque.

Barbee rămase încruntat şi tăcut.

— Vezi tu, explică Sam, Fundaţia are un grup restrâns care lucrează în New Mexico – excavează o locuinţă dintr-o

peşteră ca să găsească rămăşiţe care ne vor spune de ce *Homo sapiens* dispăruse deja în emisfera vestică atunci când au sosit amerindienii. Dar nu trebuie să-ţi faci probleme în legătură cu săpăturile lor.

Un zâmbet plin de speranţă îi încălzi chipul dur.

— Nu vrei să-ţi iei o săptămână liberă, Will? îl rugă el. Am să-l sun pe Troy şi am să aranjez eu la ziar, poţi chiar să scrii un articol de senzaţie în excursie. Bucură-te din plin de soare, de mişcare fizică şi uită-l pe doctorul Mondrick. Porni să ridice telefonul. Pleci astăzi... dacă îţi aranjez rezervarea?

Barbee clătină din cap.

— Eu nu mituiesc pe nimeni, Sam. Îl văzu pe Sam cum se înroşeşte de furie. Încă nu ştiu ce încerci să muşamalizezi, dar nu poţi să mă scoţi afară din oraş aşa. Nu, am de gând să rămân şi să savurez distracţia.

Quain se ridică ţeapăn.

— Doctorul Mondrick a hotărât să nu aibă încredere în tine, Will... cu mult timp în urmă.

Vocea lui suna rece şi monotonă.

— Niciodată nu ne-a spus motivul. Poate că eşti un tip de treabă, sau poate nu. Pur şi simplu nu ne putem permite să riscăm.

Chipul său încăpăţânat era întunecat şi periculos.

— Îmi pare rău că ai ales să fii atât de neînţelegător, Will. Nu încercam să te mituiesc, dar acum trebuie să te avertizez. Las-o baltă, Will. Dacă nu pui capăt acestei investigaţii ridicole a unor lucruri care nu te privesc, vom fi nevoiţi să te oprim. Îmi pare rău, Will, dar aşa stă treaba. Sam îşi scutură plin de regret capul osos, ars de soare. Mai gândeşte-te, Will. Acum trebuie să plec.

Se îndreptă cu paşi mari către uşă şi o deschise.

— Aşteaptă, Sam! protestă Barbee tăios. Dacă poţi să-mi dai un singur motiv raţional...

Dar Sam Quain închise uşa acelei încăperi enigmatice în spatele lor şi se îndepărtă brusc. Barbee încercă să-l urmeze, dar uşile liftului i se închiseră în nas. Conştient de prezenţa paznicului cu privire rece de la biroul de

informaţii, se retrase neliniştit din acel turn neprimitor care devenise o fortăreaţă a lucrurilor inexplicabile.

Ajunse la maşina sa modestă parcată la bordură şi se întoarse să privească în sus la acele ferestre înalte din spatele lui, unde văzuse în vis sclipirea albastră a aparatelor de sudură, în timp ce oamenii lui Quain pregăteau un seif pentru acea cutie. Nu se putu abţine să nu se înfioare şi adulmecă din nou acea duhoare ciudată. Nările sale nu percepură nimic pe moment şi totuşi potrivirea perfectă a evenimentelor din vis cu cele din realitate îl înspăimânta şi avea impresia că propriul său echilibru mintal era încuiat înăuntrul acelei cutii de lemn atât de bine păzite.

O panică bruscă şi ilogică îl făcu să intre rapid în maşină. Ambală motorul, schimbă vitezele brutal şi viră rapid pe curbe, întorcându-se în şosea. Ce prostie, îşi spuse în sinea lui. Dar Sam Quain, cu amestecul acela ciudat de concentrare disperată, regret solemn şi groază pură, îl tulburase profund.

Se învârti cu maşina în jurul campusului până când starea aceea iraţională de groază trecu şi apoi o luă spre centru. Aruncă o privire plin de speranţă spre ceas, dar nu era momentul să o sune pe April Bell. Îşi aduse aminte că încă lucra pentru *The Star,* iar dosarul Walraven stătea la el pe birou în redacţie. Totuşi, mintea lui tulburată protesta la gândul misiunii neplăcute de a-l reabilita pe Walraven în faţa electoratului, şi brusc îşi dădu seama că trebuie să o vadă pe Rowena Mondrick.

De ce purta Rowena bijuteriile acelea vechi de familie, din argint şi atât de ciudate – în realitate şi în visul său? Ce anume găsiseră ea şi doctorul Mondrick în Nigeria şi în ce împrejurări anume avusese loc atacul panterei negre? Ce ştia ea despre săpăturile mai recente ale doctorului Mondrick?

Cunoştea vreun duşman care ar fi putut conspira să-l ucidă la aeroport? Cunoştea numele Fiului Nopţii?

Dacă Rowena i-ar putea răspunde chiar şi la una doar din aceste întrebări care nu-i dădeau pace şi care-i bântuiau

mintea înnegurată, răspunsul ei ar putea fi cheia de care avea nevoie ca să facă distincţia dintre realitate şi iluziile născute din băutură.

Trecând de redacţie, merse cu maşina până la capătul lui Center Street şi apoi spre nord, pe noul drum riveran. Glennhaven se întindea pe o sută de acri bine îngrijiţi, pe dealurile de deasupra râului, la patru mile în afara oraşului Clarendon. Copacii în culori aprinse de toamnă ascundeau clădirea spitalului şi atelierele de terapie profesională care se aflau la mare distanţă de şosea.

Barbee parcă pe aleea pietruită în spatele clădirii principale lungi, o fortăreaţă impresionantă de trei etaje din cărămidă galbenă. Ocoli clădirea şi intră în camera de primire largă, răcoroasă, slab luminată, unde domnea tăcerea. Austeră şi opulentă precum foaierul unei bănci, părea un templu dedicat noului zeu Freud. Fata zveltă care stătea la recepţie în spatele unui birou masiv din mahon era preoteasa virgină a acestui templu. Barbee îi întinse cartea lui de vizită.

— Am venit să o vizitez pe doamna Rowena Mondrick, îi spuse.

Drăgălăşenia ei fragilă îi aminti de portretul unei prinţese din vechiul Egipt pe care îl văzuse în muzeul universităţii. Ochii şi părul ei erau foarte negri, iar pielea era de culoarea palidă a fildeşului, fruntea foarte joasă, iar capul ciudat de lung. Fata răsfoi rapid într-un registru legat în piele neagră şi-i zâmbi feeric.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu aveţi programare, îi spuse, şi vocea ei suna ca o mângâiere prin somn. Ştiţi, toate vizitele făcute pacienţilor noştri trebuie anunţate din timp, prin intermediul doctorului care se ocupă de pacient. Dacă doriţi să lăsaţi o cerere…

— Vreau să o văd pe doamna Mondrick acum.

— Îmi pare foarte rău, domnule.

Zâmbetul ei leneş era obsesiv de exotic.

— Mă tem că va fi imposibil astăzi. Dacă doriţi să reveniţi…

— Cine este medicul ei?

— Un moment, domnule – şi degetele ei subţiri ca de fildeş răsfoiră graţios registrul negru. Doamna Rowena Mondrick a fost internata azi-dimineaţă la ora opt şi este sub supravegherea…

Vocea limpede a fetei tremura melodios, parcă intonând numele unei zeităţi neînsemnate.

— Este sub supravegherea doctorului Glenn.

— Atunci lăsaţi-mă să vorbesc cu doctorul.

— Îmi pare rău, domnule, toarse ea ca o pisică. Dar doctorul Glenn nu se întâlneşte niciodată cu nimeni fără programare.

Barbee îşi trase răsuflarea şi-şi înăbuşi o pornire mânioasă de a trece rapid pe lângă fată ca să vadă ce se întâmplă. Fata îl urmărea cu ochii ei întunecaţi şi ceţoşi, iar el ştia că ea putea chema suficient de mulţi paznici solizi care să asigure sanctitatea solemnă a templului.

I se puse un nod în gât şi încercă să-şi înăbuşe teama care-i usca gura. Ştia că Glennhaven era considerat drept unul dintre cele mai bune spitale de psihiatrie din ţară. Îşi spuse că vechea sa teamă faţă de toate instituţiile psihiatrice nu era deloc întemeiată.

— Doamna Mondrick este o prietenă de-a mea, îi spuse el fetei. Nu vreau decât să aflu cum se simte.

— Orice discuţie în legătură cu pacienţii noştri este contrară regulamentului, spuse preoteasa aceea fragilă cu un glas şoptit. Totuşi, dacă doctorul Glenn se ocupă personal de acest caz, puteţi fi sigur că doamna Mondrick are parte de cea mai bună îngrijire cu putinţă. Dacă doriţi să solicitaţi permisiunea să o vizitaţi…

— Nu, mormăi Barbee. Mulţumesc.

Plecă de lângă fata cu zâmbet exotic şi lăsă în urmă tăcerea aceea mormântală şi nemiloasă. Încercă să-şi spună în sinea lui că femeia oarbă nu era o victimă de sacrificiu întemniţată în acest templu, bine condus, al secolului douăzeci. De fapt, Glenn era un psihiatru renumit, tratamentul pe care i-l va aplica va fi cu siguranţă blând şi profesional.

Barbee se bucură totuşi că ieşea din nou afară. Îşi umplu

mulţumit plămânii cu aerul rece, tomnatic, şi se grăbi să ajungă înapoi la maşină. Încă o încercare eşuase, dar o mai avea pe April Bell. Respiraţia i se acceleră de nerăbdare atunci când se gândi la roşcata plină de viaţă. Sosise aproape momentul să sune la ea la hotel. Avea de gând să-i dea înapoi lupul din jad şi să afle, cumva, dacă April Bell visase…

Apariţia domnişoarei Ulford îi întrerupse şirul gândurilor. Infirmiera, o femeie mărunţică, cu pielea cenuşie, era acum aşezată pe o bancă din staţia de autobuz de la colţ. Barbee opri maşina lângă ea şi se oferi să o conducă până acasă.

— Îţi mulţumesc foarte mult, domnule Barbee.

Zâmbind recunoscătoare cu dinţii ei galbeni falşi, urcă în maşină lângă el.

— Tocmai am pierdut autobuzul, spuse ea plângăreaţă, şi nu ştiu când vine următorul. Cred că aş fi putut-o ruga pe fata aia să-mi cheme un taxi, dar nici eu nu ştiu prea bine ce fac, aşa sunt de supărată din cauza bietei Rowena.

— Cum se simte? şopti Barbee răguşit.

— Suferă de tulburări grave – asta e ce-a notat doctorul Glenn pe foaia ei de observaţie.

Îngrijorarea se citea în vocea nazală şi seacă a infirmierei.

— E încă isterică. Nu voia să mă lase să plec, dar Glenn mi-a spus că trebuie; îi dau sedative ca s-o calmeze.

— Care… – şi glasul răguşit al lui Barbee se întrerupse – … care pare să fie necazul?

— Suferă de groaza asta iraţională, cum îi spune Glenn, şi de o idee fixă ciudată.

— Da? Barbee se încruntă neliniştit. În legătură cu ce?

— Ştii cum a fost ea întotdeauna înnebunită după argint, nu? Glenn spune că asta e o obsesie care s-a agravat după noaptea trecută. Vezi dumneata, noi i-am scos bijuteriile acelea vechi, ciudate, din argint, azi-dimineaţă când îi bandajam zgârieturile şi vânătăile pe care le-a căpătat când a căzut pe trotuar, iar ea, biata de ea, a devenit de-a dreptul îngrozită atunci când a descoperit că nu le mai are. Doctorul Glenn m-a lăsat să mă duc acasă şi să-i aduc

mărgelele şi brăţările, iar ea mi-a mulţumit de parcă i-aş fi salvat viaţa.

Barbee încercă să nu-şi arate groaza.

— Şi ideea aia fixă? întrebă el cu glas pierit. Care e?

— Nu înţeleg deloc. Micuţa infirmieră care stătea aplecată privi în sus spre el cu ochi trişti, uimiţi. Vrea să-l vadă pe domnul Sam Quain. Trebuie să-i spună ceva, după cum zice ea, dar e foarte încăpăţânată. Nu vrea să folosească telefonul, nici nu vrea să-i scrie un bilet şi nici măcar în mine nu are încredere să-i duc mesajul. M-a rugat insistent să-l aduc s-o vadă – voia să-i spun eu că vrea să-l avertizeze – dar desigur, n-are voie să primească vizite.

Barbee încercă să înghită nodul uscat şi aspru care i se pusese în gât şi se hotărî să nu mai pună întrebări, de teamă ca infirmiera să nu-i observe tulburarea. Descoperi că maşina era încă în viteza a doua. Schimbă nervos într-o treaptă superioară, mergând înapoi spre Clarendon de-a lungul drumului riveran.

— Îmi pare aşa de rău pentru biata Rowena, continuă femeia văicărindu-se. Mai e şi oarbă, iar soţul abia i s-a răcit în groapă. E încă teribil de supărată. Ne-a tot rugat să avem grijă de Turk, câinele ei uriaş, îl ştii dumneata. I-a dat drumul azi-noapte şi nu s-a mai întors. Acum zice că are nevoie de el alături de ea, să o păzească în întuneric. Glenn a tot întrebat-o de ce anume îi e teamă, dar n-a vrut să răspundă.

Barbee stătea încordat, cu trupul îngheţat, tremurând la volan. Nu îndrăznea să se uite la infirmieră. Privea ţintă, drept înainte, însă probabil că ochii lui nici nu zăreau drumul. Auzi ţipătul înăbuşit al domnişoarei Ulford şi văzu un camion uriaş apărând la mică distanţă în faţă, pe podul îngust Deer Creek. Cumva ajunsese să conducă mult prea repede. Făcu o manevră de ocolire a camionului, cu scârţâit de roţi, şi reuşi să se strecoare pe lângă parapeţii din beton, după care încetini, fără să se oprească din tremurat.

— Îmi pare rău, îi şopti el infirmierei înspăimântate. Mă gândeam la Rowena.

Îşi spuse că era foarte norocos că domnişoara Ulford nu

ştia ce se petrece în mintea lui. O lăsă la vechea casă modestă de pe University Avenue şi se întoarse din nou în oraş. Era aproape ora prânzului şi aşteptă în biroul său, scotocind nerăbdător printre tăieturile din ziar referitoare la Walraven, să se apropie ora când va putea suna din nou la Trojan Arms.

Toată nerăbdarea aceea care-i tăia respiraţia de a o vedea pe April Bell din nou păru totuşi să dispară atunci când puse mâna pe telefon. Refuza cu încăpăţânare să creadă că ea era mult mai periculoasă decât orice altă roşcată atrăgătoare, dar tot nu putea îndepărta panica ce-l stăpânea. Brusc, puse la loc receptorul în furcă.

Era mai bine să aştepte până când se va putea aduna, se hotărî el. Poate că va fi mai inteligent dacă n-o va mai suna deloc, ci doar să treacă pe la ea neanunţat. Voia să-i vadă chipul atunci când îi va pomeni de broşa aceea din jad alb.

Era ora prânzului, dar lui nu-i era foame. Se opri la o farmacie ca să ia nişte bicarbonat şi la Mint Bar pentru un shot de burbon. Asta îl învioră, apoi se îndreptă spre biroul firmei de avocatură Walraven, cu speranţa de a scăpa pentru un timp de toate aceste incertitudini chinuitoare şi astfel să privească misterul care-o învăluia pe April Bell dintr-o altă perspectivă.

Politicianul cu chip amabil îi oferi şi el un pahar şi începu să-i povestească lucruri deocheate despre rivalii săi politici. Umorul plăcut, de calitate, al colonelului Walraven dispăru totuşi atunci când Barbee îi pomeni despre sistemul de canalizare. Îşi aminti brusc de o întâlnire urgentă, iar Barbee se întoarse la redacţie.

Încercă să lucreze, dar nu putea să-şi scoată din minte cutia aceea păzită, sau nefericita ameninţare a lui Sam Quain. Nu o putea uita nici pe Rowena Mondrick din visul acela obsesiv, apucând strâns cuţitul din argint în timp ce se împiedica şi cădea în urma lui. Nu putea să nu se întrebe ce voia să-i spună ea lui Sam Quain.

Iar din foaia albă din maşina de scris îi rânjea o lupoaică cu ochi verzi.

Nu mai avea rost să tot tragă de timp, se hotărî el brusc.

Îşi îndepărtă groaza aceea iraţională faţă de April Bell, dădu grăbit deoparte dosarul lui Walraven – şi o nouă frică puse stăpânire pe el, aceea că aşteptase prea mult, căci era aproape ora două. Bănui că fata plecase de acasă în urmă cu ceva timp, dacă lucra într-adevăr ca reporter la *The Call.* Se grăbi să ajungă la maşină, se întoarse în apartamentul său ca să ia broşa din jad alb şi conduse nebuneşte pe North Main Street, îndreptându-se către Trojan Arms.

Nu-l surprinse limuzina albastră a lui Preston Troy aflată în parcarea din spatele hotelului. Ştia că una dintre fostele lui secretare superbe avea un apartament la ultimul etaj.

Barbee nu se opri la recepţie, pentru că nu voia ca April Bell să fie anunţată de venirea lui şi astfel să aibă timp să inventeze alte poveşti despre mătuşa Agatha. Voia să-i pună în mână broşa micuţă din jad şi să-i observe expresia ochilor verzui. Nu aşteptă liftul, ci urcă scările până la etajul doi.

Nu-l surprinse nici silueta îndesată a lui Troy legănându-se pe coridor în faţa lui; bănui că fosta secretară se mutase mai jos, într-un apartament nou. Începu să caute numerele apartamentelor. Aici erau 2A şi 2B, următorul ar trebui să fie 2C…

I se tăie respiraţia, căci Troy se oprise în faţa lui, la uşa apartamentului 2C. Barbee rămase holbându-se, cu gura căscată. Omul acela greoi şi mărunt, în costumul lui la două rânduri mototolit şi cravată mov aprins nu bătu la uşă şi nici nu sună. Deschise uşa cu propria sa cheie. Barbee auzi vocea catifelată şi răguşită a lui April Bell răsunând pe un ton familiar şi scăzut, după care uşa se închise din nou.

Barbee se împletici până la lift şi apăsă cu violenţă butonul. Se simţea rău, ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. Îşi aduse aminte că nu avea niciun drept asupra lui April Bell. Fata îi pomenise de alţi prieteni, după câte ţinea el minte, în afară de mătuşa Agatha. Evident nu putea locui aici numai din câştigul de la ziar, se gândi ei.

Dar tot nu se putu abţine să nu se simtă rău.

11

Ucis de tigrul cavernelor

Barbee se întoarse în redacţia zgomotoasă a ziarului, căci nu mai avea nimic de făcut. Nu mai voia să se gândească la April Bell şi încerca să scape de toate dilemele uimitoare şi crude care se întrupau din tenebrele minţii sale, căutând refugiu în vechile sale analgezice: munca asiduă şi whisky-ul curat.

Scoase din nou dosarul Walraven şi încropi un articol despre greutăţile pe care le-a îndurat în copilărie „primul cetăţean al oraşului Clarendon”, neluând în seamă faptele sordide care trebuiau omise. Continuă cu o reuniune a unor cetăţeni indignaţi care voiau să-l oprească pe Walraven şi o prezentă pe un ton batjocoritor, dar aparent serios, aşa cum voiau Grady şi Troy, ca pe o întrunire sinistră între răufăcători pe care-i uneau interese oculte.

Îi era teamă să meargă acasă.

Încercă să nu se gândească la motivele acestor temeri şi rămase în redacţie până când se publică a treia ediţie a ziarului, după care se opri să bea câteva pahare cu nişte colegi în barul de vizavi.

Într-un fel, îi era frică să se culce. Trecuse mult de miezul nopţii, iar el se clătina pe picioare din cauza băuturii şi a oboselii când pătrunse tiptil în holul a cărui duşumea scârţâia şi intră în micul apartament din casa veche şi întunecoasă de pe Bread Street.

Brusc, începu să urască acel loc, cu mirosul vag de mucegai, tapetul decolorat şi sărăcăcios şi mobila ieftină şi urâtă. Îşi ura slujba de la *The Star* şi minciunile cinice ale articolului despre Walraven. Îl ura pe Preston Troy. O ura şi pe April Bell şi se ura şi pe el însuşi.

Se simţea obosit, singur şi trist, şi brusc începu să se autocompătimească. Nu putea să mintă în articol, aşa cum îi ceruse Troy, şi totuşi ştia că îi lipseşte tăria de a-şi da demisia. Doctorul Mondrick fusese cel care-i ucisese mândria şi încrederea în sine, se gândi el cu amărăciune, cu mulţi ani în urmă, atunci când bătrânul savant morocănos îi distrusese brusc cariera pe care şi-o plănuise în antropologie şi refuzase să-i explice de ce. Sau oare acum nu făcea decât să învinovăţească degeaba pe alţii, iar greşeala aceea teribilă fusese vina lui? În orice caz, viaţa sa era distrusă şi irosită. Nu întrezărea viitorul – şi îi era teamă să doarmă.

Zăbovi îndelung în baie şi luă sticla de pe dulap ca să scurgă ultima înghiţitură de whisky. Cu speranţa slabă că astfel ar putea găsi o explicaţie pentru visul său, luă unul din manualele sale vechi din bibliotecă şi încercă să citească capitolul despre licantropie.

Cartea descria credinţele universale neobişnuite şi primitive conform cărora fiinţele umane se puteau transforma în animale carnivore periculoase. Trecu în revistă lista oamenilor care se transformaseră în lupi, urşi, jaguari, tigri, aligatori, rechini, pisici, leoparzi şi hiene. Citi că tigrii vârcolaci din Malaezia erau consideraţi invulnerabili când se transformau, dar limbajul prudent şi obiectiv al savantului academician părea foarte şters şi sec în comparaţie cu intensitatea realităţii din visul lui. Privirea începu să i se înceţoşeze şi ochii să-l doară. Lăsă cartea deoparte şi se strecură fără chef în pat.

I se părea că un tigru vârcolac ar constitui o transformare deosebit de satisfăcătoare. Îşi aduse aminte cu invidie de ferocitatea extremă a tigrului-mascotă al oraşului Clarendon – tigrul cavernelor reconstituit pe care-l văzuse la studenţii din primul an, care-l duceau pe University Avenue în acea dimineaţă. Moţăind, se gândi cu nostalgie la puterea mortală a acelui animal de pradă dispărut, zăbovind încântat asupra fiecărui detaliu pe care şi-l amintea: asupra ghearelor sale feroce şi a colţilor albi, teribili şi nemiloşi, pe care şi-i arăta mârâind. Şi toată

starea aceea de groază la gândul că va adormi se transformă într-o dorinţă arzătoare.

De data aceasta a fost mai uşor. Fluxul schimbării nu-l duru aproape deloc. Sări pe podea, lângă pat, aterizând în locul acela ciudat de strâmt cu o uşurinţă de felină, în tăcere. Curios, se întoarse ca să privească înapoi la forma adormită dintre cearşafuri, o formă slabă şi mică, cu o paloare de cadavru, nemişcată.

O clipă rămase întrebându-se cum a putut adăposti trupul acela slab şi urât toată puterea aceea pură şi splendidă pe care o simţea acum în interiorul lui. Însă mirosurile din încăpere îi erau neplăcute: izul rânced al cărţilor mucegăite, al rufelor murdare care zăceau acolo de zile întregi, al tutunului stătut şi al whiskyului vărsat, iar zidurile înguste erau prea mici pentru dimensiunea sa uriaşă.

Se strecură în sufrageria mică şi o traversă către uşă; cu privirea sa cea nouă vedea totul în cameră cu o claritate minunată, chiar şi în lumina slabă care se strecura pe sub obloanele trase şi care venea de la felinarul din colţul străzii.

Scotoci cu laba sa uriaşă ca să găsească cheia în încuietoare şi apoi îşi aduse aminte de tehnica pe care o învăţase de la April Bell.

Nimic nu era absolut, nicăieri, ci doar probabilităţile erau reale. Mintea sa liberă era ca un tipar în mişcare, un complex veşnic de energie mintală care prindea atomii şi electronii prin intermediul legăturii probabilistice ca să o transforme în mijlocul şi unealta sa. Acele conexiuni mintale puteau stăpâni vântul, puteau trece prin lemn sau metale obişnuite – singura barieră fiind argintul letal.

Făcu efortul pe care şi-l amintea. Uşa începu să dispară. Şuruburile, încuietoarea şi balamalele din metal apărură şi apoi se dizolvară din nou. Se strecură prin deschizătură şi traversă atent holul, trecând de camerele unde se auzea respiraţia înceată a celorlalţi chiriaşi ai doamnei Sadowski.

Şi uşa de la stradă cedă. Un beţiv întârziat împleticindu-se pe trotuarul din faţa clădirii se atinse de blana lui roşcată

şi se uită prin el cu o privire goală, sughiţă o dată şi apoi plecă mai departe, clătinându-se fericit. Păşi printre mirosurile supărătoare de cauciuc ars şi ţigări stinse, căzute pe trotuar, apoi o luă la fugă spre Trojan Arms.

April Bell veni să-l întâlnească lângă lacul micuţ, cu gheaţă pe margini, din parcul mic de vizavi. De data asta nu mai era lupoaică, ci femeie. Totuşi, Barbee îşi dădu seama, de îndată ce o văzu strecurându-se prin uşa de intrare închisă a blocului, că ea îşi lăsase trupul uman dormind în cameră. Era complet dezbrăcată, iar părul îi cădea în valuri roşcate pe sânii albi.

— Probabil că eşti foarte puternic, Will, dacă ai luat o astfel de formă!

Admiraţia îi încălzea glasul catifelat şi plutea în ochii ei verzui, limpezi. Veni în întâmpinarea lui, iar trupul ei înalt se lipi moale şi rece de blana lui. Îl scărpină în joacă după urechi, iar el toarse îndelung, satisfăcut.

— Mă bucur că eşti atât de puternic, şopti ea, pentru că încă nu mă simt bine – vechiul tău prieten Quain era să mă ucidă cu capcana aia inteligentă pe care a pus-o în birou. Iar eu tocmai eram pe punctul de a te suna, Will. Vezi tu, avem altă misiune de îndeplinit în seara asta.

Barbee dădu din coadă, oarecum alarmat brusc.

— Altă misiune?

Se gândi la Rowena Mondrick, oarbă, căzând pe trotuar în timp ce alerga după el cu pumnalul din argint în celălalt vis. Mârâi încet spre femeia de lângă el.

— Nu mai vreau o altă misiune.

— Nici eu. Îl gâdilă în spatele urechilor. Dar tocmai am aflat că Rex Chittum a plecat din oraş acum o oră în maşina lui Sam Quain. A lucrat toată ziua cu Quain la Fundaţie şi acum am aflat că a aranjat să facă mâine o emisiune la postul de radio de la State College. Mi-e teamă că are de gând să încheie acel anunţ ştiinţific pe care bătrânul Mondrick l-a început la aeroport.

Vocea ei coborâtă era ca o melodie cristalină.

— Trebuie să-l oprim, Will.

— Nu pe Rex! protestă Barbee tăios. Rex e un vechi şi

bun prieten.

Pielea capului îi fremătă la atingerea degetelor ei răcoroase şi mângâietoare.

— Toţi bunii şi vechii tăi prieteni sunt fiinţe umane, Will, spuse ea pe un ton alinător. Sunt duşmanii Fiului Nopţii, vicleni, nemiloşi şi puternici. Se folosesc de orice resursă ştiinţifică pentru a ne da de urmă şi a ne distruge. Trebuie să ne folosim de puţinele arme slabe pe care le avem la dispoziţie.

Îl scărpină uşor sub maxilarul puternic. Doar înţelegi asta, nu-i aşa, Will?

Barbee încuviinţă din capul său uriaş, cedând în faţa logicii inexplicabile a fetei. Căci aceasta era viaţa: atingerea chiciurii îngheţate care-i scârţâia sub labele uriaşe şi mâna moale a femeii care parcă scotea scântei din blana lui vărgată cu atingerea ei. Lumea în care cândva Rex Chittum îi fusese prieten nu mai era acum decât un coşmar îndepărtat, plin de compromisuri amare şi de frustrări mortale. Amintindu-şi de dorinţa disperată de evadare care-l făcuse să se întrupeze în acel tigru al cavernelor, mârâi din nou uşurat şi bucuros.

— Atunci să mergem, îl îndemnă ea, iar el o lăsă să-i sară în spate.

Fata nu era deloc grea pentru forţele sale noi şi nestăvilite. El o luă în jos, pe Main Street până spre Center Street şi trecu de semaforul galben care clipea intermitent la colţul campusului, după care o luă în sus spre drumul de munte.

Trecură de casele întunecate şi adormite de lângă şosea. La un moment dat, un câine începu să urle neputincios în spatele lor. Luna răsărise, iar pe cerul limpede constelaţiile toamnei erau parcă îngheţate. Chiar şi la lumina incoloră a stelelor, Barbee putea să distingă totul clar: fiecare piatră şi tufiş de lângă drum, fiecare sârmă sclipitoare înnodată în jurul stâlpilor de telegraf pe lângă care treceau în grabă.

— Mai repede, Will!

Picioarele fine ale lui April se agăţau de trupul lui care alerga. Fata se aplecă înainte, cu sânii lipiţi de blana lui

vărgată, cu părul roşcat lăsat liber în bătaia vântului, strigându-i cu nerăbdare în urechea lăsată pe spate:

— Trebuie să-l prindem pe dealul Sardis!

Barbee îşi iuţi ritmul, bucurându-se de puterea sa nemărginită. Adulmeca în aerul răcoros şi limpede mirosurile proaspete ale pământului şi ale vieţii care-i treceau prin nări şi se bucura de povara caldă a fetei. Asta era viaţa cu adevărat. April Bell îl trezise dintr-o stare letargică rece, asemănătoare cu moartea pe două picioare. Aducându-şi aminte de învelişul acela fragil şi urât pe care-l lăsase dormind în camera sa, se înfioră în timp ce alerga.

— Mai repede! îl îndemnă fata.

Câmpia întunecată şi primele dealuri care se întrezăreau dincolo de ea zburau pe lângă ei ca un nor rătăcitor. Totuşi întâlni un obstacol, chiar şi pentru puterea sa de tigru. În timp ce drumul şerpuia printre costişele întunecate ale dealurilor mai înalte, cu copaci răzleţi, inima care-i bătea cu putere începu să-l săgeteze.

— Cunosc zona asta, şuieră el. Tatăl lui Sam Quain avea o mică fermă aici înainte să moară. Veneam până aici să călăresc şi să vânez cu Sam şi pe drumul ăsta am luat-o – noi, cei patru catârgii, cum ne spunea Sam – atunci când am salvat tigrul-mascotă al oraşului Clarendon de la State College. Am rostogolit bolovani pe drum ca să-i oprim pe indieni, în vreme ce schimbam o roată pe dealul Sardis.

Coastele sale puternice tresăltau din cauza respiraţiei greoaie.

— Probabil că ferma se află la douăzeci de mile în faţă, şuieră el. Panta e foarte înclinată, mi-e teamă că nu putem ajunge acolo.

— Panta este şi mai abruptă pentru maşina vechiului tău prieten, îi strigă fata nerăbdătoare, şi avem un motiv întemeiat pentru care trebuie să-l ajungem pe dealul Sardis – sau să-l lăsăm să plece nevătămat.

— Ce motiv? respiră el din greu.

— Niciodată nu suntem atât de puternici pe cât ne simţim în această stare liberă, şopti ea în bătaia vântului care se înteţea, pentru că trupurile noastre sunt lăsate în

urmă, iar structura minţii noastre libere se hrăneşte doar cu energiile aleatorii ale atomilor din aer sau din alte substanţe pe care le posedăm noi, prin intermediul conexiunii probabilistice. Toată puterea noastră constă în acel control al probabilităţii, aşa că trebuie să profităm de oportunitate.

Barbee îşi scuturǎ capul imens, cu blana lucioasă, deranjat de explicaţiile ei complicate. Paradoxurile care derivau din fizica matematică îl nedumeriseră întotdeauna; acum era încântat de puterea crescândă a tigrului, fără să se mai deranjeze să analizeze structura atomică a puterii.

— Ce oportunitate? întrebă el.

— Cred că Rex Chittum este în siguranţă, şopti fata din spatele lui, atâta vreme cât conduce atent pe un drum drept şi neted; Quain probabil l-a învăţat cum să se ferească de noi, şi probabilitatea să i se întâmple vreun rău este prea mică, iar noi nu-l putem ajunge. Deci mergi mai repede!

Degetele ei subţiri şi reci îl apucară de blana roşcată.

— Trebuie să-l prindem pe dealul Sardis, pentru că probabilitatea ca el să moară va fi mult mai mare atunci când va trece prin curba aceea dublă – intuiesc lucrurile de genul acesta şi pot să-mi dau seama de asta. Omul este speriat. Va merge mult prea repede, în ciuda tuturor sfaturilor primite din partea lui Quain. Fata se lipi de umerii lui largi, vărgaţi. Mai repede! strigă ea, odată cu vântul care şuiera. Şi-l vom ucide pe Rex Chittum pe dealul Sardis!

Barbee se înfioră sub greutatea ei şi se aplecă şi mai mult spre drumul întunecat pe care alerga. Dealurile negre se roteau în jurul lor, de parcă s-ar fi aflat pe două platforme turnante. Trecură de primul pâlc de pini; adulmecă mirosul proaspăt, iar ochii săi vedeau fiecare ac şi con de pin, clar în lumina stelelor.

Dincolo de pini, luminile roşii din spatele unei maşini sclipiră şi apoi dispărură din nou.

— Acolo! strigă fata albă. Prinde-l, Barbee!

Barbee se avântă din nou, iar dealurile întunecate rămaseră în urmă. Muşchii săi puternici îl dureau, pernuţele

labelor erau rănite, iar plămânii care tresăltau anevoios respirau durere pură, însă se apropie de lămpile roşii care luminau puternic şi se îndreptau în goană spre dealul Sardis. Ajunse în spatele maşinii, urcând cu greu ultima pantă lungă către şaua trecătorii, şi observă că era mica maşină decapotabilă de culoare cafenie pe care Nora o cumpărase când Sam fusese plecat. Maşina era cu capota lăsată, în ciuda aerului rece al nopţii – mecanismul nu funcţiona prea bine, îşi aminti el. Aplecat peste volan, încotoşmănat într-un palton negru, Rex Chittum părea speriat şi cuprins de frig.

— Bravo, Barbee, şopti fata cu un glas de felină. Ţine-te aproape, până când ajunge jos în curbă.

Barbee se conformă ascultător. Cauciurile scârţâiră, în timp ce micuţa maşină urca anevoios panta, iar aerul din spatele ei mirosea urât a cauciuc încins şi a benzină pe jumătate arsă. Rex Chittum se întoarse o dată la volan ca să privească înapoi temător. Nu avea nimic pe cap şi Barbee putea vedea fiecare buclă de păr răscolită de vântul rece. În ciuda oboselii care-i făcea chipul să pară cenuşiu, a obrazului neras şi a umbrei de groază din ochii săi înguşti, arăta încă chipeş de parcă ar fi fost o copie a lui Li'l Abner[9].

Barbee mârâi la fata călare pe el.

— Chiar trebuie să-l ucidem pe Rex? protestă el. Întotdeauna a fost un băiat aşa de bun, zău. Am fost colegi de şcoală. Pe atunci niciunul din noi nu prea avea bani, iar Rex întotdeauna încerca să-mi împrumute ultimul lui dolar, când el avea mai multă nevoie decât mine.

— Aleargă, Barbee, murmură fata. Mergi mai departe.

Barbee se întoarse să-şi arate colţii feroce.

— Gândeşte-te la bietul Ben Chittum de la chioşcul de ziare, mârâi el încet. Bătrânul Ben nu-l mai are decât pe Rex. A lucrat în tot felul de locuri ciudate şi umbla îmbrăcat ca un vagabond când au venit prima oară în Clarendon, şi

[9] Personaj din benzile desenate cu acelaşi nume, apărute în ziarele din SUA, care descriau un grup de provinciali simpli, din oraşul sărac Dogpatch. Scrise şi desenate de Al Capp, ele au apărut în 1934 şi au fost publicate până în 1977.

totul ca să-l întreţină pe Rex în şcoală. Asta o să-i frângă inima.

— Aleargă mai departe, Barbee.

Vocea fetei cu pielea albă era clară, dulce şi extrem de nemiloasă.

— Trebuie să facem ceea ce trebuie, pentru că noi suntem ceea ce suntem.

Degetele ei reci îl scărpinau pe umerii puternici.

— Trebuie să facem orice ca să ne salvăm neamul şi să-l apărăm pe Fiul Nopţii. Fata se lipi de blana lui. Aleargă, Barbee! strigă ea. Nu rămâne în urmă, trebuie să simţim mirosul gazelor de eşapament. Aşteaptă acum… stai numai în spate. Ai răbdare până când ajunge la curba aia îngustă şi accelerează ceva mai mult. Aşteaptă până când legătura probabilităţii este suficient de puternică să profiţi de ea… nu simţi cum creşte? Aşteaptă! Aşteaptă…

Trupul ei prelung rămase nemişcat, lipit de al lui. Degetele ei reci se încleştară în blana lui lungă, iar călcâiele ei goale care se agăţau de el îl împungeau adânc în coaste. Era o dulce povară în spatele lui, iar logica clară a noii sale vieţi înfrânse convenţiile oribile ale acelei existenţe vechi şi confuze în care el fusese ca un mort în viaţă.

— Acum, strigă ea. Sari!

Barbee sări, dar maşina micuţă îl ocoli, mergând cu viteză pe panta care ducea în jos. Ghearele sale întinse nu apucară decât asfaltul şi pietrişul, iar gazul de eşapament încins îl înecă.

— Prinde-l, ţipă fata, câtă vreme legătura este suficient de puternică!

Febra cursei alungă urma de remuşcare. Lovi pământul şi ţâşni din nou. Ghearele sale zgâriară şi alunecară pe metalul smălţuit, dar reuşi să se prindă de tapiţeria din piele. Picioarele din spate găsiră bara de protecţie. Se agăţă de maşina care mergea în zigzag, ghemuindu-se.

— Ucide-l, strigă April Bell, înainte ca legătura să se dizolve!

Rex Chittum se întoarse din nou la volan, privind înapoi cu ochi întunecaţi şi temători. Tremura în haina sa umflată,

din cauza vântului aprig sau din alt motiv. Nu părea să observe tigrul care-şi dezgolise colţii. Un zâmbet scurt şi crispat îi lumina chipul obosit, cu barba nerasă.

— Am reuşit, murmură Rex plin de mulţumire, şi Barbee îl auzi. Sam a spus că pericolul era…

— Acum! şopti fata, câtă vreme nu se uită la drum…

Colţii lungi sclipiră într-o mişcare rapidă, plină de milă.

Rex Chittum îi fusese un prieten loial în acea lume moartă şi confuză pe care o lăsase în urmă, iar Barbee nu voia să-l facă să sufere. Legătura probabilităţii era încă o expresie aridă şi tehnică pentru Barbee, dar putea simţi căldura pielii care ceda sub colţii săi în timp ce-i sfâşia gâtul. Uită acele cuvinte, în timp ce gusta dulceaţa sărată şi caldă a sângelui care ţâşnea şi îl ameţea cu mirosul lui.

Mâinile inerte ale bărbatului scăpară volanul. Maşina micuţă mersese prea repede şi, într-un fel, după cum îşi dădea Barbee seama, asta întărise acea legătură care-l făcuse să-şi înfigă colţii lungi în victima sa. Cauciucurile încinse lăsară o dâră de fum pe asfalt şi patinară pe pietriş, apoi maşina părăsi drumul acolo unde şoseaua făcea o curbă strânsă.

Barbee sări din maşina care se prăbuşea. Se răsuci în aer şi apoi ateriză ca o felină pe toate cele patru labe, agăţându-se de pantă cu ghearele. Fata alunecase de pe spatele lui când maşina fugise fără direcţie de sub ei. Căzu pe pietrele răzleţe lângă el, agăţându-se de blana lui cu ambele mâini, disperate. Barbee o auzi răsuflând greoi din cauza durerii şi apoi şoptind îngrozită:

— Uită-te, Barbee!

Maşina care aluneca în gol, cu motorul încă huruind şi roţile învârtindu-se în aerul uscat, părea că zboară pe deasupra lor. Se roti de trei ori şi prima oară se lovi de grohotişul care se afla la o sută de metri sub ei. Se turti, apoi îşi pierdu orice formă şi se rostogoli până când într-un sfârşit se opri într-un bolovan. Corpul acela roşu şi zdrobit aflat pe jumătate în maşină nu făcu nicio mişcare.

— Am ştiut că transferul va fi destul de puternic, îi spuse fata înaltă, torcând ca o felină, şi nici nu trebuie să-ţi faci

griji în privinţa rolului tău, Barbee – poliţia n-o să afle niciodată că nu parbrizul spart i-a tăiat gâtul. Pentru că, vezi tu, probabilitatea ca asta să se întâmple n-a făcut decât să întărească acea legătură, astfel încât colţii tăi să treacă la acţiune.

Îşi scutură cu nerăbdare părul lung şi roşcat şi-l îndepărtă de pe umerii goi, după care se aplecă să-şi pipăie glezna. Chipul ei alb se încordă de durere, iar ochii ei prelungi şi verzui priviră neliniştiţi punctul acela palid argintiu al luminii zodiacale care se ridica în valea întunecată a trecătorii din spatele lor.

— Sunt rănită, şopti ea, iar noaptea aproape s-a sfârşit. Dragul meu, trebuie să mă duci acasă.

Barbee se ghemui lângă o stâncă şi o ajută să urce din nou în spatele lui, după care o luă înapoi prin trecătoare şi de-a lungul drumului întunecat spre Clarendon. Dacă atunci când au pornit la drum fata era la fel de uşoară precum propriii lui paşi de tigru, acum o simţea grea ca o statuie din plumb. Merse împleticindu-se şi clătinându-se din cauza greutăţii ei, tremurând înfrigurat.

Gustul acela cald şi dulceag al sângelui lui Rex Chittum îi lăsase o amărăciune în gură. Toată exaltarea sa nebunească dispăruse. Îi era frig, se simţea rău şi ciudat de obosit şi îi era teamă de răsăritul care începea să strălucească. Ura temniţa aceea strâmtă şi urâtă care dormea în patul lui, dar trebuia să se întoarcă.

Se scutură în timp ce şchiopăta anevoios, îndreptându-se către strălucirea verzuie a zilei, până în momentul în care April Bell protestă tăios. Nu putea să scape de amintirea umbrei aceleia întunecate de groază din privirea lui Rex Chittum când se uitase înapoi prin el înainte să-l atace, şi nici nu putea să nu se gândească la durerea pe care o va simţi bătrânul Ben.

12

Blana tigrului

Barbee se trezi târziu. Lumina albă şi strălucitoare a soarelui care intra în dormitor îi supăra ochii care-l dureau, iar el se răsuci tremurând cu spatele la ea înainte să-şi aducă aminte că puterea ei mortală nu era decât o închipuire. Se simţea ţeapăn şi oarecum bolnav. O stare de oboseală grea, ca de plumb, îl săgeta în tot trupul şi o durere surdă şi agonizantă îi zvâcnea în cap atunci când se ridică în capul oaselor.

Groaza din privirea întunecată şi goală a lui Rex Chittum încă îl mai bântuia şi nu putea uita atingerea pielii moi, a tendoanelor ferme şi a ţesuturilor rigide ale laringelui sfâşiat de colţii săi lungi. Privi temător în jurul camerei înguste, bucuros că nu descoperea nicio dovadă a prezenţei vreunui tigru care intrase aici.

Se ridică nesigur şi se clătină spre baie, ţinându-se cu mâna de cap. Făcu un duş pe cât de fierbinte putu suporta şi apoi la fel de rece, care îi îndepărtă o parte din durerea surdă din trup. O linguriţă de bicarbonat, pe care o amestecă într-un pahar cu apă rece, îi linişti stomacul şi-i îndepărtă senzaţia de greaţă.

Dar chipul din oglindă îl şocă. Avea o culoare cenuşie, de parcă tot sângele i s-ar fi scurs, era ridat şi tras la faţă, cu ochii adânciţi în orbite, înroşiţi şi sticloşi. Încercă să zâmbească, doar ca să mai lumineze ciudata întunecime din ei, iar buzele palide se schimonosiră diabolic în oglindă. Era chipul unui nebun.

Întinse mâna tremurândă ca să schimbe unghiul oglinzii ieftine, sperând să corecteze vreo deformare accidentală. Rezultatul era în continuare neplăcut. Chipul cenuşiu arăta

prea slăbit, iar capul osos ciudat de prelung. Ar face mai bine să ia nişte vitamine, îşi spuse neliniştit în sinea lui, şi să bea mai puţin. Până şi... un bărbierit i-ar fi de ajutor, dacă ar reuşi să nu se taie prea rău.

Telefonul sună în timp ce-şi căuta lama de ras.

— Will?... Sunt Nora Quain, spuse o voce gravă. Fii tare, Will. Sam tocmai m-a sunat de la Fundaţie, a lucrat acolo toată noaptea. M-a sunat ca să-mi spună despre Rex. Rex a plecat spre State College noaptea trecută – cu maşina noastră, dacă-ţi aduci aminte. Probabil că avea o viteză prea mare, poate că era prea nervos în legătură cu anunţul de la radio pe care avea de gând să-l facă. În orice caz, maşina s-a răsturnat pe dealul Sardis, iar Rex a murit.

Barbee scăpă telefonul din mână. Căzu slăbit în genunchi şi bâjbâi după el cu degetele ciudat de amorţite, după care-l ridică din nou.

— ... îngrozitor, şuiera vocea slabă şi răguşită a Norei. În orice caz, a murit pe loc, aşa i-au spus poliţiştii lui Sam. Capul aproape i-a fost retezat. Poliţia a spus că s-a întâmplat din cauza marginii parbrizului. E îngrozitor, iar eu... eu aproape că mă învinovăţesc pe mine. Ştii doar că frânele nu funcţionau foarte bine... iar eu nu m-am gândit să-i spun.

Barbee dădea din cap aprobator în timp ce ţinea receptorul, fără să scoată o vorbă. Nora nu ştia cât de îngrozitor era totul. Barbee voia să strige, dar nodul sec care i se pusese în gâtul uscat nici măcar nu-l lăsa să scoată o şoaptă. Îşi închise ochii care-l dureau în faţa luminii puternice şi crude ce-i intra pe fereastră şi văzu iar chipul frumos şi supt al lui Rex, care în amintirea lui căpătase o expresie cumplită de reproş, iar ochii căprui şi temători continuau să-l privească fără să-l vadă.

Simţi cum receptorul vibrează şi ascultă din nou.

— ... tot ce avea, spunea vocea gâtuită a Norei. Cred că tu eşti cel mai bun prieten al lui, Will. Aşteaptă de doi ani în chioşcul ăla micuţ de ziare ca Rex să vină acasă. În mod sigur va primi vestea foarte rău. Poate că tu ar trebui să-i dai vestea, nu crezi?

Barbee trebui să înghită de două ori.

— Bine, şuieră el răguşit, am s-o fac.

Închise telefonul şi se întoarse clătinându-se în baie, unde luă trei înghiţituri zdravene dintr-o sticlă de whisky. Băutura îşi făcu efectul şi mâinile încetară să-i mai tremure. Termină bărbieritul şi plecă cu maşina în oraş.

Bătrânul Ben Chittum locuia în două camere mici din spatele chioşcului. Când Barbee trase maşina aproape, bătrânul deschisese deja chioşcul şi aranja revistele pe o poliţă în faţa uşii. Îl văzu pe Barbee şi-i rânji voios, arătându-şi dinţii cu strungăreaţă.

— Bună, Will! îi strigă el senin. Ce mai e nou?

Barbee îşi scutură mut capul, înghiţind în sec.

— Eşti ocupat diseară, Will?

Neobservând nimic, bătrânul o porni agale pe trotuar ca să-l întâmpine, scoţându-şi pipa dintr-un buzunar umflat de la cămaşă.

— Motivul pentru care te-am întrebat e că în seara asta îi pregătesc cina lui Rex.

Barbee rămase clătinându-se, având o senzaţie de rece şi de rău interior, în timp ce-l privea pe bătrânul sprinten care-şi aprindea pipa.

— Nu prea l-am mai văzut pe Rex de când s-a întors de peste mări şi ţări, continuă bătrânul Ben. Dar bănuiesc că şi-a terminat treaba până acum şi ştiu că va dori să vină aici. Întotdeauna i-a plăcut tocana mea de vită cu multe condimente, cu biscuiţi fierbinţi şi miere, încă de când era copil, şi-mi aduc aminte că şi tu mâncai cu noi din când în când. Eşti bine-venit, Will, dacă vrei să vii la noi. Am să-l sun pe Rex…

Barbee îşi drese vocea răguşită.

— Am veşti proaste pentru tine, Ben.

Vitalitatea şi agilitatea bătrânului părură să se scurgă din el. Scoase un icnet, îl privi ţintă şi începu să tremure. Pipa îi căzu dintre degetele cioturoase, iar ţeava se sparse pe trotuarul din beton.

— Rex? şopti el.

Barbee înghiţi nodul care i se pusese în gât, apoi dădu

din cap aprobator.

— Proaste?

— Proaste, spuse Barbee. Traversa munţii cu maşina, într-un drum pentru Fundaţie, noaptea trecută târziu. N-a mai putut controla maşina pe dealul Sardis. Rex a murit. Nu… n-a suferit.

Ben Chittum privi ţintă îndelung, fără să vadă nimic, iar ochii i se umpleau încet de lacrimi. Ochii lui erau la fel de negri ca ai lui Rex şi, când priveau în gol peste capul lui Barbee, semănau cu ochii lui Rex, aşa cum arătau şi în visul acela îngrozitor, când îl priveau goi şi adumbriţi de teamă pe tigrul ghemuit.

Barbee îşi întoarse rapid privirea, înfiorat.

— Mi-era teamă, auzi el glasul şoptit şi întrerupt al bătrânului. Nu prea mi se par întregi – niciunul din ei – de când s-au întors de acolo, de peste mări şi ţări. Am încercat să discut cu Rex, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Dar mi-e teamă, Will…

Bătrânul se opri îndurerat să-şi ridice pipa şi ţeava ruptă. Degetele sale tremurânde puseră din nou la loc cu mişcări stângace bucăţile rupte.

— Mi-e teamă, mormăi el din nou. Pentru că eu cred că au descoperit ceva când au săpat în deşertul ăla, ceva care ar fi trebuit să rămână îngropat. Vezi tu, Rex mi-a spus înainte de plecare că doctorul Mondrick căuta adevărata Grădină a Edenului, de unde provenea rasa umană. Mi-e teamă că au descoperit-o, Will – şi încă alte lucruri pe care n-ar fi trebuit să le scoată la iveală. Obosit, îşi îndesă bucăţile din pipa ruptă în buzunar. Rex nu e ultimul care-o să moară, adăugă el.

Ochii lui întunecaţi şi goi priveau din nou atent spre Barbee. Părea că devine conştient că plânge şi-şi şterse lacrimile cu mâneca, furios. Scuturã din cap şi se îndepărtă cu paşi şchiopătaţi şi greoi ca să mute raftul de reviste înapoi în casă.

Barbee rămase privind, prea zguduit ca să-i ofere vreun ajutor măcar.

— Lui Rex i-a plăcut întotdeauna tocana mea de vită bine

condimentată, murmură bătrânul încet, mai ales cu biscuiţi fierbinţi cu unt şi miere. Ţii minte, nu, Will? Îi plăcea de când era copil.

Răvăşit, încuie chioşcul de ziare. Barbee îl duse cu maşina la morgă. Ambulanţa nu se întorsese cu cadavrul, iar Barbee era recunoscător în sinea lui pentru asta. Îl lăsă pe bătrânul năucit pe mâinile amabilului şerif districtual Parker şi se întoarse ca un robot spre Mint Bar.

Cele două pahare de burbon nu reuşiră totuşi să-i oprească zvâcnirea din cap. Lumina zilei era prea puternică şi senzaţia aceea de greaţă îi reveni în stomac. Nu putea uita privirea goală şi lipsită de expresie din ochii îngroziţi ai lui Rex şi o încordare plină de disperare şi groază îl cuprinse când retrăi acele amintiri teribile.

Se luptă cu disperare să alunge acea groază. Încercă să se mişte lent, să zâmbească dezarmant la remarcile spirituale ale altui beţiv care nu se grăbea să plece. Nu reuşi. Bărbatul se mută neliniştit pe un alt taburet mai departe, iar Barbee îl observă pe barman urmărindu-l îndeaproape. Îşi plăti consumaţia şi ieşi afară, cu paşi nesiguri, în lumina puternică a zilei.

Tremura şi ştia că nu poate conduce. Îşi lăsă maşina acolo unde o parcase şi luă un taxi spre Trojan Arms. Uşa principală prin care April Bell se strecurase atât de uşor în visul lui nu era încuiată. Intră clătinându-se şi se furişă direct spre scări, înainte ca portarul să-l poată opri.

De clanţa apartamentului 2C era agăţat un cartonaş pe care scria „Nu deranjaţi”, dar el bătu cu putere. „Dacă şefu’ este încă aici”, se gândi el îndârjit, „n-are decât să se bage sub pat.”

April Bell apăru înaltă, zveltă şi încântătoare, într-un halat verde de culoarea mării, aproape la fel de reală precum fusese şi visul lui. Părul ei lung, bine periat, cu luciri arămii, era lăsat liber pe umeri. Chipul ei era oval, palid şi neted. Nu-şi dăduse cu ruj pe buze, iar ochii ei verzui se luminară când îl recunoscură.

— Will… vino înăuntru!

Barbee intră, bucuros că portarul nu-l ajunsese din urmă,

şi se aşează în fotoliul uriaş pe care i-l arătă ea, lângă un lampadar. Şeful lui nu era în încăpere, dar el se întreba dacă nu cumva acesta era fotoliul în care stătea Troy – căci se îndoia că April Bell ar fi vreun pic interesată de noul număr din revista *Fortune* care se afla pe măsuţă lângă el, sau că îi plăcea să fumeze trabucuri din cutia aceea aurie grea pe care el avea senzaţia că o mai văzuse undeva.

Îşi întoarse privirea de la acele obiecte, simţindu-se aproape vinovat, căci îi provocau o repulsie puternică şi inexplicabilă; însă el nu venise aici ca să se certe cu April Bell. Fata se ridică, cu uşurinţa aceea graţioasă de felină pe care şi-o aducea aminte din vis, şi se aşează pe canapea, în faţa lui. Era uşor să ţi-o imaginezi în timp ce mergea călare pe tigrul care gonea, goală, cu pielea albă şi frumoasă, cu părul ei roşcat fluturând în bătaia vântului... şi tresări neliniştit când observă că succesiunea desăvârşită a mişcărilor ei ascundea faptul că şchiopăta uşor...

— Deci până la urmă ai venit, Barbee, spuse ea încet, cu o voce melodioasă, dar răguşită. Mă întrebam de ce n-ai sunat din nou.

Barbee îşi înfipse mâinile în coapse ca să le oprească tremurul. Voia să-i ceară fetei încă un pahar de băutură, dar deja băuse prea multe şi băutura nu părea să-l ajute. Se ridică brusc din fotoliul unde probabil că stătea de obicei Preston Troy, împiedicându-se puţin de un taburet, şi se îndreptă către celălalt capăt al canapelei. Ochii ei prelungi îl urmăreau, sclipind interesaţi şi uşor maliţioşi.

— April, spuse el răguşit, acum două nopţi la Knob Hill mi-ai spus că eşti vrăjitoare.

Zâmbetul ei îl ironiză.

— Aşa-ţi trebuie dacă-mi cumperi prea multe pahare de daiquiri.

Barbee îşi încleştă mâinile reci şi noduroase ca să nu-i mai tremure.

— Azi-noapte am avut un vis.

Îi era greu să continue şi privi în jur neliniştit la camera tăcută şi luxoasă. Văzu un tablou înrămat reprezentând o femeie fragilă, cu pielea cenuşie, micuţă şi cu o expresie

hotărâtă care probabil era mama lui April; se crispă din nou la vederea revistei de afaceri şi a cutiei aurii cu trabucuri de lângă fotoliu. Gâtlejul îi era uscat, ca o rană deschisă.

— Am avut un vis. Îşi îndreptă din nou ochii care-l dureau spre fata cu braţe şi picioare lungi; zâmbetul ei tăcut îl făcu oarecum să se gândească la rânjetul lupoaicei albe din primul vis. Credeam că sunt tigru. Rosti cuvintele forţat, şuierând şi abrupt. Am avut impresia că eşti… ei bine, că şi tu eşti alături de mine. Amândoi l-am ucis pe Rex Chittum pe dealul Sardis.

Sprâncenele ei negre şi conturate se ridicară uşor.

— Cine-i Rex Chittum? întrebă ea şi ochii ei verzui clipiră inocent. A, da, mi-ai spus, este unul din prietenii tăi care au adus cutia aceea misterioasă din Asia. Cel care ar trebui să locuiască la Hollywood.

Trupul lui Barbee deveni rigid, şi-i aruncă o privire mânioasă din cauza nepăsării ei.

— Am visat că noi l-am ucis, zise el şi aici aproape că strigă cuvintele. Şi acum el e mort.

— Asta-i ciudat, spuse ea, încuviinţând veselă din cap, dar nu chiar atât de neobişnuit. Îmi aduc aminte că l-am visat pe bunicul meu în noaptea în care a murit.

Vocea ei suna oarecum plină de înţelegere, duioasă şi catifelată, asemănătoare cu clinchetul unor clopoţei de aur, însă el avu impresia că resimte o ironie tainică dincolo de cuvintele ei. Îi cercetă din nou ochii verzui şi văzu că sunt limpezi şi cristalini ca lacurile de munte.

— Drumarii ar trebui să repare curba aceea de pe dealul Sardis, adăugă ea absentă, încheind astfel subiectul visului lui Barbee. Recepţionerul mi-a spus că ai sunat ieri-dimineaţă. Cu o graţie leneşă, fata îşi aruncă pe spate părul strălucitor. Îmi pare rău că nu eram trează.

Barbee îşi înghiţi nodul care i se pusese în gât din cauza neliniştii. Voia să-şi înfigă degetele în umerii ei ca de satin şi să o facă să spună tot adevărul – sau ironia aceea ascunsă nu era decât în închipuirea lui? Simţea că îi este frig şi că e încordat din pricina groazei pe care i-o inspira fata – sau poate era vorba de groaza faţă de un monstru

întunecat dinăuntrul lui? Se ridică brusc, încercând să nu arate că tremura.

— Am vrut să-ţi dau ceva, April.

Ochii ei prelungi străluciră nerăbdători şi nu păreau să observe că mâna lui tremura în timp ce căuta broşa aceea micuţă din jad în buzunarul de la haină. O ţinu ascunsă, rece în mână, şi-i urmări chipul în timp ce i-o punea în palma întinsă.

— Vai, Barbee!

Fata o văzu şi mirarea întunecată din privirea ei se transformă într-o încântare inocentă.

— Asta-i broşa mea dragă pe care am pierdut-o, cea pe care mi-a dat-o mătuşa Agatha; e o amintire de familie şi mă bucur aşa de tare că am găsit-o.

Fata trecu lupul acela micuţ care alerga de-a lungul palmei, iar Barbee avu impresia că ochiul din malahit clipeşte spre el din nou, cu o răutate ascunsă, la fel cum îşi închipuia că este şi privirea fetei. Nerăbdătoare, fata îl întrebă şuierând:

— Unde ai găsit-o?

Barbee îi aruncă o privire fixă, urmărind-o necruţător.

— În geanta pe care ai pierdut-o, şuieră el sec, înfipt în inima unei pisici moarte.

Trupul ei suplu se cutremură în halatul verde, ca şi cum s-ar fi prefăcut îngrozită.

— Ce cumplit!

Vocea ei înceată era melodioasă şi caldă.

— Astăzi pari foarte morbid, Barbee, spuse ea şi ochii ei limpezi îl studiau. Zău, nu arăţi bine deloc. Mi-e teamă că bei mai mult decât îţi face bine.

Barbee încuviinţă din cap cu amărăciune, gata să-şi recunoască înfrângerea în jocul pe care ei doi îl jucaseră, dacă fata într-adevăr jucase vreun joc. Barbee îi studie chipul extrem de înţelegător ca să găsească vreun indiciu al triumfului ei secret şi mai încercă o ultimă întrebare neaşteptată, pe care o rosti nesigur:

— Unde-i mătuşa Agatha acum?

— A plecat.

Umerii ei frumoşi se ridicară cu nepăsare de sub părul lăsat liber.

— Spune că iarna de aici, din Clarendon, îi afectează sinusurile, aşa că s-a întors în California. Azi-noapte am urcat-o în avion.

Barbee făcu o mică plecăciune plin de neîncredere, cedând în faţa jocului şi totuşi nesigur dacă mătuşa Agatha existase vreodată, în afara imaginaţiei lui April Bell. Nu se putu abţine să nu se clatine puţin în timp ce stătea în picioare, iar fata veni spre el înţelegătoare.

— Zău aşa, Barbee, îi spuse ea insistent, nu crezi că ar trebui să consulţi un medic? îl cunosc pe doctorul Glenn şi a avut foarte mari succese cu alco... cu persoanele care beau prea mult.

— Haide, spune, şuieră Barbee amar, fă-mă alcoolic, asta şi sunt, zise el şi se întoarse nesigur către uşă. Poate că ai dreptate, şi aici dădu din cap aprobator, îndurerat. Ăsta-i răspunsul simplu la toate întrebările. Poate că ar trebui să-l consult pe Glenn.

— Dar nu pleca încă. Fata i-o luă înainte, cu o graţie ca de şarpe, se aşeză în faţa uşii şi din nou el avu impresia că fata şchioapătă uşor din cauza aceleiaşi glezne pe care şi-o rănise în vis. Sper că nu te-am jignit, adăugă ea încet. N-a fost decât un sfat din partea unei prietene.

Barbee se opri nesigur, privind-o, şi-i simţi parfumul – uşor, răcoritor şi curat, precum parfumul pinilor de la munte din visul său. O dorinţă aprinsă îl copleşi, tânjind după puterea nemiloasă a tigrului, şi fu străbătut de o mânie bruscă şi inutilă din cauza complicaţiilor şi frustrărilor acestei aşa-zise vieţi cenuşii pe care o trăia în lumea reală. Nu reuşise să dezlege enigma care o înconjura pe April Bell. Până şi grija ei serioasă părea să ascundă o ironie secretă, iar el voia să fugă din nou.

— Hai înapoi în bucătărie, îl îndemnă ea. Lasă-mă să-ţi fac o ceaşcă de cafea şi nişte ouă jumări, dacă ai chef de micul dejun. Te rog, Barbee... cafeaua ar trebui să te ajute.

Barbee scutură din cap cu o mişcare bruscă; dacă ea câştigase acel joc secret, ascunzând tot ce ştia despre

lupoaica albă care-l împinsese pe Barbee să o atace pe Rowena Mondrick cea oarbă, ca şi contribuţia ei sinistră la uciderea lui Rex Chittum, atunci el nu voia ca ea să jubileze din pricina nedumeririi lui chinuitoare de acum.

— Nu, îi spuse el, plec.

Probabil că fata observase ultima privire dispreţuitoare pe care el o aruncă revistei şi cutiei aurii cu trabucuri care se aflau pe măsuţă, lângă fotoliul despre care Barbee credea că este al lui Troy.

— Măcar ia un trabuc, îl imploră ea dulce. Le păstrez pentru prieteni.

Fata se mişcă cu o uşurinţă de sălbăticiune şi-i aduse cutia grea, însă el observă din nou şchiopătatul acela care-l neliniştea, aşa că o întrebă fără să se mai gândească:

— Cum te-ai lovit la gleznă?

— M-am împiedicat pe scară când m-am întors acasă după ce-am condus-o pe mătuşa Agatha la aeroport. Ridică uşor din umeri, întinzându-i cutia. Nu e nimic îngrijorător.

Dar pentru Barbee era ceva îngrijorător şi mâna lui subţire începu să-i tremure atât de violent deasupra cutiei încât fata luă unul din trabucurile negre şi tari şi i-l înfipse între degete. Barbee mormăi un mulţumesc şi se clătină orbeşte către uşă…

Totuşi, în ciuda tulburării sale, reuşise să citească monograma inscripţionată pe cutia aurie. Literele erau PT. Trabucul negru, gros şi ascuţit la vârf era aceeaşi marcă de import pe care Troy i-o oferise din umidificatorul de pe biroul său. Deschise uşa cu mişcări stângace şi încercă să îndepărteze încordarea şi durerea de pe chipul său, apoi se întoarse cu faţa spre fată.

Ea rămăsese în picioare, urmărindu-l, cu respiraţia tăiată. Poate că lumina întunecată din privirea ei nu reprezenta decât milă, dar el îşi închipui că este o lucire ascunsă de bucurie diabolică. Halatul verde se deschisese puţin, scoţându-i la lumină gâtul alb, iar frumuseţea care se dezvăluia în faţa ochilor lui îl săgeta ca un cuţit înfipt în inimă. Buzele ei palide îi zâmbiră scurt şi neliniştit şi ea îi strigă ascuţit:

— Barbee, aşteaptă! Te rog…

Dar el nu aşteptă, căci nu putea suporta privirea compătimitoare pe care o vedea, sau ironia pe care şi-o imagina. Lumea aceasta searbădă şi cenuşie, plină de îndoială, înfrângere şi durere era prea mult pentru el şi din nou tânjea după puterea nemiloasă a tigrului.

Închise uşa cu putere în urma lui şi aruncă pe jos trabucul gros, pe care-l zdrobi sub călcâi. Se simţea rău, dar se adună şi merse sfidător spre scară. N-ar trebui să se simtă jignit, îşi spunea în sinea lui. Ce dacă Troy era destul de bătrân ca să-i fie tată? Douăzeci de milioane ar putea foarte uşor să compenseze douăzeci de ani; şi, în plus, probabil că Troy o remarcase primul.

Barbee coborî încet treptele cuprins de o negură cenuşie de durere. Fără să-i pese dacă portarul îl văzuse acum sau nu, ieşi din hol clătinându-se. Poate că fata avea dreptate, mormăi el în sinea lui… poate că ar trebui să-l consulte pe doctorul Glenn.

Nu ştia cum să-şi recapete libertatea aceea plină de fericire din visul în care el era tigru – şi, în orice caz, evadarea aceea nu era posibilă decât noaptea, din moment ce lumina zilei îi afecta structura conexiunilor minţii libere. Nu mai putea îndura această aşa-zisă viaţă reală, cu complicaţiile ei intolerabile care presupuneau groază, durere sufletească şi fizică, confuzie, oboseală, dorinţă sălbatică, nesiguranţă chinuitoare şi panică îndoielnică.

Se hotărî să se ducă la doctorul Glenn.

Nu-i plăceau spitalele psihiatrice, dar Glennhaven era considerat printre cele mai bune din ţară şi tânărul doctor Archer Glenn, la fel ca şi tatăl său, era recunoscut drept un distins pionier în noua ştiinţă a psihiatriei. *Time îi* consacrase un articol pe trei coloane, după cum îşi aduse aminte Barbee, pentru cercetările sale originale în ce priveşte corelaţiile dintre anormalităţile fizice şi psihice şi pentru contribuţia sa strălucită, în timpul serviciului militar în marină din timpul războiului, adusă noii tehnici psihiatrice revoluţionare denumită narcosinteză.

Barbee ştia că, asemenea tatălui său, Archer Glenn era

un materialist ferm. Bătrânul Glenn fusese prieten cu faimosul Houdini şi, până când a murit, pasiunea sa favorită era să investigheze şi să-i dea în vileag pe spiritiştii şi astrologii falşi, cum ar fi ghicitoarele de tot soiul. Fiul a continuat campania tatălui, iar Barbee scrisese în *The Star* mai multe articole referitoare la prelegerile sale, în care ataca orice cult pseudoreligios fondat pe baza unei explicaţii pseudoştiinţifice a supranaturalului. Mintea, spunea motoul lui Glenn, era strict numai o funcţie a trupului.

Cine i-ar putea fi un aliat mai bun?

13

Iadul interior

Barbee merse pe jos nouă cvartale, către parcarea unde îşi lăsase maşina. Mişcarea fizică îi înlătură aburii alcoolului care-i puseseră stăpânire pe creier şi-i linişti şi stomacul de senzaţia aceea de greaţă. Urcă în maşină şi o luă iar spre nord pe noul drum riveran, traversând podul îngust Deer Creek, unde fusese cât pe ce să intre într-un camion în ziua precedentă, şi se îndreptă spre Glennhaven.

Departe de şosea, în spatele zidurilor vesele în culori tomnatice roşu cu galben, clădirile se iveau severe şi respingătoare. Pe Barbee îl trecu un fior atunci când le văzu şi încercă să-şi înăbuşe vechea groază faţă de instituţiile psihiatrice. Aceste fortăreţe neîndurătoare, îşi spuse el hotărât, erau citadele ale sănătăţii care te protejau de temerile necunoscute ale minţii.

Îşi parcă maşina pe aleea acoperită cu pietriş din spatele clădirii principale şi porni, înconjurând clădirea, spre intrarea din faţă. Privind printr-o deschizătură în gardul viu înalt care închidea peluza din spate, văzu o pacientă care mergea rigid, încadrată de două infirmiere cu fuste albe. I se opri respiraţia.

Era Rowena Mondrick.

Înfofolită în negru, ca să nu simtă frigul zilei însorite dar foarte reci, femeia purta mănuşi negre, o eşarfă neagră înfăşurată în jurul părului ei alb şi o haină lungă, tot neagră. Lentilele ei plate şi fumurii păreau să-l privească ţintă în timp ce femeia se întoarse, încadrată de cele două infirmiere, iar el avu impresia că o vede tresărind şi oprindu-se.

În clipa următoare femeia porni din nou la drum,

mergând semeaţă şi dreaptă în faţa femeilor de lângă ea, dând impresia că este îngrozitor de singură. O senzaţie de milă arzătoare îl copleşi pe Barbee şi atunci îşi dădu seama că trebuie să discute cu ea. Se gândi că mintea ei bolnavă ar putea totuşi să deţină răspunsurile la toate întrebările îngrozitoare care bântuiau gândurile lui întunecate.

Cu un gest impulsiv şi brusc, se întoarse spre ea. Voia cu disperare să o ajute, şi în acelaşi timp şi pe sine – şi s-ar putea, după cum îşi spunea el plin de speranţă, ca şi ea să fie prinsă în acelaşi păienjeniş îngrozitor al coincidenţelor, situaţiilor contradictorii şi ambiguităţilor care-l sufocau şi pe el. Simţea că adevărul i-ar putea elibera pe amândoi.

Femeia oarbă şi cele două însoţitoare vigilente se îndepărtau acum de el, mergând spre pâlcul luminos de copaci de-a lungul râului. Barbee alergă după ele prin gardul viu şi traversă peluza umezită de rouă, iar inima îi bătea plină de durere din cauza nerăbdării disperate care-l cuprinsese brusc.

— … câinele meu? se auzi vocea Rowenei, tăioasă din pricina îngrijorării. Nici măcar nu vreţi să mă lăsaţi să-l chem pe bietul meu Turk?

Infirmiera cea înaltă o apucă de braţul ascuţit.

— N-ai decât să-l chemi dacă vrei, doamnă Mondrick, i se adresă răbdătoare infirmiera corpolentă, dar zău că n-are niciun rost. Doar ţi-am spus că a murit, aşa că n-ai decât să-l dai uitării…

— Nu cred nimic! răspunse Rowena, şi vocea ei deveni uşor ascuţită. Nu pot să cred, şi am nevoie de Turk aici. Te rog s-o suni pe domnişoara Ulford şi să-i spui să dea anunţuri în toate ziarele în care să scrie că ofer o recompensă mare.

— Asta nu va fi de niciun ajutor, îi spuse blând infirmiera voinică, pentru că un pescar a găsit trupul câinelui dumitale plutind pe râu ieri-dimineaţă, mai jos de podul feroviar. A dus zgarda bătută în argint poliţiei. Ţi-am spus asta azi-noapte, nu mai ţii minte?

— Ţin minte, şopti femeia oarbă cu tristeţe. Uitasem, pentru că am nevoie de bietul Turk atât de mult… ca să-mi

dea de ştire şi să mă păzească atunci când vor veni să mă ucidă pe întuneric.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji, doamnă Mondrick, o linişti veselă infirmiera cea înaltă. N-or să vină aici.

— Ba or să vină! strigă femeia oarbă, cu respiraţia tăiată. Nu ştiţi... n-o să-i vedeţi atunci când or să vină. L-am avertizat pe dragul meu soţ, cu mult timp în urmă, despre toate pericolele teribile. Şi cu toate astea nici eu nu prea credeam tot ce ştiam... până când l-au ucis... dar acum ştiu că or să vină. Niciun zid nu-i poate împiedica... niciun obstacol în afară de argint... şi nu mi-aţi lăsat prea mult argint asupra mea.

— Ai brăţările şi mărgelele, o linişti infirmiera cea corpolentă, eşti în siguranţă aici.

— Au încercat să mă ucidă o dată, şopti ea cu disperare. Bietul Turk m-a salvat, dar acum a murit, iar eu ştiu că or să vină din nou. Vor să mă oprească să nu-l avertizez pe Sam Quain, dar trebuie să fac asta.

Femeia se opri brusc, încleştându-şi degetele subţiri, care parcă implorau, de braţul infirmierei înalte. Barbee ajunse în spatele ei. Nu avusese intenţia să tragă cu urechea la conversaţia lor, dar acum şocul acestei dezvăluiri accidentale îl înmărmurise şi-l lăsase fără grai, căci câinele pe care ea îl pierduse probabil că murise în primul lui vis.

— Te rog, soră, o imploră ea cu disperare, nu vrei să-i telefonezi domnului Sam Quain de la Fundaţia de Cercetări şi să-l rogi să vină să mă viziteze aici?

— Îmi pare foarte rău, doamnă Mondrick, îi spuse cu blândeţe infirmiera înaltă, dar ştii de ce nu putem face asta. Doctorul Glenn spune că-ţi face rău să primeşti vizite până când nu te simţi mai bine. Dacă o să încerci să te relaxezi şi să ne ajuţi să te facem bine din nou, în curând poţi primi orice vizite...

— Nu mai e timp! o întrerupse ea tăios. Mi-e teamă că or să vină la noapte să mă ucidă, aşa că trebuie să discut cu Sam, zise ea şi se întoarse disperată către infirmiera corpolentă. Vă rog să mă duceţi la Fundaţie! Acum!

— Ştii care sunt regulile, îi reproşă infirmiera. Ştii doar că

nu se poate...

— Sam vă va plăti, şuieră ea disperată, şi le va explica bucuros doctorilor... pentru că avertismentul meu îi va salva viaţa, lui şi multor altora...

Vocea ei subţire se întrerupse şi începu să suspine.

— Chemaţi un taxi... împrumutaţi o maşină... furaţi-o!

— Am vrea să te ajutăm, doamnă Mondrick, îi spuse îngăduitoare fata corpolentă. O să-i trimitem domnului Quain orice mesaj vrei.

— Nu! şopti Rowena. Un mesaj nu e suficient.

Lui Barbee i se puse un nod în gât şi începu să înainteze din nou, gata să deschidă gura. Cele două infirmiere erau încă cu spatele la el, dar Rowena se întorsese, aşa că îi putea vedea lentilele fumurii care priveau fix şi chipul ei îngrozit. Compasiunea pe care o simţea pentru ea îi înăbuşi cuvintele în gât, iar lacrimile îi înceţoşară privirea. Voia cu disperare să o ajute.

— Dar de ce, doamnă Mondrick? o întrebă infirmiera cea înaltă. Şi ce anume ar putea să-i facă rău domnului Quain?

— Un om în care el are încredere, suspină femeia oarbă.

Acele cuvinte îl opriră pe Barbee, de parcă ar fi întrezărit ceva groaznic care se furişa din întuneric. N-ar fi putut să vorbească pentru că groaza îi încleştase gâtul. Se retrase în tăcere, străbătând peluza umedă, ascultând fără tragere de inimă.

— Un om pe care-l consideră prieten, şuieră Rowena.

Infirmiera mai scundă se uită la ceas şi dădu din cap spre cealaltă.

— Am mers pe jos suficient de mult, doamnă Mondrick, îi spuse amabilă fata cea înaltă. A sosit timpul să ne întoarcem înăuntru. Acum eşti obosită şi ar trebui să tragi un pui de somn. Dacă tot mai vrei să vorbeşti cu domnul Quain în după-amiaza asta, cred că doctorul o să te lase să-l suni la telefon.

— Nu! suspină ea, nu este suficient.

— De ce nu? întrebă infirmiera. Cu siguranţă are telefon.

— La fel şi toţi duşmanii noştri, şopti cu glas răguşit femeia oarbă, toţi acei monştri care se pretind oameni! Mă

ascultă pe furiş când vorbesc şi-mi interceptează scrisorile. Turk era dresat să-i adulmece, dar acum a murit... şi dragul de Marck a murit. N-a mai rămas nimeni în care să am încredere, în afară de Sam Quain.

— Poţi avea încredere în noi, îi spuse cu amabilitate fata cea înaltă. Dar acum trebuie să intrăm.

— Foarte bine, spuse calmă Rowena. Am să intru...

Începu să se întoarcă, de parcă s-ar fi supus în tăcere. Totuşi, în timp ce infirmierele se relaxară, ea le împinse cu disperare, se eliberă cu sălbăticie din strânsoarea lor şi o luă la fugă.

— Haide, doamnă Mondrick! N-ai voie să faci asta!

Ambele infirmiere, uimite, fugiră după ea, dar femeia se mişca repede, cu o agilitate disperată. Preţ de o clipă, păru c-a scăpat, iar Barbee crezu că va ajunge la copacii de dincolo de râu. Aproape că uitase de handicapul ei, dar ea se împiedică de un aspersor înainte să fi apucat să parcurgă mai mult de doisprezece metri şi căzu direct în nas.

Cele două infirmiere o ridicară cu atenţie. Ţinând-o de braţele subţiri cu o fermitate blândă, se întoarseră cu ea înapoi spre clădire. Barbee vru să o ia la fugă când îşi dădu seama că va fi văzut. Căci nebunia Rowenei era prea mult pe potriva viselor sale ciudate, şi se simţi străbătut brusc de un fior de groază când se gândi la luciditatea rece şi frenetică pe care avu impresia că o întrezăreşte dincolo de nebunia ei sălbatică.

— Bună ziua, domnule. Infirmiera cea înaltă îl privea pătrunzător, ţinând-o strâns pe Rowena de cotul ascuţit. Cu ce vă putem ajuta?

— Tocmai mi-am parcat maşina. Barbee făcu un semn cu capul spre parcarea din spatele lui. Îl caut pe doctorul Glenn.

— Trebuie să o luaţi înapoi prin gardul viu, vă rog, domnule, zise fata cea înaltă, care zâmbea precaută. Există o alee care înconjoară clădirea şi duce la intrarea principală. Trebuie să discutaţi cu recepţionera în legătură cu întâlnirea pe care o aveţi.

Barbee abia dacă auzea ceva. O urmărea pe Rowena Mondrick, care înmărmurise de la primele sunete ale vocii sale, iar acum stătea tăcută între cele două infirmiere, ca şi cum ar fi îngheţat de frică. Probabil că-şi pierduse ochelarii fumurii atunci când căzuse, căci orbitele goale nu erau acoperite şi arătau oribil, transformându-i chipul alb şi îngrozit într-o mască teribilă.

— Este Will Barbee.

El nu voia să discute acum cu ea. Auzise suficient ca să ştie că orice i-ar spune ea nu va face decât să-l atragă şi mai mult în acel păienjeniş întunecat de îndoieli îngrozitoare. Îi era frig şi se simţea rău din cauza groazei pe care i-o pricinuia Rowena – dar nu-şi putu opri glasul şuierător şi răguşit:

— Spune-mi, Rowena, ce avertisment ai pentru Sam Quain?

Ea rămase cu faţa spre el, înaltă şi slabă, înveşmântată în negru, crispându-se, ca şi cum acele cicatrice înfricoşătoare erau nişte ochi care priveau o scenă îngrozitoare, de nesuportat. Tremura atât de violent încât cele două infirmiere o apucară strâns de braţele slabe. Gura ei cu buze palide se deschise de parcă ar fi vrut să ţipe, dar nu scoase niciun sunet.

— De ce te-a atacat pantera aia neagră în Nigeria?

Întrebarea aceea părea că se rostise singură, împotriva voinţei lui Barbee.

— Şi ce fel de panteră era?

Buzele ei albe se încordară.

— Ce anume căuta cu adevărat doctorul Mondrick – acolo, şi în deşertul Ala-shan? Ştia că ea nu-i va răspunde, dar nu se putea abţine să nu-i pună întrebările pe nerăsuflate. Ce au adus el şi cu Sam în cutia verde din lemn? Cine ar fi vrut să-i ucidă?

Femeia se retrase de lângă el, dând din cap îngrozită.

— Opriţi-vă, domnule! îl dojeni tăios infirmiera corpolentă. N-o deranjaţi pe pacienta noastră. Dacă vreţi într-adevăr să-l vedeţi pe doctorul Glenn, ocoliţi clădirea până ajungeţi în faţă.

Cele două infirmiere se îndepărtară în grabă, iar femeia care tremura se afla între ele.

— Cine sunt duşmanii ăia misterioşi? Barbee nu se putu abţine să nu fugă după ea şi-şi înăbuşi tonul acela răguşit şi disperat: Cine sunt ucigaşii din întuneric? Cine i-ar face rău lui Sam Quain?

Femeia se zbătu în braţele puternice care o ţineau.

— Nu ştii, Will Barbee?

Vocea ei monotonă, tremurătoare, îi păru la fel de hidoasă ca şi chipul ei cu cicatrice.

— Nu ştii răspunsul şi singur?

Groaza puse stăpânire pe Barbee şi rămase fără glas.

— E mai bine să încetaţi, domnule, îl avertiză infirmiera înaltă. Dacă aveţi treabă aici, intraţi prin faţă. Dacă nu, atunci părăsiţi incinta.

Cele două infirmiere se îndepărtară grăbite, iar femeia oarbă mergea şchiopătând, încadrată de ele. Barbee se întoarse zguduit către deschizătura din gard, încercând să nu se întrebe ce voise să spună Rowena. Se agăţa de speranţa slabă că doctorul Glenn îl va ajuta.

În sala de primire rece şi austeră, unde domnea liniştea ce trebuia respectată, acea preoteasă subţire şi brunetă din vechiul Egipt îşi ridică privirea graţioasă de la biroul ei către el, zâmbindu-i uşor, visătoare, urându-i bun venit în templul ei. Barbee încă mai tremura; nu putea uita chipul îngrozitor al Rowenei şi nici nu-şi putea înlătura vechea teamă nedefinită faţă de bolile psihice şi instituţiile psihiatrice.

— Bună dimineaţa, domnule Barbee, rosti preoteasa cu un glas melodios. Vă pot fi de ajutor astăzi?

Barbee încercă în zadar să-şi regăsească vocea şi-i şopti că doreşte să-l vadă pe doctorul Glenn.

— Este încă foarte ocupat, zise ea cu o voce limpede, mângâietoare. Dacă aţi venit în legătură cu doamna Mondrick, cred că răspunde minunat la tratament. Mi-e teamă că totuşi n-o puteţi vizita. Doctorul Glenn nu doreşte să o viziteze nimeni deocamdată.

— Tocmai m-am întâlnit cu ea, şuieră Barbee morocănos. Nu ştiu ce efecte miraculoase are tratamentul, dar tot

vreau să-l văd pe doctorul Glenn, zise el, înghiţind în sec. E... e vorba despre... mine.

Zâmbetul ei misterios era ca o mângâiere prin vis.

— Nu vreţi să vă consulte doctorul Bunzel? Este diagnosticianul-şef, sau doctorul Dilthey, şeful secţiei de neuropatologie. Sunt sigură că oricare dintre ei...

Barbee clătină din cap.

— Spune-i lui Glenn că sunt aici, o întrerupse el răguşit. Spune-i doar că am ajutat o lupoaică albă să-l ucidă pe câinele doamnei Mondrick. Cred că-şi va găsi timp pentru mine.

Fata cu înfăţişare exotică se întoarse cu mişcări graţioase. Degetele ei rapide, de culoarea fildeşului, băgară o fişă în pupitrul de comandă şi ea vorbi într-un transmiţător pe care-l avea la gât. Ochii ei negri şi limpezi se întoarseră din nou spre Barbee, luminoşi, fără să fie miraţi.

— Doctorul Glenn vă primeşte imediat, domnule Barbee.

Vocea ei era parcă o melodie unduioasă, în surdină.

— Dacă vreţi să aşteptaţi o clipă, o să vă conducă infirmiera Graulitz.

Infirmiera Graulitz era o blondă musculoasă, cu cap de cal şi privire sticloasă. Dădu din cap spre el, şi mişcarea ei păru ca o provocare rece, ca şi cum ar fi avut de gând să-i administreze un medicament amar şi să-l forţeze să spună că i-a plăcut. Barbee o urmă de-a lungul unui coridor lung şi tăcut, apoi intră într-un birou micuţ.

Cu o voce răguşită şi înăbuşită, ea îi puse câteva întrebări, printre care cine-i achită nota de plată, ce boli ştie că a avut şi cât de mult alcool bea. Infirmiera îşi notă răspunsurile pe un cartonaş gol şi-l obligă să semneze un formular pe care nici nu încercă să-l citească. Tocmai când era pe punctul de a termina, o uşă se deschise în spatele lui. Femeia se ridică şi-i spuse încet lui Barbee:

— Doctorul Glenn vă primeşte acum.

Celebrul psihiatru era un bărbat înalt şi chipeş, cu păr negru şi ondulat şi ochi căprui, somnoroşi. Îi întinse o mână bronzată, cu piele fină, zâmbindu-i prietenește. Barbee îl

privea fix, surprins de o impresie ciudată şi fugară că doctorul era o cunoştinţă apropiată de care uitase. Sigur că-l mai întâlnise pe Glenn atunci când scrisese în *The Star* articolele acelea despre prelegerile sale. Îşi spuse în sinea lui că probabil de-asta avea acea impresie, cu toate astea nu putea să scape de sentimentul că era vorba de ceva mai vechi şi mai intim.

— Bună dimineaţa, domnule Barbee.

Vocea doctorului era profundă şi ciudat de liniştită.

— Vino cu mine, te rog.

Biroul său era de un lux simplu, aerisit şi atrăgător, şi înăuntru se aflau puţine lucruri care să-ţi distragă atenţia. Două fotolii mari din piele, o canapea cu un prosop curat şi alb deasupra pernei, un ceas de perete, o scrumieră, flori într-o vază pe o masă micuţă, o bibliotecă înaltă plină de volume medicale impresionante şi exemplare din *Revista de psihanaliză.* Jaluzelele trase ofereau priveliştea pădurii minunate şi a râului şi puteai să întrezăreşti şoseaua acolo unde cotea.

Barbee luă loc, mut şi neliniştit.

Glenn se aşeză nepăsător pe celălalt fotoliu şi-şi bătu o ţigară pe unghia degetului mare. Părea liniştitor de competent şi lipsit de griji. Era ciudat, îşi spuse Barbee în sinea sa, că nu avusese sentimentul de familiaritate atunci când îi luase un interviu lui Glenn cu ocazia acelor prelegeri. Sentimentul deveni repede o simpatie plină de încredere.

— Fumezi, domnule Barbee? întrebă Glenn. Care este problema?

Barbee prinse curaj când văzu cât de calm era doctorul şi spuse repede:

— Practici vrăjitoreşti!

Glenn nu păru nici surprins şi nici impresionat, ci doar aştepta.

— Fie mi s-au făcut vrăji, îi spuse Barbee cu disperare, fie îmi pierd minţile.

Glenn suflă un fum palid.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti totul?

— Totul a început luni seara, la aeroport, începu Barbee, cu stângăcie la început, apoi continuă din ce în ce mai liniştit. Fata asta roşcată a venit la mine în timp ce-i aşteptam pe membrii expediţiei conduse de Mondrick să aterizeze cu charterul lor…

Îi povesti despre moartea lui Mondrick, despre pisica ucisă şi despre teama inexplicabilă a celor care supravieţuiseră şi care păzeau cutia aceea din Asia. Îi descrise visul în care alerga alături de April Bell transformat în lup şi cum câinele Turk murise; urmărindu-i chipul lui Glenn, întunecat şi neted, nu putu observa decât un interes profesional calm şi plin de compasiune.

— Noaptea trecută, doctore, am visat din nou, continuă el agitat. Am visat că eram un tigru al cavernelor şi totul era ciudat de real. Fata era din nou cu mine, spunându-mi ce să fac. Am urmărit amândoi maşina lui Rex Chittum până în munţi, şi eu l-am ucis pe dealul Sardis.

Groaza acelui coşmar ciudat şi a consecinţelor sale şocante scăzuse puţin în timpul povestirii şi el avea impresia că se molipseşte puţin de calmul imperturbabil al lui Glenn; şi totuşi, acum, în timp ce încheia povestirea, vocea sa răguşită tremura din nou.

— Rex a murit exact aşa cum l-am ucis eu în vis. Cercetă disperat chipul frumos şi prietenos al lui Glenn. Spuneţi-mi, doctore, îl imploră el răguşit, cum poate un vis să se potrivească atât de bine cu realitatea? Credeţi că l-am ucis cu adevărat pe Rex Chittum noaptea trecută din cauză că am fost vrăjit? Sau credeţi că sunt deja nebun?

Archer Glenn îşi uni cu grijă vârfurile degetelor.

— Este un proces îndelungat, domnule Barbee. Încuviinţă din cap grav. Da, va dura ceva timp. Îţi sugerez să facem în aşa fel încât să stai aici, la Glennhaven, cel puţin următoarele zile. În acest fel personalul nostru va putea să te ajute.

Barbee se ridică tremurând din fotoliu.

— Dar cum rămâne cu acele fapte? întrebă el cu un glas înăbuşit şi frenetic. Chiar am făcut acele lucruri pe care credeam că le-am visat, sau sunt nebun?

Glenn rămase nemişcat, privindu-l cu nişte ochi calmi şi somnoroşi, până când Barbee se prăbuşi din nou slăbit în fotoliul său.

— Lucrurile care se petrec adesea nu sunt la fel de importante pe cât este interpretarea pe care mintea – în mod conştient sau inconştient – le-o dă.

Vocea pătrunzătoare a lui Glenn suna detaşată şi leneşă.

— Un singur aspect al povestirii dumitale mi se pare totuşi semnificativ. Fiecare întâmplare pe care ai menţionat-o, pornind de la criza de astm care i-a fost fatală doctorului Mondrick până la accidentul de maşină a lui Chittum, chiar şi moartea câinelui doamnei Mondrick, toate au o explicaţie perfect firească.

— Asta mă înnebuneşte pe mine. Barbee îl privi cu coada ochiului, încercând cu disperare să descopere vreo reacţie dincolo de nepăsarea sa voită. Totul ar putea fi coincidenţe – dar oare *sunt*?

Vocea gâtuită a lui Barbee se ascuţi.

— Cum de-am ştiut de moartea lui Rex Chittum înainte să mi se spună?

Glenn îşi desfăcu degetele sale lungi şi luă o altă ţigară, pe care o bătu uşor de unghia degetului mare.

— Uneori, domnule Barbee, mintea ne păcăleşte. Mai ales în condiţii stresante de care nu suntem conştienţi, avem tendinţa de a deforma amănuntele unei relaţii de cauză-efect. O astfel de gândire defectuoasă nu înseamnă neapărat nebunie. Doar ştii că Freud a scris o operă întreagă despre psihopatologia vieţii de zi cu zi. Doctorul îşi aprinse leneş ţigara cu o brichetă plată din aur. Haide să analizăm cazul dumitale cu calm, domnule Barbee, fără să încercăm să te diagnosticăm în grabă. După câte am înţeles, eşti foarte solicitat la un loc de muncă unde nu te-ai adaptat foarte bine. Recunoşti că bei mai mult decât este necesar şi probabil că ţi-ai dat seama că un astfel de stil de viaţă duce la colaps, într-un fel sau altul.

Barbee rămase nemişcat.

— Deci credeţi că sunt… nebun?

Glenn clătină din capul său frumos, criticându-l parcă.

— N-am spus asta şi cred cu tărie, domnule Barbee, că priveşti chestiunea sănătăţii dumitale dintr-un punct de vedere afectiv exagerat, pentru că mintea nu este o maşinărie, iar circumstanţele mintale nu sunt pur şi simplu albe sau negre. De fapt, un strop de anormalitate mintală este perfect normală, iar viaţa ar fi foarte ştearsă şi plictisitoare fără ea.

Barbee era neliniştit şi nefericit.

— Aşadar hai să nu încercăm să tragem vreo concluzie pripită până când nu ne vom face timp să realizăm o analiză completă fizică şi psihiatrică. Glenn dădu din cap leneş, stingându-şi cu atenţie ţigara pe jumătate fumată. Totuşi aş putea face un comentariu asupra faptului că domnişoara Bell te tulbură în mod evident, iar Freud însuşi descrie iubirea drept o nebunie normală.

Barbee îi aruncă o privire neliniştită.

— Ce vreţi să spuneţi mai exact cu asta?

Cu mişcări încete, Glenn îşi uni din nou degetele de la ambele mâini, cu unghii îngrijite.

— În fiecare din noi, domnule Barbee, explică el cu glas indiferent, există sentimente ascunse, inconştiente, de teamă şi vinovăţie. Ele apar în copilărie şi ne pigmentează întreaga viaţă. Ele cer să fie exprimate şi găsesc căi de a face acest lucru pe care rareori le bănuim. Chiar şi cel mai sănătos şi mai întreg la minte individ are acele motive tainice care se acumulează în interiorul său. Nu crezi că ar fi posibil ca în cazul dumitale – în momentul în care cenzura conştientului pare să fie slăbită de combinaţia nefericită dintre oboseala extremă, stări sufleteşti violente şi excesul de alcool – acele sentimente înăbuşite din interiorul dumitale să înceapă să-şi găsească o cale de exprimare prin intermediul viselor care par reale sau chiar prin intermediul halucinaţiilor în stare de trezie?

Barbee clătină din cap, brusc simţindu-se stânjenit. Se suci în fotoliu ca să privească tonurile de roşu şi galben ale dealurilor de dincolo de râu. Lângă apa întunecată, un lan auriu de porumb se aşternea în faţa lui, iar aripile argintii ale unei mori de vânt de dincolo de lan sclipeau în lumina

soarelui.

O indignare surdă mocnea în el din pricina analizei dibace şi calme pe care i-o făcuse Glenn. Ura biroul acesta micuţ, precum şi micile teorii impecabile ale lui Glenn despre felul în care funcţiona mintea. Nu voia ca propriile sale temeri şi ruşini să fie expuse în schemele concise ale doctorului. Începu să tânjească din nou cu tărie după o eliberare şi după puterea extraordinară pe care o avea în visele sale.

Vocea pătrunzătoare a lui Glenn îl trezi cu un zumzăit.

— Poate că te învinovăţeşti într-un fel – desigur, în mod inconştient – pentru boala psihică gravă a doamnei Mondrick…

— Nu prea cred! îl întrerupse el tăios. Cum aş putea?

— Însăşi violenţa cu care protestezi nu face decât să-mi întărească presupunerea aleatorie.

Zâmbetul leneş al lui Glenn părea să reflecte un uşor amuzament, amabil de altfel.

— Procesul va fi de durată, aşa cum ţi-am spus, pentru că vom fi nevoiţi să depistăm mecanismele complexelor dumitale majore. Dar tiparul general este deja vizibil.

— Cum? înghiţi în sec Barbee. Ce vreţi să spuneţi?

— Nu-ţi dai seama că studiile de antropologie din facultate ţi-au oferit probabil o paletă bogată de cunoştinţe despre credinţele primitivilor în magie şi vrăjitorie, precum şi despre licantropie? Un astfel de mediu este suficient ca să explice căile neobişnuite prin care se exprimă imaginaţia dumitale.

— Poate, mormăi Barbee, neconvins. Dar cum credeţi că aş putea să mă învinovăţesc pentru boala doamnei Mondrick?

Ochii căprui şi somnoroşi ai lui Glenn deveniră deodată pătrunzători.

— Spune-mi, ai vrut vreodată în mod conştient să-l ucizi pe doctorul Mondrick?

— Cum? Barbee se ridică în picioare indignat. Bineînţeles că nu!

— Gândeşte-te la trecut, insistă Glenn domol. Ai vrut?

— Nu! şuieră Barbee furios. De ce-aş fi vrut?

— Te-a rănit vreodată?

Barbee se răsuci încurcat în fotoliu.

— În urmă cu mai mulţi ani, când eram în facultate... Ezită, privind plin de dorinţă la natura plină de viaţă de dincolo de fereastră. Bătrânul Mondrick s-a întors împotriva mea, la sfârşitul ultimului meu an de facultate, recunoscu el plin de pică. Niciodată nu mi-am dat seama de ce, dar a renunţat la mine atunci când a pus bazele Fundaţiei de Cercetări Umane şi i-a cooptat pe Sam Quain, Rex Chittum şi Nick Spivak. Mult timp am fost foarte supărat din cauza asta.

Glenn dădu din cap aprobator, cu o expresie de mulţumire.

— Cu asta, tabloul meu este întreg. Probabil că ţi-ai dorit moartea doctorului Mondrick – ţine minte, în mod inconştient – ca să te răzbuni pentru desconsiderarea dumitale de demult. Ai vrut să-l ucizi, iar el a murit în cele din urmă. Deci, prin simpla logică atemporală a inconştientului, dumneata eşti vinovat de moartea lui.

— Nu înţeleg, mormăi Barbee rigid. Totul s-a întâmplat în urmă cu doisprezece ani. În orice caz, nu poate avea mare legătură cu afirmaţia dumneavoastră că eu sunt de vină pentru boala doamnei Mondrick.

— Inconştientul nu ia în seamă timpul, protestă Glenn cu blândeţe, şi nu m-ai citat bine. N-am spus că eşti responsabil pentru boala tragică a doamnei Mondrick, ci doar am sugerat că poate te învinovăţeşti singur. Ceea ce-mi spui scoate în evidenţă acea sugestie.

Barbee clipi furios.

— În ce fel? întrebă.

— Colapsul ei nervos nefericit, vorbi Glenn cu calm, este o consecinţă clară a morţii neaşteptate a soţului ei. Dacă te simţi responsabil în mod inconştient pentru asta, consecinţa este că trebuie de asemenea să suporţi povara propriei ei dezintegrări mintale.

— Nu! Barbee se ridică în picioare, tremurând. N-am să suport asta...

Bărbatul brunet şi chipeş dădu din cap încântat.

— Exact, îi spuse el domol. Nu poţi suporta asta la nivelul conştientului, de aceea complexul vinovăţiei este îndreptat către inconştientul dumitale – unde, printre amintirile pe care le ai despre cursurile de antropologie pe care însuşi doctorul Mondrick ţi le-a predat, găseşte o cale foarte potrivită prin care să te bântuie.

Barbee rămase tremurând, cu gura căscată, mut de uimire.

— Uitarea nu este o cale de ieşire, spuse Glenn, şi ochii lui căprui şi somnoroşi păreau implacabili. Mintea cere o pedeapsă pentru fiecare adaptare pe care nu reuşim să o întreprindem. Există un fel de justiţie naturală în mecanismele inconştientului, sau uneori o parodie crudă a justiţiei, oarbă şi inevitabilă.

— Ce justiţie? şuieră Barbee aspru. Nu înţeleg…

— Asta este şi problema. Glenn încuviinţă cu amabilitate. Nu înţelegi, pentru că nu poţi suporta să te gândeşti, dar asta nu opreşte funcţionarea scopurilor dumitale inconştiente. Aparent te învinovăţeşti pentru nebunia doamnei Mondrick. Simţul dumitale înăbuşit de vinovăţie cere o pedeapsă pe potriva delictului. Mie mi se pare că, în mod inconştient, dumneata aranjezi aceste vise şi halucinaţii doar ca să cauţi o ispăşire pentru că i-ai provocat căderea nervoasă – cu preţul suprem al propriei dumitale sănătăţi mintale. Glenn zâmbi, ca şi cum ar fi găsit o satisfacţie leneşă în propriul său argument. Nu observi un fel de justiţie oarbă aici?

— Nu, nu pot să înţeleg. Barbee clătină din cap neliniştit. Chiar dacă aş înţelege, tot nu s-ar explica totul. Mai există visul cu tigrul şi moartea lui Rex Chittum. Gândurile mele în legătură cu doamna Mondrick nu pot avea prea mare legătură cu asta, iar Rex mi-a fost întotdeauna prieten.

— Dar şi duşman, îi sugeră Glenn suav. El, Quain şi Spivak au fost aleşi pentru Fundaţie, aşa cum mi-ai spus, şi dumneata ai fost respins. Adu-ţi aminte că asta a fost o lovitură nemiloasă. Sunt sigur că ai fost invidios, nu?

Barbee îşi ţinu respiraţia, furios.

— Dar n-am vrut să ucid!

— Nu în mod conştient, zumzăi Glenn plin de el, însă inconştientul nu are moralitate – este de-a dreptul egoist şi pur şi simplu orb. Timpul nu înseamnă nimic, iar contradicţiile sunt ignorate. I-ai dorit răul prietenului dumitale Chittum, iar el a murit. Deci, din nou trebuie să porţi răspunderea dorinţelor dumitale vinovate.

— Foarte convingător! sări Barbee. Doar că uiţi un lucru – am avut visul înainte să ştiu că Rex a fost ucis!

— Ştiu că aşa crezi, căzu de acord Glenn, dar mintea, în condiţii de stres, poate juca feste ciudate, dar relaţia de cauzalitate este prezentă. Poate că de fapt ai inventat visul după ce-ai aflat de moartea lui şi ai inversat relaţia de cauzalitate ca să schimbi efectul cu cauza. Sau poate că te aşteptai ca el să moară.

— Cum aş fi putut?

— Ştiai că o să meargă cu maşina pe dealul Sardis, îi spuse Glenn domol, ştiai că o să fie foarte obosit şi grăbit.

Ochii săi somnoroşi se îngustară uşor.

— Spune-mi, ştiai ceva despre frânele maşinii?

Barbee rămase cu gura căscată.

— Nora mi-a spus că trebuiau reparate.

— Atunci nu înţelegi? Glenn dădu vesel din cap. Inconştientul este deschis oricărei sugestii şi profită de orice mecanism ca să se exprime. Ştiai, atunci când te-ai dus la culcare, că Chittum era supus probabilităţii de a face un accident pe dealul Sardis.

— Probabilitate. Barbee şopti cuvântul acela, înfiorându-se. Poate că aveţi dreptate.

Ochii căprui şi somnoroşi ai lui Glenn erau aţintiţi asupra lui.

— Nu sunt un om credincios, domnule Barbee – resping supranaturalul, iar propria mea filosofie raţională se bazează pe dovezi ştiinţifice. În schimb, cred în iad. Bărbatul brunet zâmbi. Fiecare om îşi construieşte propriul iad interior şi-l populează cu demonii propriei sale creaţii care să-l chinuie pentru păcatele lui secrete, închipuite sau reale. Treaba mea este să explorez acele iaduri interioare şi

să le dau în vileag demonii, arătându-i aşa cum sunt în realitate. De obicei, aceştia se dovedesc a fi mult mai puţin înspăimântători decât par. Vârcolacul şi tigrul vârcolac sunt propriii dumitale demoni, domnule Barbee. Sper că acum îţi par oarecum mai puţin teribili.

Barbee clătină din cap nesigur.

— Nu ştiu, visele alea erau atât de reale, spuse el, şi apoi adăugă aproape cu sălbăticie: Sunteţi foarte deştept, domnule doctor, dar se petrec mai multe lucruri, nu doar o simplă halucinaţie. Sam Quain şi Nick Spivak încă mai păzesc ceva anume în cutia aia din lemn, încă mai poartă o luptă disperată cu… nu ştiu cu ce. Îmi sunt prieteni, domnule doctor. Barbee înghiţi nodul din gât. Vreau să-i ajut – nu să fiu unealta duşmanilor lor.

Glenn dădu aprobator din cap, cu un aer de satisfacţie.

— Vehemenţa dumitale tinde să-mi confirme bănuielile, deşi nu trebuie să pui prea mare preţ pe comentariile mele neoficiale din timpul acestei întâlniri de tatonare. Glenn îşi schimbă leneş poziţia ca să se uite la ceas. Cam acesta este timpul alocat pe ziua de azi. Dacă doreşti să rămâi la Glennhaven, ne putem întâlni din nou mâine. Cred că ar fi mai bine să te odihneşti o zi sau două înainte să programăm examenele clinice de rutină, zise el, făcând un semn cu capul către uşă, însă Barbee nu se ridică din fotoliu.

— Am să rămân, domnule doctor, spuse, şi glasul îi tremura de nerăbdare. Mai am o întrebare pe care trebuie să v-o pun chiar acum. Cercetă chipul amabil şi bronzat al lui Glenn. April Bell mi-a spus că v-a consultat cândva. Are… are vreo putere supranaturală?

Psihiatrul înalt se ridică cu gravitate.

— Etica profesională îmi interzice să discut despre vreun pacient, spuse el. Dacă un răspuns general te va face să te simţi mai liniştit, totuşi, pot să-ţi spun că l-am ajutat pe tata să investigheze mii de cazuri diverse de aşa-zise manifestări paranormale, dar încă n-am întâlnit un caz în care legile naturale ale firii să nu se aplice. Se întoarse cu fermitate ca să deschidă uşa, dar Barbee încă mai aştepta.

Singurul suport ştiinţific real al fenomenelor extrasenzoriale şi psihochinezice îl constituie studiile efectuate la Universitatea Duke, adăugă el. Unele dintre rezultatele publicate care aveau drept scop să demonstreze existenţa fenomenelor extrasenzoriale şi a manipulării mintale a probabilităţii sunt foarte convingătoare, dar mi-e teamă că dorinţa de a demonstra supravieţuirea sufletului i-a orbit pe cercetători, astfel încât au făcut o greşeală gravă în metodele lor experimentale sau statistice. Doctorul dădu dezaprobator din cap, cu o emfază gravă. Pentru mine acest univers este strict mecanic. Fiecare fenomen care se petrece în el, de la naşterea astrelor până la tendinţa oamenilor de a trăi cu teama de zei şi demoni, era parte integrantă din superatomul primar, din a cărui energie cosmică explozivă a luat naştere. Eforturile pe care unii savanţi de seamă le întreprind ca să facă loc funcţionării unei voinţe umane libere şi a funcţiei creatoare a divinităţii, găsind defecte aparente ale determinării mecaniciste precum principiul nesiguranţei formulat de Heisenberg[10], mie mi se par la fel de patetice şi inutile ca încercarea jalnică a unui vraci de a aduce ploaia udând pământul cu stropitoarea. Toate aceste aşa-zise fenomene supranaturale, domnule Barbee, nu sunt decât o pură înşelătorie bazată pe o stare afectivă greşit direcţionată, pe analize inexacte şi pe o gândire ilogică.

Chipul său calm şi bronzat zâmbea plin de speranţă.

— Asta te face să te simţi mai bine?

— Da, domnule doctor.

Barbee îi luă mâna şi avu din nou sentimentul că-l recunoaşte vag, ca şi cum ar fi descoperit o legătură intensă, uitată, între ei doi. Se gândi că Glenn îi va deveni un aliat puternic şi loial.

— Mulţumesc, şopti el cu entuziasm, asta-i exact ceea ce voiam să aud!

[10] Werner Karl Heisenberg (1901-1976), fizician şi filosof german, cunoscut pentru descoperirea principiului nesiguranţei (1927). În 1932 a câştigat premiul Nobel pentru fizică pentru contribuţia adusă mecanicii cuantice.

14

Lovitura şarpelui

Sora Graulitz îl aştepta în anticamera doctorului Glenn. Capitulând obosit în faţa atitudinii ei dominatoare şi competente, Barbee îl sună pe Troy la birou şi-i spuse că vrea să rămână câteva zile la spitalul Glennhaven pentru un control.

— Sigur, Barbee!

Vocea şuierătoare a lui Troy suna caldă şi înţelegătoare.

— Ai muncit mult în ultimul timp, şi ştiu că Chittum ţi-a fost prieten. Grady o să se ocupe de tipărirea ziarului. Cred în competenţa lui Archer Glenn. Dacă ai probleme cu costul tratamentului, roagă-l să mă sune la birou – şi nu-ţi face probleme în legătură cu slujba.

Barbee îi bolborosi câteva mulţumiri, înecându-se din pricina unui nod care i se pusese brusc în gât. Hotărî că Preston Troy nu era chiar o persoană rea. Poate că fusese puţin cam sever în ce priveşte părerile sale despre campania lui Walraven şi în legătură cu dovezile acelea minore pe care le găsise în apartamentul lui April Bell.

Lăsându-se din nou în voia doamnei Graulitz, Barbee decise că nu este necesar să se întoarcă în Clarendon ca să-şi ia periuţa de dinţi şi pijamaua, sau chiar ca să participe la înmormântarea lui Rex Chittum. O urmă ascultător pe infirmieră de-a lungul aleii acoperite care ducea de la clădirea principală către o anexă lungă, acoperită cu gresie roşie.

Trecu împreună cu infirmiera prin bibliotecă, prin sala de muzică, prin sala de jocuri, prin cea de hobby-uri şi prin sala de mese. Îl prezentă cu indiferenţă câtorva persoane – fără ca el să-şi dea seama care erau membrii personalului

şi care pacienţii. Barbee continua să privească neliniştit, sperând să o întrezărească pe doamna Mondrick, şi se interesă imediat de ea.

— Se află în salonul celor cu tulburări mintale, spuse brusc sora cu glas domol. Este clădirea următoare, după scuar. Am auzit că se simte mai rău astăzi, ceva a supărat-o când a ieşit la plimbare. Nu primeşte musafiri şi n-ai s-o vezi până când nu se simte mai bine.

Sora Graulitz îl lăsă în cele din urmă într-o încăpere în care urma să stea, de la etajul al doilea al anexei, şi-i spuse să o sune pe sora Etting dacă doreşte ceva. Camera era mică, dar confortabilă, cu o mică baie curată alături. Nu i se dăduse nicio cheie pentru uşă.

Observă că ferestrele erau din sticlă armată cu fir de oţel, cu cadre din oţel, adaptate în aşa fel încât nimic mai mare decât un şarpe să nu poată ieşi prin ele. Însă toate acestea nu prea erau de-ajuns ca să-l ţină închis dacă se va întâmpla să viseze din nou – şi rânji strâmb la gândul fugar – pentru că nu fuseseră suficient de inteligenţi ca să folosească sârmă de argint.

Deci asta era nebunia!

Se spălă pe faţă şi pe mâinile transpirate în baia micuţă, observând că totul era gândit cu inteligenţă; nu existau muchii ascuţite nicăieri, sau vreun suport de care să te spânzuri. Se aşeză obosit pe marginea patului şi-şi desfăcu şireturile pantofilor.

Se gândi că în mod evident sigur nu se simţea nebun – dar oare nu aşa credea orice nebun? Nu se simţea decât confuz şi total epuizat din cauza efortului îndelungat de a controla nişte situaţii care în final îl depăşiseră. Era bine doar să se odihnească o vreme.

Barbee îşi pusese multe întrebări în legătură cu nebunia, uneori cu o groază meditativă, căci tatăl său, de care îşi aducea vag aminte, murise în azilul acela de stat respingător care arăta ca o fortăreaţă. Bănuise cumva că o cădere nervoasă trebuie să fie oarecum ciudată şi palpitantă, cu un conflict pasionant între starea de depresie groaznică şi euforia sălbatică. Dar poate că, de cele mai

multe ori, lucrurile se reduceau doar la o retragere confuză şi apatică din faţa problemelor devenite prea dificile ca să fie rezolvate.

Probabil că adormise în mijlocul acestor gânduri negre. Avu impresia vagă că cineva încerca să-l trezească pentru masa de prânz, însă după ceasul său era trecut de ora patru când deschise ochii. Cineva îi scosese pe nesimţite pantofii şi-l învelise cu un cearşaf. Nările şi le simţea uscate, iar capul îl durea uşor.

Voia să bea ceva. Poate că ar fi putut chiar strecura o sticlă. Chiar dacă din pricina whiskyului se afla aici, tot trebuia să bea ceva. În cele din urmă se hotărî, fără să-şi facă prea multe speranţe, să apeleze la sora Etting. Se ridică în capul oaselor şi apăsă butonul care atârna de un şnur la capătul patului.

Sora Etting era voinică şi bronzată. Avea un chip ca în benzile desenate, cu dinţi de iepure, şi dădea impresia că se străduise mult ca să-şi vopsească părul într-un gri-şobolan. Mersul legănat sugera că picioarele ei atletice erau curbate, amintindu-i de o femeie care câştigase un concurs de rodeo căreia el îi luase odată un interviu. Da, îi spuse femeia cu o voce ştearsă şi nazală, putea să bea un pahar înainte de cină azi şi nu mai mult de două după. Îi aduse un pahar mare cu burbon de calitate şi unul cu apă minerală.

— Mulţumesc! Surprins pentru că primise de băut, Barbee încă simţea o neîncredere surdă faţă de asigurările ferme pe care i le dăduse doctorul Glenn şi faţă de atitudinea eficientă şi extrem de amabilă a membrilor personalului. În cinstea şerpilor! zise Barbee şi dădu paharul pe gât.

Fără să fie impresionată, sora Etting ieşi cu paharul gol. Barbee se întinse pe pat o vreme, încercând să se gândească la cele ce-i spusese Glenn. Poate că acel materialist îndârjit avea dreptate. Poate că vârcolacul şi tigrul nu fuseseră decât nişte halucinaţii…

Dar Barbee nu putea uita senzaţiile ciudat de reale, când călcase pe stratul de promoroacă ce scârţâia în noaptea

parfumată şi observase dealurile în lumina stelelor cu o agerime atât de minunată prin ochii acelui tigru puternic. Nu putea uita căldura fetei goale călare pe el, puterea sălbatică a săriturii sale, sau sângele cu gust dulceag care ţâşnea fierbinte din gâtul lui Rex Chittum. În ciuda tuturor argumentelor convingătoare ale lui Glenn, nimic la fel de real precum acel vis nu i se mai întâmplase vreodată în stare de trezie.

Băutura îl relaxă din nou, şi încă se simţea somnoros. Începu să se gândească ce uşor ar fi ca un şarpe să se strecoare prin bariera inutilă din sticlă şi oţel a acelei ferestre, de îndată ce lumina zilei va fi dispărut. Când o să se culce din nou, hotărî el, o să se transforme pur şi simplu într-un şarpe uriaş şi o să se ducă să-i facă o vizită lui April Bell. Dacă se va întâmpla să-l găsească pe şef în pat cu ea – ei bine, un boa de nouă metri ar trebui să fie în stare să aranjeze un bărbat micuţ şi gras ca Preston Troy.

Caloriferul pocni, iar el sări din pat înjurând speriat. Astfel de gânduri nu-l ajutau deloc, căci presupunea că Glennhaven îl va vindeca de toate acele vise. Capul parcă îi era greu de gânduri şi durerea încă îi mai pulsa încet, dar nu mai putea bea alt pahar până după cină. Îşi spălă faţa cu apă rece şi se hotărî să coboare.

Barbee se întrebase întotdeauna cum sunt instituţiile psihiatrice. Se gândi să-şi facă însemnări pentru un articol de senzaţie în această aventură, dar, pe măsură ce seara trecea, Glennhaven nu se remarca prin absolut nimic demn de luat în seamă. Începu să pară un tărâm al nimănui, fragil, populat cu suflete timide, aflate într-o continuă retragere faţă de lumea reală de afară şi chiar faţă de cea interioară.

În camera de muzică, când Barbee ascultă un buletin de ştiri la radio despre un accident de circulaţie, o fată subţire şi drăguţă scăpă din mână un ciorap micuţ pe care-l croşeta şi ieşi afară în grabă, suspinând. Jucă o partidă de dame cu un bărbat cu faţă rozalie şi barbă albă care reuşea să strice tabla de fiecare dată când Barbee câştiga şi apoi se scuza îndelung pentru stângăcia sa. La cină, doctorul Dilthey şi

doctorul Dorn se străduiră din greu, dar nu reuşiră să întreţină o conversaţie uşoară. Barbee se bucură să observe amurgul de toamnă timpurie care devenea din ce în ce mai întunecat. Se întoarse la el în cameră, o sună pe soră şi comandă imediat cele două pahare care-i erau îngăduite.

Sora Etting ieşise din tură şi o brunetă micuţă, impertinentă şi obositor de ageră, pe care o chema Jedwick, îi aduse cele două pahare mari de burbon şi un roman istoric aparent dulceag pe care nu-l ceruse. Infirmiera se foi fără rost prin cameră, aşezând pijamale, papuci cu talpa din pâslă şi un halat roşu pentru el, după care aranjă patul, încercând evident să pară veselă. Barbee se bucură când infirmiera îl lăsă singur.

Cele două pahare de băutură îl făcură să-i fie somn, deşi era doar ora opt după ceasul său şi dormise mai toată ziua. Începu să se îmbrace de culcare şi se opri să asculte neliniştit. Undeva, departe, auzise un urlet slab şi ciudat.

Câinii de la fermele din jurul spitalului Glennhaven începură să latre cu sălbăticie, iar el ştia că nu fusese un câine cel care urlase. Păşi repede spre fereastră ca să asculte şi surprinse un alt urlet ciudat de tremurător. Era lupoaica albă cu blana lucioasă. Era jos, lângă râu, aşteptându-l.

Barbee se uită din nou la geamul din oţel şi sticlă armată de la fereastră. Nu văzu nici urmă de argint nicăieri – căci Glenn, dominat de materialismul său dogmatic, probabil că nu era de acord cu dovezile referitoare la determinarea mintală a probabilităţii. Ar trebui să fie destul de uşor să se transforme într-un şarpe cum nu se poate mai cumplit şi apoi să iasă ca să o întâlnească pe April Bell. Îi auzi din nou urletul şi se simţi cuprins de o nerăbdare care-l făcea să tremure, cu respiraţia tăiată.

Se întoarse spre patul înalt şi alb de spital şi o groază rece îl opri. Urmând logica raţională şi ştiinţifică a doctorului Glenn, probabil că el nutreşte o ură inconştientă, plină de gelozie, faţă de Sam Quain şi Nick Spivak. În logica nebună a viselor sale, April Bell era încă hotărâtă să-i

distrugă din cauza armei necunoscute pe care o păzeau în cutia aceea din lemn.

Îl cuprinse o stare de ameţeală când se gândi cu groază cât rău ar putea face şarpele.

Amână să se culce. Se spălă pe dinţi cu o periuţă nouă până când gingiile începură să-i sângereze. Făcu un duş hotărât, după care-şi tăie cu grijă unghiile de la picioare şi îşi puse pijamaua albă, prea largă. Înfăşurat cu halatul roşu de spital cu numele *Glennhaven* brodat pe spate, se aşeză pe singurul scaun din încăpere şi timp de oră încercă să citească romanul pe care i-l adusese sora Jedwick. Totuşi, toate personajele păreau la fel de cenuşii şi de şterse ca oamenii pe care-i întâlnise jos, iar lupoaica începuse să urle din nou.

Îl chema, dar lui îi era teamă să plece. Voia să închidă fereastra ca să nu mai audă strigătul ei sălbatic şi lătratul furios al câinilor. Porni nerăbdător să străbată camera şi un sunet slab îl opri în loc, tremurând. Era ţipătul unei femei, înăbuşit şi totuşi aproape, monoton şi înfundat, teribil, lăsându-se cu totul pradă groazei şi disperării, şi recunoscu glasul Rowenei Mondrick.

Trânti fereastra grabnic şi-şi luă cartea în pat. Încercă să n-o asculte pe Rowena ţipând în salonul pentru pacienţii tulburaţi şi nici pe lupoaica albă care-l chema de peste râu. Încercă să citească din nou şi se luptă să-şi învingă somnul, dar cuvintele pe care le citea nu aveau niciun sens. Ura lumea monotonă şi întunecată, plină de o frustrare apăsătoare, în care femeia oarbă ţipa, şi tânjea după acea minunată eliberare din visele sale. Brusc, cedă acestei noi realităţi şi se întinse nerăbdător ca să stingă lumina.

Cartea îi căzu din mână…

Doar că nu avea mâini. Se desprinse de forma aceea goală şi osoasă care zăcea respirând foarte încet pe pat. Îşi lăsă trupul lung să şerpuiască peste covor şi-şi înălţă capul plat şi triunghiular spre fereastră.

Geamul dispăru, în timp ce mintea sa liberă încerca să descopere legătura probabilităţii şi să apuce atomii tremurători ca să devină o parte integrantă din el însuşi în

timp ce trecea. Sârma din oţel încastrată în ferestre cedă mai greu, dar nu exista niciun fel de argint. Râzând în sinea lui de filosofia mecanicistă a lui Glenn, se strecură în tăcere şi ieşi peste pervaz. Aterizã pe peluză, iar trupul său se încolăci într-o grămadă de inele, după care o porni şerpuind către copacii întunecaţi de lângă râu.

Lupoaica cea albă veni cu paşi ageri ca să-i iasă în întâmpinare dintr-un pâlc de sălcii, iar ochii ei prelungi şi oblici străluceau verzui, plini de nerăbdare. Barbee îşi scoase limba subţire şi neagră ca să-i atingă botul îngheţat, iar solzii lucioşi de pe trupul său gros se zburliră datorită senzaţiei ciudate de extaz a acelui sărut.

— Deci au fost prea multe pahare de daiquiri, glumi el, care te-au făcut să-mi înşiri balivernele alea vrăjitoreşti?

Lupoaica râse, cu limba ei roşie atârnându-i afară.

— Nu mă mai chinui, o imploră el, nu ştii că mă înnebuneşti?

Ochii ei ironici deveniră extrem de înţelegători.

— Îmi pare rău, Barbee, şi îl linse afectuoasă pe botul plat cu limba ei caldă. Probabil că eşti uimit, ştiu, primele treziri sunt întotdeauna dureroase şi tulburătoare, până când te vei deprinde cu asta.

— Hai să mergem undeva, o rugă el, şi un fior îi străbătu trupul încolăcit. Rowena Mondrick ţipă în camera ei şi nu pot suporta. Vreau să scap de aici şi de toată nesiguranţa asta. Vreau să uit…

— Nu în seara asta, îl întrerupse lupoaica. Ne vom distra, Barbee, atunci când vom putea. Dar în noaptea asta mai avem ceva treabă. Trei dintre duşmanii noştri de moarte încă sunt în viaţă – Sam Quain, Nick Spivak şi văduva oarbă. Ea se află într-un loc în care nu poate face altceva mai rău decât să ţipe, dar vechii tăi prieteni Spivak şi Quain tot mai au treabă şi s-au pus pe învăţat. Se pregătesc să folosească acea armă din cutia de lemn.

În ochii ei se aprinse o furie bruscă, animalică.

— Trebuie să-i oprim în noaptea asta!

Barbee dădu fără chef din capul lat şi negru.

— Trebuie să-i ucidem? protestă el uşor. Te rog…

gândeşte-te la micuţa Pat şi la biata Nora…

— Deci acum te gândeşti la biata Nora?

Lupoaica îi ironiză răutăcioasă tonul. Colţii ei îl apucară de pielea moale cu solzi de la gât, pe jumătate în joacă şi totuşi plină de o forţă sălbatică.

— Vechii tăi prieteni trebuie să moară, îi spuse ea, pentru a-l salva pe Fiul Nopţii.

Barbee nu mai avu nicio obiecţie. În această trezire minunată din coşmarul îndelung al vieţii, toate valorile sale erau schimbate. Îşi înfăşură de două ori coada ascuţită în jurul trupului lupoaicei albe şi o strânse până când ei i se tăie răsuflarea.

— Nu-ţi face griji pentru Nora, îi spuse Barbee, dar dacă s-ar întâmpla ca un dinozaur să-l prindă pe Preston Troy în pat cu tine, s-ar putea să fie cam rău.

Îi dădu drumul, iar ea-şi scutură blana albă cu afectare.

— Să nu mă atingi tu pe mine, şarpe de iarbă ce eşti.

Vocea ei era mieroasă şi otrăvitoare în acelaşi timp. Barbee se întinse să o înşface din nou.

— Atunci spune-mi ce reprezintă Troy pentru tine.

Lupoaica se îndepărtă cu un salt din calea cozii lui.

— Ce curios eşti!

Colţii ei albi râneau.

— Haide, îi spuse ea, avem treabă în noaptea asta.

Barbee înaintă, unduindu-şi trupul lângă ea în valuri şerpuitoare de putere. Frecarea solzilor săi lucioşi scotea un sunet uşor ascuţit pe frunzele căzute. Ţinea pasul cu lupoaica albă care alerga, iar capul lui înălţat era la acelaşi nivel cu al ei.

Lumea nocturnă era ciudat de diferită pentru el acum. Mirosul lui nu mai era la fel de ascuţit ca atunci când era lup şi nici nu vedea la fel de bine ca tigrul. Totuşi putea auzi şuierul domol al râului, foşnetul şoarecilor pe câmp şi toate sunetele slabe ale animalelor şi oamenilor care dormeau la fermele întunecate pe lângă care treceau. În timp ce se apropiau de Clarendon, oraşul deveni o larmă asurzitoare de motoare care huruiau, cauciucuri care scârţâiau, claxoane aspre, radiouri care urlau, câini care lătrau şi

vocile oamenilor care zumzăiau, se văitau şi zbierau.

Părăsiră şoseaua când ajunseră la intersecţia de pe Cedar Street şi se întoarseră să traverseze terenul întunecat din jurul Fundaţiei de Cercetări. Lumina sclipea galbenă la etajul al nouălea al turnului cenuşiu, acolo unde Spivak şi Quain purtau războiul secret împotriva Fiului Nopţii, iar în aer plutea un miros neplăcut, slab şi otrăvitor.

Uşa încuiată din faţă se desfăcu pentru ei când amândoi se concentrară, şi ajunseră în holul central, puternic luminat. Duhoarea aceea otrăvitoare era mai pătrunzătoare înăuntru, dar şarpele n-ar trebui să fie atât de sensibil la acel miros, spera Barbee, aşa cum fusese lupul cenuşiu.

Doi bărbaţi cu priviri tăioase, ambii prea duri şi prea bătrâni pentru tricourile cu simbolul universităţii pe care le purtau, stăteau plictisiţi jucând cărţi la biroul de informaţii din faţa lifturilor. În timp ce lupoaica tăcută şi şarpele uriaş se apropiară, unul dintre ei puse jos cărţile cu colţurile îndoite şi-şi pipăi temător bastonul de cauciuc de la şold.

— Îmi pare rău, Jug, dar nu pot să fac diferenţa între cărţile de treflă şi cele de pică, spuse el cu o voce răguşită şi neliniştită. Îţi zic eu, slujba asta de la Fundaţie mă calcă pe nervi. La început părea destul de bună – douăzeci de dolari pe zi doar ca să nu lăsăm lumea să se apropie de laborator, da’ mie nu-mi place!

Celălalt adună cărţile.

— De ce nu-ţi place, Charlie?

— Ascultă, Jug! Omul uriaş îşi înclină capul. Toţi câinii din oraş au început dintr-odată să urle şi nu pot să nu mă întreb ce-o fi însemnând asta. Oamenii ăştia de la Fundaţie se tem de ceva şi e destul de ciudat, dacă stai să te gândeşti, felul în care bătrânul Mondrick a murit şi felul în care a fost ucis Chittum. Quain şi Spivak se poartă ca şi cum ar şti că ei sunt următorii de pe listă. Orice or avea în cutia aia misterioasă, eu nu m-aş uita în ea nici pentru patruzeci de milioane de dolari!

Jug aruncă o privire pe holul întunecat, pe lângă lupoaica ghemuită şi şarpele care se târa, şi întinse mâna, fără să-şi dea seama, să-şi scoată revolverul din toc.

— Fir-ar să fie, Charlie, gândeşti prea mult. Într-o meserie deosebită cum e asta nu trebuie să gândeşti. Totul este legal şi uşor, iar douăzeci de dolari sunt ceva bani. Jug scrută din nou întunericul, privind prin lupoaică şi şarpe. Numai că aş vrea să ştiu. Eu unul nu prea pun mare preţ pe povestea asta, cum că ar exista vreun blestem pe care cei din expediţie l-au dezgropat din mormintele alea vechi – dar *ceva* tot au descoperit.

— Nu ştiu, insistă Charlie, eu nu vreau să ştiu.

— Poate crezi că sunt nebuni.

Ochii pătrunzători ai lui Jug străbătură uşile închise ale lifturilor, scările, şi apoi priviră în sus, de unde veneau sunetele înăbuşite şi nedefinite de la etajul nouă pe care şi şarpele le putea auzi.

— Poate că sunt. Poate că au stat prea mult în deșerturile alea blestemate. Poate… dar mă cam îndoiesc.

Charlie clipi neliniştit.

— Tu ce crezi?

— Cred că au găsit ceva pentru care merită să angajezi o pază specială. Jug mângâie mânerul revolverului. Mie unul mi-ar plăcea să văd ce au în cutia aia de care nu se mai dezlipesc. Poate chiar face vreo patruzeci de milioane de dolari, zise el şi continuă mai încet: Poate că merită să-i ucizi frumuşel pe domnii Spivak şi Quain.

— Fă cărţile şi lasă cutia aia, mormăi Charlie. Fundaţia asta e o instituţie de ştiinţă respectabilă, iar douăzeci de dolari sunt ceva bani. Nu ştim ce se întâmplă la etaj şi nu suntem plătiţi ca să ne dăm cu presupusul.

Charlie nu văzu lupoaica albă, cu blana lucioasă, care se furişă de-a lungul coridorului şi trecu prin faţa biroului, şi nici şarpele uriaş, cu pielea cenuşie şi neagră, care se târa în urma ei. Lupoaica se opri în faţa uşii încuiate care ducea către trepte, iar aceasta deveni o cale pentru mintea ei liberă şi pentru cea a şarpelui. Jug rămase privind ţintă în urma lor, exprimându-şi zgomotos dezacordul şi plictiseala faţă de convingerile lui Charlie şi amestecând cu gesturi mecanice cărţile. Nu păru să observe deschizătura din uşă.

Şarpele o urmă pe lupoaică şi urcă opt etaje întunecate.

Mirosul acela neplăcut, de mucegai, era mai puternic la capătul scărilor, ciudat de dulceag şi otrăvitor, de ţi se întorcea stomacul pe dos. Lupoaica albă se ghemui şi se retrase când simţi mirosul, dar şarpele uriaş continua să înainteze. O altă uşă se topi când Barbee se concentră asupra ei, şi-i făcu semn cu capul lui plat lupoaicei care tremura să-l urmeze în încăperile de la etajul nouă.

Într-una din camere fuseseră instalate o masă de laborator, o chiuvetă şi aparatură din sticlă pentru analize chimice. Mirosul reactivilor arşi din interior era acoperit de mirosul otrăvitor care venea dinspre un strop de praf cenuşiu ce se usca pe un filtru de hârtie. În cameră era tăcere, doar picurul încet al apei de la robinet se mai auzea. Lupoaica şi şarpele se dădură înapoi din cauza duhorii otrăvitoare.

— Vezi, Barbee! Lupoaica albă rânji uşor, deşi se clătina din cauza stării de rău care o cuprinsese. Vechii tăi prieteni dragi încearcă să analizeze otrava aia veche, ca să ne omoare pe toţi.

Următoarea încăpere în care intrară consta într-o expoziţie de schelete articulate, care atârnau cu un rânjet alb de nişte suporturi din oţel. Barbee aruncă o privire în jur, neliniştit, cu ochii săi uriaşi de şarpe. Recunoscu oasele frumos înlănţuite ale omului modern şi ale primatelor moderne, precum şi reconstrucţiile din plastic alb ale scheletului tip primată al omului preistoric mousterian, chellean şi prechellean. Totuşi altele îl nedumeriră; oasele reconstruite erau prea subţiri, colţii mult prea ascuţiţi, iar craniile care se holbau la el prea netede şi prelungi. Se ghemui şi se dădu înapoi din faţa scheletelor acelora ciudate şi îşi mişcă înfiorat inelele cu solzi groşi.

— Vezi? şopti lupoaica. Caută măsurători, indicii ca să ne găsească şi să poată folosi acea otravă.

În camera de dincolo era întuneric şi tăcere. Hărţi colorate, agăţate pe pereţi, arătau continentele din ziua de azi şi pe cele din trecut; marginile calotelor de gheaţă din epocile glaciare erau trasate ca nişte linii de luptă. În vitrinele din sticlă încuiate se aflau caietele şi jurnalele pe

care doctorul Mondrick le păstrase dintotdeauna, iar Barbee recunoscu scrisul roşu şi îngroşat de pe coperţi.

Lupoaica albă se zburli brusc, iar Barbee observă că ochii ei verzui erau aţintiţi asupra unei bucăţi zdrenţuite de tapiserie medievală, înrămată în sticlă şi agăţată deasupra biroului de lângă fereastră, ca şi cum ar fi fost o comoară nepreţuită. Modelul şters arăta un lup cenuşiu, uriaş, rupând cele trei lanţuri care-l legau ca să sară asupra unui bătrân cu barbă şi cu un singur ochi.

Uimit de mârâitul lupoaicei, Barbee îşi înălţă capul plat ca să analizeze ţesătura veche. Îl recunoscu pe lupul uriaş ca fiind Fenris, un demon din mitologia scandinavă. Îşi aduse aminte că bătrânul Mondrick discutase odată despre acest mit, comparând demonologia nordică cu cea grecească. Odrasla zeului malefic Loki şi a unei uriaşe, lupul gigant Fenris a crescut până când zeii, plini de teamă, l-au înlănţuit; el a rupt două lanţuri, dar a treia legătură vrăjită îl va ţine înlănţuit până în ziua nefastă a Ragnarokului, bătălia de la sfârşitul lumii, când se va elibera ca să-l distrugă pe Odin, zeul suprem al zeilor, reprezentat ca un bătrân cu un singur ochi. Lupoaica îşi dezgolise colţii, retrăgându-se din faţa tapiseriei rupte.

— De ce? îi şopti Barbee. Unde-i pericolul?

— Acolo! mârâi ea răguşită. În ţesătura aia, în povestea pe care o reprezintă şi în toate miturile despre războaie, despre căsătoriile dintre oameni şi zei şi despre uriaşii de gheaţă pe care majoritatea oamenilor le cred doar basme. Bătrânul Mondrick ştia prea multe, iar noi l-am lăsat să trăiască prea mult. Se opri ca să adulmece mirosul acela mortal, fetid şi dulceag. Trebuie să atacăm… acum! zise ea, iar trupul ei zvelt tremura, înainte ca ceilalţi netrebnici să descopere tot ceea ce ştiau Mondrick şi soţia lui, şi să transforme locul ăsta într-o altă capcană în care să ne prindă.

Urechile ei mătăsoase se înălţară, ascultând.

— Haide, Barbee. Sunt pe cealaltă parte a holului, vechii tăi prieteni dragi!

Traversară holul întunecat. Niciun fel de argint nu le

blocă drumul, iar şarpele lung trecu unduindu-se înaintea lupoaicei prin uşa încuiată care dădea într-o cameră mică din colţ.

Barbee se opri, ridicându-şi capul turtit şi negru, cuprins de o groază rece când îi văzu pe Sam Quain şi pe Nick Spivak.

— De ce eşti aşa de nervos? Lupoaica cu blana lucioasă râse de tresărirea lui, iar ochii ei prelungi erau reci şi plini de o ferocitate triumfătoare. Cred că ne încadrăm în timp, şopti ea. Proştii ăştia probabil că n-au recunoscut identitatea Fiului Nopţii, iar prietena ta, văduva Mondrick, nu cred că i-a avertizat încă, pentru că n-au pus niciun fel de folie sau sârmă din argint ca să ne împiedice să intrăm. Cred că putem să-i terminăm pe monştrii ăştia de oameni acum şi să-l salvăm pe Fiul Nopţii!

Cei doi bărbaţi din camera micuţă nu-i păreau chiar atât de monstruoşi lui Barbee. Nick Spivak stătea înţepenit şi obosit la birou, scriind. Trupul său cu umerii căzuţi, cu pieptul scobit, părea stors de viaţă. În timp ce Barbee îl privea, îşi înălţă capul cu un tresărit nervos. În spatele lentilelor sale groase, ochii îi erau injectaţi, duşi în fundul capului şi febrili. Acoperit de o barbă ţepoasă, neagră şi neîngrijită, chipul său slab era cenuşiu, cu o expresie chinuită. Barbee se gândi că sufletul doamnei Spivak ar fi sfâşiat dacă l-ar vedea acum.

Sam Quain dormea pe un pat de campanie din pânză groasă, lângă perete. Tras la faţă şi întunecat din cauza epuizării extreme, chipul său bronzat, cu barba ţepoasă roşcată, avea o expresie de încăpăţânare sumbră. Unul din braţele sale puternice ieşea din pătură, iar mâna, chiar şi în somn, era încleştată pe mânerul din piele al cutiei legate cu bare din fier.

Cutia era încuiată cu lacătul. Barbee făcu un efort mintal chinuitor ca să-i vadă conţinutul şi simţi căptuşeala aceea grea din argint de dincolo de fier şi lemn – o barieră care-i trimise un fior rece în trup. Se dădu înapoi neliniştit, dându-şi seama ameţit de mirosul dulceag şi mortal care emana din cutie. Lupoaica albă se ghemui speriată lângă el,

simţindu-se brusc rău.

— Uită-te la vechiul tău prieten Spivak! spuse ea încet, trăgându-şi cu greu suflarea. Îl servim la masă în seara asta.

Nick Spivak se întorsese temător de la birou. Ochii săi roşii, înspăimântători, priveau drept spre Barbee, cu toate astea nu părea să vadă şarpele şi nici lupoaica ce mârâia. Cutremurându-se puţin, umerii săi înguşti se încovoiară de parcă i-ar fi fost frig, şi îşi reluă lucrul.

Barbee începu să înainteze şerpuind, ridicându-şi capul lung şi turtit ca să privească peste umărul slab şi aplecat. Văzu degetele tremurânde ale lui Spivak răsucind distrate un fragment cu formă ciudată, din os îngălbenit de vreme. Îl văzu pe bărbatul înfricoşat luând un alt obiect de pe birou şi o senzaţie neplăcută de amorţeală îl făcu să nu se mai mişte.

Obiectul era din ghips alb. Arăta ca mulajul unei pietre în formă de disc, cu incizii adânci. O parte a muchiei curbate a originalului probabil că se tocise; trebuie să fi fost crăpată şi un mic fragment se pierduse. Mirosul acela neplăcut şi dulceag plutea în jurul lui ca un nor malefic, atât de puternic încât Barbee se văzu nevoit să-şi retragă capul turtit şi ţeapăn.

Lupoaica albă aruncă temătoare o privire spre acel obiect, clătinându-se în locul în care stătea.

— Este cu siguranţă un model în ghips al Pietrei, spuse ea cu un glas şoptit şi sec. Piatra însăşi probabil că se află în acea cutie – secretul care ne-a distrus neamul este inscripţionat pe ea şi protejat de duhoarea aia. În seara asta nu putem ajunge la Piatră. Îşi linse neliniştită colţii cu limba ei lungă. Dar cred că-l putem împiedica pe prietenul tău savant să citească inscripţia.

Barbee îşi înălţă trupul lung şi negru ca o coloană ca să privească din nou. Observă că Nick Spivak copiase toate inscripţiile de pe discul din ghips cu un creion cu grafit pe o hârtie galbenă şi moale. Acum încerca să le descifreze, fără îndoială, căci caracterele ciudate erau împrăştiate pe paginile sale în şiruri şi coloane, amestecate cu

însemnările, cu speculaţiile sale şi cu tabele sinoptice transcrise într-un scris de mână obişnuit.

— Eşti foarte puternic în seara asta, Barbee, şuieră lupoaica, şi pot să întrevăd o oarecare probabilitate a morţii lui Spivak – o legătură destul de apropiată pentru tine pe care să o poţi controla.

Buzele ei roşii se strâmbară cu răutate.

— Ucide-l, îl îndemnă ea, atâta vreme cât legătura există!

Barbee se îndreptă cu mişcări nesigure spre silueta aplecată de la birou şi adulmecă din nou mirosul acela nefast şi dulceag. Îl ameţea şi-l făcea să se simtă rău, şi se retrase încolăcindu-şi inelele într-o grămadă compactă, sfidător. Ochii săi plaţi se îndreptară către patul îngust, în timp ce Sam Quain se mişcă puţin în somn. O senzaţie vagă de milă îl cuprinse pe Barbee. Putea simţi hotărârea disperată care-i susţinea pe aceşti doi bărbaţi singuri, în citadela lor bizară, împotriva Fiului Nopţii, şi simţi o compasiune bruscă pentru Nora Quain şi micuţa Pat cu obrajii trandafirii.

— N-am să le fac rău, şopti el. N-am să mă ating de Sam.

— Ar putea fi o ocazie bună ca să-l elimini pe Sam şi să ai cale liberă spre Nora, îi spuse lupoaica, privindu-l răutăcioasă. Dar el se află prea aproape de obiectul acela din cutie, iar eu nu pot găsi nicio legătură care să-i poată provoca moartea în seara asta. Spivak este cel vulnerabil, şi tu trebuie să-l opreşti înainte să dezlege inscripţia aia.

Cu mişcări rigide şi dureroase, Barbee se aruncă din nou spre mirosul mortal şi dulceag care plutea într-un nor paralizant în jurul mulajului din ghips alb de pe birou. Înaintă greoi, cu trupul său cu solzi, către bărbatul mărunt care scria, căci bărbatul acela era un duşman al Fiului Nopţii, iar lucrurile stăteau altfel acum.

Putea vedea dezolarea şi amărăciunea domnului şi doamnei Spivak atunci când vor afla veştile. Dar croitorul micuţ şi gras şi soţia sa şi mai grasă, cu prăvălia lor de pe Flatbush Avenue, erau fiinţe dintr-un vis îndepărtat şi dispărut. Nu mai erau importanţi, cum nu mai era nici

bătrânul Ben Chittum de la chioşcul lui de ziare modest. Lucrurile adevărate, cele care contau acum, erau propria sa putere sălbatică şi sosirea aşteptată a Fiului Nopţii, precum şi iubirea aprigă a lupoaicei cu ochi verzi.

Nick Spivak răscolea nervos prin teancul de foi galbene. Le trânti pe jos nerăbdător şi se aplecă, privind încruntat printr-o lupă de buzunar la mulajul din ghips, ca şi cum ar fi căutat o greşeală în această copie. Clătină din cap, îşi aprinse o ţigară şi apoi o stinse din nou, încruntându-se temător către patul unde dormea Sam Quain.

— Doamne, mormăi el, în seara asta sunt tare nervos! Împinse mulajul deoparte şi se aplecă din nou, morocănos, peste hârtiile sale. Ce bine-ar fi dacă aş putea descifra singura literă rămasă! Îşi roase creionul, cu fruntea sa palidă încruntată. Cei care au creat discul i-au şters de pe faţa pământului pe diavolii ăia odată, iar descoperirea lor o poate face din nou! Ridică hotărât din umeri săi înguşti. Hai să mai verificăm... dacă litera alfa chiar simbolizează unitatea...

Asta a fost tot ceea ce apucă să mai spună, căci Barbee îşi băgase capul turtit între chipul lui palid şi biroul ticsit. Trupul său lung se încolăci în jurul bărbatului de trei ori, apoi, strângându-l cu putere, puse stăpânire cu toată tăria asupra legăturii probabilităţii ca să poată trece la acţiune.

Chipul slab şi supt al lui Nick Spivak înţepeni de groază. În spatele ochelarilor, ochii săi roşii îi ieşiră din orbite. Deschise gura să ţipe, dar capul lung al lui Barbee îi aplică o lovitură sălbatică din lateral, paralizându-i gâtul. Trupul care se prăbuşi încetă să mai respire. Se agăţă cu mâinile şi încercă să se ridice, dar şarpele se încolăci mai strâns, iar pieptul cedă. Degetele sale care bâjbâiau, într-un ultim efort disperat, prinseră discul din ghips şi-l aruncară fără vlagă spre coastele lui Barbee. Şocul rece al atingerii sale îl amorţi şi-l umplu pe Barbee de repulsie, iar mirosul îngrozitor şi dulceag care emana din el îl ameţi. Trupul său încolăcit se destinse puţin – iar ăsta, îşi spuse el, nu era decât mulajul; alunecând inert pe podea, se întrebă vag ce puteri ar avea Piatra originală.

— Mai strâns, Barbee! îi şopti lupoaica albă. Ucide-l cât mai poţi.

Însă probabil că Nick Spivak murise deja. Discul fragil din ghips îi scăpă dintre degete şi se sparse în bucăţi care lăsară o pudră fină pe podea. Barbee îşi reveni puţin din şocul atingerii şi al mirosului persistent neplăcut, apoi strânse din nou. Oasele pocniră, iar sângele ţâşni peste hârtiile de pe birou.

— Repede! îl avertiză lupoaica. Quain se trezeşte!

Se îndreptă spre fereastră, iar Barbee o ajunse din urmă ca s-o ajute să se concentreze asupra sticlei, lemnului, chitului şi oţelului, ca să deschidă o cale de acces. Lupoaica îşi scutură capul îngust.

— Nu aşa, şuieră ea sacadat, trebuie să ridicăm cadrul ferestrei; nu există plasă şi cred că vechiul tău prieten Spivak umbla în somn atunci când era extenuat, iar în seara asta era foarte obosit. Asta e legătura pe care am descoperit-o ca să te-ajut să-l ucizi.

Cu mişcări vlăguite şi cu o senzaţie de rău din cauza mirosului neplăcut şi dulceag, lupoaica zgârie închizătoarea. Barbee încercă să o ajute, dar se dădu înapoi clătinându-se şi se prăbuşi încolăcit şi tremurând pe cadavrul cald şi sfărâmat. Lupoaica se încordă cu disperare, cu labele ei suple şi colţii insistenţi, şi fereastra cedă cu o pocnitură. Se pare că Sam Quain auzi, căci se mişcă greoi în patul micuţ.

— Nick, mormăi el cu o voce groasă, ce dracu’ se-ntâmplă?

Dar nu se ridică, iar lupoaica şopti tăios:

— Nu se poate trezi acum, asta ar rupe conexiunea.

Aerul curat şi rece care pătrundea prin fereastra deschisă începu să risipească mirosul acela malefic şi dulceag. Lupoaica îşi trase răsuflarea, îşi scutură blana, iar Barbee se simţi înviorat. Începu să înainteze cu mişcări stângace către fereastră, târând după el cadavrul zdrobit, care încă mai zvâcnea, lăsând o dâră de sânge şi un miros neplăcut pe podea.

— Dă-i drumul, şuieră lupoaica, atâta vreme cât mai

rezistă conexiunea.

Nu era uşor să mişti un corp chiar şi atât de slab precum cel al lui Nick Spivak, cel puţin nu atunci când erai încolăcit de mai multe ori în jurul lui şi când erai slăbit din cauza veninului Pietrei. Totuşi aerul rece era curat şi-i făcea bine, iar puterea reveni în corpul unduitor al lui Barbee. Îşi scoase capul turtit afară pe fereastră şi prinse biroul cu coada, ridicând cadavrul zdrobit către pervaz.

— Repede! îl îndemnă April Bell. Trebuie să ieşim de aici înainte să se trezească şi Quain, iar eu mai trebuie să şi scriu ceva.

Lupoaica trecu sprintenă de scaunul căzut, sări uşoară pe birou şi prinse creionul bărbatului mort între labele ei agile. Barbee se oprise ca să o întrebe ce avea de scris, când Sam Quain mormăi în pat. Disperat, îşi strânse inelele şi rostogoli trupul zdrobit, lipsit de vlagă, peste pervaz. Inelele sale alunecară pe o pată de sânge şi el căzu împreună cu cadavrul. Probabil că lupoaica albă îl văzuse căzând, căci glasul ei impacientat se auzi deasupra lui:

— Fugi, Barbee… înainte de-a se trezi Quain!

Avântându-se în gol şi căzând prin întunericul celor nouă etaje, Barbee îşi descolăci trupul din jurul cadavrului celui care fusese Nick Spivak, care încă zvâcnea şi din care curgea sângele, şi-l aruncă sub el. Disperat, bâjbâi să reintre în trupul acela oribil pe care-l lăsase pe patul din Glennhaven, temându-se îngrozitor ca Sam Quain să nu se trezească.

Sub el auzi cadavrul sfărâmat prăbuşindu-se pe aleea din beton din faţa turnului Fundaţiei. Sunetul înăbuşit al oaselor zdrobite avu o finalitate hotărâtă, iar el apucă să vadă că ultimul tremur de viaţă încetase în trupul acela diform, care zăcea într-o băltoacă de sânge. Urechile sale cu auz fin surprinseră la distanţă glasul plictisit şi nazal al pazncului pe nume Charlie înăuntrul clădirii:

— La naiba, Jug, nu trebuie să gândeşti. Îţi mai spun o dată, cauza morţii lui Mondrick şi a lui Chittum e treaba coronerului, iar eu nu vreau să ştiu ce se află în cutia aia. Douăzeci de dolari pe noapte sunt două…

Barbee se prăbuşi…

Dar nu pe aleea de beton lângă Nick Spivak, căci intrase la loc în trupul său în timp ce cădea, iar schimbarea progresivă era mai rapidă şi mai puţin dureroasă acum. Căzu pe podeaua de lângă patul său din camera spitalului Glennhaven şi se ridică ţeapăn.

Era o fiinţă pe două picioare ca oricare alta, doborâtă de somn. Capul îi era îngheţat şi zvâcnea din cauza căzăturii pe podea. Voia să bea ceva, iar stomacul îl înţepa. Îl cuprinse o epuizare surdă şi dureroasă. Doctorul Glenn, se gândi el, îi va spune fără îndoială că se rostogolise dintre pernele între care se sprijinise ca să citească şi că întregul său coşmar avusese loc după aceea, din efortul inconştient de a găsi o explicaţie pentru cădere.

15

Latura umană

Întreaga euforie necruţătoare din acel vis se stinsese, iar Barbee se simţi cuprins de o senzaţie apăsătoare de rău şi groază, căci o convingere şocantă puse stăpânire pe el – aceea că Nick Spivak era mort cu adevărat, zăcând zdrobit pe aleea din faţa turnului Fundaţiei.

Stătea în picioare lângă pat, legănându-se, cuprins de o stare de rău, şi-şi frecă rana de la tâmplă. Pipăi o zgârietură care-l ustura la gât şi-şi aduse aminte că lupoaica albă îşi înfipsese colţii acolo. Răsuflă îndelung şi se scuturâ cu mişcări rigide. Nu putea să scape de acea certitudine nefericită că Nick Spivak murise cu adevărat în visul său.

Buimăcit, aprinse lumina şi se uită la ceas. Era două şi un sfert. Dădu să-şi apuce hainele pe care le lăsase pe un scaun, însă infirmiera din tura de noapte probabil că i le luase; nu găsi decât halatul roşu şi nişte papuci moi. Tremurând, plin de o sudoare rece, îşi puse halatul şi se încălţă. Apăsă butonul de urgenţe şi-şi târşâi picioarele cu nerăbdare ca să o întâmpine pe infirmieră în hol – domnişoara Hellar avea o podoabă capilară minunată, oxigenată, de o culoare ştearsă, şi fizicul unei femei care făcea lupte greco-romane.

— Vai, domnule Barbee! Credeam că dormiţi…

— Trebuie să-l văd pe Glenn, îi spuse el. Chiar acum.

Pe faţa ei lată apăru un zâmbet amabil.

— Desigur, domnule Barbee, spuse ea, şi vocea ei masculină încerca să sune liniştitoare. Dar de ce nu vă duceţi dumneavoastră la culcare în timp ce noi vom vedea…

— Cucoană, o întrerupse Barbee posac, acum nu e timpul

să-ţi etalezi metodele dumitale de îmblânzire a nebunilor. Poate că sunt nebun sau poate că nu... sper că numai despre asta e vorba. Nebun sau nu, trebuie neapărat să discut cu Glenn. Unde doarme?

Sora Hellar se ghemui puţin, ca şi cum ar fi înfruntat un adversar în ring.

— Nu trebuie să-ţi măsori puterile cu mine, o sfătui Barbee tăios, îmi închipui că ştii cum să faci faţă nebunilor obişnuiţi, dar cred că eu sunt un caz puţin diferit. Avu impresia că ea dăduse din cap aprobator, uşor neliniştită, şi încercă să-i arunce o privire răutăcioasă. Cred că ai s-o iei la fugă când o să mă transform într-un şobolan mare şi negru.

Femeia se dădu înapoi, devenind puţin palidă.

— Nu vreau decât să discut cu Glenn cinci minute, chiar acum, îi spuse Barbee. Dacă n-o să-i placă, să-mi treacă în cont consultaţia.

— Va fi o sumă cam mare, îl avertiză infirmiera Hellar.

Barbee îi aruncă o căutătură ironică, aşezându-se în patru labe.

— Dar n-am să-ncerc să te-opresc, spuse ea tremurând. Am să te conduc până la el acasă.

— Isteaţă fată!

Barbee se ridică din nou în picioare. Sora Hellar se dădu înapoi prevăzătoare şi aşteptă ca el să o ia înainte de-a lungul holului până ajunseră la scări. Barbee nu se putea stăpâni să nu fie obsedat de o idee care-l neliniştea, anume aceea că femeia credea cu adevărat că el se putea transforma într-un şobolan. Din uşa din spate a anexei femeia îi arătă cu degetul casa întunecată a lui Glenn, iar Barbee avu impresia că se simte uşurată atunci când el o părăsi.

Luminile începură să licărească la ferestrele de la etaj ale casei de cărămidă a lui Glenn înainte ca Barbee să ajungă acolo, şi-şi dădu seama că sora Hellar îi telefonase. Psihiatrul înalt şi curtenitor, îmbrăcat într-un halat de casă destul de extravagant, deschise uşa din faţă înainte ca Barbee să găsească soneria. Glenn părea mai somnoros

decât oricând.

— Ei bine, domnule Barbee?

— S-a întâmplat din nou, spuse direct Barbee. Un alt vis despre care ştiu că este mai mult decât un simplu vis. De data asta eram şarpe şi l-am... l-am ucis pe Nick Spivak. Se opri ca să-şi tragă răsuflarea şuierătoare. Vreau să sunaţi la poliţie, îl vor găsi zăcând mort sub o fereastră deschisă de la etajul nouă, în faţa clădirii Fundaţiei de Cercetări Umane, iar eu sunt cel care l-a ucis!

Barbee îşi şterse fruntea udă, privind cu coada ochiului, nerăbdător, ca să vadă reacţia lui Glenn. Psihiatrul clipi din ochii săi căprui, cu pleoape grele, şi ridică din umeri, calm, în halatul acela minunat. Zâmbi puţin, plin de înţelegere, dându-şi pe spate capul cu păr răvăşit şi creţ – şi ceva anume în mişcarea lui trezi în Barbee sentimentul acela cald şi inexplicabil de recunoaştere.

— N-o veţi face? insistă Barbee tăios. Nu veţi chema poliţia?

Glenn clătină calm din cap.

— Nu, nu putem face asta.

— Dar Nick este mort! zise Barbee tremurând. Prietenul meu...

— Hai să nu ne pripim, domnule Barbee, zise Glenn, ridicând leneş din umerii săi înalţi. Dacă intr-adevăr nu există un cadavru, ar însemna să-i deranjăm degeaba pe cei de la poliţie. Dacă există, s-ar putea să nu fim în stare să explicăm cum am ştiut de el. Zâmbi fermecător. Eu sunt un materialist rigid... dar poliţiştii sunt nişte materialişti brutali.

Lui Barbee începură să-i clănţăne dinţii.

— Credeţi că eu... că eu l-am ucis cu adevărat?

— Deloc, îi răspunse Glenn cu calm. Hellar m-a asigurat că dormeai buştean în camera dumitale până acum câteva minute. Totuşi, întrevăd o altă posibilitate foarte interesantă, care ar putea explica visul dumitale.

— Cum? Barbee îşi trase răsuflarea. Care anume?

Glenn clipi somnoros.

— Ai tot încercat să dezlegi un mister care se referă la

comportamentul vechiului dumitale prieten Quain şi al asociaţilor săi din lumea reală.

Vocea pătrunzătoare a lui Glenn era indiferentă şi lentă.

— În mod conştient nu ai reuşit să găseşti o soluţie anume, dar adu-ţi aminte că inconştientul este adesea mai perspicace decât bănuim de obicei. Glenn îşi uni buricele degetelor sale lungi şi bronzate, într-un gest deliberat. În mod inconştient, domnule Barbee, continuă el grav, este posibil să fi bănuit că Nick Spivak va fi aruncat de la o anume fereastră în noaptea asta. Dacă bănuiala dumitale inconştientă s-ar întâmpla să concorde suficient de mult cu realitatea, este posibil ca poliţia să-i descopere cadavrul acolo unde ai visat că a căzut.

— Prostii! zise Barbee rigid şi furios. Doar Sam era cu el…

— Exact!

Capul frumos al lui Glenn se înclină, ca şi cum ar fi vrut să-i spună „ţi-am zis eu”.

— Mintea dumitale conştientă refuză ideea că Sam Quain ar putea fi un criminal, şi chiar refuzul dumitale este atât de accentuat încât pare semnificativ, pentru că sugerează că, în mod inconştient, este posibil să-ţi doreşti ca Sam Quain să moară pentru acea crimă.

Barbee îşi încleştă pumnul osos şi păros.

— N-am… n-am să accept aşa ceva! se înecă el răguşit. Asta… asta este ceva diabolic. Făcu un pas înainte şi încercă să-şi recapete glasul. E o nebunie. Vă spun, domnule doctor, Sam şi Nora Quain sunt doi dintre cei mai buni şi mai vechi prieteni ai mei.

Glenn îl întrebă domol:

— Amândoi?

Barbee îşi încleştă din nou mâinile umede de sudoare.

— Tăceţi! mârâi el. Nu… nu puteţi să-mi spuneţi asta!

Glenn se retrase în grabă în pragul luminat.

— O sugestie doar, domnule Barbee. Zâmbi dezarmant şi apoi dădu din nou din cap. Reacţia dumitale violentă îmi indică faptul că am atins un punct destul de sensibil, dar acum nu văd de ce am mai discuta. Să zicem că uităm toate problemele în seara asta şi ne întoarcem înapoi în

pat, ce zici?

Barbee răsuflă greoi şi neliniştit şi-şi înfundă mâinile în buzunarele lăbărţate ale halatului roşu de spital.

— Bine, domnule doctor, acceptă obosit. Îmi pare rău că v-am deranjat. Dădu să plece, dar apoi se întoarse brusc înapoi. Cu un glas scăzut şi tremurat, adăugă disperat: Dar, domnule doctor Glenn, vă înşelaţi amarnic. Femeia pe care o iubesc este April Bell.

Cu un zâmbet slab şi diabolic, Glenn închise uşa.

Barbee merse încet în noaptea îngheţată şi înstelată către clădirea masivă şi întunecată unde numai două sau trei ferestre erau slab luminate. Se simţea cumva ciudat să înainteze pe două picioare, cu mişcări stângace, şi să vadă doar forme neconturate cu privirea ştearsă a unui om, fără să-şi dea seama de toate sunetele clare şi mirosurile care-i apăreau în vis.

Câinii din vecini încetaseră să mai latre furios, după cum observă el. Se opri ca să asculte ţipătul Rowenei Mondrick, aruncând o privire neliniştită către salonul celor cu tulburări mintale. Alte ferestre se luminară în timp ce privea şi se întrebă dacă nu cumva cei din salon fuseseră treziţi de o altă urgenţă. Ţipătul acela neajutorat, înăbuşit de groază, încetase totuşi.

Se întoarse cu mişcări greoaie, stânjenit, către anexă. Glenn era un neghiob, sau poate mai rău. Barbee avea impresia că niciun psihiatru cinstit nu ar fi atât de nesăbuit încât să-şi dea drumul la gură în felul acela. Trebuia să recunoască, era adevărat că o iubise cândva pe Nora, înainte ca ea să se mărite cu Sam. Poate că o vizitase mai des decât ar fi fost înţelept în anii când Sam fusese plecat, dar concluzia revoltătoare a lui Glenn era absurdă. Nu-i ascunsese nimic lui Sam şi nici nu avea vreun motiv întemeiat să-i dorească răul.

Totuşi, hotărî că Glenn avea dreptate să nu sune la poliţie. Dacă ar da vreun telefon, ar fi catalogat drept nebun sau criminal. Totuşi, nu putea să scape de certitudinea şocantă că Nick Spivak zăcea mort sub acea fereastră. Îşi încleştă din nou pumnii asudaţi şi trase în

plămâni, suspinând îndelung, aerul răcoros al nopţii, tremurând din pricina sugestiei diabolice pe care o făcuse Glenn, anume aceea că Sam Quain ar putea fi acuzat de crimă. Trebuia să facă ceva în legătură cu asta.

Dădu fuga la etajul al doilea al clădirii anexă. Destul de temătoare, sora Hellar îl lăsă să folosească telefonul ei de birou, şi el o sună pe Nora Quain. Ea răspunse imediat, ca şi cum ar fi aşteptat ca telefonul să sune, iar glasul ei părea tăios din cauza fricii.

— Will… ce s-a mai întâmplat acum?

— Sam are un telefon la Fundaţie?

Vocea lui grăbită părea şuierătoare din cauză că-şi ţinea respiraţia.

— Te rog să-l suni imediat. Trezeşte-l. Pune-l… pune-l să-l caute pe Nick Spivak.

— Dar de ce, Will? întrebă ea cu un glas abia auzit.

— Cred că s-a întâmplat ceva cu Nick. Cred că Sam este acum într-un mare pericol din cauza asta.

Mult timp Nora rămase tăcută. Barbee putea auzi respiraţia ei slabă şi nesigură şi ticăitul ceasului din biroul unde ştia că se află telefonul, iar acel sunet măsurat era ciudat de calm şi încet. Într-un final, Nora întrebă cu un glas încordat şi înăbuşit:

— Cum ai ştiut asta, Will?

Ceasul continua să ticăie, înnebunitor de grav şi de încet.

— E doar obişnuinţa, Nora, mormăi el neliniştit; nişte surse confidenţiale… asta-i treaba mea, ştii tu, zise el şi i se puse un nod în gât. Deci ai aflat deja?

— Sam tocmai m-a sunat, şopti ea. Părea înnebunit, Will… aproape că-şi ieşise din minţi.

— Cum…

Nu se auzi nimic, iar Barbee încercă din nou.

— Ce e cu Nick?

— A căzut pe fereastră, zise ea şi vocea îi era slăbită din cauza groazei, de la fereastra laboratorului lor special, de la ultimul etaj al turnului fundaţiei. Sam spune că a murit.

Ceasul ticăi, iar el auzi respiraţia ei aspră.

— Aşa mi-au spus sursele mele, mormăi Barbee răguşit.

Vreau să-l avertizezi pe Sam, Nora. Cred că e în pericol.

— Cum aşa?

O notă de isterie tremura dincolo de rigiditatea controlată din glasul ei.

— Sam crede că Nick a adormit şi că a umblat în somn – a fost dintotdeauna somnambul, doar ştii. Dar asta nu i s-ar putea întâmpla lui Sam.

Agonia îi tremura în glas.

— Will… tu ce crezi… că i s-ar putea întâmpla lui Sam?

Ceasul continua să ticăie, în timp ce Barbee încerca să înghită uscăciunea aspră din gât.

— Sam şi Nick erau singuri în camera aia din turn, mormăi el aspru. Păzeau ceva care pare să fie foarte valoros în cutia aia de lemn pe care au adus-o cu ei din deşert. Doi dintre bărbaţii care ştiau ce se află în ea au murit deja, iar moartea lui Modrick şi a lui Rex Chittum o să dea de bănuit acum, că a murit şi Nick.

— Nu! şopti Nora, şi şoapta era un ţipăt în surdină. Nu, Will… nu!

— Aşa o să pară, îi spuse Barbee. Îi cunosc pe poliţişti. Or să creadă că Sam l-a ucis pe Nick pentru că era interesat de cutia aia. Or să tot creadă asta, cel puţin până când or să afle ce e în cutie – şi nu cred că Sam o să fie dispus să le spună.

— Dar n-a făcut-o el! şopti Nora cu disperare. N-a făcut-o Sam…

Vocea ei şoptită încetă. Ticăitul ceasului era ca o unduire înceată într-o tăcere mortală. În cele din urmă o auzi pe Nora respirând din nou, iar sunetul era ca o şuierătură îndelungă şi obosită.

— Îţi mulţumesc, Will.

Vocea ei suna şters din cauza buimăcelii şi o senzaţie de milă fierbinte îi puse lui Barbee un nod în gât.

— Am să-l sun pe Sam imediat. O să-l avertizez, spuse Nora, şi în vocea ei tremura un protest brusc. Dar *nu el* a făcut-o!

Nora închise, iar Barbee se întoarse în camera lui, târşâindu-şi picioarele greoi. Toate astea, se gândi el cu

amărăciune, fuseseră cu siguranţă suficiente pentru o singură noapte. În mod sigur lupoaica albă – sau propriile sale temeri inconştiente, al căror simbol era ea – îl va lăsa să-şi încheie noaptea liniştit.

Îşi aruncă de pe el halatul şi papucii şi se trânti obosit pe pat. Încercă să doarmă, dar îl cuprinse o nelinişte surdă. Nu se putea abţine să nu privească fix sticla întărită cu oţel care se topise în faţa şarpelui unduitor şi nici să-şi aducă aminte de fragilitatea oaselor lui Nick Spivak, cum pocniseră când el îşi încolăcise trupul în jurul lui Nick. O sună pe sora Hellar şi o rugă să-i aducă un somnifer. Dar tot nu adormise atunci când o auzi pe lupoaica albă şoptindu-i:

— Poţi să mă auzi, Barbee?

— Te aud. April, murmură el somnoros. Noapte bună, iubito.

— Nu, Barbee.

Avu impresia că aude protestul ei ascuţit.

— Trebuie să te transformi din nou, pentru că mai avem treabă.

— Nu în seara asta, protestă, şi indignarea îi alungă din nou somnul. L-am ucis pe Nick în noaptea asta şi l-am lăsat pe Sam Quain să fie acuzat de crimă. Nu sunt destule infracţiuni pentru seara asta?

Şoapta ei îndepărtată părea mai slabă, ca şi cum trezirea lui nu făcuse decât să rupă o legătură infimă dintre ei.

— A fost foarte bine, rosti ea torcând, dar nu suficient...

— Mie mi-a ajuns, îi spuse Barbee. N-am de gând să mai visez nimic şi mai ştiu că nici nu prea te aud bine.

— Ba mă auzi, insistă ea şoptind. Nu te poţi amăgi singur, Barbee – astea nu sunt vise. Ştiu că transformarea este mai uşoară atunci când dormi, dar asta e doar pentru că latura umană din tine încă domină mintea ta trează. Acum, te rog să te relaxezi şi să asculţi.

Barbee se răsuci în pat, mormăind somnoros:

— Nu te aud şi nu vreau să visez...

— Ăsta nu e un vis... şopti ea. Cercetătorii de la Universitatea Duke au descoperit dovezi suficiente pentru

astfel de percepţii extrasenzoriale – şi ar putea descoperi mai multe dacă ar şti cum să aleagă subiecţi care au sânge ca al nostru. Ştiu că mă auzi… nu mă duci tu de nas!

Barbee scutură din cap pe pernă.

— Dar nu vreau să aud…

— Barbee! strigă ea, şi vocea ei îndepărtată deveni tăioasă, imperativă. Trebuie să asculţi – să te transformi şi să vii la mine. Acum! Şi ia-ţi cea mai îngrozitoare formă pe care o găseşti pentru că avem un duşman mai mare decât micuţul Nick Spivak cu care să ne luptăm.

— Cum? mormăi el greoi. Ce duşman?

— Prietena ta oarbă! şuieră lupoaica. Femeia aia, Mondrick, despre care se zice că e în siguranţă în instituţia de râs a lui Glenn, unde nimeni nu-i ia în seamă aiurelile. A ieşit, Barbee, şi încearcă să-l avertizeze pe Sam Quain!

Barbee simţi o atingere ca de gheaţă de-a lungul coloanei, ca şi cum i s-ar fi zburlit părul ţepos, ca atunci când era un lup mare şi cenuşiu. Dar acum avea formă umană, se asigură el neliniştit. Simţea cearşafurile reci şi netede lipite de pielea lui moale şi auzi sunetele înăbuşite din spital cu auzul său slab, de fiinţă umană: respiraţia altor pacienţi din camere, paşii repezi care se îndepărtau ai sorei Hellar şi un telefon pe undeva zbârnâind cu nerăbdare. Avea în întregime formă umană şi era aproape treaz de-a binelea.

— Să-l avertizeze pe Sam? repetă el, greoi ca un ecou. Ce ştie ea?

Groaza îi tremura în glasul şoptit, fantomatic.

— Ştie numele Fiului Nopţii!

Şocul acelor cuvinte îl treziră din nou pe Barbee. Tremurând neliniştit, îşi înălţă capul ca să privească prin camera întunecată. Descoperi fereastra dreptunghiulară care sclipea şters şi o dâră subţire de lumină galbenă pe sub uşă. „Am încă formă umană”, îşi spuse el, şi cu siguranţă era foarte treaz. Cu toate astea, vocea sa cu respiraţia întreruptă deveni încordată şi uscată de groază.

— Omul de care se tem? întrebă el. Acest conspirator… criminal… agent secret… orice o fi… despre care bătrânul

Mondrick vorbea atunci când a murit?

— Mesia cel aşteptat de noi, şopti lupoaica.

Barbee rămase rigid şi tremurând.

— Cine e el? întrebă poruncitor şi aspru. Cum îl cheamă?

— Zău aşa, Barbee!

Barbee crezu că aude în depărtare râsul slab, ca de felină, al lui April Bell.

— Oare nu ştii?

Barbee îşi recăpătă răsuflarea nerăbdător.

— Cred că pot ghici, mormăi el brusc, trebuie să fie bunul tău prieten, domnul Preston Troy!

Îi aşteptă răspunsul, dar acesta nu veni. Barbee era singur în camera întunecată, treaz şi neschimbat. Auzea ticăitul nebunesc al ceasului său şi vedea cadranul luminos; de data asta era cinci fără douăzeci. Mai erau încă două ore până se lumina şi nu avea de gând să adoarmă până când nu vedea soarele, căci nu îndrăznea…

— Nu, Barbee.

Şoapta aceea slabă îi dădea o stare de rău din cauza groazei.

— Fiul Nopţii nu este domnul Troy, dar tu trebuie să dovedeşti că ai dreptul să-i cunoşti numele. Poţi face asta acum, ucigând-o pe Rowena Mondrick!

Barbee înţepeni în pat, apoi dădu la o parte păturile furios.

— Nu poţi să mă obligi să-i fac rău, insistă el trist, chit că visez sau sunt treaz! În orice caz, eu nu cred că a ieşit din spital. O auzeam ţipând în camera ei ceva mai devreme în seara asta. E în salonul pentru pacienţi cu tulburări, în spatele uşilor încuiate, cu infirmiere care o păzesc. N-ar putea să iasă.

— Dar a ieşit.

Şoapta femeii se auzea atât de slab încât parcă devenise un gând minuscul.

— A plecat să-l avertizeze pe Sam.

— Nu-l va găsi niciodată, o ironiză Barbee, o femeie oarbă şi nebună…

— Dar nu e nebună!

Şoapta aceea îndepărtată ajunse până la el.

— Nu mai mult decât alţii, care sunt închişi pentru că ştiu prea multe. Spitalele psihiatrice sunt închisori convenabile, Barbee, care ţin închişi duşmani de felul acesta, dar văduva ta neagră este mai puternică decât credeam, pentru că se înrudeşte cu noi şi are puteri care sunt mai presus decât cele omeneşti.

— E bătrână, şuieră el, şi e oarbă.

— Ştiu că nu vede, spuse lupoaica albă, torcând încântată, pentru că noi i-am scos ochii! Dar şi-a dezvoltat un alt fel de vedere – suficient de puternică pentru a-l descoperi pe Fiul Nopţii. A lucrat alături de bătrânul Mondrick şi ştie prea multe.

— Nu… zise Barbee înecându-se şi vorbind răguşit, nu vreau s-o fac…

Se ridică în capul oaselor pe marginea patului, tremurând, plin de o sudoare lipicioasă, scuturându-şi violent capul.

— Haide, Barbee!

Barbee tot nu era în stare să-şi scoată din minte gândul acela obsedant – sau oare era vorba de o simplă nebunie?

— Transformă-te în fiinţa cea mai teribilă, îl îndemnă lupoaica, să ai gheare cu care s-o dobori şi colţi ca să-i sfâşii gâtul. Pentru că trebuie s-o ucidem…

— Nu vreau! ţipă el răguşit, după care coborî vocea ca să nu-l audă sora Hellar. Am terminat cu asta, domnişoară April Bell! şopti el cu amărăciune. Nu mai vreau să fiu unealta planurilor tale diabolice, să-mi ucid prietenii, am terminat-o cu tine!

— Oare aşa să fie, Barb…

Tremurând, Barbee se ridică în picioare şi şoapta aceea batjocoritoare încetă. Furia şi îngrijorarea sa frânseseră iluzia aceea îngrozitoare, iar el cu siguranţă nu avea de gând să-i facă rău Rowenei Mondrick, fie în vis sau în stare de trezie. Se plimbă neliniştit prin cameră, încercând lipsit de vlagă să-şi recapete răsuflarea, plin de sudoare din cauza panicii.

Şoapta îngrozitoare încetase cu adevărat, iar el se opri în

uşă, ascultând ca să fie sigur. Lângă el auzi un bolborosit, un geamăt, un suspin şi apoi aceleaşi sunete repetându-se; era bărbatul cu barbă albă care dărâmase tabla de şah şi care sforăia în camera de vizavi. Asta era tot ce auzea, până când un bărbat strigă ceva cu un glas aspru şi ascuţit de la etajul de mai jos.

Deschise uşa, ascultând. Alţi bărbaţi strigau undeva. Femeile ridicau glasurile nervoase. Paşii tropăiau pe coridoare.

Portiera unei maşini se trânti cu putere. Maşina demară scârţâind. Motorul se ambală brusc şi roţile scârţâiră, în timp ce maşina trecu prea repede şi coti pe aleea întortocheată, îndreptându-se spre şosea.

Rowena Mondrick plecase într-adevăr, iar certitudinea acelui fapt avu asupra lui un impact ameţitor şi rece. Ştia – de unde, nu era sigur. Poate – aşa cum delicatul doctor Glenn i-ar explica fără îndoială – că inconştientul său tulburat nu făcuse altceva decât să asocieze sunetele acelea înăbuşite şi alarmante, de căutare, cu şoaptele lupoaicei albe.

Îşi puse în tăcere papucii şi halatul, oprindu-se ca să-şi îndese în buzunarele lăsate portofelul şi cheile. Nu-şi dădea seama care era realitate şi care iluzie. Nu putea să identifice pericolul care o pândea pe Rowena şi nu îndrăznea să dea crezare vorbelor şoptite ale lupoaicei. Dar de data asta avea de gând să se implice în ceea ce se petrecea – şi să nu mai fie marioneta Fiului Nopţii.

Ceva îl opri în uşă. O uşoară stare de nelinişte îl făcu să-şi îndrepte din nou privirea spre patul înalt şi se simţi extrem de recunoscător să-l găsească gol. Uşurat pentru că nu mai vedea învelişul acela omenesc în spatele lui, îşi târşâi prudent picioarele şi ieşi afară pe coridor. Era pustiu. Alergă în tăcere spre capătul scărilor din spate şi se opri acolo când auzi vocea metalică şi nazală a doctorului Bunzel şuierând nervos:

— Ei bine, soră?

— Da, domnule doctor, şopti o fată speriată.

— Ce scuză ai?

— Niciuna, domnule.

— Cum naiba a scăpat pacienta aia?

— Nu ştiu, domnule.

— Ar fi mai bine să afli, şuieră Bunzel. Era izolată, într-un salon încuiat, şi ai avut ordine precise să o supraveghezi. Ştiai că a tot încercat să scape.

În glasul său se resimţea dispreţul.

— A dispărut trecând prin pereţi?

— Cred că da, domnule.

Bunzel scoase un mormăit de neîncredere.

— Vreau să spun, domnule... se bâlbâi fata, nu ştiu cum a ieşit.

— Ce ştii despre ea?

— Biata doamnă Mondrick... Fata dădea impresia că se abţine să nu plângă. Era foarte supărată, ştiţi, domnule doctor... De când a ieşit la plimbare ieri-dimineaţă. A stat trează toată noaptea, implorându-mă să o las să se ducă la acest domn Quain.

— Şi ce-i cu asta?

— Câinii au început să urle... asta trebuie să fi fost la miezul nopţii... iar biata doamnă Mondrick a început să ţipe. Nu mai înceta. Doctorul Glenn a dat ordine să i se administreze un calmant dacă ar avea nevoie, iar eu am hotărât că era cazul. Am plecat să i-l pregătesc şi când m-am întors, doar un minut mai târziu, dispăruse.

— De ce n-ai raportat asta imediat?

— Căutam prin salon, domnule... şi nu se află acolo.

— Mai uită-te o dată, şuieră Bunzel. Am de gând să organizez o căutare sistematică. E foarte tulburată şi mi-e teamă de ce va face.

— Ştiu, domnule, suspină fata, e groaznic de tulburată.

— Pune-i pe toţi ceilalţi în gardă să nu alarmeze şi restul pacienţilor, adăugă Bunzel, şi nu lăsa ca vestea asta să iasă dintre pereţii clădirii ăsteia. Astfel de evenimente pot avea drept rezultat o publicitate negativă. L-am trimis pe doctorul Dorn să se consulte cu poliţia. Femeia aia trebuie găsită.

Vocile celor doi se auzeau din ce în ce mai slab,

îndepărtându-se spre partea din faţă a clădirii, iar Barbee nu auzi răspunsul fetei. Se furişă în tăcere spre scara din spate şi aruncă o privire de-a lungul coridorului luminat. Sora speriată îl urma pe doctorul sprinten şi mărunt într-un birou. Aşteptă până dispărură din vedere şi ieşi pe uşa din spate.

O îndârjire feroce îl îmboldea pe Barbee, iar fermitatea cu care-şi urmărea scopul îi grăbea paşii. Rowena Mondrick evadase într-adevăr, aşa cum îi şoptise lupoaica albă, dar de data asta el nu mai alerga cu fiinţa aceea îngrozitoare după el ca să o doboare pe femeia oarbă. Reuşise să-i sfideze chemarea diabolică – sau era vorba doar de inconştientul său bolnav?

În orice caz, era treaz pe deplin şi avea formă umană. Ştia în ce pericol se află Rowena de la aceiaşi ucigaşi dibaci care-l uciseseră pe soţul ei cu ajutorul unei pisici negre, pe Rex Chittum provocându-i un accident de maşină pe dealul Sardis, şi pe Nick Spivak aruncându-l din turnul Fundaţiei. În schimb, de data asta nu mai voia să fie o marionetă care nu avea nimic de spus, aflată în slujba lui April Bell şi a necunoscuţilor ei complici într-ale vrăjitoriei – sau oare toate astea nu erau decât nişte crime banale?

Încă nu ştia toate regulile acestui joc ciudat, nici miza şi nici jucătorii. Dar era un pion care se revoltase şi acum avea de gând să joace până la capăt, pentru el, sub această formă umană.

16

O formă înfricoşătoare

Cu respiraţia tăiată în întunericul îngheţat şi tremurând puţin în halatul roşu din bumbac, Barbee îşi descoperi maşina veche şi ponosită pe aleea cu pietriş, acolo unde o lăsase, în spatele clădirii principale. Scotoci în buzunar să găsească cheile şi porni motorul rece pe cât de încet putu. O lumină orbitoare apăru brusc în timp ce el dădea înapoi cu spatele spre alee şi un bărbat masiv în haine albe mototolite ieşi în fugă din clădire, ţipând la el.

Barbee nu se opri. Lăsă maşina să se avânte, ambalând motorul, coti scurt şi trecu de paznicul care gesticula, ca să ajungă în alee, după care, cu mişcări bruşte şi derapând, ieşi în şoseaua întunecată. Aruncă o privire neliniştită în oglinda retrovizoare; nu era nimeni care să-l urmărească şi încetini cât de mult putu, mergând înapoi spre oraş de-a lungul noului drum riveran şi căutând-o cu respiraţia tăiată pe femeia care evadase.

Îi era teamă să conducă prea încet, căci trebuia să o găsească el mai întâi, înainte ca paznicii să vină şi să o târască înapoi, iar ea să ţipe până nu va mai avea vlagă în salonul pentru pacienţii cu tulburări mintale din Glennhaven sau înainte să moară, aşa cum se întâmplase cu soţul ei, ucis de o mână criminală într-un coşmar nebunesc.

Mergea cu şaizeci de kilometri pe oră, cercetând disperat drumul întunecat. Vedea sclipirea farurilor în depărtare pe şoseaua principală până în vest, dar drumul riveran nu era circulat. Din când în când, ochii vreunui animal sclipeau galbeni în întuneric, apoi dispăreau. Nimic altceva nu se mai afla în mişcare, iar speranţa sa începu să piară când văzu barierele din beton de pe podul Deer Creek.

Căci podul acela îngust – unde camionul fusese cât pe ce să-l ucidă pe când se întorcea în oraş după ce încercase în zadar să o vadă pe Rowena – se afla la mai bine de două mile de Glennhaven. În mod sigur nu se putea ca Rowena să fi ajuns atât de departe, bâjbâind fără niciun sprijin. Poate că era mai oarbă decât îi şoptise lupoaica albă…

Atunci o observă, lângă pod, o siluetă slabă şi singuratică, osoasă şi înaltă, continuându-şi drumul cu o grabă frenetică. Hainele negre pe care le purta o făceau ciudat de greu de observat, iar Barbee călcă apăsat frâna, zguduit din pricina gândului că fusese cât pe ce să o calce cu maşina.

Femeia era în siguranţă. Barbee îşi recăpătă din nou respiraţia, extrem de uşurat, încetinind maşina în spatele ei. Pericolul cumplit care o pândea încă nu trecuse. Ajunsese la timp ca să o ajute şi să-i dejoace planurile misteriosului Fiu al Nopţii. Maşina micuţă se opri la doisprezece metri în spatele ei când observă farurile în oglinda retrovizoare.

O maşină ajunsese în şosea pornind din Glennhaven, dar el se gândi că mai are suficient timp. Se hotărî să o ia cu el pe femeia oarbă şi să o ducă direct la Sam Quain la fundaţie. Acel scop pe care şi-l propusese cu îndârjire îi încleştă mâinile transpirate pe volan şi speranţa care se reaprinse începu să-i alunge temerile întunecate.

Simţi că un astfel de gest generos va alunga cu siguranţă neîncrederea bolnavă a Rowenei şi va potoli suspiciunea iraţională a lui Sam. S-ar putea să fie ceva mai mult decât atât. Rowena participase cândva la cercetările lui Mondrick; poate chiar avea ceva să-i spună lui Sam Quain, poate că încă mai putea să facă lumină asupra dilemelor întunecate ale lui Barbee şi chiar să-l identifice pe Fiul Nopţii.

În faţa lui, femeia slabă probabil că auzise scârţâitul roţilor, căci fugi disperată în lumina albă a farurilor. Se împiedică de marginea din beton a zidului de sprijin, căzu în genunchi şi apoi se ridică încet, clătinându-se din nou, în timp ce Barbee deschise portiera şi se aplecă afară să o strige:

— Rowena! Aşteaptă… vreau să te ajut.

Femeia păru că tresare şi se ghemuieşte, apoi se întoarse ca să asculte.

— Lasă-mă să te ajut să urci în maşină, îi strigă Barbee, şi am să te duc la Sam Quain.

Femeia se întoarse spre el, încă încordată şi suspicioasă.

— Mulţumesc, domnule, spuse cu o voce răguşită şi cu respiraţia tăiată. Dar… cine sunteţi dumneavoastră?

— Voi face orice ca să te ajut, Rowena, îi spuse el încet. Sunt Will Barbee…

Probabil că femeia îi recunoscuse vocea, pentru că ţipă înainte să-i audă numele. Gura ei larg deschisă era ca o gaură neagră, la fel ca ochelarii care-i acopereau ochii, iar ţipătul ei părea un suspin şuierat, plin de teamă bolnavă. Femeia se dădu înapoi împleticindu-se din calea lui, se împiedică de grilajul din beton, apoi bâjbâi şi se apucă de el ca să pipăie drumul, după care începu să alerge disperată pe pod.

Barbee rămase uimit o clipă, dar farurile din spatele lui se măreau tot mai mult în oglinda micuţă. Nu mai avea timp şi curând următorii îl vor prinde din urmă, iar el ştia că femeia oarbă nu va putea niciodată ajunge la Sam Quain fără ajutorul lui. Băgă în viteza întâi şi apăsă acceleraţia, însă o consternare rece îl zgudui.

O văzu pe lupoaica albă.

Ştia că nu trebuia să se afle aici, pentru că acesta cu siguranţă nu era un vis. Barbee era pe deplin treaz, iar mâinile lui osoase şi păroase care tremurau pe volan erau clar ale unui om. Însă lupoaica albă cu blana mătăsoasă părea la fel de reală ca şi silueta aceea slabă şi întunecată care alerga, şi era mult mai uşor de observat.

Lupoaica sări sprintenă din umbră de dincolo de zidul de protecţie şi se aşeză pe labele din spate în mijlocul carosabilului. Lumina farurilor sclipea pe blana ei albă ca zăpada şi-i aprinsese lugubru ochii verzi. Probabil că lumina o durea, dar ea râse spre el, cu limba ei lungă atârnându-i afară.

Barbee apăsă brusc pedala de frână, dar nu avu timp să

oprească maşina, nici măcar nu avu timp să se întrebe dacă era o fiinţă reală sau doar o fantomă ironică a vreunei halucinaţii. Era prea aproape, iar el coti mecanic ca să o evite.

Bara de protecţie din stânga lovi zidul de beton. Volanul îi intră în piept, iar capul probabil că trecu dincolo de el şi se lovi de parbriz. Scârţâitul roţilor, trosnitura metalului şi pocnetul sticlei dispărură toate în întunericul liniştit.

Lovitura la cap probabil că-l năucise, dar numai pentru o clipă. Se aşeză la loc în spatele volanului şi trase din nou aer în plămânii care-l dureau, simţind cum îi zvâcneşte capul. Nu descoperi sânge nicăieri.

Se simţea parcă altul. Tremurând uşor din cauza aerului răcoros al nopţii, îşi strânse mai bine halatul subţire. Maşina se oprise de-a curmezişul podului. Motorul murise, dar farul din dreapta era încă aprins. Simţea un miros slab de benzină şi de cauciuc încins. Cu siguranţă că acum era treaz de-a binelea ca să mai vadă acea vedenie, dar nu se putu abţine să nu arunce o privire temătoare înainte.

— Bravo, Barbee! zise lupoaica albă cu glasul blând, ca de felină. Deşi nu mă aşteptam ca ăsta să fie cel mai înfricoşător aspect pe care-l poţi lua!

Barbee o văzu atunci, rânjindu-i cu ochii ei verzi, din spatele unei forme tăcute şi întunecate, dincolo de poteca albă luminată de farul aprins al maşinii. Nu putea să desluşească ce anume era chestia aceea ghemuită, dar nimic nu se mişca pe pod dincolo de acea formă şi, chiar dacă ascultă cu atenţie, nu surprinse ecoul paşilor grăbiţi ai Rowenei. O teamă plină de uimire îi tăie din nou respiraţia.

— Cum? întrebă abia auzit, căci groaza îi înăbuşi cuvintele. Cine…?

Lupoaica zveltă sări uşor peste forma aceea nemişcată şi se apropie sprintenă de marginea maşinii. Ochii ei prelungi ardeau de o bucurie triumfătoare. Îi rânji, lingându-şi petele roşii proaspete de pe bot şi colţi.

— Bună treabă, Barbee! murmură ea fericită. Am simţit conexiunea atunci când te-am strigat acum ceva vreme – o femeie oarbă pe şosea, îmbrăcată în negru şi prea speriată

ca să asculte maşinile reprezintă o puternică probabilitate a morţii. Am manevrat situaţia foarte abil. Cred că forma pe care ai luat-o a fost la fel de înfricoşătoare pentru ea ca oricare alta. Şi-a rupt şiragul de mărgele şi şi-a pierdut colierul de argint atunci când ai făcut-o să cadă – şi acum nu prea cred că o să-i mai dezvăluie lui Sam Quain numele Fiului Nopţii! Lupoaica albă îşi întoarse capul, cu urechile fine ciulite ca să asculte. Iată-i că vin, Barbee... proştii ăia împiedicaţi de la Glennhaven.

Razele palide ale farurilor încă îndepărtate ajunseră până la ea, şi sări precaută înapoi către marginea întunecată a drumului.

— Mai bine am pleca, îl îndemnă. Mergi mai departe şi las-o pe văduva moartă acolo unde zace!

— Moartă? rosti Barbee ca un ecou, cu glas răguşit. Ce... ce m-ai pus să fac?

— Doar datoria, spuse ea cu glas de felină, în războiul nostru contra oamenilor şi a acestor trădători corciţi, precum văduva, care încearcă să întoarcă puterile neamului nostru împotriva noastră! Ai trecut testul, Barbee... acum ştiu că eşti pe deplin de partea noastră.

Ochii ei verzui priviră înapoi pe drum.

— Mergi mai departe, strigă ea, înainte să te găsească aici!

Lupoaica sări tăcută de pe carosabil în întuneric. Barbee rămase amorţit şi cu respiraţia tăiată, până când luminile maşinii care se apropia sclipiră din nou în oglinda sa. O stare profundă de îngrijorare îl scoase în cele din urmă din apatie şi din starea aceea de groază neîncrezătoare. Ieşi împleticindu-se din maşină şi se îndreptă pe furiş spre forma aceea întinsă pe jos pe care lupoaica o abandonase râzând.

Forma aceea ghemuită se destinse fără vlagă atunci când o ridică. Nu-i simţea pulsul şi nici respiraţia. Sângele cald îi umezi mâinile, iar hainele negre rupte îi arătară răul îngrozitor pe care colţii lupoaicei îl provocaseră. Şocul şi compasiunea îi dădură o stare de rău şi, brusc, femeia moartă deveni prea grea în braţele lui care tremurau. O

puse din nou înapoi pe carosabil pe cât de delicat putu. Nu mai era nimic de făcut.

Căzând lungă şi întunecată pe trupul ei, umbra lui se mişcă. Întorcându-se greoi, observă farurile care se apropiau, coborând ultima pantă către pod. Vântul îi biciuia mâinile şi simţi cum sângele de pe ele îngheaţă şi devine rece. Rămase lângă cadavru, aşteptând, prea tulburat ca să mai gândească.

— Mergi mai departe.

Avertismentul acela tăios, şoptit din întuneric, îl sperie.

— Proştii ăia de la Glennhaven nu înţeleg manipularea mintală a probabilităţii, şi nu trebuie să-i laşi să te găsească lângă cadavrul văduvei.

Şoapta lupoaicei albe deveni domoală, răguşită şi imperioasă.

— Vino la apartamentul meu din Trojan Arms şi vom bea în cinstea Fiului Nopţii!

Poate că nu era vorba decât de propria sa groază care-i şoptea cuvintele acelea şi de dorinţa lui bolnavă, ascunsă în simbolismul propriului său inconştient. Poate că era ceva mai îngrozitor. Nu mai avea timp ca să se gândească la astfel de enigme ale minţii, căci farurile maşinii care încetinea îşi aruncau lumina asupra situaţiei îngrozitoare în care se afla.

Rowena Mondrick zăcea moartă în faţa maşinii sale lovite, pe podul îngust. Sângele ei era pe mâinile lui, în sensul propriu al expresiei, iar infirmiera de la Glennhaven putea depune mărturie sub jurământ la tribunal că Rowenei îi era o groază de moarte de el. Iar el nu putea să spună juraţilor că o lupoaică albă o ucisese.

Îl cuprinse panica. Pe jumătate orbit de luminile care se apropiau, se urcă împleticindu-se în maşină şi o porni. Motorul gemu, şi încercă să se îndepărteze de grilajul podului. Volanul refuza să se rotească. Ieşi disperat din maşină, în lumina strălucitoare a farurilor care se apropiau, şi descoperi că aripa din stânga intrase în roata din faţă.

Tremurând şi cu respiraţia tăiată din cauza panicii, se urcă pe bara de protecţie strâmbată şi se aplecă să prindă

cu ambele mâini metalul îndoit. Degetele umede îi alunecară. Le şterse pe tabla rece şi încercă din nou. Cu un sunet înăbuşit, metalul rupt cedă.

Cealaltă maşină se opri aproape, în spatele lui, pe pietrişul care scârţâia.

— Ei bine, domnule Barbee!

Vocea supărată şi nazală care se auzea din spatele farurilor orbitoare părea a doctorului Bunzel.

— Văd că ai avut un mic accident.

Pipăind sub bara îndoită, Barbee descoperi că aceasta este suficient de înaltă ca să elibereze roata. Punându-şi mâna streaşină la ochi din cauza luminii orbitoare, alergă înapoi, ocolind maşina lovită, tremurând de durere şi groază.

— Doar o clipă, domnule Barbee!

Auzi paşi repezi pe carosabil.

— Ai dreptul să fii tratat aşa cum se cuvine atâta vreme cât eşti oaspetele nostru la Glennhaven, dar ar trebui să ştii că nu poţi pleca aşa în toiul nopţii, fără permisiunea doctorului Glenn. Mă tem că trebuie să…

Barbee nu mai aşteptă să asculte. O stare de groază mută îl aruncă din nou în maşină. Porni în marşarier şi apăsă tare pedala, luându-şi inima în dinţi, ştiind că va lovi cealaltă maşină. Barele de protecţie se ciocniră şi sticla trosni. Farurile celeilalte maşini se stinseră. Vocea linguşitoare a bărbatului se transformă într-un răcnet de mânie.

— Barbee… opreşte-te!

Dar Barbee nu opri. Băgă din nou în viteza întâi şi maşina uşoară ocoli forma aceea zdrenţuită şi turtită pe care o lăsase în urmă lupoaica albă. Roţile derapară pe ceva alunecos şi bara de protecţie răsucită zgârie bariera, dar nu se prinse acolo. Redobândi controlul şi porni în trombă de-a lungul podului.

Luminile maşinii lovite din spatele lui rămaseră stinse. Se gândi că doctorul Bunzel va avea nevoie de o jumătate de oră ca să se întoarcă pe jos la Glennhaven şi să dea un telefon. Ştia că până în zori poliţia va căuta un ucigaş

nebun care plecase de la locul accidentului îmbrăcat în halat roşu de spital şi care conducea o decapotabilă mânjită cu sânge.

Neliniştit, urmări umbrele care săltau şi se ghemuiau în faţa luminii slabe a singurului său far, dar nu reuşi să o descopere pe lupoaica albă. Vechiul coupé începu să tragă nebuneşte spre stânga în timp ce el schimbă viteza şi acceleră; bănui că impactul îndoise ceva. Strânse tare volanul ca să oprească demonul din el şi ambală motorul, care huruia, din nou la şaizeci, încercând amorţit să gândească.

Îl cuprinsese o stare de singurătate amară şi îngrozitoare. Rowena Mondrick zăcea sfâşiată în spatele lui, dar Barbee nu-şi putea stăpâni groaza care stăruia cu încăpăţânare şi care-l făcea să-şi aducă aminte întruna de anii studenţiei, când el şi cu Sam Quain stătuseră în gazdă la Rowena. Ea cânta orice le plăcea lor la pian şi o punea pe domnişoara Ulford să le ofere fursecuri şi lapte şi asculta cu răbdarea ei imperturbabilă şi oarbă toate necazurile lor neînsemnate. Acele vremuri, aşa cum le vedea, cuprins de nostalgia copleşitoare a gândurilor sale, păreau cele mai frumoase din viaţa lui. Rowena îi fusese o prietenă adevărată şi loială, dar acum nu-l putea ajuta.

April Bell zâmbea în tenebrele întunecate ale minţii lui, bântuindu-l cu ochii ei verzi. Barbee îşi aduse aminte neliniştit că lupoaica albă îl rugase să vină până la Trojan Arms şi să bea în cinstea Fiului Nopţii. Un impuls plin de spaimă îl făcu să se îndrepte spre casa lui April Bell. Cândva avusese de gând să-i dea o cafea, şi poate că încă îl mai putea ajuta. Încetini maşina ca să caute strada, când zâmbetul exotic al roşcatei înalte din mintea sa se transformă în rânjetul mânjit de sânge al lupoaicei cu colţi albi. Tremurând, merse mai departe.

Nu mai avea unde să se ducă, iar mintea lui părea că e prea neputincioasă ca să mai funcţioneze. Coti la stânga, părăsi drumul riveran şi merse până la capătul unei străzi pustii, dosnice; opri maşina în parcarea de acolo şi rămase până când răcoarea zorilor îi pătrunse pe sub halatul roşu

din bumbac şi lumina începu să strălucească puternic la răsărit.

Dimineaţa friguroasă îl trezi din apatia aceea cenuşie şi din starea de bulversare şi uimire în care se găsea. Nu se putea abţine să nu încerce să se ferească de zorile verzui, amintindu-şi de teama lupoaicei de lumină şi de durerea pe care o resimţise el când se întrupase într-un lup cenuşiu. Acum nu-l durea, dar zorile luminau bara de protecţie îndoită din stânga a maşinii vechi şi era convins că poliţia va căuta acel indiciu.

Porni din nou motorul, tremurând din pricina frigului, şi se întoarse să traverseze drumul riveran, străbătând străzile pustii spre universitate. La un moment dat, văzu lumina unor faruri în spatele lui, sclipind galbene în lumina zorilor. Merse mai departe, neîndrăznind să accelereze sau să întoarcă, şi oftă de uşurare atunci când cealaltă maşină opri şi stinse farurile.

Parcă din nou pe o alee în spatele unui atelier de tâmplărie, la aproape un kilometru est de campus. Orbecăind din cauza zorilor cenuşii care acum se ridicau, găsi un cleşte sub scaun şi scurse suficient din amestecul fierbinte şi ruginit din antigel şi din apa din radiator ca să-şi spele sângele negru şi întărit de pe mâini. Îşi lăsă maşina acolo şi merse şchiopătând în grabă pe aleile care se trezeau la viaţă către casa micuţă a lui Sam Quain.

Trebui să-şi stăpânească o pornire disperată de a porni în fugă pe o altă alee când văzu un băiat cu ziare mergând pe o bicicletă, ieşindu-i în cale şi aruncând ziarele împachetate pe pragurile uşilor. Îşi trase răsuflarea şi se strădui să aştepte calm la bordură, încercând din răsputeri să arate ca un localnic somnoros, şi-şi pipăi monedele din buzunar ca să găsească una de zece cenţi.

— *The Star,* domnule?

Barbee încuviinţă din cap degajat.

— Păstrează restul.

Băiatul îi întinse un ziar şi aruncă un altul către casa din spatele lui, unde toată lumea dormea, apoi pedală mai departe, însă Barbee îl observase aruncând o privire atentă

spre halatul roşu de spital şi spre papucii gri din pâslă. Îşi va aduce aminte atunci când va afla despre bărbatul urmărit de poliţie.

Stând prevăzător astfel încât băiatul să nu vadă literele fatale *Glennhaven* brodate pe spatele halatului dacă ar privi cumva înapoi, Barbee despături ziarul cu foarte mare prudenţă. Respiraţia i se tăie şi ziarul umed foşni în timp ce un titlu mare pe prima pagină îl lovi asemenea unei bâte în moalele capului:

„BLESTEMUL” STRĂVECHI – SAU UN UCIGAŞ UMAN – FACE A TREIA VICTIMĂ

Nicholas Spivak, în vârstă de 31 de ani, antropolog asociat la Fundaţia de Cercetări Umane, a fost descoperit mort în această dimineaţă sub fereastra deschisă de la etajul al nouălea a clădirii Fundaţiei de lângă Universitatea Clarendon. Trupul a fost găsit de paznicii speciali angajaţi de către Fundaţie după ce alţi doi savanţi ai Fundaţiei au murit subit săptămâna aceasta.

Oare un blestem străvechi i-a urmărit pe membrii recentei expediţii până în Clarendon din mormintele pe care le-au săpat în Asia? Supravieţuitorii acestui grup privat de cercetători neagă toate zvonurile conform cărora ar fi scos la iveală ceva incitant din aşa-zisul loc de naştere al omenirii care acum este deşertul pustiu Ala-shan, însă moartea lui Spivak creşte la trei numărul victimelor.

Doctorul Lamarck Mondrick, fondatorul organizaţiei şi conducătorul expediţiei, a murit în timp ce exploratorii coborau din cursa charter pe aeroportul municipal, luni seara. Rex Chittum, un membru mai tânăr al grupului, a murit în primele ore ale dimineţii de joi, când maşina sa a părăsit carosabilul la şaptezeci de kilometri vest de Clarendon, pe dealul Sardis.

Samuel Quain, un alt asociat al Fundaţiei, este căutat pentru a fi interogat în legătură cu moartea lui Spivak, conform spuselor şefului poliţiei Oscar Shay şi ale şerifului T.E. Parker, care a dat de înţeles că mărturia sa ar putea să facă lumină asupra coincidenţelor ciudate care au condus la moartea celorlalţi.

Luând în derâdere posibilitatea unui blestem, Shay şi Parker au dat de înţeles că este posibil ca o cutie de lemn vopsită în verde, pe care exploratorii au adus-o din Asia, să conţină explicaţia sinistră a celor trei decese.

Se crede că Samuel Quain era singur cu Spivak în camera din turn din care Shay şi Parker afirmă că acesta din urmă fie a căzut, fie a fost aruncat…

Ziarul căzu din mâna rece a lui Barbee. Poate că se comisese o crimă – se cutremură când îşi aduse aminte de sugestiile diabolice ale doctorului Glenn şi scutură din cap disperat. Nu se putea ca Sam Quain să fie ucigaşul, asta era de neconceput.

Totuşi trebuie să existe un criminal. Rowena Mondrick era a patra victimă, prea multe pentru o simplă coincidenţă. Dincolo de păienjenişul grotesc al contradicţiilor şi enigmelor, avea impresia că putea distinge o minte diabolică ce gândea cu viclenie ca să provoace aceste aşa-zise accidente. Fiul Nopţii – dacă această expresie însemna ceva.

Dar cine…? Nu îndrăznea să se gândească la acea întrebare, şi se înfioră la primele raze reci ale soarelui; apoi grăbi din nou paşii de-a lungul străzilor tăcute către casa lui Sam Quain, încercând să dea impresia că o plimbare matinală într-un halat roşu era ceva cu totul obişnuit.

Aerul răcoros şi tomnatic era înviorător şi mirosea vag a fum. Lumea, aşa cum o percepea cu simţurile sale, era pe deplin normală şi credibilă. Un camion cu lapte trecu huruind pe stradă prin faţa lui. O femeie într-un halat de casă galben aprins apăru preţ de o clipă în pragul uşii ca să ia ziarul de dimineaţă. Un bărbat în salopetă, cu o gamelă neagră, probabil un zidar care aştepta autobuzul la colţ, îi rânji amical lui Barbee în timp ce acesta trecea.

Mergând grăbit mai departe, Barbee îl salută din cap pe muncitor pe cât de degajat putu. Pielea i se făcuse ca de găină sub halatul subţire, şi nu se putu abţine să nu se înfioare la un gând mai cumplit decât aerul îngheţat. Căci i se părea că oraşul liniştit nu era decât un văl de iluzii ascunse. Impresia de pace somnoroasă ascundea orori care

se pregăteau pe neştiute, prea înfricoşătoare pentru ca nişte minţi sănătoase să se gândească la ele. Până şi zidarul vesel cu gamela ar putea – pur şi simplu ar putea – să fie monstruosul Fiu al Nopţii.

Inima încetă să-i mai bată când o sirenă rupse liniştea matinală. O maşină de poliţie apăru de după colţ în faţa lui şi se îndreptă huruind pe carosabil către el. Nu mai putea respira, iar genunchii i se înmuiară, însă îşi întipări pe chip un rânjet sec şi-şi continuă drumul orbeşte, clătinându-se. Aşteptă ca vocea rece a poliţistului să-l oprească, dar maşina trecu mai departe.

Barbee continua să înainteze cu paşi repezi, iar picioarele îi erau amorţite şi-l dureau în papucii subţiri din pâslă. Ştia că staţiile de emisie-recepţie ale poliţiei probabil că zbârnâiau deja şi emiteau ordine ca să-l aresteze. Probabil că maşina pe care o abandonase fusese deja dată în urmărire, iar echipajul acela de patrulare făcea investigaţii. Urmărirea avea să se răspândească repede din acel punct.

Barbee mai merse pe jos două cvartale, dar maşina de poliţie tot nu se întoarse după el. Înaintă şchiopătând, cu respiraţia tăiată, şi dădu ultimul colţ până ajunse în Pine Street, după care se opri în momentul în care observă limuzina neagră parcată în faţa casei albe, micuţe, a lui Sam Quain. Groaza îi strânse gâtlejul, căci se gândi că poliţia îl aştepta aici.

Dar în clipa următoare văzu inscripţia de pe portiera maşinii – doar numele Fundaţiei de Cercetări. Aproape că uitase, din disperare faţă de propria situaţie, că Sam Quain se afla şi el într-o situaţie încurcată, însă Sam era şi el căutat. Probabil că venise aici, se gândi Barbee, ca să-i aştepte împreună cu familia pe oamenii legii.

Barbee reuşi să-şi recapete respiraţia. O rază de speranţă îi îndepărtă teama şi merse şchiopătând cu paşi repezi pe alee până ajunse la uşă. Cu siguranţă că Sam Quain va discuta cu el acum, în acest moment de ananghie în care se găseau amândoi. Împreună vor putea distruge păienjenişul teribil care-i învăluise. Bătu la uşă nerăbdător.

Nora veni imediat să-i deschidă. Chipul ei rotund, cu

pistrui, era palid şi brăzdat de lacrimi, umflat din pricina nesomnului. Barbee trecu repede pe lângă ea, nerăbdător să părăsească strada înainte ca maşina de patrulare să se întoarcă, dar încercând să nu-şi arate groaza. Privi optimist prin sufrageria curată şi micuţă, dar nu reuşi să vadă nici urmă de Sam.

— Vai, Will! spuse Nora şi o uşurare obosită îi lumină ochii încercănaţi. Mă bucur aşa de mult că ai venit, a fost o noapte îngrozitoare! Îi observă disperarea şi chipul cu ochii duşi în fundul capului şi-i zâmbi uşor şi şters, semn că-l înţelege. Şi tu arăţi epuizat, Will. Haide la bucătărie să-ţi dau o ceaşcă de cafea.

— Mulţumesc, Nora, încuviinţă el din cap recunoscător, dându-şi seama că dinţii îi clănţăneau de frig. Voia cu disperare ceaşca aceea caldă de cafea, dar o nevoie mai urgentă îl opri. Sam e aici? întrebă el cu respiraţia tăiată. Trebuie neapărat să vorbesc cu Sam.

Ochii umflaţi ai Norei priviră în altă parte.

— Sam nu-i aici.

— Am văzut maşina Fundaţiei, spuse el. Am crezut că Sam o să fie aici.

Buzele ei lipsite de culoare se crispară cu încăpăţânare.

— Îmi pare rău – n-am vrut să fiu indiscret, spuse Barbee, şi mâinile lui tremurânde se deschiseră într-un gest rugător. Speram doar că Sam va fi aici, pentru că şi eu am necazuri şi cred că ne-am putea ajuta reciproc. Te rog... poţi să-mi dai cafeaua?

Femeia încuviinţă în tăcere din cap, iar el o urmă prin casa micuţă. Obloanele erau trase, iar luminile încă ardeau. Barbee tremură nu numai din pricina frigului dureros care-l străbătu atunci când păşi pe lângă uşa de la biroul lui Sam, acolo unde acea chestie mortală din cutia de lemn aproape că-l prinsese în capcană mai demult.

Totuşi, nările sale de om nu puteau simţi duhoarea aceea dulceagă şi mortală. Ştia că acea cutie dispăruse şi observă că atitudinea rigidă şi neîncrezătoare a Norei începea să se schimbe.

Mergând în vârful picioarelor în timp ce treceau de uşa

camerei copilului. Nora îşi duse un deget la buzele tremurânde şi aproape că suspină.

— Micuţa Pat doarme, şopti ea. Credeam că se va trezi cu siguranţă când a fost poliţia aici – au stat ore în şir, încercând să mă facă să spun unde s-a dus Sam. Probabil că femeia îi observă tresărirea plină de teamă, pentru că adăugă domol: Nu te speria, Will. Nu le-am spus nimic despre faptul că m-ai sunat ca să-l avertizezi pe Sam.

— Mulţumesc, Nora, zise el, ridicând din umeri obosit în halatul roşu şi larg, deşi nu cred că mai contează, căci poliţia mă vânează pentru ceva mai grav decât asta.

Nora nu-i puse nicio întrebare, ci doar îi făcu semn cu capul să se aşeze la masa de bucătărie acoperită cu un blat alb şi-i turnă o cafea fierbinte şi tare din filtrul care se afla pe plită, apoi îi aduse frişcă şi zahăr.

— Îţi mulţumesc, Nora, îi şopti el răguşit.

Înghiţi cu nesaţ băutura parfumată, fierbinte, dulce-amăruie, iar ochii i se înceţoşară de lacrimi de recunoştinţă şi durere. Disperarea şi singurătatea parcă se topiră şi un impuls subit îl făcu să-i spună pe neaşteptate ceea ce nu avusese de gând să-i mărturisească:

— Rowena Mondrick e moartă!

Ochii umflaţi ai Norei îl priviră, întunecaţi din pricina şocului.

— A fugit de la Glennhaven, zise el, iar glasul său deveni şters din pricina unei nedumeriri amorţite. A fost găsită moartă pe podul Deer Creek. Poliţia crede că eu am dat cu maşina peste ea, dar nu-i aşa.

Vocea lui tremurată deveni ascuţită.

— Ştiu că nu eu am călcat-o!

Nora se aşeză cu greutate pe locul din faţa lui, la masa micuţă şi albă. Ochii ei întunecaţi şi obosiţi zăboviră îndelung asupra chipului sălbatic al lui Barbee. În cele din urmă încuviinţă din cap, cu un zâmbet şters, printre lacrimi.

— Şi tu spui aceleaşi lucruri ca şi Sam, şopti ea. Era aşa de speriat şi nu înţelegea, nu ştia ce să facă.

Ochii ei adumbriţi şi întunecaţi îi căutau chipul obosit.

— Will, cred că în spatele afacerii ăsteia se ascunde ceva

îngrozitor. Cred că tu eşti o victimă nevinovată, la fel cum este şi Sam. Crezi… chiar crezi că-l poţi ajuta?

— Cred că ne putem ajuta reciproc, Nora.

Barbee încercă să-şi amestece din nou cafeaua, dar se văzu nevoit să lase jos linguriţa şi să-şi împreuneze mâinile ca să nu-i mai tremure când auzi o sirenă urlând. Nora se încruntă la acel zgomot; merse să asculte la uşa camerei lui Pat şi-i mai turnă lui Barbee în tăcere nişte cafea. Ţipătul sirenei încetă în cele din urmă, coborând pe undeva pe altă stradă, iar Barbee îndrăzni să-şi ridice linguriţa.

— Am să-ţi povestesc despre Sam, zise Nora, încercând să înghită, ca şi cum o stare de agonie îi îneca cuvintele, pentru că are nevoie de ajutor – teribil de mult!

— Am să fac tot ce pot, şopti Barbee răguşit. Unde e?

— Nu ştiu, zău că nu ştiu. Nora îşi scuturǎ capul blond, răvăşit, iar ochii ei roşii erau inexpresivi şi plini de o uimire deznădăjduită. N-a avut încredere în mine să-mi spună, asta e partea îngrozitoare. Înghiţi nodul din gât şi şopti: Mă tem că n-am să-l mai văd niciodată.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Umerii ei plinuţi tremurară şi apoi înţepeniră cu o mişcare furioasă, ca şi cum i-ar fi sfidat în zadar suspinele.

— L-am chemat imediat înapoi, spuse ea, chiar după ce am discutat cu tine. I-am spus că tu mi-ai comunicat că poliţia îl va căuta ca să dea explicaţii despre moartea lui Nick. Îl privea pe Barbee cu o uimire crescândă. Avea un glas ciudat, Will, atunci când i-am spus. Voia să ştie cum de-ai aflat tu totul despre povestea asta.

Vocea ei încordată se ascuţi plină de nelinişte.

— Cum de-ai ştiut, Will?

Barbee nu-i putu întâlni privirea chinuită.

— De la informatorii mei obişnuiţi, doar sunt ziarist, nu? Îşi schimbă poziţia neliniştit, repetând acea minciună pe care nici el nu o credea. Trebuie să-mi protejez sursele. Încercă să-şi ridice ceaşca, dar cafeaua se vărsă în farfurie. Disperat, mormăi: Ce altceva ţi-a mai spus Sam?

Nora îşi ridică şorţul alb ca să-şi şteargă ochii umezi.

— Mi-a spus că trebuie să plece departe şi n-a vrut să-mi

spună unde. L-am implorat să vină acasă, dar mi-a zis că nu are timp. L-am întrebat de ce nu putea explica asta la poliţie şi mi-a răspuns că n-or să-l creadă. Mi-a spus că duşmanii săi i-au făcut o înscenare mult prea vicleană.

O groază plină de nedumerire îi reduse la tăcere vocea plină de suspine.

— Cine sunt duşmanii lui Sam, Will?

Barbee clătină absent din cap.

— E un complot teribil, Will! şopti ea, şi în vocea ei se simţea o groază copleşitoare şi nelămurită. Poliţiştii mi-au arătat unele dintre dovezile pe care le-au găsit, încercând să mă facă să vorbesc. Mi-au spus care este părerea lor, iar eu… eu pur şi simplu nu pot să cred!

Barbee rosti răguşit:

— Ce dovezi?

— Există un bilet, murmură ea slab, pe o bucată de hârtie galbenă, cu scrisul lui Nick, sau e un fals foarte bun, în care scrie cum s-au certat pe drumul de întoarcere din Asia din cauza comorii pe care au adus-o în cutia aia verde din lemn. Sam o voia pentru el şi a încercat să-l facă pe Nick să-l ajute să o obţină, asta scrie în bilet, Will. Nora îşi scutură capul într-un protest disperat. Scrie că Sam i-a dat doctorului Mondrick o supradoză din medicamentele sale de inimă ca să-l ucidă la aeroport, doar ca să-l împiedice să nu expună acea comoară în muzeul Fundaţiei. Scrie că Sam a umblat la frânele şi la cutia de viteze a maşinii noastre, astfel ca Rex Chittum să fie ucis pe dealul Sardis – într-adevăr, pare ciudat că Sam l-a convins să împrumute maşina noastră veche, din moment ce Fundaţia are maşini mai bune.

Vocea ei seacă şi monotonă era bântuită de groază.

— Şi în final mai scrie că Nick se temea că Sam îl va ucide ca să păstreze secretul celorlalte crime şi să ia comoara numai pentru el. Norei i se puse un nod în gât şi începu să vorbească mai tare. Poliţia crede că el a făcut-o. Ei cred că Nick a scris acel bilet şi că Sam şi Nick erau singuri în încăpere. Au găsit un scaun rupt şi o urmă de sânge care duce până la fereastră. Cred că Sam l-a ucis şi l-

a aruncat pe fereastră – dar tu ştii că Nick era somnambul. Îţi aminteşti cu siguranţă de asta, nu?

Vocea ei era ştearsă şi dominată de groază, neîncrezătoare.

Barbee încuviinţă din cap şi-i observă speranţa disperată.

— Mi-aduc aminte, răspunse el răguşit, şi nu cred că Nick Spivak a scris biletul ăla.

Probabil că lupoaica vicleană îl scrisese, se gândi el, atunci când sărise pe biroul lui Nick şi luase creionul între labe în timp ce şarpele cel uriaş îi trăgea trupul lui Nick spre fereastră. Dar asta era o nebunie, iar el nu îndrăznea să discute despre aşa ceva.

— Sam nu a venit deloc aici? întrebă el cu glas pierit.

Nora scutură din cap mirată, după care probabil că înţelese ce voise el să spună când făcuse un semn cu capul spre limuzina parcată în faţa casei.

— A! Te referi la maşina aia? Nora îşi ţinu răsuflarea. Sam a pus un om să o aducă din garajul Fundaţiei ieri să merg eu cu ea în locul maşinii noastre, cea în care a murit Rex. Rămase privind cu ochi meditativi chipul lui Barbee. Sam mi-a spus la telefon că el e de părere că duşmanul n-avea cum să ne cunoască maşina, dar se pare că aşa s-a întâmplat.

Barbee îşi coborî privirea şi mestecă în cafea.

— Nu ştii ce-a făcut Sam?

— N-am nici cea mai vagă idee, ştiu doar că a plecat. Nora îşi şterse din nou furioasă lacrimile. Nu ştiu unde anume. Mi-a spus ceva despre moartea doctorului Mondrick, a lui Rex şi a lui Nick, care l-au lăsat cu o misiune extrem de importantă de care să se ocupe singur, dar n-a vrut să-mi spună despre ce era vorba. I-am zis să ia maşina asta, dar mi-a răspuns că nu are timp să vină acasă. Mi-a zis că o să ia o camionetă care aparţine Fundaţiei, dar a refuzat să-mi spună unde se duce. Nora îşi suflă nasul cu putere într-un şerveţel de hârtie. Will, şopti ea răguşită, ce *putem* face ca să-l ajutăm?

— Trebuie neapărat să-l găsim mai întâi, zise Barbee, ridicându-şi ceaşca tremurând şi încercând să gândească.

Dar… eu cred că pot, şopti el domol. Cred că pot să-l găsesc, pentru că ştie că până la prânz toţi poliţiştii din patru state vor da în urmărire camioneta aia. Cred că ştiu unde s-ar duce Sam.

Nora se aplecă peste masa albă micuţă, cu disperare.

— Unde, Will? suspină ea răguşită. Unde e?

— Am doar o bănuială, zise Barbee, ridicându-şi umerii stânjenit sub halatul roşu de spital. Poate că mă înşel, dar nu cred. Dacă am dreptate, e mai bine ca tu să nu ştii. Cred că poliţia va veni curând aici, să ne caute pe mine şi pe Sam.

Nora îşi duse mâinile albe la gât.

— Poliţia! exclamă ea cu răsuflarea tăiată. Doar n-ai de gând să-i duci la el, nu?

— Sigur că nu, Nora. Barbee încercă să zâmbească. Am să-mi iau măsuri de prevedere, căci pericolul în care mă aflu eu este la fel de mare ca şi cel care-l pândeşte pe Sam. Acum, cred că ar trebui să aduni o parte din lucrurile de care are nevoie: haine groase, ghete, un sac de dormit, chibrituri, o tigaie, ceva mâncare, o carabină – poate că ai şi echipamentul lui uşor de călătorie pe care l-a adus din expediţie.

Nora dădu afirmativ din cap, ridicându-se plină de nerăbdare.

— O să am nevoie de maşina aia, adăugă Barbee, ca să ajung unde se află Sam.

— Ia-o, răspunse Nora. Ia orice ai nevoie şi lasă-mă să-i scriu un bilet lui Sam.

— Bine, dar dă-i bătaie, îi spuse Barbee. Nu uita că poliţia mă caută şi pe mine. Se ridică în picioare, privind-o cu gravitate. Nora, am o idee cât de cât în legătură cu ceea ce se află în spatele poveştii ăsteia, dar cred că e mai serios decât pare şi pot să-ţi spun că nu e bine deloc. Trebuie neapărat să-l ajutăm pe Sam din mai multe motive, şi nu doar de dragul lui. El e ultima speranţă – împotriva a ceva mai grav decât s-au temut oamenii vreodată.

Nora dădu din cap încet, strângând marginile măsuţei.

— Ştiu asta, Will. Îl privea cu ochii încercănaţi larg

deschişi, scuturată de un fior. Sam n-a vrut niciodată să-mi spună, nici măcar după noaptea aia îngrozitoare când a adus cutia aici şi când a murit câinele lui Pat. Am văzut că asta l-a îngrozit şi am simţit că ceva nu e în regulă de când avionul ăla a aterizat cu ei.

Se opri o clipă, apoi continuă cu vocea ei seacă:

— Ceva aşteaptă acolo, nevăzut, în tăcere, rânjind, îngrozitor, prea hidos ca să aibă un nume.

Dar avea un nume, gândi Barbee; se chema Fiul Nopţii.

17

Pe jumătate om

Ascultând cu respiraţia tăiată să audă sirena maşinilor de patrulă, Barbee intră în baie ca să-şi schimbe papucii de pâslă şi halatul de spital cu nişte tenişi şi o uniformă kaki a lui Sam, îndesând două perechi de şosete groase în tenişi ca să i se potrivească. Nora adunase pături şi îmbrăcăminte, mâncare şi echipamentul lui Sam. Barbee strânse cât de multe putea să ducă în spate, în timp ce Nora îi scria un bilet lui Sam.

— Să nu le spui poliţiştilor că m-ai văzut, o avertiză el tăios, nu le spune nimic, căci e posibil să fie mână-n mână cu duşmanii lui Sam.

— N-am să le spun. Nora înghiţi în sec. Ajută-l, Will!

Barbee aruncă din nou o privire în susul şi-n josul străzii liniştite şi trânti pachetul pe bancheta din spate a limuzinei Fundaţiei. Maşina porni uşor. Îi făcu un semn cu mâna Norei, care stătea în pragul uşii, albă la faţă, şi-i zâmbea plină de o speranţă pe care el nu o putea simţi, şi coborî pe Pine Street cu o viteză prudentă de treizeci de kilometri pe oră.

O dată o sirenă urlă undeva în spatele lui, dar el continuă să meargă mai departe liniştit şi cel puţin reuşi să-şi recapete din nou respiraţia. O luă spre sud pe prima stradă care ducea spre Center Street, după care coti spre vest, către centru, şi se îndreptă spre autostrada statală. Continua să meargă cu o viteză legală care să nu atragă atenţia şi nu mai auzi vreo altă sirenă. La cincisprezece kilometri spre vest, întoarse către nord pe un drum desfundat ce ducea spre dealuri.

În timp ce mergea, avu timp să încerce să analizeze

bănuiala pe care o avea, anume că-l va putea găsi pe Sam Quain. Quain era un individ căruia îi plăcea să stea în aer liber şi care călătorise pe patru continente. Pentru că se aştepta să fie dat în urmărire, probabil că avea de gând să părăsească şoselele. Copilăria şi-o petrecuse la o fermă pe aceste dealuri şi probabil că din instinct va căuta acel loc.

Fără îndoială că Sam va fi împovărat cu acea cutie adusă din Asia şi cu siguranţă nu o va abandona. Era grea, fie că era sau nu căptuşită cu argint. Barbee îşi aduse aminte felul în care Rex Chittum şi Nick Spivak se încovoiaseră sub greutatea ei atunci când o coborâseră din avion. Fără ajutor, Sam nu ar putea-o duce prea departe. Va căuta vreun refugiu izolat la care să poată ajunge cu maşina.

Iar Barbee cunoştea locul acela!

Poate că raţionamentul său era defectuos, dar asta nu conta. Bănuiala în sine fusese ca o intuiţie bruscă şi certă. Efortul superficial de a face acea analiză probabil că nu luase în considerare prea mult raţionamentul său inconştient – dacă bănuielile se puteau numi aşa. Dar Barbee ştia unde se afla Sam.

O imagine clară a locului îi trecuse fulgerător prin minte în timp ce stătea în bucătăria Norei. Într-o vacanţă de Crăciun, într-o iarnă blândă când nu prea ninsese, călărise împreună cu Sam şi cu Rex pe un drum puţin circulat, care şerpuia printre dealuri către locul unde se afla un gater abandonat şi ruginit, când Sam îşi strunise poneiul ca să le arate o dâră fumurie pe stânca golaşă, roşiatică, deasupra canionului Laurel. Dâra aceea întunecată, spusese Sam, marca o peşteră indiană.

Barbee ştia că peştera era locul ales de Sam. Departe de orice drum populat, era totuşi accesibilă pentru un şofer ca Sam. Exista suficientă cherestea ca să ascundă camioneta, chiar dacă ar fi fost căutată cu elicopterul. Avea lemne de foc, suficient adăpost şi apă în pârâul Laurel. Va putea să-şi ducă acea cutie la care ţinea atât de mult până sus la peşteră, care încă era o fortăreaţă naturală, aşa cum fusese în urmă cu o mie de ani. Acestea erau motivele găsite de Barbee, dar concluzia era clară dinainte. Sam trebuia să fie

acolo.

Parcă de două ori timp de o oră astfel încât limuzina neagră să fie ascunsă vederii şi urcă până într-un loc în care putea supraveghea drumul singuratic pe care-l parcursese. Nu observă niciun indiciu că fusese urmărit, dar urmele proaspete de cauciucuri în drumul desfundat şi plin de ierburi îl convinseră că Sam Quain deja trecuse pe acolo.

Se făcuse după-amiază până să ajungă la Canionul Ursului. Dimineaţa se încălzise, dar acum norii groşi ascunseră din nou soarele şi un vânt de miazănoapte care se pornise ameninţa a ploaie. Acceleră, temându-se de o ploaie torenţială care ar putea transforma făgaşele acestea într-un râu.

Sub stâncile înalte şi roşiatice de deasupra canionului Laurel, camioneta fusese foarte abil ascunsă şi acoperită cu ierburi, acolo unde poteca şerpuia printre o stâncă de granit şi un copac cu crengile aplecate de care era aproape să se lovească până să-l vadă. Îşi ascunse şi el maşina lângă copac şi începu să urce cu legătura de haine.

Pătrunse în canionul Laurel şi se avântă cu îndrăzneală în câmp deschis. Îl cunoştea pe Sam Quain şi ştia că orice încercare de a-l urmări acum pe furiş ar fi sinucidere curată. Simţurile umane prea puţin dezvoltate nu-i aduseră niciun indiciu, dar o intuiţie la fel de puternică precum simţurile lupului cenuşiu care fusese cândva îi spunea că Sam Quain era în stare de orice.

— Sam! strigă, şi frica îi tremura în glas. Sunt Barbee, am venit cu provizii.

Icni speriat şi totodată uşurat când fugarul ieşi dintr-un tufiş de stejari pitici de culoare roşiatică, neaşteptat de aproape. Capul bronzat şi obosit al lui Quain era descoperit, iar cămaşa plină de noroi şi ruptă. Trupul său osos părea încovoiat sub povara unei epuizări extreme, însă revolverul din mâna sa uriaşă părea la fel de ameninţător precum sunetul vocii sale dure.

— Barbee – ce dracu’ faci aici?

— Ţi-am adus doar nişte lucruri de care ai nevoie. Barbee se întoarse rapid ca să-i arate legătura, ridicând mâinile în

aer. N-ai de ce să-ţi faci griji – am ascuns maşina şi mi-am şters urmele la fel ca tine. Nora ţi-a trimis un bilet.

Chipul tras, nebărbierit, al lui Quain nu se îmblânzi.

— Ar trebui să te ucid, Barbee, spuse cu un glas gros, dur şi ciudat. Ar fi trebuit să te ucid cu mult timp în urmă, sau doctorul Mondrick ar fi trebuit. Dar cred că nu ai numai intenţii rele – faptul că ai avertizat-o pe Nora m-a salvat de poliţie noaptea trecută, şi chiar am nevoie de hainele alea.

Barbee înaintă nesigur, cu ambele mâini ridicate, până când arma îi făcu semn să se oprească.

— Sam, poţi avea acum încredere în mine? îl imploră cu o voce tremurătoare. Vreau să te ajut – dacă măcar vrei să-mi spui despre ce este vorba. Ieri am fost la Glennhaven. Credeam că-mi pierd minţile – şi poate că aşa e, dar cred că lucrurile nu se opresc aici.

Ochii înroşiţi ai lui Quain se îngustară precauţi.

— Mai sunt multe de aflat, răsună vocea dură şi iritată a lui Sam, mult mai multe.

Norii negri coborâseră deasupra piscurilor şi acum vântul puternic de miazăzi care biciuia canionul Laurel părea brusc rece şi umed. Tunetele bubuiau surd deasupra stâncilor de deasupra şi primele picături uriaşe de ploaie se izbiră de frunzele roşiatice de stejar aplecate spre ei şi îi stropiră peste faţă, reci ca gheaţa.

— Ia lucrurile, îl îndemnă Barbee, citeşte biletul Norei şi, te rog, lasă-mă să te ajut.

În cele din urmă, fără niciun chef, Sam Quain gesticulă cu arma.

— Vino la adăpost, mormăi el aspru. Nu ştiu cât de multă magie neagră ai înfăptuit – în mod conştient sau nu. Nu ştiu cât de multă încredere să am în tine, dar cred că nu am cum să înrăutăţesc lucrurile mai mult dacă-ţi spun ceea ce ştiu.

Peştera în sine nu era vizibilă dacă priveai de jos, deşi urma subţire de fum din timpuri străvechi o trăda. Sam Quain îi arătă drumul cu arma şi-l aşteptă pe Barbee să o ia înainte cu bocceaua. Urcară nişte trepte pe jumătate distruse, într-un horn săpat de apă, unde un om înarmat ar

putea să ţină în loc o sută.

Ca o fisură lungă pe orizontală deasupra acelei scări înguste, peştera fusese săpată de dalta timpului între două straturi de gresie dură. Tavanul era negru de la focurile de demult. Ascunsă într-un colţ îndepărtat, acolo unde tavanul era înclinat până jos, Barbee văzu cutia de lemn adusă din Asia. Lăsă jos legătura, aţintind cu privirea plină de speranţă cufărul acela nemilos.

— Încă nu, şuieră Quain aspru, trebuie să mănânc.

De îndată ce-şi recăpătă răsuflarea tăiată din cauza urcuşului, Barbee desfăcu bagajul. Făcu cafea pe un primus micuţ, prăji şuncă şi deschise o conservă de fasole. Folosind o piatră plată în loc de masă, Quain mâncă şi bău cu nesaţ. Aşezat prudent între Barbee şi cutie, îşi ţinea arma la îndemână. Ochii săi îngustaţi, injectaţi, se mişcau întruna, neliniştiţi, de la Barbee la o potecă ce şerpuia în canionul Laurel şi care se vedea sub hornul din stâncă.

Barbee aşteptă nerăbdător în timp ce Quain mânca, dându-şi seama cu nelinişte de furtuna care se înteţea. Plafonul întunecat al norilor zdrenţuiţi se lăsa tot mai jos deasupra piscurilor. Tunetele bubuiau deasupra, huruiau şi trosneau în defileul de sub ei. Pale de vânt băteau ploaia rece ca gheaţa până în peşteră. Barbee ştia că ploaia torenţială va inunda potecile şi-i va prinde în capcană acolo. În cele din urmă, Quain îşi curăţă farfuria din tablă, iar Barbee îi şopti nerăbdător:

— În regulă, Sam, spune-mi.

— Chiar vrei să ştii? Sam Quain îl cerceta cu ochi febrili. Lucrurile pe care le vei afla or să te bântuie, Barbee, iar lumea se va transforma într-o menajerie de grozăvii. Îţi vei îndrepta bănuielile cumplite către toţi prietenii pe care îi ai – dacă eşti de fapt atât de nevinovat pe cât pretinzi. Este posibil ca asta să te ucidă.

— Vreau să ştiu, spuse Barbee.

— Îţi sapi singur mormântul. Quain îşi încleştă mâna şi mai mult pe armă. Îţi aduci aminte ce spunea doctorul Mondrick luni seara la aeroport, când a fost ucis?

— Deci Mondrick a fost ucis? murmură Barbee domol. Şi

asta s-a întâmplat cu ajutorul unei pisici negre strangulate?

Chipul nebărbierit al lui Quain deveni palid şi stors de vlagă, iar gura îi rămase deschisă. Ochii săi sticloşi şi injectaţi se dilatară, fixaţi asupra lui Barbee în gol, îngroziţi. Arma grea zvâcni în mâna sa şi el şuieră aspru:

— Cum ai ştiut asta?

— Am văzut puiul de pisică, spuse Barbee. S-au întâmplat câteva lucruri neplăcute pe care nu le pot înţelege – de-asta am crezut că mi-am pierdut minţile. Aruncă neliniştit o privire către cutia sculptată din lemn de dincolo de Quain – încuietoarea cu cifru părea strălucitoare, de parcă ar fi fost placată chiar cu argint. Mi-aduc aminte de ultimele cuvinte pe care le-a rostit Mondrick: „S-a întâmplat în urmă cu o sută de mii de ani…”

Sclipirea nemiloasă şi albastră a fulgerului făcu întunericul şters al furtunii să pară mai întunecat. Ploaia răpăia pe marginea de deasupra hornului din stâncă şi o pală proaspătă de vânt aduse în peşteră o negură rece. Barbee îşi încovoie umerii, tremurând în puloverul vechi din lână al lui Sam pe care i-l dăduse Nora. Tunetul bubui, răsună cu ecou şi apoi încetă, iar vocea obosită a lui Sam Quain se auzi din nou.

— A fost o vreme când oamenii locuiau în aşezări ca asta. Capul său colţuros se înclină în direcţia peşterii înnegrite de fum; a fost o vreme când toţi oamenii trăiau într-o teroare de coşmar care este încă reflectată în miturile şi superstiţiile din fiecare ţinut şi în visele secrete ale fiecărui om, căci primii strămoşi ai noştri erau vânaţi şi bântuiţi de o altă rasă semiumană mai veche pe care doctorul Mondrick a numit-o *Homo Lycanthropus.*

Barbee se înfioră şi mormăi:

— Omul-vârcolac?

— Omul-lup, răspunse Sam Quain. Doctorul Mondrick i-a numit aşa după anumite caracteristici distinctive ale oaselor, craniului şi dinţilor, caracteristici pe care le vezi la tot pasul.

Barbee tremură pe piatra umedă unde stătea aşezat pe vine, gândindu-se la craniile prelungi, la dinţii ciudat de

ascuţiţi şi la oasele bizar de zvelte ale acelor schelete articulate pe care şarpele uriaş şi lupoaica le descoperiseră în camera aceea stranie din turnul Fundaţiei. Dar nu spuse nimic despre asta, căci, se gândi el, Sam Quain l-ar ucide cu siguranţă dacă ar face-o.

— O denumire mai potrivită, adăugă Sam Quain încet, ar fi putut fi omul-vrăjitor.

Barbee simţi o amorţeală înţepătoare de-a lungul coloanei, ca şi cum i s-ar fi ridicat părul pe spinare, ca unui lup. Nu putea să se abţină să nu tremure şi se bucura că putea invoca drept motiv vântul umed, care bătea în rafale. Apa se năpusti într-o cascadă înspumată şi galbenă în jos, pe hornul din piatră, începând să se scurgă de pe tavanul peşterii. Quain se opri ca să-şi tragă preţioasa cutie înspre un loc mai uscat.

— Rasa aceea rivală nu era formată din primate, continuă el cu glasul său răguşit, monoton, precum huruitul continuu al tunetului îndepărtat. Calea evoluţiei nu este întotdeauna verticală, ştii şi tu, omul de Cro-Magnon era un specimen mai evoluat decât poţi găsi în ziua de azi. Arborele genealogic al speciei noastre umane şi-a dezvoltat nişte ramuri destul de ciudate, iar tagma aceea a vrăjitorilor trebuie să fi fost cei mai ciudaţi veri ai noştri.

Barbee aruncă o privire înspre ploaia care răpăia, încercând să nu-şi arate interesul disperat cu care-l asculta.

— Ca să descoperi adevăratul început al acelei tragedii rasiale, trebuie să priveşti mult mai departe în timp, continuă Quain să şuiere cu glasul său stins, în urmă cu o jumătate de milion de ani şi mai bine, spre prima din cele două epoci glaciare majore din Pleistocen. Prima eră glaciară cu întreruperile sale mai puţin reci a durat aproape o sută de mii de ani şi a dus la apariţia oamenilor-vrăjitori.

— Aţi descoperit dovezi în privinţa asta, şopti Barbee neliniştit, în deşertul Ala-shan?

— Parţial, încuviinţă Sam Quain din cap. Deşi platoul Gobi însuşi nu a fost niciodată supus glaciaţiunii, deşerturile sale au devenit umede şi roditoare în timpul erelor glaciare şi strămoşii noştri de la începutul epocii de piatră au evoluat

acolo. Tagma vrăjitorilor a derivat din altă rudă a hominizilor care au fost prinşi în capcană de gheţarii din ţinuturile mai înalte din sud-vest, spre Tibet. Doctorul Mondrick a descoperit rămăşiţele lor într-o peşteră în care a făcut săpături înainte de război, dincolo de lanţul muntos Nanshan. Ceea ce am găsit sub acei tumuli din deşert în această ultimă expediţie întregeşte povestea şi alcătuieşte un capitol destul de şocant din istoria omenirii.

Barbee urmărea perdeaua cenuşie a ploii.

— Este vorba de un exemplu clar de provocare şi ripostă, aşa cum ar formula Toynbee[11]. Quain continua să explice cu gravitate. Acele triburi prinse în capcană au înfruntat provocarea gheţii. Secol după secol, gheţarii au înaintat mai mult şi vânatul s-a împuţinat, iar iernile au devenit mai nemiloase. Au trebuit fie să se adapteze, fie să moară. De-a lungul mileniilor, răspunsul lor a fost dezvoltarea unor noi puteri mintale.

— Poftim? Barbee rămase cu gura căscată din cauza şocului şi a spaimei reci care îl cuprinse, dar nu spuse nimic despre încrengăturile minţii libere sau despre principiul indeterminismului al lui Heisenberg şi nici despre legătura dintre materie şi activitatea mintală prin controlul probabilităţii, căci nu voia ca Sam Quain să-l ucidă cu arma pe care o avea pregătită. Chiar aşa? mormăi el neliniştit. Ce fel de puteri?

— E greu să-ţi precizez. Quain se încruntă la Barbee. Minţile care sunt moarte nu au fosile îngropate în pământ, ştii şi tu. Totuşi, doctorul Mondrick era de părere că au lăsat ceva în urmă, prin intermediul limbii, al miturilor şi al superstiţiilor. El a studiat astfel de rămăşiţe ale raselor şi a obţinut mai multe dovezi din asemenea experimente în parapsihologie, aşa cum au început să cerceteze şi oamenii de ştiinţă de la Universitatea Duke.

Barbee nu se putu abţine să nu-l fixeze cu privirea, cu

[11] Arnold Joseph Toynbee (1889-1975), istoric britanic a cărui analiză în 12 volume a evoluţiei şi decăderii civilizaţiilor, *A Study of History* (1934-1961), constituie o sinteză a istoriei mondiale, care examinează faptele istorice dintr-o perspectivă globală.

gura căscată.

— Acei nomazi din ţinuturile de gheaţă au supravieţuit, continuă Quain, dezvoltând puteri care le permiteau să-i prade pe verii lor mai norocoşi din ţinutul Gobi. Telepatia, clarviziunea, profeţiile – cu siguranţă acestea erau calităţile lor. Doctorul Mondrick era convins că mai aveau un talent, mult mai sinistru.

Barbee nu mai putea respira.

— Dovezile sunt aproape unanime, spuse Quain. Aproape toate popoarele primitive sunt încă obsedate de teama faţă de *loup-garou*, sub o formă sau alta – adică de o fiinţă aparent umană care poate lua înfăţişarea celui mai feroce animal din zonă ca să-i vâneze pe oameni. Tagma aceea a vrăjitorilor, după părerea doctorului Mondrick, a învăţat să-şi părăsească trupurile rămase să hiberneze în peşteri, în timp ce ei traversau câmpurile acoperite de gheaţă – întrupaţi ca urşi sau tigri – ca să-i vâneze pe oameni.

Barbee se cutremură fără să vrea, bucuros că nu-i povestise despre visele sale.

— Aşadar, în felul lor diabolic, acei hominizi care nu mai aveau scăpare au făcut faţă provocării şi au cucerit ţinutul de gheaţă, continuă Quain. Cam la sfârşitul glaciaţiunii Mindel[12] – acum vreo patru sute de mii de ani, aşa cum ne arată dovezile – ei au invadat aproape toată lumea. În câteva mii de ani, puterile lor de temut le-au depăşit pe ale oricărei specii din rasa *Homo sapiens.*

Barbee îşi aduse neliniştit aminte de hărţile acelea uriaşe din trecutul dispărut pe care le văzuse la Fundaţie, dar nu îndrăzni să-l întrebe despre ele.

— *Homo Lycanthropus* nu a exterminat rasele cucerite totuşi, cu excepţia Americilor, unde au produs pagubele cele mai mari. De obicei, îi lăsau pe cei învinşi să supravieţuiască – pentru sclavi şi hrană. Ajunsese să le placă gustul sângelui de om şi nu puteau să trăiască fără el.

Tremurând pe piatra pe care stătea, Barbee îşi aduse aminte de mirosul parfumat şi dulceag al sângelui lui Rex

[12] Se referă la glaciaţia Mindel din Alpi, perioadă glaciară care avut loc între aproximativ 650.000 şi 350.000 de ani î.H.

Chittum care se scurgea pe colţii tigrului uriaş. Nu se putea abţine să nu clatine din cap într-un protest mut, sperând că Sam Quain nu va observa groaza şi transpiraţia lipicioasă care-l cuprinseseră.

— Timp de sute de mii de ani, de-a lungul principalei perioade interglaciare, continuă Quain cu glasul său aspru, acei oameni-vrăjitori au fost vânătorii, duşmanii şi stăpânii nemiloşi ai omenirii. Ei au fost preoţii vicleni şi zeii malefici, tiparul originar al fiinţelor malefice nemiloase, al căpcăunilor, demonilor şi dragonilor mâncători de oameni din fiecare basm. A fost o opresiune incredibilă, degradantă şi canibală. Dacă te-ai întrebat vreodată de ce a durat atât de mult naşterea vreunei civilizaţii umane adevărate, iată tristul răspuns. Puterile lor monstruoase au durat până când vremea rece s-a întors în faza glaciară Riss şi Wurm[13] din a doua glaciaţiune principală. Însă ei nu fuseseră niciodată foarte numeroşi – niciun animal de pradă nu poate exista într-un număr la fel de mare precum animalele cu care se hrăneşte. Poate că veacurile le diminuaseră în cele din urmă vigoarea rasei. În orice caz, acum aproape o sută de mii de ani, strămoşii lui *Homo sapiens* s-au răsculat. Câinele fusese domesticit – probabil de către triburi rezistente care au urmat gheaţa ce se retrăgea ca să scape de stăpânirea tagmei vrăjitorilor. Câinele a fost un aliat de nădejde.

Amintindu-şi de câinele Rowenei Mondrick, Turk, pe care el şi lupoaica albă îl atrăseseră spre moarte pe podul feroviar, Barbee nu se putu stăpâni să nu tremure din nou. Neliniştit din pricina privirii febrile şi lipsite de expresie a lui Sam Quain, Barbee se dădu mai în spate din calea ploii reci care bătea înăuntru.

— Noi am găsit dovezile acelui război bizar sub tumulii din Ala-shan, continuă Quain. Se pare că oamenii de nădejde ar fi învăţat să poarte asupra lor pepite de argint

[13] Diviziune majoră a erei Pleistocene (cu 1.600.000 până la 10.000 de ani în urmă) în Europa Alpină. Faza interglaciară Riss-Wurm, cu o climă relativ moderată, a urmat după perioada glaciară Riss şi a precedat perioada glaciară Wurm.

aluvionar drept amulete care să-i protejeze contra atacurilor oamenilor-vrăjitori, iar mai târziu au început să poarte bijuterii din argint. Doctorul Mondrick credea că trebuie să existe o bază ştiinţifică reală care să confirme credinţa că doar o armă din argint poate ucide un vârcolac, dar nu a putut niciodată să dovedească asta.

Atomii din argint, îşi aducea aminte Barbee, nu aveau nicio conexiune pe care complexul de energie al minţii libere să-l poată pătrunde ca să controleze raza de acţiune a probabilităţii, dar nu-i pomeni nimic despre asta. Încercă să nu se gândească la vechile inele cu model deosebit din argint, la mărgelele şi la broşele care nu reuşiseră să-i salveze viaţa Rowenei Mondrick.

— Noi am citit istoria acelei rebeliuni şi am adus cu noi obiecte suficiente care să o dovedească. Quain îşi înclină capul către cutia din spatele lui. Am adus mărgele din argint, săbii şi capete de săgeţi, însă argintul ca atare nu era suficient, căci vrăjitorii erau vicleni şi puternici. Locuitorii din Ala-shan au inventat o altă armă mai eficientă pe care am găsit-o îngropată sub tumulii aceia străvechi, împreună cu oasele vrăjitorilor morţi, fără îndoială cu scopul ca ei să nu mai învie vreodată.

Barbee se întreba, cu o presimţire rea, dacă acele conexiuni ale minţii libere ar putea să se desprindă de un cadavru şi să rătăcească noaptea ca să se hrănească cu cei vii; un astfel de fapt neplăcut ar putea constitui baza multor temeri superstiţioase, dacă superstiţiile erau de fapt temeri faţă de nişte oseminte îngropate. Se întreba ce fel de armă era cea care ucidea vrăjitorii, fără ca ei să mai învie vreodată, şi se cutremură când îşi aduse aminte de mirosul acela ce se răspândea din cutia de lemn care aproape că-l ucisese pe el şi pe lupoaica albă în biroul lui Sam Quain. Acelaşi miros dulceag şi mortal învăluise ghipsul în formă de disc ale cărui inscripţii încercase Nick Spivak să le decodeze când şarpele uriaş îl zdrobise. Oare originalul acelui model din ghips era arma?

— Oamenii au câştigat, continuă vocea obosită şi şuierătoare a lui Quain, nu dintr-odată şi nu cu prea multă

uşurinţă. Tagma vrăjitorilor era inteligentă şi nu ceda vechiul teritoriu stăpânit. Acel război îngrozitor a durat de-a lungul perioadelor cunoscute drept Acheule şi Mouster[14]. Oamenii de Neanderthal şi Cro-Magnon au murit, căzând victime vrăjitorilor, după cum a crezut doctorul Mondrick. Dar odraslele lui *Homo sapiens* au supravieţuit şi au continuat războiul. Folosirea câinilor s-a extins, la fel şi cunoştinţele despre argint şi despre puterea celeilalte arme. Înainte ca istoria scrisă să apară, tagma vrăjitorilor fusese aproape exterminată.

Barbee se mişcă neliniştit, şoptind:

— Aproape?

— Vrăjitorii erau greu de ucis, răspunse Quain. Unul dintre ultimele lor clanuri trebuie să fi format primii preoţi şi conducători ai Egiptului vechi – dovezile par destul de clare în ce priveşte zeităţile animale şi cele pe jumătate animal pe care le venerau egiptenii, ca şi demonii şi magia neagră de care se temeau. Am văzut nişte portrete minunate ale lui *Homo Lycanthropus* cu craniul prelung pe zidurile mormintelor egiptene. Dar chiar şi acel clan a fost într-un final cucerit – sau absorbit – în vremea domniei lui Imhotep.

Un fulger lumină încordarea de pe chipul obosit al lui Quain.

— Căci sângele cuceritorilor nu mai era pur, spuse el, şi ochii săi sclipitori îl aţinteau cu duritate pe Barbee. Asta a fost descoperirea îngrozitoare a lui Mondrick. Noi suntem hibrizi.

Barbee aştepta, prea amorţit ca să mai respire.

— Acest fapt îngrozitor este greu de înţeles. Quain se încruntă, scuturându-şi capul întunecat. Cele două specii au fost dintotdeauna duşmane de moarte, şi cu toate astea acel amestec a fost posibil. Doctorul Mondrick credea că slujba de magie neagră şi sabatul vrăjitoarelor sunt rituri păstrate ale ceremoniilor animalice la care fiicele oamenilor erau obligate să participe. Poate mai există şi alte indicii referitoare la superstiţiile legate de incubi şi la toate

[14] Se referă la cultura din paleoliticul inferior, caracterizată prin folosirea uneltelor cu capete duble, cu muchii rotunde şi tăioase.

miturile despre unirea dintre zei şi femeile muritoare – acei oameni-vrăjitori trebuie să fi fost ciudat de pasionali! În orice caz, asta s-a întâmplat.

Când tunetul bubui şi-şi trimise ecoul în peştera întunecată, vocea obosită a lui Quain părea o incantaţie lentă şi răguşită.

— Din acel trecut oribil, un râu întunecat al acelui sânge monstruos curge în venele lui *Homo sapiens.* Noi nu suntem în totalitate umani, şi acea moştenire străină ne bântuie inconştientul cu conflicte întunecate şi dorinţe intolerabile pe care Freud le-a descoperit şi a încercat să le explice. Şi acum acea tagmă malefică s-a răsculat. Doctorul Mondrick a descoperit că *Homo Lycanthropus* este pe cale să câştige acel război vechi şi oribil dintre specii, în cele din urmă!

18

Renaşterea tagmei vrăjitorilor

Barbee se ridică în picioare de pe piatra umedă unde stătuse. Se gândea la multe lucruri, la April Bell şi la Fiul Nopţii, la lupoaica ce râdea şi-şi lingea de pe bot petele roşii din sângele Rowenei Mondrick. Începu să tremure şi deschise gura, după care o închise la loc. Tunetele urlau şi bubuiau în faţa peşterii, iar perdeaua de ploaie sfâşiată de fulgere se întuneca din nou.

— Ştiu că este foarte greu să accepţi, reluă Sam Quain cu glasul său tăios, dar poţi observa dovezi peste tot în jurul tău, chiar şi Biblia, dacă-ţi aduci aminte, porunceşte cu înţelepciune distrugerea vrăjitorilor.

Lui Barbee îi veni în minte confesiunea tulburătoare pe care i-o făcuse April Bell despre conflictele ei din copilărie cu revoltatul ei tată vitreg şi încercă să nu-l lase pe Sam Quain să-i observe tremurul.

— De fapt, se pare că povestea biblică a grădinii Edenului, continuă obosit Quain, nu este altceva decât un rezumat simbolic al istoriei acelui război tragic dintre specii. Şarpele era un vrăjitor, desigur. Blestemul pe care viclenia lui l-a adus asupra femeii Eva şi asupra seminţiei ei este în mod clar moştenirea licantropă pe care cu toţii o purtăm încă. Dar şerpii din ziua de azi s-au săturat să mai mănânce ţărână, şi vor să renască din nou! Tagma vrăjitorilor a lăsat numeroase dovezi pe parcursul tuturor epocilor. Există o pictură din paleolitic într-o peşteră din Ariège, în sudul Franţei, care datează din epoca de stăpânire a vrăjitorilor şi care arată transformarea unui vrăjitor într-o antilopă; astfel de forme inofensive au fost probabil adoptate ca să-i impresioneze pe muncitorii umani obedienţi fără a-i teroriza

prea mult. Tagma vrăjitorilor complota ca să-şi recapete dominaţia asupra Egiptului şi în timpul domniei lui Ramses al III-lea. S-a păstrat un document care relatează că unii ofiţeri şi femei din haremul său au fost judecaţi pentru că au făcut nişte chipuri din ceară ale faraonului şi au rostit incantaţii magice ca să-i facă rău. Totuşi, genele lor probabil că deja se reduseseră aproape de tot, iar arta lor străveche fusese aproape uitată, din moment ce aveau nevoie de astfel de metode copilăreşti ca să-şi concentreze puterile distrugătoare. Mitologia greacă, aşa cum a descoperit doctorul Mondrick, este de fapt în mare măsură o amintire populară a altui clan licantrop. Zeul Jupiter, care le răpea pe fiicele oamenilor ca să devină mamele unor eroi şi zei cu puteri diminuate, este în mod evident un vrăjitor care nu-şi pierduse puterile şi nici pasiunile. Proteus, ciudatul bătrân al mării care-şi putea schimba forma după cum dorea, era un alt maestru în ale licantropiei. Aceeaşi istorie teribilă este repetată în Scandinavia – la fel ca şi în amintirile populare ale oricărei alte naţii. Lupul uriaş Fenris s-a născut în urma unei alte legături nefireşti, ca să devină demonul nordicilor. Sigmund Volsung era un alt vrăjitor corcit, căruia i s-a părut util să se îmbrace cu o piele de lup care să-l ajute să devină lup.

Barbee se cutremură din nou şi se hotărî să nu spună nimic despre haina de blană a lui April Bell.

— Întrunirile vrăjitoreşti din Evul Mediu, care au fost în cele din urmă obligate să devină clandestine din pricina mâniei îndreptăţite a Inchiziţiei, nu au fost altceva decât câteva clanuri care au supravieţuit, alcătuite din vrăjitoare corcite, care încercau să păstreze vii meşteşugurile şi ceremoniile acelei seminţii vechi şi păgâne. Demonii pe care s-au hotărât să-i venereze luau de obicei formă animală – erau vrăjitori transformaţi. Vestitul Gilles de Rais, judecat pentru erezie în secolul al cincisprezecelea, era probabil cam un sfert licantrop, prea slab şi neştiutor ca să scape de spânzurătoare pentru crimele sale înfiorătoare. Ioana d’Arc, arsă pe rug pentru vrăjitorie în acelaşi secol, era fără îndoială un alt licantrop corcit, a cărui latură

umană a fost în cele din urmă dominantă.

Barbee se mişcă stânjenit pe piatra dură, gândindu-se la Rowena Mondrick.

— Mai târziu, spuse Sam Quain, vânătorii zuluşilor au dus mai departe misiunea necesară a Inchiziţiei. Chiar şi în Europa, acel cult păgân monstruos nu a fost niciodată exterminat pe deplin – *la vecchia religione* este o rămăşiţă jalnică a lui care are şi în ziua de azi adepţi printre ţăranii din Italia. Sam Quain îşi scutură capul cu hotărâre. Nu, Barbee, nu poţi ignora dovezile. Doctorul Mondrick le-a descoperit în toate domeniile cunoaşterii. Deţinuţii din toate închisorile noastre şi cei din aziluri sunt victimele acelei moşteniri întunecate, împinşi de impulsul criminal al înclinaţiei lor licantrope, sau înnebuniţi de bătălia dintre latura vrăjitorească şi cea umană – asta e cea care scindează individul! Grupele de sânge şi indicele cefalic scot la iveală mai multe dovezi, căci aproape orice om pe care-l analizezi prezintă mai multe caracteristici fizice moştenite de la licantropi. Analiza pe care Freud a făcut-o inconştientului a scos la iveală numeroase alte dovezi îngrozitoare – pe care el nu a reuşit să le recunoască. Apoi mai există toate aceste experimente universitare recente în domeniul parapsihologici, deşi majoritatea cercetătorilor încă nu bănuiesc faptele neplăcute pe care urmează să le scoată la lumină – şi, firesc, vrăjitorii încearcă să minimalizeze sau să discrediteze descoperirile lor uimitoare. Dovezile apar în orice teritoriu şi în orice epocă. Doctorul Mondrick obişnuia să ţină pe birou un obiect care să-i amintească de toate acestea – un mic opaiţ roman care o înfăţişa pe lupoaică alăptându-i pe Romulus şi Remus. El numea asta o dovadă inteligentă de propagandă vrăjitorească. Toate acestea există – şi multe altele în plus. Sam Quain făcu un semn cu capul, greoi, către cutia orientală din spatele lui. Ca să nu mai pomenim de exponatele foarte convingătoare pe care le avem acolo.

Amorţit din pricina unei groaze care sporea din ce în ce mai mult, Barbee se scutură neliniştit.

— Eu unul nu prea înţeleg, mormăi el. Dacă *Homo*

Lycanthropus a fost de-a dreptul exterminat…

— Cunoşti legile moştenirii lui Mendel – pe care le-am studiat împreună cu doctorul Mondrick.

Chipul palid al lui Quain aproape că zâmbea, iar Barbee se simţi copleşit de o dorinţă dureroasă, tânjind după plăcerile nevinovate din acele vremuri apuse ale studenţiei. Dădu din cap cu incertitudine, iar Sam Quain îi explică:

— Îţi aduci aminte că elementele din celulele embrionare care sunt responsabile pentru trăsături moştenite se cheamă gene; ele se află în număr de mai multe mii la om şi fiecare dintre ele generează sau ajută la generarea unei anume caracteristici care se manifestă la individ; o genă dominantă, de exemplu, generează ochii negri. Fiecare nou-născut moşteneşte un set dublu de gene de la părinţii săi – sexul este de fapt o metodă pentru rearanjarea genelor, iar legile probabilităţii se asigură că fiecare persoană va fi unică.

— Probabilitatea…

Barbee nu se putu abţine să nu repete acel cuvânt într-o şoaptă meditativă şi se întrebă ce posibilităţi nebănuite s-ar putea afla la baza controlului mintal al probabilităţii.

— Îţi aduci aminte că genele pot fi dominante sau recesive, continuă Quain. Noi primim genele în perechi, câte una de la fiecare părinte, iar gena dominantă poate ascunde prezenţa unui partener recesiv – o genă dominantă pentru ochi negri poate ascunde gena recesivă care generează ochi albaştri. Aceasta este inofensivă, dar alte gene sunt teribile.

Barbee asculta înmărmurit, umezindu-şi buzele uscate.

— O astfel de genă recesivă nedorită, spuse Quain, este cea care duce la naşterea surdomuţilor. Surdomuţii hibrizi normali – adică oameni cu o genă recesivă pentru surzenie şi o genă dominantă pentru auz – nu pot fi diferenţiaţi de oamenii normali prin niciun test obişnuit. Cu toate acestea, sunt purtători ai surdomutismului. Dacă doi astfel de purtători se întâmplă să se căsătorească, rearanjarea aleatorie a genelor va face ca un copil din patru să fie complet normal, moştenind o genă dominantă pentru auz

normal de la fiecare părinte. În medie alţi doi copii vor fi hibrizi normali, purtători, cu o genă recesivă pentru surzenie şi o genă pereche pentru auz care este dominantă şi astfel handicapul este ascuns. În medie, al patrulea copil ghinionist se va naşte surdomut, condamnat să trăiască şi să moară în tăcere din cauza moştenirii aleatorii ale celor două gene recesive ale surzeniei.

Barbee se mişcă stânjenit şi şopti:

— Ce-are asta a face cu vrăjitorii?

— Destul de mult, răspunse Sam Quain. Sângele uman – sau plasma germinală, ca să folosesc o expresie mai adecvată – încă mai poartă caracteristicile lui *Homo Lycanthropus.* Tagma vrăjitorilor încă n-a murit cu adevărat, pentru că genele lor continuă să trăiască mai departe, amestecate cu cele ale lui *Homo sapiens.*

Barbee înghiţi în sec, încuviinţând din cap fără să vrea.

— Cazul lor este puţin mai complicat decât al surdomuţilor – şi cumva mai sinistru. Sunt implicate câteva sute de gene recesive, conform rezultatelor doctorului Mondrick, în loc de una singură. El a descoperit că este nevoie de combinarea mai multor perechi de gene de licantrop ca să fie reprodusă în întregime o însuşire precum cea a percepţiei extrasenzoriale – iar majoritatea genelor licantrope se întâmplă să fie recesive.

Barbee clătină violent din cap şi apoi brusc rămase nemişcat, de teamă că negarea mută îl trădase.

— Se nasc indivizi atavici, zise Quain. Nu foarte des – atâta timp cât natura este lăsată în pace. Totul ţine de probabilitate, şi poţi vedea care sunt şansele. Însă fiecare om în viaţă este un purtător, şi majoritatea atavicilor sunt numai parţial aşa. Practic milioane de variaţii sunt posibile între *Homo sapiens* pur şi licantropul pur.

— Cum? şuieră Barbee. Cum aşa?

— Potrivirea aleatorie a genelor poate reproduce o anume însuşire a vrăjitorilor şi nu alta, îi explică Sam Quain. Cei cu reversiuni parţiale, care moştenesc poate o şaisprezecime din genele vrăjitorilor, posedă puteri extrasenzoriale deosebite. Aceştia sunt mediumuri. În

general sunt oameni schimbători, tensionaţi şi nefericiţi, din cauza conflictului inconştient dintre moştenirile lor ostile. Ei sunt fanaticii religioşi, spiritiştii, schizofrenicii, criminalii patologici. Excepţia fericită o pot constitui geniile – doar cunoşti puterea hibrizilor.

Barbee se înfioră în vântul umed, ascultând uimit.

— Cei care s-au născut cu o moştenire mai puternică sunt de obicei mai conştienţi de darurile lor neobişnuite şi mai atenţi să le ascundă. În Evul Mediu – atâta vreme cât Inchiziţia a păstrat vie arta străveche a vânătorii de vrăjitoare – aceste persoane erau de obicei găsite şi arse. În ziua de azi o duc mai bine. Pot să-şi valorifice darurile, să comploteze şi să recâştige supremaţia pierdută. Probabil că pierd mult timp cultivând scepticismul ştiinţific modern în faţa supranaturalului – până şi acesta este un cuvânt care le face reclamă, obişnuia să spună doctorul Mondrick, cuvânt care într-adevăr înseamnă suprauman.

Barbee stătea gândindu-se amorţit la April Bell şi la dezvăluirile ei ciudate. Probabil că şi ea este o atavică, de fapt o vrăjitoare, iar el căzuse pradă vrăjilor ei.

— Câteva persoane deosebite din fiecare generaţie moştenesc probabil aproximativ un sfert din genele licantrope, spuse Quain; acestea sunt vrăjitori doar pe sfert şi totuşi, de obicei, nu-şi dau seama ce sunt de fapt. Aceste persoane au simţuri sporite, unele îşi folosesc greşit şi pe jumătate conştiente puterile ancestrale ciudate, iar altele vigoarea surprinzătoare a hibrizilor. Cheia vieţii lor este conflictul dintre cele două specii. Răul se împleteşte cu binele, se luptă cu binele, se ascunde sub el – iar vieţile lor chinuite iau direcţii bizare.

Barbee începea să întrevadă adevărul, şi acesta puse stăpânire pe el apucându-l într-o strânsoare rece, ca şi cum ar fi fost ceva mai năprasnic decât vântul greu ca de plumb care biciuia peştera întunecată.

— Doctorul Mondrick şi-a petrecut mult timp căutând un test clar pentru genele licantropilor, continuă Quain, dar nu a reuşit. Este destul de uşor să identifici trăsături fizice, cum ar fi forma craniului şi grupa de sânge, dar din păcate

acestea nu au foarte mare legătură cu trăsăturile psihice mai periculoase. Unele dintre testele sale au fost elocvente, dar niciunul nu a fost concludent.

Barbee îşi trase răsuflarea îndelung, cu lăcomie.

— Asta a fost...? şopti el şi nu mai putu termina întrebarea.

Quain încuviinţă din cap în întuneric, iar chipul său neînduplecat arăta aproape compătimitor.

— Nu lăsa asta să te frământe, Will, spuse el încet. Testele au indicat într-adevăr că tu porţi o puternică tară licantropă, iar doctorul Mondrick te-a îndepărtat, căci nu-şi putea permite să rişte. Dar rezultatele nu sunt concludente. Chiar dacă ar fi fost, multe persoane pe jumătate vrăjitori sunt cetăţeni foarte cumsecade şi utili. Doctorul Mondrick mi-a spus cândva că testele sale demonstrau prezenţa unei tare considerabile de licantropie şi la soţia sa.

— La Rowena?

Barbee îşi trase adânc răsuflarea şi dădu încet din cap. Probabil că sângele de vrăjitoare care-i curgea prin vene femeii oarbe şi talentele ei de vrăjitoare o făceau atât de periculoasă pentru altele. Probabil moştenirea aceea întunecată a fost cauza pentru care a ajuns la Glennhaven şi care apoi i-a provocat moartea. Dar Barbee nu voia să discute despre Rowena Mondrick.

— Vrăjitorii cu sânge pur? şopti el stingherit. Cine sunt ei?

— N-ar trebui să existe niciunul, răspunse Sam Quain. Îţi dai seama că practic nu există nicio şansă ca toate acele sute de perechi de gene recesive să se regrupeze în totalitate. Până şi cei care au aceste gene în proporţie de trei sferturi n-ar trebui să se nască decât unul la o singură generaţie şi ar fi mult prea inteligenţi ca să lase loc suspiciunilor din partea celorlalţi, mai ales într-o ţară cum este America, unde oamenii sunt conducătorii neînsemnaţi, iar adevăratele instrumente ale puterii sunt trusturile de presă, băncile, corporaţiile şi lobby-urile legislative.

Fulgerul îi brăzdă din nou chipul lui Quain, care părea rigid şi dur profilat pe întunericul peşterii din spatele lui.

— N-ar trebui să mai existe vrăjitori cu sânge pur în ziua de azi, dar eu cred că există unul. Ochii săi înroşiţi îl aţinteau aspru pe Barbee. Doctorul Mondrick a scos la iveală dovezi despre un conducător secret al oamenilor-vrăjitori, născut cu o zestre bogată a acelei puteri malefice, un demon ascuns, care umblă nebănuit printre oameni, complotând să aducă înapoi puterea stinsă a neamului său întunecat!

Barbee se mişcă stânjenit în faţa ochilor sălbatici ai lui Quain.

— Fiul Nopţii? mormăi el neliniştit. Mi-aduc aminte de acea expresie a lui Mondrick, zise el şi încercă să înghită. Dar cum pot vrăjitorii să recupereze puterea, protestă el uşor, când atavicii apar doar aleatoriu?

— Nu este aşa, îi spuse grav Sam Quain. Asta a fost ultima descoperire alarmantă a doctorului Mondrick – cea pe care încerca s-o facă publică atunci când vrăjitorii l-au ucis. Atavicii au început să se adune în clanuri secrete. Împreunându-se între ei, au răsturnat ordinea aleatorie şi au sporit probabilitatea atavismului.

Barbee încuviinţă încet din cap. Controlul mintal al probabilităţii, realiză el, ar putea juca un rol nefast în această problemă, manipulând rearanjarea genelor pentru a asigura naşterea unui vrăjitor cu sânge pur, dar nu îndrăzni să vorbească despre asta.

— Probabil că acest complot a început cu multe generaţii în urmă, continuă Sam Quain. După cum credea doctorul Mondrick, câteva clanuri secrete ale vrăjitorilor din rase corcite au trecut din generaţie în generaţie mărturiile puterii lor pierdute şi hotărârea de a o recăpăta. Ei acţionează prin metode subterane, precaute şi disperate. Dacă îşi recapătă puterile malefice, este uşor să facă ceea ce testele doctorului Mondrick nu au reuşit să ducă la îndeplinire – să detecteze acea trăsătură ascunsă la „oameni” care s-ar putea să nu ştie că o posedă. Vrăjitorii descoperă purtătorii şi se folosesc de ştiinţa modernă a reproducerii selective – fără îndoială aducând îmbunătăţiri proprii – pentru a filtra genele dominante ale lui *Homo*

sapiens şi astfel să dea naştere acestui conducător puternic pe care îl aşteaptă – mesia cel monstruos pe care ei îl numesc Fiul Nopţii.

Fiul Nopţii – acea expresie ciudată răsună dureros în mintea amorţită a lui Barbee. Ochii febrili ai lui Sam Quain păreau că-l privesc pătrunzător. Barbee se foi, străbătut de un fior, pe piatra udă unde stătea aşezat, iar privirea sa temătoare se întoarse ca să privească lada legată cu bare de fier din spatele celuilalt bărbat. Încercă să-şi înghită nodul din gât şi întrebă răguşit:

— Pot să văd… ce se află înăuntru?

Mâna uriaşă a lui Quain îndreptă spre el revolverul.

— Nu, Barbee.

Ochii săi îngustaţi erau reci, iar vocea obosită şuieră cu duritate:

— Poate că nu e nimic în neregulă cu tine, dar nu-mi pot permite să am încredere în tine acum – nu mai multă decât a avut doctorul Mondrick atunci când a văzut testul. Ceea ce ţi-am spus nu poate fi deloc dăunător – am fost foarte atent să nu dezvălui nimic din ceea ce conducătorii clanurilor de vrăjitori nu ştiu deja. Dar în cutie n-ai voie să te uiţi. Quain păru să-i observe durerea. Îmi pare rău, Will, spuse şi brusc vocea lui deveni aproape amabilă. Pot să-ţi dezvălui o parte din ceea ce se află în ea. Sunt arme din argint pe care oamenii le-au folosit în acel război îndelungat împotriva vrăjitorilor. Mai sunt oase carbonizate şi sfărâmate ale oamenilor care au pierdut bătălii. Există un schelet complet al lui *Homo Lycanthropus* dintr-unul din mormintele acelea şi arma lăsată pentru ca scheletul să rămână acolo.

Glasul lui deveni din nou sălbatic de grav.

— Arma aceea i-a înfrânt pe vrăjitori o dată, şuieră el întunecat. O va face din nou, atunci când oamenii vor învăţa cum s-o folosească. Asta-i tot ceea ce-ţi pot spune, Barbee.

— Cine…, zise Barbee în şoaptă, tremurând, cine este Fiul Nopţii?

— Ai putea să fii tu, spuse Sam Quain. Adică vreau să

spun că ar putea fi oricine. Cunoaştem cu adevărat înfăţişarea fizică a lui *Homo Lycanthropus* – oasele fragile, urechile ascuţite şi lungi, craniul rotund, părul care-i creştea scurt, dinţii ascuţiţi şi ciudaţi. Dar trăsăturile fizice şi mintale nu sunt puternic legate din punctul de vedere al moştenirii, aşa cum a descoperit doctorul Mondrick – şi chiar şi Fiul Nopţii ar putea să nu fie o rasă pură.

O groază pătrunzătoare umbri chipul rigid al lui Quain.

— De-asta am venit aici, Barbee, în loc să mă războiesc prin tribunale. Nu pot avea încredere în nimeni. Nu pot să-i suport pe oameni. Majoritatea sunt umani, dar nu am nicio metodă clară prin care pot să-i descopăr pe monştri. Niciodată nu voi fi foarte sigur că Nick sau Rex n-au fost spioni pentru clanul vrăjitorilor. Pare ceva oribil când spun asta, dar mi-am pus întrebări şi în legătură cu Nora…

Vocea bolnavă a lui Sam Quain se pierdu ca un ecou.

Ghemuit ca să se ferească de vântul umed care bătea în rafale, Barbee încercă să-şi oprească propriul tremur. Voia să-l întrebe cum de o vrăjitoare cu părul roşcat îl poate atrage în cursă pe un om normal şi ce trebuie el să facă pentru a scăpa de vrăjile ei. Îl poate salva argintul acum, sau un câine? Sau poate chiar arma aceea din cutia de lemn? Îşi linse buzele şi-şi scutură capul, căci Sam Quain cu siguranţă îl va ucide dacă îi va pune toate întrebările la care se gândea el.

— Ai să mă laşi să te ajut, Sam? întrebă el răguşit. Chiar vreau asta şi trebuie… ca să nu înnebunesc – din moment ce mi-ai povestit lucrurile astea. Disperat, urmărea chipul colţuros al lui Quain. Nu putem cumva să-l identificăm pe Fiul Nopţii şi să dăm în vileag clanul vrăjitorilor?

— Asta a fost ideea lui Mondrick, zise Sam Quain, scuturând din cap. S-ar fi putut să meargă acum patru sute de ani, înainte ca acele clanuri să-şi discrediteze ultimii duşmani în timpul Inchiziţiei. În ziua de azi, vrăjitorii din laboratoarele universitare pot dovedi că nu există vrăjitori. Vrăjitorii care publică ziare pot face de râs pe oricine care afirmă contrariul. Vrăjitorii din guvern îl pot elimina din calea lor.

Barbee se cutremură din nou, aruncând o privire în amurgul ploios. Lumina dăunătoare a zilei va dispărea în curând, astfel încât conexiunile mintale să poată rătăci în voie. Ştia că April Bell îl va chema, iar el se va transforma din nou – şi ştia că Sam Quain va fi următorul care trebuie să moară.

— Sam! Ce putem face?

O dorinţă frenetică îi tremura în glas.

Sam Quain îşi ridică arma puţin ca şi cum ar fi făcut o mişcare inconştientă, iar chipul său pătrat şi osos era întunecat şi gânditor. Ochii săi înfundaţi în cap îl analizau pe Barbee şi în cele din urmă dădu din cap uşor.

— Nu pot uita acel test, răsună vocea lui monotonă. Nu-mi place cum arăţi, Barbee, şi nici faptul că ai venit aici. Îmi pare rău dacă asta sună dur, dar trebuie să mă protejez. Totuşi, chiar am nevoie de ajutor, poţi vedea şi tu cu câtă disperare.

Ochii săi bântuiţi se îndreptară scurt înspre cutia din lemn din spatele lui.

— Aşa că am de gând să-ţi dau o şansă.

— Îţi mulţumesc, Sam! şopti Barbee cu ardoare. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

— Mai întâi, îi spuse Quain, există o condiţie pe care trebuie s-o înţelegi.

Barbee aşteptă, urmărind arma nemişcată.

— Trebuie să te ucid la primul semn de trădare.

— În... înţeleg. Barbee dădu din cap afirmativ şi înghiţi în sec cu mişcări convulsive. Dar nu crezi că aş putea fi un... hibrid?

Respiraţia i se opri în timp ce Quain dădea din cap aprobator.

— Poate că eşti, Barbee; deşi genele umane predomină, sunt o mie la una, aproape orice om în viaţă poartă o tară uşoară a licantropiei, suficientă ca să provoace un conflict inconştient între instinctele normale umane şi moştenirea aceea străină. Asta este ceva ce psihiatrii au trecut cu vederea, în toate teoriile lor despre psihopatologie.

Barbee încercă să se relaxeze şi reuşi să respire.

— Testul lui Mondrick a indicat că tu ai mai multe gene de licantrop decât majoritatea oamenilor, spuse Quain. Pot observa suficiente indicii ale conflictului care se dă în interiorul tău, dar nu cred că latura umană a capitulat încă.

— Îţi mulţumesc, Sam!

O încordare caldă îl strângea pe Barbee de gât ca o chingă.

— Voi face orice, spuse.

Sam Quain se încruntă gânditor. Zgomotul asurzitor şi răpăitul furtunii încetaseră şi apa care se scurgea încet părea că se aude tot mai tare în peştera întunecată. Barbee stătea tremurând din cauza frigului umed, aşteptând cu respiraţia tăiată.

O lumină nemiloasă îi îndepărtase incertitudinile întunecate ale vieţii sale reale şi-i explicase groaza care-l bântuia în visele lui. Credea că înţelege conflictul sălbatic din interiorul său, războiul omenirii şi monstruozitatea diabolică. Latura umană trebuia să învingă! Îşi încleştă pumnii, îşi trase răsuflarea şi ascultă plin de speranţă.

— Doctorul Mondrick avea un plan, spuse încet Sam Quain. A încercat să surprindă clanul vrăjitorilor şi să facă public un avertisment ca să adune oamenii să-l susţină. Spera să-i trezească pe oameni şi guvernele lor, şi să înfiinţeze un echivalent ştiinţific al Inchiziţiei ca să-l oprească pe Fiul Nopţii. Dar vrăjitorii l-au ucis pe el, apoi pe Nick şi pe Rex – iar acum eu cred că trebuie să încercăm un alt fel de plan. Quain îşi frecă maxilarul acoperit de barba roşcată ţepoasă şi-l privi din nou cu duritate pe Barbee. Războiul public a dat greş şi acum cred că trebuie să lansăm o campanie privată. Am de gând să adun un grup restrâns în secret – câte un om pe rând. Asta nu înseamnă că-i identific pe hibrizi, ci doar că găsesc câţiva care nu aparţin clanului aceluia malefic. Orice vrăjitor care află despre noi trebuie eliminat.

Barbee încuviinţă tăcut din cap şi-şi închise gura căscată.

— Acum vreau să te întorci înapoi în Clarendon, îi spuse Sam Quain, şi vreau să contactezi în numele meu primele persoane pe care le vom alege pentru legiunea noastră

secretă, iar eu trebuie să rămân aici.

Aruncă o privire către cutia preţioasă, iar Barbee îi şopti:

— Pe cine?

— Trebuie să-i alegem la fel de precaut cum îşi alege Fiul Nopţii grupul său de vrăjitori. Trebuie să fie oameni cu bani, influenţă politică, sau cunoştinţe ştiinţifice. Nu pot să fie nişte oameni slabi de înger, căci misiunea asta este suficient de dificilă ca să-l ucidă şi pe cel mai bun om existent. Îl fulgeră pe Barbee cu ochii săi scăpărători. Şi ar face bine să nu cumva să fie vrăjitori!

Barbee încercă să respire.

— Te-ai gândit... la cineva? Barbee reflectă puţin. Ce zici de doctorul Archer Glenn? E om de ştiinţă – un materialist dogmatic, are reputaţie şi bani.

Sam Quain scutură cu încăpăţânare din cap.

— Exact genul în care nu poţi avea încredere; genul de om care râde de vrăjitori, poate fiindcă şi el este unul. Nu, Glenn pur şi simplu ne-ar închide în salonul celor cu tulburări mintale, împreună cu biata doamnă Mondrick.

Barbee rămase ţeapăn şi încercă să se destindă, bucuros că Sam Quain nu aflase despre moartea văduvei oarbe.

— Trebuie să alegem un alt gen, spuse Quain. Primul om de pe lista mea este patronul tău.

— Preston Troy? clipi Barbee uimit, uşurat că Sam o uitase pe Rowena Mondrick. Troy într-adevăr este milionar, recunoscu el, şi are multe relaţii în lumea politicii. Dar nu e un sfânt. Este liderul sindicatului de la primărie. A pus la cale toate afacerile necurate pe care le-a dus la îndeplinire Walraven şi a încasat mare parte din venituri. Soţia sa nu-l mai primeşte în dormitorul conjugal de zece ani, şi el întreţine jumătate din femeile frumoase din oraşul Clarendon.

— Inclusiv una anume?

Chipul lui Quain se lumină de o licărire trecătoare de amuzament.

— Asta contează mai puţin, continuă el serios. Doctorul Mondrick obişnuia să spună că cei mai mulţi sfinţi erau în proporţie de o optime licantropi, iar trăsăturile lor de

oameni evlavioşi erau doar o compensare pentru pata aceea malefică. Ce zici, îl abordezi pe Preston Troy în seara asta?

Barbee dădu să scuture din cap. Filtrul de poliţie de care tocmai scăpase probabil că se extinsese până acum. Însuşi Preston Troy va fi fără îndoială în culmea fericirii să-l reţină – şi să publice un articol în exclusivitate pentru *The Star.* Mintea sa bolnavă vedea deja titlul pe prima pagină, scris cu litere mari, negre: THE STAR *PUNE MÂNA PE CRIMINALUL CU MAŞINA.*

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Quain.

— Nimic!

Barbee se ridică în picioare grăbit. Era mult prea târziu ca să-i spună că era căutat pentru că o călcase cu maşina pe văduva lui Mondrick. Trebuia să se întoarcă în oraş. Tot ce spera era că Nora Quain nu le spusese poliţiştilor despre maşina Fundaţiei. Îl va aborda pe Preston Troy. Poate chiar – dacă era posibil – îl va câştiga pe acel prinţ brutal de realist al industriei să lupte pentru ciudata cauză a lui Quain. Încercă să-şi ascundă groaza printr-un zâmbet. Înţepenit din cauza frigului care-l cuprinsese, se aplecă sub acoperişul negru al peşterii şi întinse mâna.

— Noi doi, şopti el, împotriva Fiului Nopţii!

— Vom găsi şi alţii – trebuie. Quain se îndreptă de spate obosit. Pentru că însuşi iadul – şi toate legendele despre oameni înjosiţi şi chinuiţi de către demoni – nu este altceva decât o amintire concretă despre stăpânirea oamenilor-vrăjitori. Quain observă mâna întinsă şi îi făcu semn cu arma aceea urâtă să şi-o tragă. Îmi pare rău, Barbee, dar mai întâi va trebui să mă convingi. Mai bine pleci acum!

19

Pe dealul Sardis

Amorţit şi neavând niciun chef să dea ochii cu drumurile inundate, cu atitudinea dispreţuitoare şi suspicioasă a lui Preston Troy şi cu şoaptele care vor ajunge la el după lăsarea întunericului, Barbee îl lăsă pe Sam Quain ghemuit cu pistolul lui lângă cutia din lemn adusă din Asia – un erou al omenirii obosit şi slăbit, în faţa unor vânători inumani!

Ploaia se transformase în lapoviţă, însă un şuvoi galben şi rece se scurgea încă, torenţial, de pe stânci prin hornul îngust care era ca o scară către peşteră. Se agăţă cu mişcări rigide şi coborî prin el, ud leoarcă, tremurând şi totuşi ciudat de uşurat că scăpase de prezenţa lui Sam Quain şi a acelei cutii ameninţătoare.

Întunericul se lăsase când Barbee trecu plescăind prin apa rece ca gheaţa ca să ajungă la maşina Fundaţiei. Maşina porni uşor, iar drumul era mai bun decât sperase. Auzea huruitul bolovanilor care se rostogoleau în timp ce traversa albia râului Bear Creek, iar maşina trecu fără probleme prin apa înspumată.

Trebui să aprindă farurile înainte să ajungă înapoi la şosea, dar nu se auzi nicio şoaptă din întuneric. Nicio lupoaică cu blana lucioasă nu-i sări în drum şi nicio sirenă de poliţie nu şuieră în spatele lui. Era ora opt când parcă maşina pe aleea din faţa conacului impunător al lui Troy, din Trojan Hills.

Barbee cunoştea casa, căci mai fusese aici pentru nişte articole politice. Intră pe o uşă laterală. Spre uşurarea lui, în sufragerie era întuneric. Urcă scările în tăcere şi ciocăni la uşa camerei de lucru a lui Troy de la etaj. Glasul aspru al directorului de ziar întrebă cine naiba e.

— Şefu’, sunt eu, Barbee, şopti el temător. Trebuie să vă vorbesc imediat – nu eu am călcat-o cu maşina pe doamna Mondrick.

— Aşa deci?

Vocea lui Troy care şuiera dincolo de uşă părea suspicioasă. După o scurtă pauză, adăugă:

— Intră.

Camera de lucru era uriaşă, cu un bar cu muchii din alamă în capătul opus, şi decorată cu trofee de vânătoare şi nuduri în ulei, cu membre prelungi. În aer plutea un miros slab de fum de trabuc, tapiţerie din piele şi importanţă financiară, iar Troy se lăudase că aici se făcuse mai multă istorie decât în conacul guvernatorului.

Primul lucru pe care-l observă Barbee a fost o jachetă fină, din blană albă, pe speteaza unui scaun. O lucire verzuie îi captă privirea – ochiul maliţios din malahit al unui lup micuţ din jad prins în blană. Jacheta era a lui April Bell. Mâinile lui se încleştară automat, şi trecu o clipă până să reuşească să respire din nou.

— Ei bine, Barbee?

Într-o cămaşă cu mâneci scurte, cu un trabuc proaspăt în gură, Troy stătea lângă un birou uriaş din mahon, ticsit cu hârtii, scrumiere şi pahare goale. Chipul său masiv, cu maxilare rozalii, avea o expresie de aşteptare precaută.

— Aşadar, maşina ta n-a ucis-o pe doamna Mondrick?

— Nu, şefu’. Barbee se strădui să nu mai privească haina lui April Bell şi încercă să-şi calmeze glasul care-i tremura. Cineva încearcă să-mi însceneze ceva, aşa cum i-au făcut şi lui Sam Quain!

— Cineva?

Sprâncenele roşcate ale lui Troy se ridicară interogativ.

— E o poveste groaznică, nemaipomenită, şefu’, dacă aveţi bunătatea să ascultaţi.

Ochii lui Troy erau lipsiţi de expresie şi reci.

— Şeriful Parker şi poliţia municipală ar fi foarte interesaţi – şi doctorii tăi de la Glennhaven, răspunse el.

— Nu sunt… nebun. Barbee aproape că suspina. Vă rog, şefu’… ascultaţi-mă mai întâi!

— Bine, zise Troy încuviinţând din cap, cu chipul imobil. Aşteaptă. Merse legănându-se în spatele barului şi turnă două scotch-uri cu apă minerală pe care le aduse la birou. Zi!

— Chiar am crezut că-mi pierd minţile, recunoscu Barbee, până când am discutat cu Sam Quain. Acum ştiu că am fost vrăjit…

Văzu că gura largă a lui Troy se crispează şi încercă să-şi încetinească ritmul nervos şi grăbit al discursului. Se strădui cu disperare să fie convingător, povestindu-i lui Troy despre explicaţiile ciudate ale lui Sam Quain, despre originea şi exterminarea lui *Homo Lycanthropus* şi despre renaşterea tagmei vrăjitorilor pe cale genetică.

Barbee privea încordat, încercând să observe cum reacţiona Troy. Nu putea să fie prea sigur. Trabucul gros se stinse şi paharul înalt de care uitase făcu un cerc ud pe birou, însă ochii vicleni şi înguşti ai lui Troy nu-i spuneau nimic. Barbee îşi recăpătă răsuflarea, iar glasul său uscat şi crispat încheie în grabă:

— Credeţi-mă, şefu’… trebuie să mă credeţi!

— Deci doctorul Mondrick şi ceilalţi membri de la Fundaţie au fost ucişi de aceşti vrăjitori? Troy îşi împreună degetele durdulii în faţa burţii şi mestecă gânditor trabucul stins. Şi acum vrei să te ajut să lupţi contra acestui Fiu al Nopţii?

Barbee înghiţi în sec şi dădu afirmativ din cap, cu disperare.

Troy îi aruncă o privire cu ochii săi albaştri şi lipsiţi de expresie.

— Poate că nu eşti nebun!

Un interes părea să se aprindă încet în spatele măştii rigide şi rumene a chipului său, iar Barbee începu să resimtă o stare de agonie plină de speranţă care-i tăia respiraţia.

— Poate că aceşti vrăjitori v-au înscenat povestea asta ţie şi lui Sam Quain pentru că teoria asta a lui Mondrick lămureşte multe, chiar şi motivul pentru care simpatizezi unele persoane când le vezi şi nu ai încredere în altele

pentru că simţi că acel sânge malefic le curge prin vene!

— Mă credeţi? întrebă Barbee cu răsuflarea tăiată. Mă veţi ajuta să…

Capul masiv şi chel al lui Troy se înclină cu hotărâre.

— Am să cercetez, răspunse el. Am să mă întorc în seara asta împreună cu tine la peştera aia, am să-l ascult pe Quain şi poate am să arunc o privire în cutia cea misterioasă. Dacă şi Quain este la fel de convingător ca şi tine, sunt de partea ta, Barbee… până la ultimul ban şi ultima răsuflare.

— Mulţam, şefu'! şopti Barbee răguşit. Dacă dumneavoastră ne ajutaţi, e posibil să avem o şansă.

— O să-i facem praf! tună Troy agresiv. Ai venit la cine trebuie, Barbee, căci nu oricine mă învinge pe mine. Lasă-mă o jumătate de oră ca să mă pregătesc. Am să-i spun Rhodorei că am nişte treburi politice şi că se poate duce singură la petrecerea lui Walraven. Foloseşte baia de acolo dacă vrei să te speli.

Barbee se îngrozi de ceea ce văzu în oglinda din baie. Arăta la fel de tras la faţă, obosit, cu barba crescută, murdar şi rupt ca şi Sam Quain. Şi mai era ceva, ceva care cumva îl făcu să se gândească la scheletele acelea zâmbitoare ale lui *Homo Lycanthropus* pe care le descoperise şarpele uriaş. Se întrebă dacă sticla nu era cumva decolorată şi uşor curbată, căci era sigur că nu mai arătase niciodată chiar aşa.

O senzaţie neplăcută îl făcu să tresară din uimirea şi starea meditativă care-l cuprinsese. Se întoarse în grabă în birou şi ridică încet, cu mare grijă, receptorul telefonului de pe masa prelungă. Tocmai la timp ca să audă glasul lui Troy.

— Parker? Am un om pentru tine. Barbee ăsta, care a scăpat de la Glennhaven şi a călcat-o cu maşina pe femeia aia, Mondrick. Ştii că a lucrat pentru mine, iar acum e la mine acasă în Trojan Hills. Fără îndoială că locul tipului e-ntr-un balamuc; a-ncercat să-mi servească pe tavă cele mai ciudate scorneli pe care le-am auzit vreodată! Poţi veni imediat să-l arestezi?

— Sigur, domnule Troy, spuse şeriful. În douăzeci de minute.

— Fii atent, răspunse Troy. Cred că e periculos. Am să-ncerc să-l ţin la mine în birou, la etaj.

— Da, domnule Troy.

— Încă ceva, Parker. Barbee spune că l-a văzut pe Sam Quain, omul pe care-l căutaţi pentru crimele de la Fundaţie. Spune că se ascunde într-o peşteră în canionul Laurel, deasupra râului Bear Creek. Ar putea fi un indiciu util – Barbee şi Quain sunt prieteni vechi şi s-ar putea să fie amândoi amestecaţi în povestea asta. Cu puţină muncă de convingere, e posibil ca Barbee să vă conducă la peşteră.

— Mulţumesc, domnule Troy!

— E-n regulă, Parker. Doar ştii că *The Star* susţine legea şi ordinea. Nu vreau decât să arunc o privire în cutia aia din lemn verde. Dar grăbeşte-te, bine? Nu prea-mi place cum arată Barbee.

— În regulă, domnule Troy.

Barbee puse receptorul la loc în tăcere. Nudurile opulente de pe pereţi parcă dansau un dans fantastic şi o negură cenuşie părea că se strânge în jurul său în camera aceea prelungă. Barbee stătea amorţit, clătinându-se, tremurând din cauza fiorului care-l străbătea. Ştia că-l trădase pe Sam Quain, poate chiar Fiului Nopţii, căci această gafă teribilă nu era decât vina lui. Sigur că Sam Quain îl trimisese aici, dar el nu îndrăznise să-i spună lui Quain că April Bell era vrăjitoare şi că era în relaţii intime cu Troy. Erau prea multe lucruri pe care se temea să le povestească, iar acum era prea târziu.

Sau nu?

Un ţel nou îl îndârji acum. Ascultă şi-şi scoase pantofii, după care se strecură în tăcere afară din birou. Uşa de la dormitorul lui Troy, de cealaltă parte a holului, era uşor întredeschisă, iar Barbee îl zări cu coada ochiului pe directorul îndesat întorcându-se din dreptul unei comode cu o armă automată în pumnul durduliu.

Poza unei fete roşcate, aşezată pe comodă, îi distrase atenţia lui Barbee de la armă. Fata era April Bell. Preţ de o

clipă îşi dori cu sălbăticie să mai fie şarpele uriaş. Dar nu… îl străbătu un fior la acel gând. Nu mai voia să se transforme.

Alergă în tăcere în jos pe scări şi se furişă afară prin uşa laterală. Maşina Fundaţiei stropită de noroi era acolo unde o lăsase, pe alee. Tremurând de nerăbdare, porni motorul foarte încet şi se întoarse pe şosea înainte să aprindă farurile.

O luă spre vest şi apăsă pedala de acceleraţie. Poate că încă mai reuşea să-şi repare greşeala. Dacă ar putea să se întoarcă la peşteră înaintea şerifului Parker şi a ajutoarelor acestuia, Sam Quain i-ar asculta avertismentul. Poate că ar reuşi să ducă lada aceea preţioasă la maşină şi să fugă împreună. Acum că Troy ştia despre planul lui Quain, trebuiau să plece departe de oraş – pentru că Preston Troy era foarte probabil Fiul Nopţii.

Fulgerele încetaseră odată cu căderea nopţii, dar vântul rece de la miazănoapte continua să bată, încărcat cu o ploaie deasă. Ştergătoarele de la parbriz încetiniră în timp ce el apăsă acceleraţia, şi îi era greu să vadă drumul umed. Îl cuprinse panica, pentru că dacă derapa o dată pe carosabilul ud, asta ar putea însemna înfrângerea pentru Sam Quain.

Deja începuse să încetinească din pricina făgaşelor de pe drumul ce ducea spre canionul Laurel când îşi dădu seama că e urmărit. În oglinda retrovizoare aburită nu se vedeau faruri venind din spate, dar intuiţia sa rece era prea puternică pentru a fi ignorată. Temându-se să se oprească şi să se uite, merse mai departe accelerând.

Ştia ce se afla în spate, la fel de sigur ca şi cum ar fi văzut sclipirea animalică a ochilor verzui care-l urmăreau. April Bell era pe urmele lui, probabil sub forma unei lupoaice albe. Nu se amestecase în vizita pe care Barbee i-o făcuse lui Preston Troy pentru că Troy era conducătorul clanului. Dar acum ea se întorcea împreună cu el ca să-l ucidă pe Sam Quain.

Fiul Nopţii câştigase.

O stare de rău şi de disperare îl cuprinse pe Barbee şi

începu să tremure la volan. Mintea sa uimită refuza să facă vreun efort raţional ca să urmărească şi să înţeleagă detaliile conspiraţiei lor malefice, dar ştia că oamenii-vrăjitori renăscuţi erau invincibili. Nu se putea întoarce la Sam Quain şi să o lase pe April Bell să se folosească de el ca să ucidă din nou. Nu se putea întoarce în oraş, căci asta ar însemna o celulă izolată într-un ospiciu. O stare de panică deznădăjduită îl făcea să meargă orbeşte mai departe.

Conduse spre vest, către dealuri, doar pentru că nu se putea întoarce înapoi. Farurile distinseră o negură albă în ploaie şi observă o procesiune ciudată care mărşăluia prin ea. Soţia oarbă a lui Mondrick, înaltă şi teribilă, conducându-şi câinele ei maroniu şi ţinând strâns pumnalul de argint. Bătrânul Ben Chittum, bâjbâind cu mâinile lui butucănoase şi nereuşind să-şi aprindă pipa, cu moartea în suflet. Grasa doamnă Spivak, suspinând pe umărul micuţului croitor gras. Nora Quain, cu părul ei blond răvăşit şi chipul rotund, umflat de lacrimi, conducând-o pe micuţa Pat, care încerca cu încăpăţânare să nu plângă.

Vitezometrul urcă la o sută zece. Ştergătoarele care mergeau în gol se opriră în timp ce urca primele coline, iar ploaia aburi parbrizul. Maşina hurducăia şi aluneca pe asfaltul umed, lăsând dâre albe în bălţile prin care trecea. Un camion de fermă cu farurile stinse ieşi brusc din ceaţă, iar Barbee viră şi îl ocoli, trecând razant pe lângă el.

Acul indicatorului arăta o sută treizeci.

Însă lupoaica albă cu blana lucioasă îl urmărea îndeaproape, cu mintea liberă, mergând cu viteza vântului şi iute ca gândul, iar el ştia asta. Privi în oglinda aburită, apăsând până jos pedala de acceleraţie. Nu putea vedea nimic, dar mintea sa simţea răutatea ochilor verzui care-l priveau lacomi.

Dealurile deveniră mai înalte, iar curbele mai abrupte, dar el nu încetini. Aşa îl urmărise tigrul vârcolac pe Rex Chittum. Îşi aduse aminte de dealurile învăluite în întuneric aşa cum le văzuse tigrul cu ochii săi, iar coşmarurile începură să nu-i dea pace.

Era încă o dată lupul cenuşiu, flocos, care frângea cu colţii săi spinarea micuţului câine al lui Pat Quain. Era şarpele uriaş, unduindu-se până în turnul Fundaţiei ca să-i ia viaţa lui Nick Spivak. Era tigrul, cu vrăjitoarea goală călare pe el, alergând pe acelaşi drum ca să-i sfâşie gâtul lui Rex Chittum.

Apăsă pedala acceleraţiei până jos şi merse cu maşina la vale pe drumul întortocheat, încercând să scape de acele vise groaznice. Încercă să nu se gândească la Sam Quain, care aştepta ajutor în peştera aceea umedă până când vor sosi oamenii şerifului Parker. Barbee se uită în oglinda aburită şi apoi încercă să nu se mai uite. Căci o dorinţă teribilă şi bolnăvicioasă punea încetul cu încetul stăpânire pe el, mai teribilă decât prezenţa lupoaicei albe pe care o simţea în spatele lui. În colţul oglinzii se afla un abţibild micuţ sub forma unui pterozaur – acea reptilă monstruoasă, cu aripile întinse, din trecutul geologic era emblema unei companii petroliere, iar abţibildul era însemnat cu kilometrajul la data când schimbase ultima dată uleiul. Imaginea acelei reptile zburătoare începu să-l obsedeze pe Barbee.

El simţea că o astfel de şopârlă gigantică, zburătoare, ar constitui o schimbare satisfăcătoare. Ar avea colţi şi gheare ca să-şi distrugă toţi duşmanii şi aripi ca să fugă de toate încurcăturile şi necazurile insuportabile, împreună cu April Bell. Voia să oprească maşina, dar dorinţa aceea era nebunie curată, iar el încerca disperat să-i reziste.

Se strădui să menţină pe şosea maşina care huruia, gonind pentru a scăpa de temerile sale, dar perdeaua de ploaie care sclipea albă în lumina farurilor părea un soi de închisoare care nu-i îngăduia să facă vreo mişcare. Încercă să-şi recapete controlul asupra propriei minţi – să descopere o realitate solidă de care aceasta să se agaţe – dar gândurile sale febrile rătăceau la nesfârşit, aidoma unei fiinţe disperate închisă într-o cuşcă, fără a atinge vreo finalitate.

Oare April Bell chiar îl ademenise cu ajutorul magiei negre, sau doar cu vrăjile unei femei obişnuite? Toate

informaţiile acelea îngrozitoare de care încerca să scape proveneau din deşertul nemilos Ala-shan şi erau închise în cutia aceea din lemn – sau doar într-o sticlă din Mint Bar? Oare el era un maniac, un criminal – sau niciuna, nici alta? Se poate ca Sam Quain să fi fost adevăratul ucigaş, motivat de comoara aceea din cutie, iar toată istorisirea sa despre tagma vrăjitorilor doar invenţia inteligentă a unui antropolog expert devenit criminal? Sau era adevărat că Preston Troy era Fiul Nopţii? Văduva oarbă a lui Mondrick fusese oare cu adevărat dementă? Care era avertismentul pentru care şi-a dat viaţa, încercând să i-l transmită lui Sam Quain?

Barbee încercă să nu se mai gândească şi apăsă pedala de acceleraţie, demarând în trombă.

Îşi aduse aminte cu tristeţe că Sam Quain îl avertizase despre toate acestea. Să afli despre *Homo Lycanthropus* însemna oroare şi nebunie. Acum nu mai putea avea linişte niciodată. Nu mai putea găsi niciun adăpost nicăieri. Vânătorii misterioşi îi vor lua urma, doar pentru că el le cunoştea secretul.

Maşina ajunse hurducăind la ultima colină întunecată şi coborî zgomotos pe povârnişul din spatele ei. Un panou galben străluci în lumina farurilor, iar Barbee îşi dădu seama că acesta era dealul Sardis. Cu ochii minţii vedea curba extrem de strânsă şi periculoasă chiar în faţă, acolo unde tigrul uriaş acţionase conform legilor probabilităţii şi-i sfâşiase gâtul lui Rex Chittum. Simţea cauciucurile ude care deja derapau pe carosabil; nu avea nevoie de puteri extrasenzoriale ca să-şi dea seama că era foarte probabil să-şi piardă şi el viaţa aici, dar nu încercă să încetinească maşina care se avânta la vale.

— Să te ia naiba! şopti el către lupoaica albă cu blană lucioasă despre care ştia că se află aproape de el, în spate. Nu cred că ai să mă prinzi acum!

Barbee râse puţin, triumfător, de rânjetul ei roşiatic, de oamenii şerifului Parker şi de celula din spitalul de psihiatrie. Aruncă o privire în oglinda aburită de ploaie, zâmbindu-i sfidător Fiului Nopţii. Nu, acei vânători tainici

nu-l vor mai prinde acum! Apăsă şi mai tare pedala de acceleraţie şi văzu curba strânsă apărând de după perdeaua de ploaie.

— Să te ia naiba, April! Simţi cum roţile alunecă şi nu încercă să le oprească. Nu cred că mă mai poţi obliga să mă transform încă o dată.

Derapând rapid în lateral, maşina ieşi de pe carosabilul umed. Volanul se răsuci şi-i scăpă din mâini, iar el îi dădu drumul. Maşina se lovi de un bolovan de la marginea şoselei şi se răsuci în abisul întunecat de dincolo de ea. Barbee se destinse fericit, aşteptând impactul.

— Adio, îi şuieră el lupoaicei albe.

20

Fiul Nopţii

Durerea era mai mică decât se temuse Barbee. Tăcerea căderii prelungi a maşinii care se răsucea luă sfârşit brusc atunci când aceasta se lovi de marginea unei stânci dure din granit. Metalul îndoit scârţâi groaznic, ca şi cum şi-ar fi râs de agonia umană. Trupul lui Barbee nu mai avea scăpare, sfâşiat şi zdrobit. Pentru o clipă, chinul fu insuportabil, dar el abia dacă simţi impactul final.

În secunda următoare, era din nou conştient. O roată din faţă a maşinii încă se răsucea deasupra lui; putea auzi zgomotul din ce în ce mai înfundat şi clinchetul lagărelor. Un lichid se revărsa lângă el. Îl cuprinse teama unui incendiu când mirosi duhoarea pătrunzătoare a benzinei, şi se târî slăbit de sub greutatea nemiloasă a fiarelor.

O stare de euforie scurtă puse stăpânire pe el când descoperi că niciun os vital nu i se rupsese. În mod ciudat, trupul său rănit care-l durea nici măcar nu sângera. Tremurând din pricina muşcăturii reci a vântului care-l biciuia cu ploaie, o porni înapoi, clătinându-se, către şosea, când lupoaica albă urlă deasupra lui.

Încercă să fugă de urletul ciudat de triumfător şi tremurat, dar o stare bolnăvicioasă care-l scutura îi luase puterile. Se împiedică de grămada de metal umed şi nu se mai putu ridica. Sprijinindu-se neajutorat de un bolovan jilav, rămase privind-o fix pe lupoaica cu blană lucioasă.

— Ei bine, Barbee!

Lupoaica se oprise la marginea drumului, acolo unde maşina părăsise carosabilul la curbă, privind în jos la el cu ochii ei verzui şi diabolici. Vocea era a lui April Bell, înveselită de o răutate îngăduitoare.

— Aşadar, ai încercat să fugi?

Barbee luă o mână de pietriş şi-l aruncă spre ea slăbit.

— Să te ia naiba! suspină el. Nici măcar nu vrei să mă laşi să mor?

Ignorând vocea lui mânioasă şi împroşcătura inutilă cu pietriş, lupoaica coborî graţioasă pe povârnişul pietros. Barbee încercă să se ridice, sprijinindu-se de marginea dură a bolovanului, dar căzu înapoi, cuprins de o febrilitate dureroasă. Auzi zgomotul uşor al labelor ei, mirosi aroma plăcută a blănii ei ude aproape de el şi-i simţi limba caldă lingându-l pe faţă.

— Pleacă! Barbee se ridică cu greu şi încercă slăbit să o împingă deoparte. Ce naiba vrei?

— Doar să te ajut atunci când ai nevoie de mine, Barbee. Lupoaica se aşeză pe labele din spate, în faţa lui, zâmbind cu colţii ei albi. Te-am urmat până aici ca să găsesc o legătură a probabilităţii şi să te ajut să te eliberezi. Ştiu că trebuie să fie dureros şi eşti nedumerit, dar curând ai să te simţi mai bine.

— Vai! mormăi el trist. Crezi?

Se sprijini relaxat de piatra colţuroasă, privind-o fix. Una din labele ei subţiri din faţă era ridicată, iar ochii verzui străluceau, plini de un amuzament prietenos. Chiar şi sub forma aceasta de lupoaică era frumoasă, subţire şi graţioasă ca şi fata roşcată, iar blana ei curată era albă ca zăpada. Cu toate astea, Barbee se îndepărtă de ea, tremurând.

— Dă-te naibii la o parte! şuieră el răguşit. Nu poţi nici măcar să mă laşi să mor?

— Nu, Barbee, zise ea, scuturându-şi capul delicat. Acum n-ai să mai mori niciodată.

— Cum? întrebă Barbee, scuturat de un fior. De ce?

— Pentru că, Barbee... începu ea şi urechile ei ascuţite se ridicară brusc, întorcându-se să asculte cu o vigilenţă împietrită. Am să-ţi spun într-o bună zi, murmură ea rapid. Acum simt că se formează o altă legătură a probabilităţii pe care trebuie să ne pregătim să o folosim – îl implică pe prietenul tău, Sam Quain. Dar deocamdată el nu-ţi poate

face rău, iar eu am să mă întorc.

Sărutul ei rapid şi rece îl uimi. Lupoaica alergă înapoi şi ajunse pe şosea, lăsându-l să zacă acolo. Ochii ei ironici îl obsedau, iar el simţea o stare de rău din pricina unei nedumeriri profunde. Până şi moartea i se refuza. Nu putea să înţeleagă; voia ca April Bell să-i spună mai multe despre teoria conexiunilor din mintea liberă şi despre legăturile dintre minte şi materie prin controlul probabilităţii. Poate că ea inversase legăturile probabilităţii ca să-l salveze pe el, aşa cum ea şi tigrul uriaş le inversaseră ca să-i provoace moartea lui Rex Chittum. Barbee nu ştia decât că nu reuşise să se sinucidă.

Zăcu acolo mult timp, tremurând, în ploaia deasă, prea nefericit ca să mai gândească. O aştepta cu o teamă bolnavă şi deznădăjduită pe lupoaica albă, dar ea nu se întoarse. Curând, începu să prindă puteri, iar motorul huruind al unei camionete care urca dealul trezi în el speranţa că va găsi un loc să se adăpostească de ploaie.

Merse împleticindu-se şi ieşi în lumina orbitoare a farurilor, făcând semne disperate cu braţele; însă şoferul oacheş nu făcu decât să-i arunce o căutătură furioasă. Barbee îşi scutură pumnul şi strigă. Şoferul viră ca şi cum ar fi vrut să-l calce cu maşina, după care nu-l băgă în seamă.

Roata masivă trecu razant pe lângă el, iar camioneta se duse hurducăind mai departe, încetinind la curba periculoasă din faţă. Camioneta era goală, iar în spate era deschisă. Simţi o pornire bruscă să se ţină împleticindu-se după ea, în timp ce şoferul încetini şi schimbă viteza. Se prinse de marginile camionetei şi se aruncă înăuntru, răsuflând din greu.

Spatele întunecat al camionetei, acoperit cu prelată, era gol, iar înăuntru se afla doar o grămadă de pături de armată care miroseau a mucegai şi care probabil fuseseră folosite la împachetarea unor articole de mobilă. Se înfăşură în ele şi se ghemui pe podeaua tare, privind nepăsător drumul neguros care rămânea în urma lui.

Dealurile învăluite în întuneric treceau în viteză pe lângă el, la fel şi primele ferme risipite şi luminile singuratice de

la o staţie de service aflată la o intersecţie. Oraşul Clarendon se întindea în faţa lui. Ştia că poliţia îl va căuta din nou, înarmată acum cu descrierea făcută de Troy a hainelor pe care le împrumutase de la Nora Quain; dar se simţea încă prea rău ca să încerce să se gândească la vreun plan.

Era învins şi nu exista niciun adăpost pe nicăieri. Până şi moartea îşi închisese porţile în faţa lui. Doar o dorinţă animalică de a se feri de ploaia rece îl mai anima, şi teama care nu-i dădea pace că lupoaica albă se va întoarce.

Totuşi ochii verzi nu-l urmăriră şi o speranţă slabă se aprinse din nou în mintea lui întunecată şi rece. Clădirile negre ale universităţii treceau în fugă pe lângă el, în timp ce şoferul încetini la semaforul de la colţul campusului şi viră la stânga pe şoseaua riverană dinspre nord. Observă atunci că şoferul va trece pe lângă Glennhaven şi o dorinţă bruscă îl cuprinse.

Se va întoarce la doctorul Glenn.

Nu voia să se întoarcă. Nu mai voia să se ascundă sub masca falsă a nebuniei şi nici în refugiul dur al unei camere din spitalul de psihiatrie. Însă lupoaica albă îi va da de urmă cât de curând. Avea nevoie de armura liniştitoare a materialismului sceptic al lui Glenn. Aşteptă ca şoferul camionetei să încetinească din nou la curba de dincolo de Glennhaven şi sări pe carosabilul ud.

Prea amorţit ca să alerge, Barbee căzu în nas. Se ridică în picioare clătinându-se, străbătut de durere, prea ameţit ca să simtă ploaia rece. Era obosit. Îşi dorea un loc uscat în care să doarmă şi aproape că uitase de orice altă intenţie, când un câine urlă lângă o casă întunecată de peste drum, un urlet ascuţit de panică. Asta îl trezi şi se gândi că lupoaica albă trebuie să fie pe-aproape.

Alţi câini începură să urle, în timp ce Barbee cobora împleticindu-se pe şosea până ajunse la stâlpii pătraţi din piatră de la intrarea spitalului. Luminile erau încă aprinse în locuinţa mare a lui Glenn. Ajunse bălăbănindu-se până în dreptul aleii, privind temător în spate. Ochii verzi încă nu-l urmăreau. Se sprijini de sonerie şi psihiatrul înalt veni la

uşă. Chipul său bronzat şi chipeş nu arăta decât o uimire uşoară.

— Salut, Barbee. Mi-am zis eu c-ai să te întorci.

Barbee se clătina uşor, lingându-şi buzele amorţite şi crăpate.

— Poliţia? şopti el nerăbdător. A venit aici?

Glenn îi privi trupul ud şi istovit şi zâmbi cu o înţelegere profesională delicată.

— Hai să lăsăm deoparte justiţia acum, îl îndemnă el liniştitor. Chiar arăţi dărâmat, Barbee. Ce-ar fi să te destinzi şi să-i laşi pe membrii personalului nostru să-ţi rezolve problemele? Doar ştii că asta e treaba noastră. O să-i telefonăm şerifului Parker şi poliţiei şi o să le spunem că eşti în siguranţă aici şi să uite până mâine de necazurile pe care le ai cu legea. Bine?

— Bine, acceptă Barbee nesigur. Doar... că mai e un singur lucru pe care trebuie să-l ştiţi, adăugă el disperat. Nu eu am călcat-o cu maşina pe doamna Mondrick!

Glenn clipi somnoros.

— Ştiu că sângele ei a rămas pe bara de protecţie a maşinii mele, spuse Barbee cu frenezie. Dar o lupoaică albă a ucis-o – i-am văzut sângele pe bot.

Glenn încuviinţă calm din cap.

— Putem discuta mai multe despre asta dimineaţă, domnule Barbee, dar, indiferent ce s-a întâmplat – fie că este real sau în imaginaţia dumitale – vreau să te asigur că sunt foarte interesat de cazul dumitale. Se pare că ai tulburări foarte mari, însă eu am de gând să mă folosesc de toate resursele din domeniul psihiatriei pentru a te ajuta.

— Mulţumesc, îngână Barbee. Dar tot mai credeţi că eu am ucis-o.

— Toate dovezile sunt foarte convingătoare. Încă zâmbind, Glenn se dădu precaut înapoi. Nu trebuie să mai încerci să fugi din nou şi va trebui să te muţi într-un alt salon dimineaţă.

— În salonul celor cu tulburări mintale, spuse Barbee cu amărăciune. Pariez că încă nu ştiţi cum a scăpat Rowena Mondrick de-aici!

Glenn ridică din umeri nepăsător.

— Doctorul Bunzel este încă supărat din cauza asta, recunoscu el indiferent. Dar nu trebuie să ne facem griji despre nimic altceva în seara asta. Arăţi răvăşit. De ce nu te întorci în camera dumitale să faci o baie fierbinte şi să dormi puţin…

— Să dorm? repetă Barbee răguşit. Domnule doctor, mi-e teamă să adorm pentru că ştiu că aceeaşi lupoaică albă se va întoarce după mine. O să mă transforme într-o altă fiinţă şi o să mă oblige să merg cu ea ca să-l ucid pe Sam Quain. Dumneavoastră n-o veţi putea vedea – nici măcar eu n-o pot vedea încă – însă niciun zid n-o poate opri.

Glenn zâmbi din nou, încuviinţând din cap nepăsător.

— Vine! ridică glasul Barbee. Ascultaţi câinii!

Barbee auzea câinii înspăimântaţi urlând la toate fermele, iar vântul le aducea aproape schelălăitul. Făcu un semn către acel sunet, tremurând, cuprins de un val de panică sălbatică. Glenn nu făcea decât să aştepte pur şi simplu în pragul uşii, iar chipul lui bronzat era calm.

— Lupoaica aia albă este April Bell, şopti Barbee răguşit. Ea l-a ucis pe doctorul Mondrick. M-a obligat s-o ajut să-i ucidă pe Rex Chittum şi pe Nick Spivak. Am văzut-o aplecată peste cadavrul doamnei Mondrick, lingându-şi colţii. Barbee începu să clănţăne din dinţi. O să se întoarcă în clipa în care o să adorm, ca să mă oblige să mă transform din nou şi să merg cu ea ca să-l ucidă pe Sam Quain.

Glenn ridică din nou din umeri, cu o atitudine profesională imperturbabilă.

— Eşti obosit, spuse el. Eşti nervos. Lasă-mă să-ţi dau ceva care să te ajute să dormi…

— Nu vreau să iau nimic. Barbee încercă să-şi înfrâneze vocea răguşită şi să nu ţipe. Asta e mai mult decât nebunie – şi trebuie să vă fac să înţelegeţi! Ascultaţi ce mi-a povestit Sam Quain în seara asta.

— Haide, domnule Barbee, protestă amabil Glenn. Haide să fim calmi…

— Calmi? zise Barbee răguşit. Ascultaţi-mă! Apucând

strâns uşa ca să se sprijine să nu cadă şi lăsând băltoace pline de noroi pe covor, începu să povestească cu disperare: Există vrăjitori, domnule doctor; Mondrick i-a numit *Homo Lycanthropus.* Au evoluat în prima epocă glaciară şi i-au bântuit pe oameni până când fiecare mit şi legendă despre vârcolaci, vampiri şi spirite necurate a devenit o amintire rasială a conexiunilor din mintea lor liberă, care s-a înfruptat cu oameni.

— Şi?

Glenn dădu din cap cu înţelegere, neimpresionat.

— Şi Mondrick a descoperit că rasa umană din ziua de azi e un amestec hibrid…

Vocea tulburată a lui Barbee continua să povestească deznădăjduit mai departe. La un moment dat îşi aduse aminte de suspiciunea neliniştită a lui Sam Quain cum că Glenn însuşi ar putea fi un vrăjitor, dar renunţă imediat la idee. Sentimentul acela ciudat că-l cunoştea de undeva, simpatia şi încrederea în doctor se treziră din nou. Se bucură să observe atenţia şi liniştea întipărite pe chipul serios şi înţelegător al lui Glenn. Nu-şi dorea decât ajutorul competent al minţii lui sceptice şi ştiinţifice.

— Ei, domnule doctor! Ce ziceţi despre asta?

O sfidare întunecată îi cuprinse glasul şoptit şi răguşit în timp ce termina de povestit.

Cu acel vechi gest meditativ, Glenn îşi împreună în mod deliberat degetele bronzate ale mâinilor.

— Eşti bolnav, domnule Barbee, zise el cu o voce profundă şi serioasă. Ţine minte asta. Eşti prea bolnav ca să vezi realitatea dincolo de oglinda spartă a propriilor dumitale temeri. Povestea dumitale despre *Homo Lycanthropus* mie mi se pare că este un fel de paralelă denaturată şi isterică a adevărului.

Barbee încercă să asculte şi se cutremură când auzi câinii care încă mai urlau în spatele lui.

— Este adevărat că unii dintre tipii experţi în parapsihologic au interpretat descoperirile pe care le-au făcut drept dovezi ştiinţifice pentru existenţa unui spirit separat de trup care poate cumva să influenţeze

probabilitatea evenimentelor în lumea reală, şi chiar poate supravieţui după moartea fizică. Glenn încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost încântat de propriul său argument. Este de asemenea adevărat că oamenii se trag din animale sălbatice. Cu toţii am moştenit trăsături care nu mai sunt utile în societatea civilizată. Inconştientul pare uneori o cavernă întunecată de orori, şi aceleaşi fapte neplăcute sunt adesea exprimate prin simbolismul legendelor sau al miturilor. Este chiar adevărat că se manifestă şi unele atavisme interesante.

Barbee clătină din cap, protestând obosit.

— Dar nu-i puteţi desfiinţa pe acei vrăjitori aşa de simplu, şuieră el răguşit, nu atunci când se află în căutarea unei conexiuni a probabilităţilor ca să-l ucidă pe Sam Quain chiar acum! Barbee privi neliniştit în spatele lui, făcându-se mic din cauza lătratului înspăimântător al câinilor. Gândiţi-vă la biata Nora, şopti el, şi la micuţa Pat! Nu vreau să-l ucid pe Sam în seara asta – ăsta este motivul pentru care mi-e teamă să mă culc!

— Te rog, domnule Barbee, spuse Glenn, şi vocea lui calmă era plină de o înţelegere caldă. Chiar nu vrei deloc să încerci să înţelegi? Teama dumitale de a dormi nu este altceva decât teama de acele dorinţe inconştiente pe care le eliberează somnul. Vrăjitorii din visele dumitale pot să nu însemne nimic altceva decât iubirea dumitale vinovată pentru Nora Quain, iar gândurile dumitale ucigaşe, doar consecinţa firească a unei uri inconştiente şi pline de invidie faţă de soţul ei.

Barbee îşi încleştă pumnii, scuturat de o furie tăcută.

— Acum negi astfel de idei, îi răspunse Glenn cu calm. Trebuie să înveţi să le accepţi, să le înfrunţi şi să le înlături, dând piept cu realitatea. Acesta va fi obiectivul terapiei noastre. Aceste temeri nu sunt cu nimic deosebite. Toţi oamenii le resimt...

— Toţi oamenii, interveni răguşit Barbee, au în ei sângele blestemat al vrăjitorilor.

Glenn încuviinţă cu lejeritate.

— Este exprimarea dumitale fantezistă a unui adevăr

fundamental. Toţi oamenii trec prin aceleaşi conflicte interioare…

Barbee auzi paşi în spatele lui pe alee şi se întoarse cu un suspin înăbuşit de groază. Dar nu era lupoaica albă cu blana lucioasă, ci doar sora Graulitz, cea cu faţa ca de cal, şi musculoasa soră Hellar. Barbee îl privi acuzator pe Glenn.

— E mai bine să mergi cu ele în linişte, domnule Barbee, îi spuse cu blândeţe psihiatrul înalt. Te vor duce la culcare şi te vor ajuta să dormi…

— Mi-e teamă să adorm, suspină Barbee. Nu vreau…

Îşi trase răsuflarea şi încercă să fugă. Cele două amazoane în halate albe apretate îl prinseră de braţe, iar el capitulă, epuizat şi înfrigurat. Îl duseră înapoi în camera lui din anexă. Un duş fierbinte îi opri clănţănitul dinţilor, iar patul curat îl ademenea să se odihnească.

— Eu am să supraveghez holul, îi spuse sora Hellar. Am să-ţi fac o injecţie dacă nu te culci imediat.

Barbee nu avea nevoie de nicio injecţie. Somnul îl ademenea şi-i făcea cu ochiul. Era ca un păienjeniş de mătase care începea să-l învăluie, un fir neobosit şi insistent care-l înfăşură neîncetat. Era ca o presiune nemiloasă, o adiere îmbietoare, un cântec de leagăn. În final, deveni o necesitate agonizantă şi teribilă.

Cu toate astea, somnul aproape îl cuprinse – până când ceva îl făcu să deschidă ochii şi să privească spre uşa închisă. Partea de jos a uşii dispărea încet. Lupoaica albă intră cu paşi sprinteni prin deschizătură. Se aşeză pe labele din spate în mijlocul camerei, privindu-l cu nişte ochi amuzaţi şi răbdători. Limba ei lungă şi roşie îi atârna printre colţii strălucitori.

— N-ai decât să aştepţi până la ziuă, îi spuse el plictisit. Dar n-ai să mă poţi transforma pentru că n-am de gând să dorm.

Ochii ei verzui zâmbiră limpezi.

— Nu e nevoie să dormi. Vorbea cu glasul cald, catifelat al lui April Bell. Tocmai i-am spus fratelui tău vitreg ce s-a întâmplat pe dealul Sardis şi e foarte încântat. Spune că probabil eşti foarte puternic, pentru că nici măcar

infirmierele n-au observat. A zis că acum te poţi transforma când doreşti, fără ajutorul somnului, pentru că, vezi tu, nu mai ai nicio trăsătură umană cu care trebuie să te lupţi.

— Ce înseamnă toate astea? Barbee se ridică în capul oaselor, rapid, pe marginea patului, încruntându-se nedumerit. Ce n-au observat infirmierele?

Lupoaica albă rânji maliţios.

— Chiar nu ştii, Barbee?

— Ce să ştiu? şuieră el, enervat. Şi cine e fratele meu vitreg?

— Archer nu ţi-a spus nimic? Lupoaica scutură din capul ei delicat. Nu, nu ţi-a spus. Probabil a avut de gând să aştepte un an întreg ca să-ţi trezească puterile ancestrale, aşa cum a făcut şi cu mine – pentru patruzeci de dolari pe oră. Dar clanul nu poate aştepta. Te-am eliberat în seara asta pentru că trebuie să facem ceva în privinţa lui Sam Quain, iar trăsăturile tale omeneşti te-au făcut să te împotriveşti prea tare.

Barbee clipi confuz.

— Nu pricep nimic din toate astea, mormăi el. Nici măcar nu cred că am un frate vitreg. E-adevărat, nu mi-am cunoscut niciodată părinţii. Mama a murit când m-am născut eu, iar tatăl meu a fost curând internat într-un spital de psihiatrie. Am crescut într-un orfelinat până când am intrat la universitate şi am ajuns să stau în gazdă la doamna Mondrick.

— Astea sunt basme. Lupoaica râse în tăcere. Sigur că a existat un Luther Barbee, dar el şi soţia lui au fost plătiţi să te înfieze. Din întâmplare, au descoperit ce monstru inuman erai. De aceea femeia a trebuit ucisă şi bărbatul izolat, înainte să vorbească prea multe.

Barbee dădu din cap neîncrezător.

— Atunci cine… îngână el împotriva voinţei sale, cine sunt eu?

— Tu şi cu mine suntem nişte fiinţe deosebite, Barbee, îi zâmbi lupoaica, cu buzele ei roşii. Noi am fost crescuţi printre oameni, prin intermediul unui meşteşug special şi pentru un scop anume – dar amândoi avem caracteristici

umane foarte slabe.

Barbee încuviinţă reticent.

— Sam mi-a povestit despre *Homo Lycanthropus,* murmură el uimit, despre tara din sângele oamenilor şi despre renaşterea clanului vrăjitorilor prin intermediul genelor.

— Quain ştie prea multe, remarcă lupoaica albă. Tehnica adunării genelor prin controlul mintal al probabilităţii genetice a fost perfectată aici la Glennhaven, adăugă ea. Chiar celebrul tău tată a încheiat opera în urmă cu aproape treizeci de ani.

Barbee se simţi scuturat de un fior şi apucă strâns bara de fier a patului.

— Cine a fost tatăl meu?

— Bătrânul doctor Glenn, spuse lupoaica. Asta înseamnă că doctorul Archer Glenn este fratele tău vitreg. E cu câţiva ani mai în vârstă ca tine şi reprezintă un experiment genetic mai puţin reuşit.

Barbee înghiţi în sec neliniştit, gândindu-se la acel sentiment ciudat de apropiere caldă pe care-l resimţise faţă de psihiatrul înalt – oare era vorba de o recunoaştere a moştenirii lor malefice care-i unea? şopti răguşit:

— Şi mama mea?

— Ai cunoscut-o. Lupoaica albă râse de mirarea şi şocul care-l cuprinse pe Barbee. A fost o femeie pe care tatăl tău a ales-o pentru genele ei – a adus-o la Glennhaven ca infirmieră. Era foarte înzestrată cu moştenirea noastră ancestrală, dar din nefericire nu a fost niciodată în stare să treacă peste influenţa nefastă a trăsăturilor ei umane. A fost suficient de prostuţă încât să creadă că tatăl tău o iubea şi nu l-a iertat niciodată atunci când a aflat adevărul. S-a alăturat duşmanilor noştri oameni, dar tu te născuseşi deja.

Lui Barbee i se făcu pielea ca de găină.

— Nu era… înghiţi el din greu… Rowena Mondrick?

— Pe atunci domnişoara Rowena Stalcup, zise lupoaica albă, torcând ca o felină. Nu era conştientă de propriile puteri ancestrale până când tatăl tău nu a început să i le

trezească la viaţă. Cred că era cam puritană – era îngrozită de ideea de-a avea un copil din flori, chiar şi când credea că vei fi uman.

Lupoaica râse încet, iar Barbee îşi trase cu greu răsuflarea.

— Iar eu am ucis-o! spuse el încet, gâtuit. Propria mea mamă!

— Prostii, Barbee! Lupoaica îşi scoase limba roşiatică, încă râzând de el. N-ar trebui să-ţi faci atâtea probleme pentru că ai exterminat o trădătoare corcită, dar eu sunt cea care a ucis-o. Maşina ta de pe pod nu a făcut decât să întregească conexiunea probabilităţii, pentru ca eu să pot să-i sar la gâtlej.

Lupoaica încuviinţă semeaţă din cap, lingându-şi colţii albi, nemiloşi.

— Dar… şopti Barbee copleşit, dacă ea chiar mi-a fost mamă…

— Era duşmana noastră. Lupoaica albă mârâi sălbatic. A pretins că se alătură grupului tatălui tău şi apoi s-a folosit de meşteşugurile pe care le învăţase ca să scape de el şi să trădeze secretele clanului bătrânului Mondrick – asta l-a făcut prima oară pe Mondrick să o ia pe urmele noastre. Rowena a lucrat alături de el până când unul dintre noi i-a scos ochii cu ani în urmă în Nigeria, când era pe cale să descopere una dintre Pietrele acelea – armele în formă de disc, alcătuite din ceva mai mortal decât argintul – pe care duşmanii noştri oameni din timpuri apuse le-au îngropat împreună cu strămoşii noştri ucişi pentru ca aceştia să nu mai iasă din morminte.

Barbee dădu din cap stânjenit, amintindu-şi de duhoarea aceea mortală care emana din cutia căptuşită cu argint care era să-i ucidă în biroul lui Sam Quain, şi de mulajul din ghips urât mirositor al obiectului circular la care lucra Nick Spivak când şarpele uriaş l-a sugrumat. Apucă strâns bara de fier a patului cu ambele mâini până când pielea de la încheieturile degetelor îi crăpă, dar nu-şi putea stăpâni tremurul unei presimţiri rele care-l copleşea.

— Asta ar fi trebuit să o înveţe minte, îi şopti lupoaica

albă. Dar tot a continuat să-l ajute pe bătrânul Mondrick cât de mult a putut. Ea a fost cea care l-a avertizat să te supună unui test atunci când se pregătea să te facă membru al Fundaţiei.

— Ea? Barbee se foi plin de îndoială în pat. Dar întotdeauna a fost atât de amabilă şi de prietenoasă, protestă el, chiar şi după aceea. Credeam că mă simpatizează…

— Te iubea, îmi închipui, spuse lupoaica. La urma urmei, chiar aveai nişte trăsături umane foarte puternice – de aceea ne-am hotărât să te eliberăm. Poate că ea spera ca tu să te revolţi şi să refuzi să mai faci parte din clanul vrăjitorilor, atunci când va veni timpul, aşa cum făcuse ea. Nu ştia cât de puternică va fi moştenirea ta.

Barbee privi îndelung rânjetul lupoaicei cu buze roşii.

— Aş fi vrut… şopti el răguşit, aş fi vrut să ştiu.

— Nu te necăji, îl sfătui lupoaica. Ţi-aduci doar aminte că femeia a murit încercând să-l avertizeze pe Sam Quain.

Barbee clipi nelinişţit, respirând greoi:

— Ce anume voia să-i spună lui Sam?

— Numele Fiului Nopţii. Lupoaica stătea rânjindu-i. Dar noi am oprit-o, iar tu ţi-ai jucat propriul rol foarte inteligent, Barbee, pretinzând că-i eşti prieten lui Sam Quain, implorându-l să-ţi dea o şansă ca să-l ajuţi şi încercând să o consolezi pe nevasta smiorcăită.

— Cum? Barbee se ridică din pat. I se făcu brusc frig şi stătea cutremurat de o stare cenuşie de rău. Doar nu vrei să spui… şopti el cu respiraţia întretăiată. Nu cred că vrei să spui că eu…

— Ba da, Barbee! Lupoaica îşi ciuli urechile triunghiulare, iar ochii ei verzi sclipeau de o plăcere răutăcioasă din pricina tulburării lui profunde. Eşti unul dintre noi – cel puternic pe care l-am crescut ca să ne fie conducător. Tu eşti cel căruia îi spunem Fiul Nopţii.

21

În întuneric

Barbee dădu din cap uluit.

— Nu! exclamă el şi rămase tremurând, agăţându-se de marginea patului.

O sudoare rece îi acoperi brusc pielea. Încercă să respire şi reuşi să îngaime un protest slab:

— Nu cred.

— Ai să crezi, spuse lupoaica cu glas ca de felină, de îndată ce-ţi vei recăpăta puterile. Darurile noastre ancestrale sunt întotdeauna greu de trezit la viaţă – lucrurile de calitate sunt întotdeauna cele mai grele. Ele zac nefolosite şi chiar neaşteptate, ascunse sub trăsăturile umane dominante, până în momentul în care se vor trezi singure sau vor fi ajutate de un expert precum Archer Glenn. Tatăl tău a comis o greşeală când i-a mărturisit totul Rowenei într-un mod prea brutal, iar latura ei umană s-a răsculat.

Tremurând uşor, Barbee se aşeză din nou pe pat.

— Nu vreau să fiu… Mesia cel Malefic! şopti el slab. Asta… asta-i o nebunie. În orice caz, nici nu te cred! Nici măcar nu cred că eşti aici. Eşti doar o fantasmă ieşită dintr-o sticlă de whisky! exclamă Barbee şi-i arătă pumnul ameninţător. Ieşi naibii afară de-aici până nu ţip.

— Haide, ţipă! Lupoaica râse de el în tăcere, cu urechile ei fine ciulite. Conexiunile mele mintale nu sunt nici pe departe atât de puternice ca ale tale şi sora Hellar nu mă poate vedea.

Barbee nu ţipă. Timp de două minute stătu pe marginea patului, urmărind-o cu privirea pe lupoaica albă cu ochii scăpărând, care aştepta. Dacă ea nu era decât o

halucinaţie, născută din *delirium tremens,* continua să fie o iluzie extrem de clară, graţioasă şi maliţioasă.

— M-ai urmărit de la casa lui Preston Troy în seara asta, o acuză el brusc. Ştiu că ai fost acolo – probabil sub o altă formă. Ţi-am văzut haina albă cu broşa aia mică, sub forma unui lup de jad care aleargă, pe un scaun în biroul lui Troy.

— Şi ce-i cu asta? întrebă ea, şi ochii ei verzui zâmbeau ironic. Nu făceam decât să te aştept pe tine, Barbee.

— Ţi-am văzut fotografia la el în dormitor.

Vocea lui Barbee tremura.

— L-am văzut şi pe el intrând în apartamentul tău cu cheia proprie. Ce înseamnă el pentru tine, April?

Râzând din nou, lupoaica albă veni cu paşi sprinteni către el şi-şi puse labele delicate pe genunchii tremurători ai lui Barbee. Ochii ei prelungi şi verzi arătau mai mult ca niciodată umani – erau ochii lui April Bell. Păreau nerăbdători, bucuroşi, totuşi uşor ironici, şi sclipeau de lacrimi.

— Deci de-asta ai încercat să fugi de mine în seara asta, Barbee?

Barbee îngână răguşit:

— Poate că da.

— Deci acesta-i motivul!

Botul ei rece se înălţă ca şi cum ar fi vrut brusc să-l sărute.

— Drăcuşor prostuţ şi gelos! Ţi-am spus că noi suntem fiinţe deosebite, tu şi cu mine, Barbee. Ne-am născut pentru un scop anume. Ar fi prea rău dacă nu m-ai simpatiza.

Barbee se frecă furios la atingerea sărutului ei rece ca gheaţa, întrebând-o posac:

— Cine-i Preston Troy?

— Tatăl meu. Lupoaica chicoti din pricina neîncrederii şi şocului resimţit de către Barbee. Tot ce ţi-am povestit despre copilăria mea şi despre brutalităţile acelui lăptar ignorant este adevărat – ţi-am spus că nu el era tatăl meu, iar el ştia că nu e. Lupoaica albă îl privi veselă. Vezi tu, mama a fost secretara lui Preston înainte să se mărite cu

lăptarul, şi încă se mai întâlnea cu el de câte ori putea. Lăptarul a bănuit, de aceea era aşa de dispus să creadă că eu eram vrăjitoare şi era aşa de nemilos când mă pedepsea. Niciodată nu i-a plăcut părul meu roşu. Lupoaica chicoti nostalgică. Dar Preston a fost întotdeauna generos, spuse ea. Sigur că nu se putea căsători cu mama, căci a avut aventuri cu mult prea multe alte secretare, dar îmi trimitea bani şi cadouri din California, iar mama îmi spunea întotdeauna că ele provin de la o închipuită mătuşă Agatha – înainte să aflu despre Preston. A făcut multe pentru mine din momentul când mama a murit, chiar a plătit pentru testele efectuate la Glennhaven. Îl privi ironică. Deci erai gelos, Barbee?

Barbee îi atinse blana mătăsoasă cu degete nesigure şi umede.

— Cred că da, îngână el răguşit. În orice caz, nu pot să nu mă bucur…

Se opri când un val de lumină îl orbi deodată. Uşa se deschise de perete. Sora Hellar aruncă o privire în cameră cu o expresie de uşoară dojană pe chipul ei lătăreţ.

— Zău, domnule Barbee! îl admonestă ea blând. Ai să răceşti dacă stai treaz toată noaptea, vorbind singur. Lasă-mă să te învelesc. Femeia porni hotărâtă către el, iar lupoaica albă o muşcă de glezna ei musculoasă. Doamne, ce-a fost asta? Aruncă o privire spre lupoaica ce rânjea cu buzele ei roşii fără să pară că observă ceva şi-l ameninţă pe Barbee cu un glas cumva tremurat: Dacă nu eşti în pat până mă întorc eu cu injecţia…

— N-ai să fii, îi spuse lupoaica, în timp ce sora Hellar se retrase temătoare, pentru că a venit timpul să plecăm.

— Unde? şopti el neliniştit.

— Să ne ocupăm de prietenul tău, Sam Quain, toarse vocea lui April Bell. E pe cale să scape de oamenii şerifului. Apa prea mare i-a oprit, iar el urcă pe o potecă despre care ei nu ştiu. Duce cu el cutia aia. Are singura armă care-ţi poate face rău, Barbee, iar noi trebuie să-l oprim înainte să înveţe să o folosească. Am găsit o conexiune a probabilităţii pe care o vom putea stăpâni, atunci când va veni

momentul.

Barbee îşi încleştă pumnii cu încăpăţânare.

— Nu vreau să-i fac rău lui Sam, mormăi el posac, nici măcar dacă sunt sub puterea vrăjilor!

— Dar nu eşti, Barbee. Lupoaica albă îşi frecă blând umărul ei mătăsos de genunchii lui. Nu-ţi dai seama că eşti unul de-ai noştri, în întregime acum, pentru că ultimele tale legături umane s-au rupt pe dealul Sardis în seara asta?

— Cum? Barbee o privea clipind nedumerit. Ce vrei să spui?

— Deci încă nu-ţi simţi puterile minunate, Barbee? Lupoaica îi zâmbi cu o ironie amabilă. Am să-ţi arăt ce vreau să spun când vom ajunge pe dealul Sardis, zise ea şi, grăbită, făcu semn cu capul ei ascuţit: Acum a venit vremea să mergem.

Barbee se aşeză la loc hotărât.

— Tot nu cred că pot fi acest Fiu al Nopţii, spuse el categoric. Şi nu vreau să-i fac rău lui Sam!

— Vino, şopti ea. Ai să crezi când o să-ţi arăt.

— Nu! Tremurând, cuprins de o amorţeală rece, Barbee se agăţă cu mâinile transpirate de patul de fier. Nu se poate să fiu o asemenea fiinţă… monstruoasă!

— Tu vei fi conducătorul nostru, Will, îi spuse ea blând, noul nostru şef în lunga luptă pentru stăpânirea pe care am pierdut-o, până când cineva mai puternic îţi va lua locul. Tu şi cu mine suntem cei mai puternici de generaţii întregi, dar un copil cu genele moştenite de la noi doi va avea şi mai puţin din trăsăturile umane.

Lupoaica se lăsă din nou pe toate cele patru labe şi-l muşcă în joacă de genunchi.

— Hai să mergem.

Barbee încercă să se opună, dar degetele care se ţineau agăţate alunecară de pe fierul patului. Îl cuprinse din nou dorinţa nostalgică pentru puterea înaripată a pterozaurului care reprezenta compania petrolieră; rapid, aceasta se transformă într-o râvnă nemiloasă şi arzătoare. Trupul începu să plutească şi să crească. Transformarea era uşoară acum, căci toată acea stângăcie şi durere

dispăruseră şi avea forţe proaspete, de nestăpânit.

Şi lupoaica albă de lângă el se transforma. Se ridică pe labele din spate şi crescu mai înaltă cât ai clipi. Unduirile îmbietoare ale trupului ei alb deveniră mai pline, iar blana îi dispăru şi ea îşi dădu la o parte părul roşu ca focul de pe umerii goi. Copleşit de o dorinţă sălbatică, Barbee o cuprinse pe femeia subţire cu aripile lui aspre şi-i sărută buzele reci şi suave cu botul său uriaş de animal preistoric. Râzând, fata îl plesni răsunător peste capul dur acoperit cu solzi.

— Mai întâi avem o altă întâlnire, zise ea şi se strecură afară din aripile lui împreunate, sărindu-i pe spatele acoperit cu o armură de solzi. Cu probabilitatea şi cu vechiul tău prieten, Quain.

Barbee se uită spre fereastra armată cu oţel, iar cadrul acesteia se topi. Se strecură unduindu-se prin deschizătură, fata se aplecă ghemuindu-se pe spatele lui, iar el rămase cocoţat acolo o clipă, încleştat de pervaz cu ghearele sale puternice. Privi înapoi, cu un uşor tremur de dezgust faţă de trupul acela omenesc urât lăsat în urmă. Spre uşoara sa mirare, patul alb de spital era gol. Dar asta nu-l tulbură. Era bine să te simţi puternic şi liber din nou, şi-i plăcea atingerea fetei călare pe el.

— Ei bine, domnule Barbee!

Auzi glasul întretăiat al sorei Hellar şi simţi lumina neplăcută şi strălucitoare în timp ce aceasta deschise uşa. Nu o lăsă să-l vadă şi o consternare comică schimonosi faţa infirmierei în timp ce se uită sub pat şi în colţurile camerei goale, cu seringa în mână.

— Unde eşti?

Barbee simţi o pornire diabolică să se arate şi să-i răspundă, dar mâna lui April Bell îl plesni dojenitor peste coastele solzoase. Lăsând-o pe sora Hellar să-şi rezolve singură problema, Barbee îşi întinse aripile negre şi zbură stângaci de la fereastră.

Noaptea era încă înnorată şi vântul aprig de miazănoapte aducea o burniţă rece ca gheaţa. Noile sale simţuri distingeau totuşi clar forma lucrurilor; răcoarea umedă nu

făcea decât să-l stimuleze acum, iar toată oboseala şi tremurul dispăruseră. Bătu aerul reavăn cu mişcări uşoare şi prelungi, înălţându-se spre apus.

Un câine înspăimântat lătră brusc în curtea unei ferme întunecate de sub ei, iar Barbee plonjă ca să-l sperie şi-l reduse la tăcere cu ţipătul său şuierător, după care nu se mai auzi decât un scheunat slab. O putere plină de bucurie îl făcu să-şi înalţe aripile. Asta era viaţa adevărată. Toate incertitudinile sale vechi, conflictele şi frustrările rămâneau în urmă. În sfârşit era liber.

Urcară spre apus. Luminile maşinilor înaintau peste marginile dealurilor învăluite în întunericul de jos, lanternele se roteau şi lumina farurilor sclipea fugitiv. Dar vânătoarea fugarului, după cum observă el cu privirea sa de animal preistoric, se desfăşura prea greoi. Şuvoaiele se revărsaseră de pe canioanele mai înalte de când îl părăsise pe Sam Quain la peşteră; Bear Creek şi canionul Laurel erau imposibil de trecut acum, pline de ape învolburate şi bolovani prăvăliţi. Oamenii şerifului erau opriţi la trecătoare.

— Nu-l vor prinde niciodată, murmură April Bell. Va trebui să folosim acea conexiune ca să-l facem să alunece pe pietre şi să moară.

— Nu, îngână Barbee reticent, nu vreau să fac asta…

— Ba cred că da, îi spuse vrăjitoarea albă, când ai să vezi ce s-a întâmplat pe dealul Sardis.

O groază ciudată îi îngreună aripile, în timp ce zbura din nou, împotriva voinţei sale, spre apus, urmând firul întunecat al şoselei care şerpuia printre încreţiturile colinelor. Se avântă peste şaua îngustă a trecătorii şi coborî rotindu-se deasupra curbei periculoase şi înguste de dincolo de ea, iar ochii săi ciudaţi cercetau zona.

Trei maşini şi o ambulanţă neagră erau oprite lângă carosabil deasupra curbei înguste. Un grup restrâns de şoferi curioşi stătea pe marginea drumului, privind în jos pe povârniş la carcasa turtită a maşinii Fundaţiei. Doi oameni îmbrăcaţi în alb ridicau cu mişcările unor profesionişti ceva de lângă ea, pe o targă.

Barbee văzu ce au ridicat şi se cutremură în aer.

— Trupul tău, îi spuse fata albă domol. Puterile ţi-au crescut şi nu mai aveai nevoie de el. Am surprins conexiunea probabilităţii în timp ce coborai dealul, ca să te ajut să te eliberezi.

Oamenii întindeau o pătură peste trupul respingător de pe targă.

— Liber? şopti Barbee răguşit. Vrei să spui… mort?

— Nu, zise April Bell cu glas de felină, acum n-ai să mai mori niciodată – nu dacă îl ucidem pe Sam Quain înainte să afle cum să folosească arma aceea. Tu eşti primul dintre noi din era contemporană care este suficient de puternic ca să supravieţuiască, dar chiar şi aşa trăsăturile tale umane te-au făcut slab şi nefericit. Venise momentul să te desparţi de ele.

Barbee se clătină uluit, cu aripile ţepene.

— Îmi pare rău, dragul meu.

Barbee auzi pulsaţia unei gingăşii subite dincolo de ironia prietenoasă din glasul ei.

— Presupun că e greu să-ţi pierzi trupul, chiar dacă nu ai nevoie de el acum, dar chiar ar trebui să te bucuri.

— Să mă bucur? şuieră el cu tristeţe. Că sunt mort?

— Nu… liber! exclamă ea, şi nerăbdarea tremura în glasul ei şoptit şi răguşit. În curând te vei simţi altfel, Will, căci toate puterile tale ancestrale neasemuite se vor trezi, acum că barierele umane au dispărut. Şi acum tu eşti stăpânul întregii moşteniri şi a secretelor valoroase pe care clanurile şi adunările noastre le-au păstrat de-a lungul acelor ani întunecaţi când oamenii au crezut că au câştigat.

Aripile lui lungi bătură nesigur, tremurând, în aer.

— Dragul meu, nu trebuie să te temi! îi mângâie uşor cu degetele pielea solzoasă. Cred că într-adevăr te simţi singur şi ciudat, aşa cum m-am simţit şi eu atunci când mi-au spus prima oară, dar n-ai să fii singur prea mult timp, rosti, şi o stare de euforie tăcută i se simţea în glas. Vezi tu, Archer Glenn spune că şi eu sunt suficient de puternică încât să supravieţuiesc.

Barbee coborî încet, bătând din aripile obosite.

— Sigur că trebuie să aştept până când se va naşte moştenitorul nostru – un fiu suficient de pur ca să ne conducă neamul.

El simţi că trupul ei devine rigid la gândul acelui scop de nestăpânit.

— Dar apoi şi eu pot fi separată de forma mea umană, adăugă ea cu blândeţe, ca să fiu cu tine pe vecie!

— Cum? pufni el plictisit. Amândoi morţi în viaţă?

— Nu-ţi plânge de milă prea mult, Will Barbee! Fata râdea de el radioasă, aruncându-şi părul roşu ca focul pe spate şi înfigându-şi călcâiele goale în coastele solzoase. Acum eşti vampir şi ai putea foarte bine să înveţi să-ţi placă. Vechiul tău prieten Quain este cel care are nevoie de compasiune.

— Nu! şuieră el, neconvins. Nu vreau să te cred.

Coborî mai jos, cu aripile ca de plumb, rotindu-se încet deasupra celor doi bărbaţi care-i scoteau trupul din maşina zdrobită şi-l duceau spre ambulanţa ce aştepta. Unul dintre ei alunecă pe pietrele umede şi aproape că răsturnară trupul de sub pătură. Ştia că acum nu mai conta.

— Mă treceau fiori atunci când Archer m-a învăţat pentru prima oară vechile meşteşuguri, murmură April Bell bucuroasă. Când mă gândeam să mă ascund în întuneric, poate chiar în propriul mormânt, şi să ies noaptea ca să mă hrănesc! Asta părea atât de oribil, dar acum cred că va fi distractiv.

Tremurând în aer, Barbee îi urmărea în tăcere pe cei doi bărbaţi care împingeau trupul inert în ambulanţă. Începea să-şi pună întrebări într-o doară despre complexele separate de energie ale minţii, şi-şi dorea ca Sam Quain să-i fi spus ceva mai multe despre descoperirile făcute de expediţia condusă de Mondrick sub acei tumuli vechi din Ala-shan.

— Aşa locuia neamul nostru, continuă veselă vrăjitoarea cu pielea albă, înainte ca oamenii să înveţe cum să lupte cu noi. Aşa e firesc, pentru că, vezi tu, conexiunile din mintea noastră neîngrădită au puteri magnifice. Pot supravieţui aproape veşnic, doar dacă nu sunt distruse de lumină, de

argint sau de pietrele alea îngrozitoare pe care oamenii le îngropau împreună cu cei din neamul nostru. Fata părea că ascultă, privind spre nord-est. A venit momentul să-l găsim pe Quain, spuse ea. Simt cum se formează conexiunea.

Barbee o porni greoi spre nord-est. Bătu din aripi şi zbură jos, deasupra oamenilor şerifului care aşteptau deasupra apei învolburate de la vadul Bear Creek.

— Nu-i lua în seamă, îi spuse April Bell cu dispreţ. Nu au gloanţe din argint şi nici nu ştiu cum să ne observe. Oamenii au uitat cum să lupte cu noi din acele vremuri groaznice ale Inchiziţiei, şi nici măcar nu-şi înţeleg câinii. Sam Quain este singurul nostru duşman periculos acum.

Barbee zbură peste trecătoare şi se înălţă deasupra torentului înspumat care se revărsa în jos pe canionul Laurel. Braţul subţire al lui April Bell îi arăta undeva, iar el îl observă pe Sam Quain. Clătinându-se din cauza greutăţii cutiei vopsite în verde pe care o căra pe umăr, Quain mergea sus pe acea cărare îngustă şi neştiută care şerpuia de-ţi tăia răsuflarea deasupra apei învolburate care spumega nebuneşte.

— Aşteaptă! gânguri April Bell. Aşteaptă până când o să alunece şi o să cadă – asta e conexiunea pe care eu o simt.

Barbee se roti voit deasupra muchiilor zdrenţuite ale stâncilor. Nici măcar acum nu se putea abţine să nu-l admire pe Sam Quain şi să-l considere un duşman curajos şi periculos. Sfidând sorţii, care i se împotriveau cu disperare, şi epuizarea, bărbatul făcea un efort extraordinar. Dacă s-ar fi luat la întrecere cu orice alt adversar mai mărunt, ar fi putut avea o şansă.

În sfârşit, căţărându-se pe treptele pe jumătate tocite pe care probabil le săpaseră indienii, el împinse cutia aceea valoroasă în faţa lui şi se târî până în vârful stâncii. Se odihni numai o clipă, răsuflând greoi, urmărind calm luminile oamenilor şerifului dincolo de trecătoare. Apoi, epuizat dar cu încăpăţânare, ridică din nou cutia grea din lemn pe umăr.

— Acum! strigă April Bell.

Cu aripile negre şi tăcute pe jumătate întinse, Barbee

plonjă. Sam Quain păru brusc că-şi dă seama de pericol. Încercă să se dea înapoi de pe marginea prăpastiei şi se clătină, în timp ce începea să-şi piardă echilibrul. Ochii săi duşi în fundul capului priviră în sus, schimonosindu-se treptat într-un rânjet posac şi îngrozit întipărit pe chipul cu barbă roşcată, nerasă. Probabil că ştia cum să observe conexiunile minţii neîngrădite, căci gura i se deschise şi Barbee avu impresia că-şi aude numele strigat pe un ton de disperare extremă:

— Aşadar *tu* eşti... Will Barbee...

Ghearele pterozaurului se prinseră de cutia legată cu bare din fier. Duhoarea care emana din obiectul acela străvechi şi mortal din cutie îi umplu nările lui Barbee de un miros dulceag şi letal. Simpla atingere a cutiei îl paralizã şi un fior ciudat îl străbătu. Aripile sale erau inerte, dar el se agăţă cu disperare de cutie.

Smulsă din degetele încleştate ale lui Sam Quain, cutia se rostogoli în prăpastie. Barbee se avântă după ea, dar îi scăpă din ghearele îngheţate, amorţit de acel miros care emana din ea. Îşi întinse cu mişcări rigide aripile care-l dureau, ca să se menţină în zbor, iar ochii săi uriaşi erau aţintiţi asupra cutiei care cădea.

Cutia se lovi de marginea unei stânci aflată la mare distanţă jos şi din ea rămaseră aşchiile din lemn şi rămăşiţe diforme de argint alb ca hârtia. Barbee văzu nişte arme din argint înnegrit, bucăţi descompuse dintr-un os îngălbenit şi un obiect în formă de disc care sclipea cu o luminescenţă teribilă, mată, de culoare violet, în ochii pterozaurului, o sclipire mai dăunătoare decât lumina zilei.

Sclipirea aceea cumplită îi aduse aminte de descrierea unui accident atomic în urma căruia un cercetător a fost ucis în Los Alamos[15]. Se întrebă dacă era vorba de uraniu radioactiv, metalul mai ucigător decât argintul. Dacă era

[15] Oraş în New Mexico, Statele Unite, locul unde se află un uriaş laborator ştiinţific. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, laboratorul a fost unul din centrele care a găzduit Proiectul Manhattan, care a produs bomba atomică. După război, laboratorul a produs bomba cu hidrogen.

aşa, vrăjitorii care se ocupau de siguranţa atomică vor face în aşa fel încât un astfel de metal să nu mai fie la îndemâna unor oameni precum Sam Quain care să-l folosească pentru a ucide alţi vrăjitori.

Discul acela sclipitor se sfărâmă pe marginea stâncii şi căzu împreună cu scheletul licantropului, cu armele vechi din argint şi cu toate celelalte în învălmăşeala haotică de spumă, noroi, stânci şi apă învolburată din pârâul umflat.

Aripile lui Barbee prinseră viaţă. Bătu greoi din ele şi se îndepărtă de norul urât mirositor care se ridicase din discul spart. Încă slăbit şi zguduit, se lăsă stângaci pe stâncile de deasupra apei învolburate. April Bell sări sprintenă de pe spatele său.

— Ai fost minunat, Barbee!

Vocea ei era ca o mângâiere catifelată.

— Piatra aia reprezenta singurul pericol adevărat; iar tu erai singurul din clan suficient de puternic ca să apuci cutia; emanaţiile fatale ale Pietrei ar fi paralizat pe oricare dintre noi înainte să apucăm să ne apropiem suficient de mult ca să o atingem.

Barbee tremură de plăcere în timp ce degetele ei energice îl scărpinau pe spatele solzos, care se ridica şi se lăsa în răsuflarea grea.

— Acum hai să ne terminăm treaba şi să-l ucidem pe Sam Quain, adăugă April.

Agăţându-se cu ghearele care-i tremurau de bolovanul ud pe care se cocoţase, Barbee îşi scutură capul prelung, acoperit de solzi.

— Ce rău poate face Sam? şuieră el, reticent. În cutia aia se afla singura lui armă şi toate dovezile pe care le-ar fi putut folosi ca să fie crezut. Acum nu mai e decât un fugar obişnuit, certat cu legea, suspectat de trei crime. Fără cutie, povestea lui nu e decât o nebunie pură şi vrăjitori precum doctorul Glenn se pot ocupa de el. Barbee o apucă pe fata cu părul roşu cu o aripă lungă şi solzoasă. Să presupunem că scapă de oamenii şerifului, sau că e suficient de prostănac să încerce să povestească cuiva prin ce-a trecut. Sau, şi mai probabil, să-şi scrie povestea. Să

zicem că vreun redactor netemător ar îndrăzni să o publice – poate mascată ca să pară ficţiune. Oare vrăjitorii ar trebui să-şi facă probleme? Cred că nu. Vrăjitorii care se ocupă de critica romanelor fără îndoială că ar cataloga-o drept o fantezie trivială şi escapistă. Să zicem că ea va cădea în mâinile unui psihiatru distins precum doctorul Glenn… Parcă-i şi văd zâmbetul somnoros. Un studiu de caz interesant, ar putea spune, şi parcă văd cum ridică leneş din umeri. Un tablou edificator al realităţii, ar putea adăuga un vrăjitor respectat ca el, văzut din perspectiva distorsionată a unei personalităţi dezintegrate şi schizoide; autobiografia unei căderi psihice. Legenda vampirului, ar putea concluziona, a fost folosită foarte convenabil timp de mii de ani drept o exprimare convenţională populară a unor sentimente inconştiente de agresiune şi vinovăţie. În faţa unui scepticism de o sofisticare atât de delicată, cine ar mai crede o iotă? Cine ar mai îndrăzni să mai creadă o iotă? Pterozaurul îşi curbă aripile împreunate şi le înălţă nepăsător. Hai să-l lăsăm pe Sam Quain… de dragul Norei.

— Aşadar, iar e vorba de Nora Quain?

Prefăcându-se indignată, April Bell se eliberă sfioasă din strânsoarea aripilor lui negre care o mângâiau. Trupul ei alb se micşoră, iar capul îi deveni lung şi ascuţit. Părul ei roşu se transformă în blană mătăsoasă. Doar ochii verzi, maliţioşi, ai lupoaicei zvelte erau la fel, luminaţi de o provocare îndrăzneaţă.

— Aşteaptă-mă, April!

Râzând în tăcere cu buzele ei roşii, ea fugi de el şi urcă pe povârnişul întunecat şi împădurit unde aripile lui nu puteau ajunge. Dar transformarea era uşoară acum. Barbee lăsă trupul pterozaurului să ia forma unui lup cenuşiu, uriaş. Adulmecă mirosul ei incitant şi o urmă în întuneric.

Cuprins

1 Tânăra în blană albă....4
2 Uciderea puiului de pisică....26
3 Lupul din jad alb....42
4 Fetiţa-vrăjitoare....55
5 Creatura din spatele vălului....69
6 Paşii lupului....85
7 Capcana din birou....101
8 Vânătoarea din noapte....114
9 După coşmar....128
10 Un prieten de-al lui April Bell....139
11 Ucis de tigrul cavernelor....151
12 Blana tigrului....161
13 Iadul interior....172
14 Lovitura şarpelui....189
15 Latura umană....206
16 O formă înfricoşătoare....219
17 Pe jumătate om....236
18 Renaşterea tagmei vrăjitorilor....248
19 Pe dealul Sardis....261
20 Fiul Nopţii....270
21 În întuneric....282